

ISABEL
IBAÑEZ

O DESCOPERIRE LEGENDARĂ.
UN SECRET MORTAL.
O PASIUNE INTERZISĂ.

SECRETELE NILULUI

STORIA
BOOKS

YOUNG
ADULT

ISABEL
IBAÑEZ

SECRETELE NILULUI

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

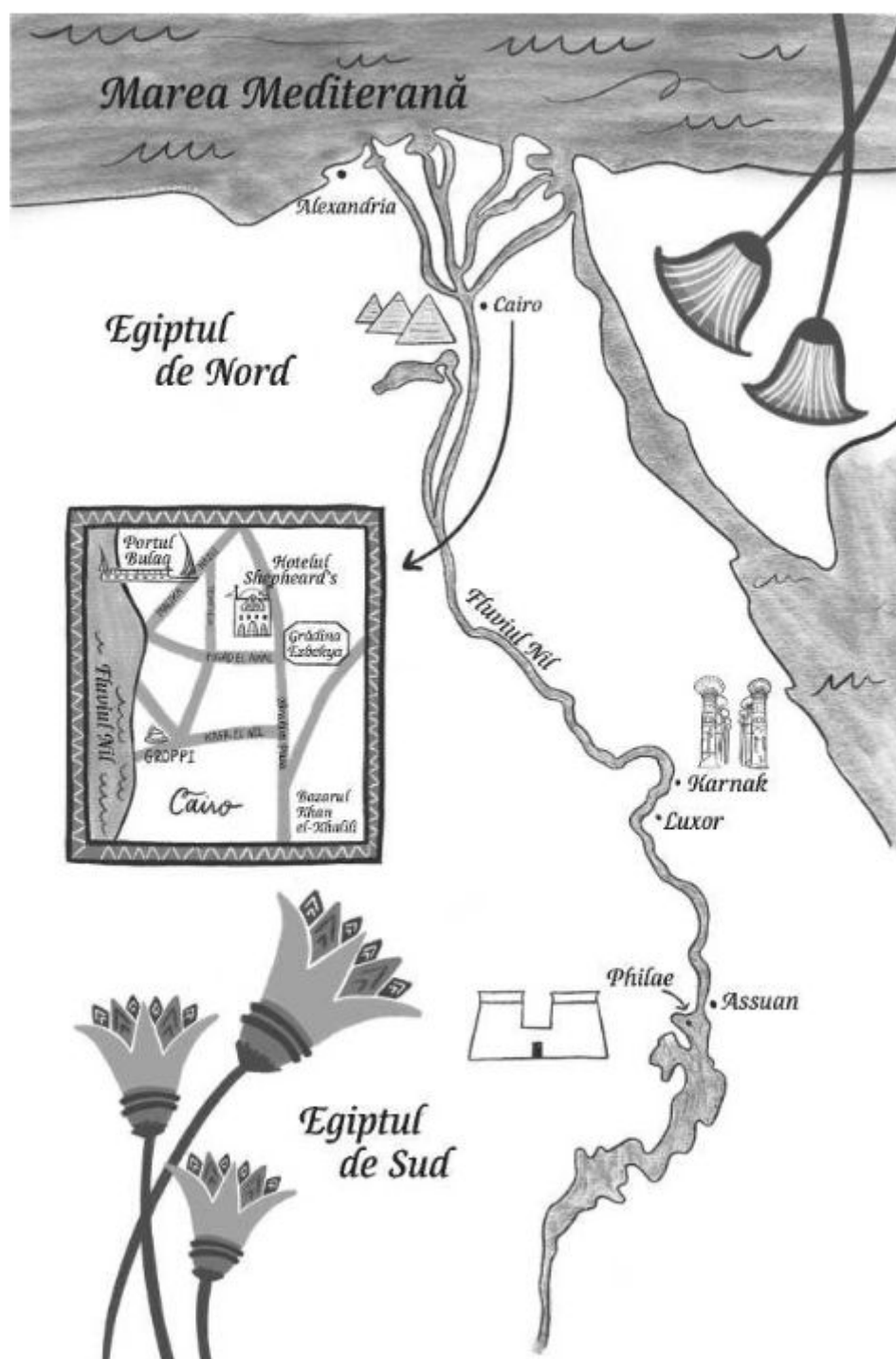

STORIA
BOOKS

COLLECȚIA
YOUNG
ADULT

*Pentru Rebecca Ross,
care s-a îndrăgostit de Egipt în timp ce lucram la prima
versiune a cărții, care m-a încurajat, chiar și când ajungeam
într-un impas, și care a leșinat de încântare când Whit a
apărut prima oară pe pagină.*

HARTA EGIPTULUI

TABEL CRONOLOGIC (SUCCINT) AL EGIPTULUI

2675–2130 î.e.n.	Vechiul Regat Egiptean
1980–1630 î.e.n.	Regatul Mijlociu Egiptean
1539–1075 î.e.n.	Noul Regat Egiptean
356 î.e.n.	Nașterea lui Alexandru cel Mare
332–305 î.e.n.	Perioada macedoneană
69 î.e.n.	Nașterea Cleopatrei
31 î.e.n.	Bătălia de la Actium (moartea Cleopatrei și a lui Marc Antoniu)
31 î.e.n.	Începutul domniei romane
639	Invazia arabă a Egiptului
969	Cairo devine capitala Egiptului
1517	Egiptul este alipit Imperiului Otoman
1798	Expediția lui Napoleon în Egipt (este descoperită Piatra din Rosetta)
1822	Champollion descifrează hieroglife
1869	Se deschide canalul Suez
1870	Primul tur pe Nil al lui Thomas Cook
1882	Flota engleză bombardează Alexandria și distruge fortărețe
1922	Protectoratul britanic este abolit; este descoperit mormântul lui Tutankhamon
1953	Egiptul își obține independența

PRÓLOGO

AUGUST 1884

O scrisoare mi-a schimbat viața.

O așteptasem toată ziua, ascunsă în magazia veche a olarului, departe de *tía* Lorena și de cele două fete ale ei, dintre care pe una o iubeam, iar cealaltă nu mă iubea ea pe mine.

Ascunzătoarea abia stătea în picioare, fiind veche și dărăpănată; o pală de vânt mai puternică ar fi putut să o pună cu totul la pământ. Lumina aurită a după-amiezii își croia cu forța drum prin fereastra murdară. M-am încruntat și am bătut cu creionul în buza de jos, încercând să nu mă gândesc la părinții mei.

Scrisoarea avea să ajungă abia peste o oră.

Asta dacă avea să ajungă.

Am aruncat o privire carnetului pentru schițe, pe care îl țineam rezemat de genunchi, și m-am așezat mai confortabil în cada veche de porțelan. Mă învăluiau rămășițe de magie veche, însă abia le simțeam. Vraja fusese aruncată cu mult timp în urmă, iar cada trecuse prin prea multe mâini ca să mă mai poată ascunde cu totul. Acesta era necazul cu majoritatea obiectelor atinse de magie. Urmele vrăjii aruncate inițial erau slabe și păleau încetul cu încetul de fiecare dată când un lucru trecea de la o persoană la alta. Dar asta nu-l oprea pe tatăl meu să colecționeze cât mai multe obiecte alterate de magie. Conacul era plin de pantofi vechi din tălpile cărora creșteau fiori, de oglinzi care cântau când treceai pe lângă ele și de cufere care răspândeau baloane de săpun ori de câte ori erau deschise.

Afară, verișoara mea mai mică, Elvira, mi-a strigat cu putere numele. Țipătul ei ascuțit, deloc potrivit pentru o domnișoară, nu i-ar fi fost cu siguranță pe plac mătușii Lorena. Ea încuraja tonurile moderate. Bine, asta în cazul în care nu era *ea* cea care vorbea. Glasul mătușii mele putea atinge un număr uluitor de decibeli.

Adesea îndreptați spre mine.

— *Inez!* a strigat Elvira.

Mă aflam într-o stare prea nefericită pentru a putea face conversație.

M-am afundat mai adânc în cadă, în timp ce zgomotele făcute de verișoara mea în jurul căsuței din lemn se auzeau tot mai tare. Mi-a strigat din nou numele, căutându-mă prin grădina luxuriantă, pe sub ferigi dese și în spatele lămâiului. Dar am rămas tăcută, în caz că Elvira era însoțită de sora ei mai mare, Amaranta. Verișoara mea mai puțin îndrăgită, care nu avea niciodată vreo pată pe rochie ori vreo buclă nelalocul ei. Care nu țipa niciodată și nu rostea niciun cuvânt pe un ton ridicat.

Prin fantele pereților din lemn am zărit-o pe Elvira călcând în picioare rondurile nevinovate de flori. Mi-am înăbușit râsul când a nimerit într-un ghiveci cu crini, bombănind o înjurătură pe care știam că mama ei nu ar aprecia-o.

Tonuri moderate și fără înjurături.

Chiar ar trebui să mă arăt înainte să își murdărească încă o pereche de pantofi delicați din piele. Dar, până când nu ajungea poștașul, nu aș fi fost o companie plăcută pentru nimeni.

Trebuia să sosească din clipă în clipă cu corespondența.

Era cu puțință ca, în sfârșit, azi să fie ziua în care urma să primesc răspuns de la *mamá* și *papá*. *Tía* Lorena voise să mă ia cu ea în oraș, dar eu nu-mi doream să merg, așa că rămăsesem ascunsă toată după-amiaza, în caz că m-ar fi forțat să ies din casă. Părinții mei le aleseseră pe ea și pe cele două verișoare ale mele să-mi țină companie pe durata călătoriilor lor îndelungate, de câteva luni, iar mătușa mea avea intenții bune, deși, uneori, mâna ei de fier era prea grea.

— *Inez! ¿Dónde estás?*

Elvira a dispărut în adâncul grădinii, glasul pierzându-i-se printre palmieri.

Am ignorat-o, simțindu-mi corsetul ca pe o închisoare în jurul coastelor, și am strâns mai tare creionul. Am mijit ochii în jos, la schița pe care o făcusem. Chipurile părinților mei, în creion, se uitau fix la mine. Eram combinația perfectă între ei doi. Aveam ochii verzi- căprui ai mamei și pistruii, buzele ei cărnoase și bărbia ascuțită. Tata mi-a

dat părul brunet, creț și rebel - al lui era acum cărunt - și tenul bronzat, nasul drept și sprâncenele. Mai în vârstă decât *mamá*, dar cu el mă înțelegeam cel mai bine.

Mamá era mult mai greu de mulțumit.

Nu avusesem în plan să îi desenez, nu voisem nici măcar să mă gândesc la ei, pentru că, ori de câte ori o făceam, număram kilometrii care ne despărteau. Dacă mă gândeam la părinții mei, îmi aduceam aminte că se afla o întreagă lume între ei și locul în care stăteam ascunsă, într-un colț mic de pe domeniul conacului.

Mi-aș fi amintit că ei sunt în Egipt.

O țară pe care o adorau, un loc căruia îi spuneau acasă pentru jumătate din an. Dintotdeauna au avut mereu geamantanele făcute, iar plecările lor au fost la fel de constante ca răsăritul și apusul soarelui. Timp de șaptesprezece ani mi-am luat rămas-bun de la ei cu un zâmbet curajos pe chip, dar când explorările lor au început să se întindă pe luni în șir, zâmbetele mi-au devenit mai fragile.

Călătoria ar fi prea periculoasă pentru mine, mi-au zis. Drumul era lung și anevoios. Pentru mine, care am stat într-un singur loc aproape întreaga viață, aventura lor anuală suna divin. În ciuda necazurilor cu care se confruntau, nu ezitaseră niciodată să cumpere următorul bilet pentru vaporul cu aburi care naviga din portul Buenos Aires tocmai până în Alexandria. Părinții mei nu m-au invitat niciodată să îi însoțesc.

De fapt, mi-au *interzis* să merg cu ei.

Am dat încruntată pagina și am fixat cu privirea foaia albă. Degetele mi s-au încleștat pe creion și am desenat liniile și formele familiare ale hieroglifelor egiptene. Exersam glifele ori de câte ori aveam ocazia, străduindu-mă să rețin pe cât de multe puteam, odată cu cel mai apropiat echivalent fonetic pe care îl aveau în alfabetul roman. *Papá* știa sute, iar eu voiam să țin pasul cu el. Mereu mă întreba dacă am învățat hieroglife noi și nu îmi plăcea să îl dezamăgesc. Devorasem tot, de la numeroasele volume din *Description de L'Egypte* și jurnalele ținute de Florence Nightingale în timpul călătoriilor sale prin Egipt, până la *Istoria Egiptului* de Samuel Birch. Știam pe de rost numele faraonilor din Noul Regat și puteam să identific numeroșii zei și zeițe

egiptene.

Hieroglife EGIPTENE

	vultur	A		sită	Kh
	stuf	ui/y		burtă de animal	Kh
	braț	a		zăvor	s/z
	puișor	u/w		pânză împăturită	s
	picior	b		bazin	sh
	taburet	p		colină	K/q
	viperă	f		coș	k
	bufniță	m		grătar pentru jar	g
	apă	n		pâine	t
	gură	h		frânghie	ch
	adăpost	h		mână	d
	fițil	h		cobră	j

După ce am terminat, am lăsat creionul să-mi alunece în poală și mi-am răsucit leneș inelul de aur în jurul degetului mic. Mi-l trimisese *papá* în ultimul pachet, tocmai în iulie, fără niciun bilet, doar cu numele lui și adresa din Cairo trecute pe cutie. Îi stătea în fire să uite să scrie. Inelul a lucit în lumina blândă și mi-am adus aminte de prima oară când mi l-am pus pe deget. În clipa în care l-am atins, am simțit furnicături în degete, un curent arzător mi s-a împrăștiat în lungul brațului și gura mi-a fost inundată de aroma rozelor.

Pe dinaintea ochilor mi s-a plimbat silueta unei femei, dar a dispărut când am clipit. În momentul acela, cu răsuflarea tăiată, am simțit un dor atât de adânc, o emoție atât de puternică, de parcă *eu* aș fi fost cea care o trăia.

Papá îmi trimisese un obiect atins de magie.

Eram năucită.

Nu am spus nimănui despre ce tăcuse *papá* și nici despre ceea ce mi se întâmplase. Magia lumii vechi se *transferase* asupra mea. Se întâmpla rar, dar era cu putință atâta vreme cât obiectul nu trecuse prin mâinile prea multor oameni.

Cândva, *papá* îmi explicase lucrurile astfel: cu mult timp în urmă, înainte ca oamenii să își fi construit orașele, înainte să se fi hotărât să-și înfigă rădăcinile într-o singură zonă, generații trecute de Vrăjitori din întreaga lume au creat magie cu ajutorul plantelor rare și al unor ingrediente greu de obținut. Cu fiecare vrajă făcută, magia oferea o scânteie, o energie nelumească, care, în sensul propriu al cuvântului, era *grea*. Prin urmare, această energie s-a prins de obiectele înconjurătoare, lăsând în urmă amprenta unei vrăji.

Era rezultatul natural al întrebuițării magiei.

Dar acum nimeni n-o mai folosea. Cei care avuseseră cunoștințele necesare pentru a crea vrăji dispăruseră de mult. Toată lumea știa că este periculos să treci magia în scris, așa că învățăturile fuseseră transmise pe cale orală. Dar până și această tradiție a ajuns cu timpul o artă moartă, așa că noile civilizații au trebuit să îmbrățișeze lucrurile create de mâna omului.

Practicile străvechi au fost uitate.

Însă toată magia creată, tot acel ceva intangibil, se răspândise deja în lume. Energia magică s-a infiltrat în străfundul pământului ori s-a scufundat în lacuri adânci și oceane. S-a agățat de obiecte, de cele obișnuite și de cele obscure, și uneori se transfera când intra prima oară în contact cu altceva sau cu *altcineva*. Magia avea voință proprie și nimeni nu știa de ce trecea într-un anumit obiect sau într-o anumită persoană ori de ce se agățea de ceva în mod specific. Oricum, de fiecare dată când avea loc un transfer, vraja slăbea cu câteva grade infinitezimale, până când, în cele din urmă, dispărea. Era de înțeles că

oamenii nu erau încântați să atingă sau să cumpere din întâmplare obiecte care ar fi putut să aibă magie străveche. Cum ar fi fost să pui mâna pe un ceainic care fierbea invidie ori care invoca vreo fantomă morocănoasă?

Nenumărate artefacte au fost distruse sau ascunse de organizații specializate în identificarea magiei, iar numeroase altele au fost îngropate, pierdute sau, în cele mai multe dintre cazuri, uitate.

La fel ca numele generațiilor de mult apuse ori ca înșiși creatorii originali ai magiei. Cine au fost, cum au trăit și ce au făcut - toate cunoștințele au căzut pradă uitării. Asemenea comorilor ascunse, în urma lor a rămas magia, din care o bună parte nu a trecut prin prea multe mâini.

Mamá a fost fata unui fermier din Bolivia și, în micul ei *pueblo*, mi-a spus odată, magia era mai aproape de suprafață, mai ușor de găsit. Era prinsă în ghips sau în vreo pereche purtată de sandale din piele, într-un sombrero vechi. Lucrul acesta o fascinase: faptul că urmele unor vrăji puternice erau acum captive în obiecte obișnuite. Era încântată de ideea că locuitorii din orașelul ei se trăgeau din generații de Vrăjitori talentați. Am mai dat o pagină din carnetelul meu cu schițe și am luat-o de la început, încercând să nu mă gândesc la Ultima Scrisoare pe care le-o trimiseseam părinților. Le trecusem salutul în scriere hieratică - scris hieroglific cursiv - și îi rugasem *din nou* să mă lase să vin în Egipt. Le făcusem aceeași rugămințe în nenumărate chipuri, dar răspunsul fusese întotdeauna același.

Nu, nu, nu.

Dar poate că de data aceasta răspunsul avea să fie diferit. Scrisoarea lor urma să ajungă curând, *chiar în acea zi*, și poate că - poate, cine știe? - avea să conțină singurul cuvânt pe care mi-l doream.

Da, Inez, poți veni în sfârșit în țara în care ne trăim jumătate din viață, departe de tine. Da, Inez, vei vedea în sfârșit ce facem în deșert și de ce ne place atât de mult - mai mult decât să ne petrecem timpul cu tine. Da, Inez, vei înțelege în sfârșit de ce te părăsim, iar și iar, și de ce ți-am refuzat dorința.

Da, da, da.

— Inez! a strigat din nou verișoara Elvira și am tresărit. Nu îmi

dădusem seama că se apropiase de ascunzătoarea mea. Magia legată de vechea cadă ar fi putut să mă ascundă de la depărtare, dar, dacă s-ar fi apropiat îndeajuns, m-ar fi văzut cu ușurință. De data aceasta, vocea verișoarei a răsunat mai tare și i-am simțit nota de panică:

— Ai primit o *scrisoare*!

Mi-am ridicat imediat ochii de la carnet și m-am sculat brusc.

Finalmente!

Mi-am pus creionul după ureche și am ieșit din cadă. Am întredeschis ușor ușa grea din lemn și am aruncat un ochi afară, cu un zâmbet vinovat pe chip. Elvira era la nici zece pași depărtare. Din fericire, Amaranta nu se vedea pe nicăieri. S-ar fi crispat dacă ar fi remarcat starea în care mi se afla fusta șifonată și ar fi raportat îngrozitoarea fărădelege mamei sale.

— *Hola, prima!* am strigat.

Elvira a țipat și a sărit câțiva centimetri, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Ești incorrigibilă!

— Doar cu tine, am spus și mi-am coborât privirea la mâinile ei goale, cu ochii după misivă. Unde este?

— Mama m-a trimis după tine. Asta-i tot ce știu!

Am pornit la braț pe alea pietruită care ducea spre casa principală. Pășeam rapid, cum îmi era obiceiul. Nu am înțeles niciodată mersul domol al mătușii mele. De ce nu ai fi vrut să ajungi repede acolo unde voiai să mergi? Elvira și-a grăbit și ea pasul, urmându-mă îndeaproape. Era o reprezentare fidelă a relației noastre. Tot timpul încerca să se țină după mine. Dacă îmi plăcea galbenul, pentru ea devenea cea mai frumoasă culoare din lume. Dacă voiam carne *asada* la cină, ea își ascutea deja cuțitele.

— Scrisoarea n-o să se facă brusc nevăzută! a zis Elvira, râzând.

Și-a dat pe spate părul castaniu-închis. Avea ochii calzi și buzele pline, arcuite într-un zâmbet larg. Semănăm fizic una cu cealaltă, cu excepția ochilor. Ai ei erau mai verzi decât ai mei, care-și schimbau mereu nuanța.

— Mama a zis că avea timbru de Cairo.

Mi-a palpitat inima.

Nu îi povestisem verișoarei mele despre Ultima Scrisoare. Nu ar fi fost fericită să afle că vreau să îi urmez pe părinții mei. Nici verișoarele mele, nici mătușa nu înțelegeau de ce părinții mei hotărâseră să dispară pentru jumătate din an în Egipt. Ele *iubeau* Buenos Airesul - un oraș strălucitor, cu arhitectură în stil european, cu bulevarde largi și cafenele. Familia din partea tatălui meu se trăgea din Spania și a venit în Argentina cu aproape o sută de ani în urmă, supraviețuind unei călătorii extrem de grele și găsind, în final, succesul în industria căilor ferate.

Căsătoria părinților mei a fost o uniune care a avut ca scop alăturarea bunului nume al mamei cu bogăția tatei, dar de-a lungul anilor a înflorit în admirație reciprocă și în respect, preschimbându-se până la nașterea mea într-o dragoste profundă. *Papá* nu s-a ales cu familia numeroasă pe care și-o dorise, dar părinților mei le plăcea adesea să spună că erau deja ocupați până peste cap cu mine.

Deși nu prea înțelegeam *cum* anume, având în vedere că erau plecați atât de mult.

Casa mi-a apărut dinainte, mare și frumoasă, din piatră albă, cu ferestre largi. Fusesse construită într-un stil ornamentat și elegant, care amintea de o vilă pariziană. Gardul din fier poleit ne închidea înăuntru ca într-o cușcă și ascundea priveliștile din cartier. În copilărie, obișnuiam să mă cațăr până în vârful porții, sperând să întrezăresc o fărâmbă de ocean. Dar apa a rămas mereu ascunsă și a trebuit să mă mulțumesc cu explorarea grădinilor.

Scrisoarea de acum putea schimba însă totul.

Da sau nu. Rămân sau plec? Fiecare pas pe care îl făceam spre casă ar fi putut să fie unul care mă purta mai aproape de o altă țară. De o altă lume.

De un loc la masă, alături de părinții mei.

— Aici erai! m-a întâmpinat *tía* Lorena în ușa de la *patio*.

Amaranta stătea lângă ea, cu un tom gros, învelit în piele, într-o mână. *Odissea*. O alegere interesantă. Dacă îmi aminteam bine, ultimul clasic pe care încercase să-l citească îi mușcase degetul. Sângele pătase paginile și cartea atinsă de magie evadase pe fereastră, dispărând pentru totdeauna. Deși, uneori, încă auzeam văicăreli și

mormăieli venind dinspre rondurile de floarea-soarelui. Rochia de culoarea mentei a verișoarei mele s-a învâltat sub adierea brizei calde, dar, chiar și așa, niciun fir de păr nu a îndrăznit să-i evadeze din coafura strânsă la spate. Amaranta era exact cum și-ar fi dorit mama să fiu. Ochii negri i-au alunecat asupra mea și buzele i-au tremurat dezaprobator când mi-a văzut degetele pătate. Creioanele cu cărbune își lăsau întotdeauna amprenta, la fel ca funinginea.

— Iar citești? și-a întrebat Elvira sora.

Atenția Amarantei s-a întors spre Elvira și expresia de pe chip i s-a îmblânzit. S-a întins și și-a înlănțuit brațul cu al ei.

— Este o poveste fascinantă! Mi-ar fi plăcut dacă ai fi rămas cu mine. Ți-aș fi citit părțile mele preferate.

Cu mine nu folosea niciodată tonul acesta dulce.

— Pe unde ai umblat? Nu contează! mi-a tăiat-o *tía* Lorena chiar când mă pregăteam să răspund. Știai că ai rochia murdară?

Materialul galben avea crețuri și pete teribile, dar era una dintre rochiile mele preferate. Felul în care era croită îmi permitea să mă îmbrac fără ajutorul unei cameriste. Îmi comandasem în secret mai multe haine cu nasturi, pe care le puteam pune ușor pe mine și pe care *tía* Lorena le detesta. Era de părere că nasturii fac rochiile să fie scandaloase. Biata mea mătușă se străduia din toate puterile să îmi păstreze o ținută prezentabilă, dar, din nefericire pentru ea, aveam o înclinație extraordinară pentru distrugerea tivurilor și boțirea volanelor. Țineam la rochiile mele, dar de ce era musai să fie atât de delicate?

Am observat că mătușa avea mâinile goale, dar mi-am înăbușit nerăbdarea.

— Am fost în grădină.

Elvira m-a strâns mai tare de braț și s-a grăbit să mă apere:

— Își exersa arta, *mamá*, atâta tot!

Mătușa și Elvira îmi apreciau ilustrațiile (Amaranta era de părere că sunt prea copilărești) și se asigurau că am întotdeauna suficiente provizii pentru a putea picta și desena. *Tía* Lorena considera că sunt îndeajuns de talentată pentru a-mi vinde lucrările în numeroasele galerii care începuseră să apară în oraș. Ea și *mamá* îmi plănuiseră viața

la detaliu. Pe lângă nenumărații profesori din sfera artistică, fusesem școlită în franceză și în engleză, în științe și în istorie, accentul punându-se, desigur, asupra Egiptului.

Papá se asigurase că voi citi aceleași cărți ca și el, despre acest subiect, și piesele lui de teatru preferate. Shakespeare se numără printre dramaturgii lui favoriți și obișnuiam să ne cităm unul altuia din operele lui - un joc pe care doar noi doi știam cum să-l jucăm. Uneori puneam în scenă reprezentații pentru angajați, folosindu-ne de sala de bal ca de propriul teatru. De vreme ce era un sponsor al operei, tata primea în mod constant costume, peruci și farduri pentru scenă, iar unele dintre amintirile mele preferate erau cu noi doi probând ținute și făcând planuri pentru următorul spectacol.

Mătușa s-a luminat la chip.

— Ei bine, vino, Inez! Ai un vizitator.

I-am aruncat o privire întrebătoare Elvirei.

— Parcă ziceai că am primit o scrisoare?

— Vizitatorul a adus o scrisoare din partea părinților tăi, a clarificat *tía* Lorena. Probabil că s-a întâlnit cu ei în timpul călătoriilor sale. Nu-mi pot închipui cine altcineva ar putea să îți scrie. Asta doar dacă nu cumva există un *caballero* secret, despre care nu știu eu...

Mătușa a ridicat din sprâncene, așteptând.

— I-ai alungat pe ultimii doi.

— Niște neciopliți, amândoi! Niciunul dintre ei nu a putut recunoaște furculița de salată.

— Nu știu de ce te mai deranjezi să îi chemi, am zis. *Mamá* *Q* hotărâtă. E de părere că Ernesto va fi un soț potrivit pentru mine.

Colțurile gurii i-au coborât.

— Nu e rău să ai de unde alege.

M-am uitat la ea amuzată. Mătușa mea ar fi refuzat chiar și un prinț, dacă acesta era propus de *mamá*. Nu se înțelese- seră bine niciodată. Amândouă erau prea încăpățânate, prea pătimăse. Uneori mă gândeam că mătușa era motivul pentru care *mamá* alesese să mă lase în urmă. Nu suporta să stea în același loc cu sora tatălui meu.

— Sunt sigură că bogăția familiei lui este un punct în plus pentru el, a spus Amaranta, pe un ton sec, pe care iam recunoscut imediat.

Ura ideea unei căsătorii aranjate mai mult decât mine.

— Acesta este cel mai important lucru, nu-i așa?

Mama ei s-a uitat urât la ea.

— Nu este. Doar pentru că...

Am ignorat restul conversației: mi-am închis ochii, cu respirația oprită în gât. Scrisoarea de la părinții mei se afla aici și, în sfârșit, urma să primesc un răspuns! În seara asta aș fi putut să-mi aranjez garderoba, să-mi fac bagajele, poate chiar să o conving pe Elvira să mi se alăture în lunga călătorie! Mi-am deschis ochii la timp ca să surprind linia subțire care apăruse între sprâncenele verișoarei mele.

— Așteptam o scrisoare din partea lor, am explicat.

— Nu aștepți *mereu* scrisori din partea lor? m-a întrebat, nedumerită.

Bine punctat.

— I-am întrebat dacă aș putea merge la ei, în Egipt! am recunoscut, aruncându-i o privire neliniștită mătușii mele.

— Dar... dar, *de ce?* s-a bâlbâit *tía* Lorena.

Mi-am întrepătruns brațele cu ale Amarantei și le-am îndreptat pe toate trei spre casă. Eram un grup fermecător, traversând întinderea holului lung cu plăci de gresie, toate trei, braț la braț, cu mătușa mea conducându-ne ca un ghid turistic.

Casa avea nouă dormitoare, un salon pentru micul-dejun, două sufragerii și o bucătărie și rivaliza cu cel mai elegant hotel din oraș. Aveam chiar și un fumoar, dar, de când *papá* cumpăraseră un set de fotolii care puteau să zboare, nimeni nu mai intrase în încăpere. Provocaseră stricăciuni teribile: s-au izbit de pereți, au spart oglinzi și au găurit tablourile. Până în ziua de azi, tata deplânge încă pierderea whiskyului său de două sute de ani, captiv în cabinetul din bar.

— Pentru că ea e *Inez*, a zis Amaranta. Și e prea bună pentru activități de interior, precum cusutul și croșetatul sau oricare altă îndeletnicire pe care o au domnișoarele respectabile.

A strecurat o privire urâtă în direcția mea.

— Într-o zi, curiozitatea asta a ta te va băga în bucluc!

Mi-am coborât bărbia în piept, rănită. Nu eram *mai presus* de cusut și de croșetat. Nu îmi plăcea niciuna dintre aceste activități, pentru că

eram teribil de nepricepută la amândouă.

— Asta are legătură cu *cumpleaños-ul* tău, a zis Elvira. Cu siguranță! Suferi pentru că nu vor fi aici și înțeleg. Chiar *înțeleg*, Inez. Dar se vor întoarce și vom organiza o cină fastuoasă pentru a te sărbători și îi vom invita pe toți băieții chipeși din *barrio*, inclusiv pe Ernesto!

Avea în parte dreptate. Părinții mei urmau să piardă aniversarea mea de nouăsprezece ani. Încă un an în care voi sufla în lumânări fără să-i am alături.

— Unchiul tău are o influență foarte nefastă asupra lui Cayo! a spus *tía* Lorena, trăgându-și nasul. Nu pot să pricep de ce fratele meu finanțează atât de multe dintre schemele scandaloase ale lui Ricardo. Mormântul Cleopatrei, ceruri!

— ¿*Qué?* m-am mirat.

Până și Amaranta a părut surprinsă. Gura i s-a întredeschis ușor, în semn de mirare. Eram amândouă cititoare averse, dar nu știam dacă lecturase vreuna dintre cărțile mele despre Egiptul antic.

Tía Lorena s-a înroșit ușor, apoi și-a dat agitată după ureche o șuviță rebelă de păr castaniu înțesat cu argintiu.

— E cel mai nou țel al lui Ricardo. Ceva caraghios despre care l-am auzit pe Cayo discutând cu avocatul lui, atâta tot.

— Despre mormântul Cleopatrei? am insistat. Și la ce te referi mai precis când spui *finanțare*?

— Cine cerurilor este Cleopatra? s-a mirat Elvira. Și de ce nu mi-ai dat și mie un nume ca al ei, *mamá*? Sună mult mai romantic! M-am ales în schimb cu *Elvira*.

— Îți spun pentru ultima oară: Elvira este un nume statuar. Elegant și adecvat. La fel ca Amaranta.

— Cleopatra a fost ultimul faraon al Egiptului, am explicat. *Papá* numai despre asta a vorbit când au fost aici ultima oară.

Elvira s-a încruntat.

— Faraonii puteau fi... femei?

Am încuviințat din cap.

— Egiptenii erau destul de progresiști. Deși, practic, Cleopatra nu era egipteană. Era grecoaică. Oricum, erau cu mult înaintea *noastră*, dacă mă întrebați pe mine.

Amaranta mi-a aruncat o privire dezaprobatore.

— Nu te-a întrebat nimeni.

Am ignorat-o și m-am uitat cu înțeles la mătușa mea, ridicând din sprânceană. Curiozitatea mă ardea pe dinăuntru.

— Ce altceva mai știi?

— Nu am alte detalii, mi-a răspuns *tía* Lorena.

— Mie mi se pare că ai, i-am întors-o.

Elvira s-a aplecat spre noi, apoi și-a rotit capul, ca să o vadă mai bine pe mama ei.

— De fapt, și eu vreau să știu mai multe...

— Ei, bineînțeles că vrei! Tu vrei tot ce spune sau vrea Inez, a bombănit mătușa mea, exasperată. Ce ți-am spus despre domnișoarele băgăcioase care nu știu să-și vadă de treaba lor? Amaranta nu-mi dă niciodată atâta bătaie de cap!

— Tu ești cea care a tras cu urechea! a comentat Elvira, apoi s-a întors spre mine, cu un zâmbet entuziast pe buze. Crezi că părinții tăi au trimis și un pachet odată cu scrisoarea?

Inima a început să-mi bată mai tare, în timp ce țăcăneam cu sandalele în podeaua de gresie. Ultima lor scrisoare venise cu un cutar plin cu lucruri frumoase și, în minutele de care avusesem nevoie ca să despachetez totul, o parte din resentimentele mele se stinseseră în timp ce mă uitam uluită la toate acele bogății. Pantofi galbeni superbi, cu ciucuri aurii, o rochie din mătase trandafirie cu broderii delicate și o haină extravagantă într-o frenezie de nuanțe: agud, măsliniu, piersică și verde-pal ca al mării. Și asta nu era tot: pe fundul cutarului descoperisem cupe din aramă și o farfurioară pentru bijuterii din abanos incrustat cu sifid.

Prețuiam fiecare dar, fiecare scrisoare pe care mi-o trimiteau, chiar dacă era doar jumătate din ce le trimiteam eu. Nu conta. O parte din mine înțelegea că era tot ce aveam să primesc vreodată de la ei. Aleseseră Egiptul, i se dăruiseră inimă, trup și suflet. Învățasem să trăiesc cu ce mai rămăsese, chiar dacă uneori mă simțeam ca și cum aș fi avut o lespede pe inimă.

Mă pregăteam să răspund la întrebarea pe care mi-o pusese Elvira, dar am cotit și m-am oprit brusc, uitând ce voiam să spun.

Un domn în vârstă, cu păr încăruntit și linii adânci săpate pe chipul maroniu, aștepta în dreptul ușii de la intrare. Îmi era străin. Toată atenția mea era concentrată asupra scrisorii strânse în mâinile ridate ale vizitatorului.

M-am desprins de mătușa și de verișoarele mele și am pășit repede spre el, cu inima zbatându-mi-se frenetic în coșul pieptului, de parcă ar fi fost o pasăre care tânjea după libertate. Acesta era! Răspunsul pe care îl așteptasem.

— *Señorita* Olivera, a spus bărbatul pe un ton adânc de bariton. Sunt Rodolpho Sanchez, avocatul părinților tăi. Nu i-am procesat cuvintele. Apucasem deja plicul. Cu degete tremurânde, l-am întors, pregătindu-mă sufletește pentru răspuns. Nu am recunoscut scrisul de mână de pe cealaltă parte. Am răsucit din nou plicul și am privit cu atenție ceara de culoarea căpșunilor care sigila clapeta. Avea un cărăbuș mic - nu, un *scarabeu* - în mijloc, alături de niște cuvinte prea distorsionate pentru a putea fi considerate lizibile.

— Ce mai aștepți? Vrei să ți-o citesc eu? m-a întrebat Elvira, care privea peste umărul meu.

Am ignorat-o și am deschis în grabă plicul, ochii lipindu-mi-se de scrisul întins. Cineva udase cu siguranță hârtia, dar abia dacă am băgat de seamă, pentru că începeam în sfârșit să înțeleg ce citeam. Cuvintele au început să plutească pe pagină, în vreme ce privirea mi se încețoșa. Dintr-odată, a devenit greu să mai respir și încăperea s-a răcit.

Elvira a dat drumul unui suspin ascuțit în urechea mea. Mi-a alunecat un fior rece pe șira spinării, ca degetele de gheață ale groazei.

— Ei bine? a întrebat *tía* Lorena, aruncându-i o privire jenată avocatului.

Mi s-a umflat limba în gură. Nu eram sigură că voi putea să vorbesc, dar, când am făcut-o, vocea mi-a sunat răgușit, de parcă aș fi urlat ore întregi:

— Părinții mei sunt morți.

PARTEA INTÂI

LA O LUME DEPĂRTARE

CAPÍTULO UNO

NOIEMBRIE, 1884

Pentru Dumnezeu, abia așteptam să cobor de pe acest vapor infernal!

Mi-am aruncat privirea pe fereastra rotundă de la cabina mea, cu degetele lipite de geam, de parcă aș fi fost un copil care poftea la fursecuri *alfajore* și la o cană cu *dulce de leche*. Niciun nor nu se vedea pe cerul azuriu din portul Alexandriei. O punte lungă din lemn se întindea până la vas, ca o mână întinsă, care îți ura bun-venit. Rampa pentru debarcări fusese trasă și membrii echipajului intrau și ieșeau din ambarcațiune, ducând cufere din piele, cutii rotunde de pălării și lăzi din lemn. Ajunsesem în Africa.

După o lună în care călătorisem cu vaporul, traversând mile întregi de curenți oceanici capricioși, ajunsesem. Mai ușoară cu câteva kilograme - marea *mă ura* -, după nenumărate nopți în care mă zvârcolisem, plângând în pernă, și după ce jucasem de nenumărate ori aceleași jocuri de cărți cu tovarășii mei de călătorie, ajunsesem cu adevărat aici, în *Egipt*.

Țara în care părinții mei trăiseră timp de șaptesprezece ani.

Tara în care au murit.

Mi-am răsucit agitată inelul de aur. Nu mi-l mai scosesem de pe deget de luni întregi. Avându-l, mă simțeam de parcă i-aș fi invitat pe părinții mei cu mine în această călătorie. Am crezut că le voi simți prezența din clipa în care aveam să dau cu ochii de coastă. Că voi simți o conexiune profundă.

Dar nu s-a întâmplat. *Nu încă.*

Nerăbdarea m-a împins să mă desprind de la fereastră, m-a forțat să fac pași, bălăbănindu-mi brațele cu frenezie. Am străbătut încăperea de la un capăt la altul și am acoperit aproape fiecare colțișor al generoasei mele camere. Energia provocată de agitație mă înconjură ca o vâltoare. Mi-am împins cu vârful ghetei cuferele

împachetate, ca să-mi eliberez drumul. Poșeta din mătase se odihnea pe patul îngust și, când am mărșăluit pe lângă el, am tras-o spre mine, ca să pun din nou mâna pe scrisoarea de la unchiul meu.

Cea de-a doua frază încă mă distrugea, încă îmi făcea ochii să ardă. Dar m-am forțat să o citesc în întregime. Balansul ușor al navei îmi îngreuna situația, însă, în ciuda golului care mi se căscase brusc în stomac, am pus mâna pe bilet și l-am recitit pentru a suta oară, atentă să nu sfâșii din greșeală hârtia.

Iulie, 1884

Draga mea Inez,

Nu știi de unde să încep sau cum să-ți scriu ceea ce trebuie să-ți împărtășesc. Părinții tăi au dispărut în deșert și se presupune că au murit, l-am căutat săptămâni la rând și nu am găsit nici o urmă.

Îmi pare rău. Mai rău decât voi putea vreodată să pun în cuvinte. Te rog să știi că sunt la dispoziția ta și că, dacă vei avea vreodată nevoie de ceva, sunt la doar o scrisoare depărtare. Cred că este cel mai bine să le organizezi ceremonia funerară în Buenos Aires, fără întârziere, astfel încât să îi poți vizita oricând dorești. Știind-o pe sora mea, nu mă îndoiesc că spiritul ei este din nou alături de tine, în locul în care s-a născut.

După cum sigur știi, eu sunt de acum tutorele tău și administratorul moștenirii tale. De vreme ce ai optsprezece ani și, din câte am aflat, ești o tânără strălucită, am trimis o scrisoare băncii naționale a Argentinei, prin care îți acord permisiunea de a retrage fondurile de care vei avea nevoie - în limite rezonabile.

Doar tu și eu vom avea acces la bani, Inez.

Ai grijă în cine te încrezi. Mi-am luat libertatea de a informa un avocat al familiei de circumstanțele din prezent și te îndemn să apelezi la el dacă vei avea nevoie de ceva urgent. Dacă îmi permiți, ți-aș recomanda să angajezi un administrator care să supravegheze gospodăria, astfel încât să ai timpul și spațiul necesare pentru a purta doliu în urma acestei pierderi îngrozitoare. Iartă-mă pentru această veste și crede-mă că regret cu adevărat faptul că nu pot fi alături de tine pentru a-ți împărtăși durerea.

Te rog, dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva din partea mea.

Unchiul tău,

Ricardo Marqués

M-am aruncat pe pat și m-am lăsat pe spate cu abandon, în contrast absolut cu felul în care ar trebui să se comporte o domnișoară. Am auzit tonul muștrător al mătușii Lorena răsunându-mi în urechi: *O domnișoară trebuie să se comporte întotdeauna ca o domnișoară, chiar și când nu o vede nimeni. Asta înseamnă că nu trebuie să te cocoșezi sau să înjuri, Inez!* Mi-am închis ochii, dând la o parte sentimentul de vinovăție pe care îl simțeam din clipa în care părăsisem moșia. Vinovăția îmi era o tovarășă devotată și, indiferent de cât de departe aș fi călătorit, n-o puteam strivi și nici înăbuși. Nici *tía* Lorena și nici verișoarele mele nu au știut despre planurile mele de a părăsi Argentina. Nu puteam decât să-mi închipui fețele lor când au citit bilețelul pe care îl lăsasem la mine în dormitor.

Scrisoarea părinților mei îmi făcuse inima bucăți. Eram sigură că a mea o frânsese pe a lor.

Fără însoțitor. La nouăsprezece ani abia împliniți - îmi petrecusem ziua de naștere plângând neconsolată în dormitorul meu, până când Amaranta a bătut cu putere în perete - călătoream de una singură, fără ghid și fără pic de experiență, fără să am măcar pe cineva care să se îngrijească de aspectele mai complicate ale garderobei mele. Acum chiar că o făcusem lată! Dar nu conta. Mă aflu aici ca să aflu detaliile legate de dispariția părinților mei. Mă aflu aici ca să aflu de ce unchiul meu nu îi protejase și de ce plecaseră singuri în mijlocul deșertului. Ce-i drept, tatăl meu era cu capul în nori, dar știa că nu poate să o ia pe mama cu el într-o aventură fără să aibă la îndemână proviziile necesare.

Mi-am mușcat buza de jos. Nu era întru totul adevărat. Tata putea să fie neglijent, mai ales când se grăbea să ajungă dintr-un loc într-altul. Cu toate acestea, informațiile de care dispuneam erau incomplete și uram întrebările fără răspuns. Exista o ușă deschisă, pe care voiam să o închid în urma mea.

Speram că planul meu va funcționa.

Călătoritul de una singură a fost un prilej să învăț lucruri noi. Am descoperit că nu îmi plăcea să mănânc singură, că mi se făcea rău pe mare și că nu eram deloc bună la jocurile de cărți. Dar am aflat și că știam să-mi fac cu ușurință prieteni. Majoritatea pasagerilor erau cupluri mai în vârstă care călătoreau spre Egipt pentru a se bucura de clima caldă. La început au fost uluiți de faptul că sunt singură, dar mă pregătisem pentru o asemenea reacție. Am pretins că sunt văduvă și mă îmbrăcasem ca atare. Povestea pe care o inventasem devenea din ce în ce mai elaborată cu flecare zi care trecea. Fusesem măritată mult prea devreme cu un *caballero* care ar fi putut să- mi fie bunic. După prima săptămână câștigasem simpatia celor mai multe dintre femei, iar domnii îmi aprobau dorința de a-mi lărgi orizontul călătorind în străinătate. Mi-am aruncat privirea pe fereastră și m-am încruntat. Scuturându-mi nerăbdătoare capul, am deschis ușa de la cabină și am cercetat coridorul în lung și-n lat. Debarcarea nu înregistrase progrese însemnate. Am închis ușa și mi-am reluat plimbarea.

Gândurile mi s-au îndreptat spre unchiul meu.

După ce-mi cumpărasem biletul, îi trimisesem o scrisoare compusă la repezeală. Mă aștepta, fără îndoială, pe doc, nerăbdător să mă vadă. În câteva ore urma să fim reuniți după zece ani. O decadă în care nu vorbiserăm. Ah, din când în când am mai inclus desene pentru el în scrisorile către părinții mei, însă doar ca să fiu politicoasă. În plus, el nu-mi trimisese *nimic*. Nicio scrisoare, nicio felicitare de ziua mea ori vreun gablonz pe care să-l fi descoperit în bagajele părinților mei. Eram străini - familie doar cu numele și prin sânge. Abia îmi aminteam de vizita lui în Buenos Aires, dar asta nu conta, pentru că mama mea se asigurase că nu aveam să-l uit niciodată pe fratele ei preferat, considerat astfel chiar dacă era și unicul.

Mamá și *papá* erau niște povestitori fantastici, care țeseau cuvintele în povești, creând tapiserii măiestre în care te cufundai cu totul și pe care nu le puteai uita. *Tío* Ricardo mi se părea un personaj fabulos. Un munte de om, care purta întotdeauna cărți cu el și-și ajusta ochelarii delicăți de sârmă, cu ochii verzi-căprui ațintiți spre orizont, în vreme ce mai tocea o pereche de cizme. Era înalt și puternic, în contrast cu pasiunile lui academice și îndeletnicirile de cercetător. Prospera în

mediul academic, era ca la el acasă într-o bibliotecă, dar era și destul de abil încât să supraviețuiască încăierării dintr-un bar.

Nu că aș fi știut personal ceva despre încăierările din baruri sau cum să le supraviețuiești.

Unchiul meu trăia pentru arheologie, obsesia lui avându-și originea în Quilmes, în nordul Argentinei, unde, pe când era de vârsta mea, mânuise lopata și făcuse săpături alături de o echipă. După ce învățase tot ce era de învățat, a plecat în Egipt. Aici s-a îndrăgostit și s-a căsătorit cu o egipteancă pe nume Zazi, dar, după doar trei ani petrecuți împreună, ea a murit la naștere. Unchiul meu nu s-a mai recăsătorit și nu s-a mai întors în Argentina, cu excepția acelei unice vizite. De fapt, nu înțelegeam ce *făcea* cu adevărat. Era vânător de comori? Cercetător al istoriei egiptene? Iubitor de nisip și de zile cu arșiță sub soarele arzător?

Poate că era câte puțin din toate acestea.

Nu aveam decât scrisoarea lui. Îmi scrisese de două ori că, dacă voi avea vreodată nevoie de ceva, trebuia doar să-i dau de știre.

Ei bine, *tío* Ricardo, am nevoie de ceva!

De răspunsuri.

* * *

Tío Ricardo întârzia.

Stăteam pe doc, cu nările inundate de aerul sărat al mării. Deasupra, soarele pornise un asalt înflăcărat către pământ, tăindu-mi răsuflarea. Ceasul de buzunar m-a înștiințat că așteptam de două ore. Cuferele erau stivuite lângă mine, într-un echilibru precar, în vreme ce căutam din priviri un chip care să semene cu al mamei. *Mamá* îmi spusese că barba fratelui ei scăpase de sub control, că era deasă și învârstată cu cenușiu, prea lungă pentru normele societății.

În jurul meu erau o mulțime de oameni, abia debarcați, care vorbeau cu glas ridicat, entuziasmați să se afle în ținutul piramidelor maiestuoase și al mărețului fluviu Nil, care traversa Egiptul. Dar eu nu simțeam acest entuziasm, concentrată asupra picioarelor care mă dureau și îngrijorată de situația în care mă găseam.

Începeam să intru în panică.

Nu puteam să rămân prea mult în acest loc. Temperatura scădea în

timp ce soarele traversa cerul spre apus, briza dinspre apă era mușcătoare, iar eu mai aveam kilometri întregi de străbătut. Din câte-mi aduceam aminte, părinții mei se urcau într-un tren în Alexandria și, patru ore mai târziu, ajungeau în Cairo. De acolo își închiriau un mijloc de transport până la hotelul Shepherd's.

Mi-am coborât privirea la bagaje. M-am gândit la ce aș fi putut și la ce nu aș fi putut să las în urmă. Din nefericire, nu eram îndeajuns de puternică încât să pot duce totul cu mine. Poate că aș fi putut să găsesc pe cineva care să mă ajute, dar nu cunoșteam limba în afara câtorva fraze conversaționale, printre care nu se număra și: *Bună, ai putea te rog să mă ajuți să-mi transport toate bunurile?*

Începuseră să mi se formeze broboane de sudoare pe frunte și încordarea mă făcea să mă agit fără rost. Rochia mea de călătorie, de culoare bleumarin, avea mai multe straturi de material și o jachetă cu două rânduri de nasturi, pe care o simțeam ca pe o chingă de fier în jurul coastelor. Am îndrăznit să-mi deschid jacheta, știind că, în locul meu, *mamá* ar fi îndurat în tăcere. Zgomotele din jur creșteau în intensitate: lumea sporovăia, oamenii își salutau rudele și prietenii, valurile mării se izbeau de coastă și sirena urla, în vuietul sunetelor cacofonice am auzit pe cineva strigându-mă pe nume.

Vocea, un bariton adânc, a răzbit prin hărmălaie.

Un tânăr s-a apropiat de mine cu pași lungi și degajați. S-a oprit în fața mea, cu mâinile vârate în buzunarele pantalonilor kaki și aerul cuiva care se plimbase în lungul docului, admirând marea și probabil fluierând. Cămașa de un albastru-pal o avea băgată în pantaloni și era ușor șifonată sub bretelele din piele. Ghetetele bărbatului erau legate la jumătatea gambei, și- mi puteam da seama după cum arătau - prăfuite, cu pielea cândva maro preschimbată în cenușiu - că umblase mulți kilometri încălțat cu ele.

Când străinul mi-a întâlnit privirea, liniile care-i încadrau gura i s-au adâncit. Avea o postură relaxată și o atitudine degajată, dar privindu-l cu mai mare atenție am remarcat încordarea cu care își încleșta maxilarul. Îl deranja ceva, dar nu voia să se vadă.

I-am trecut în revistă și celelalte trăsături. Un nas aristocratic, sub sprâncene drepte, și ochi albaștri, de aceeași culoare ca a cămășii pe

care o purta. Buze cărnoase, perfect arcuite, care formau un început de zâmbet, în contrast cu linia pronunțată a maxilarului. Avea părul des și răvășit, într-o nuanță la granița dintre brun și roșcat. Și-a trecut cu nerăbdare mâna prin el.

— Bună! Tu ești *señorita* Olivera? Nepoata lui Ricardo Marqués?

— M-ai găsit! i-am răspuns în engleză.

Respirația lui avea mirosul vag al unei băuturi tari. Mi-am încrețit nasul.

— Slavă Domnului! mi-a zis. Ești a patra femeie pe care o întreb. Atenția i s-a îndreptat apoi asupra cuferelor mele și a fluierat ușurel.

— Sper sincer că ți-ai adus aminte să ieși totul!

Nu suna nici pe departe sincer. Am mijit ochii.

— Și tu cine ești, mai precis?

— Lucrez pentru unchiul tău.

Am aruncat o privire peste umărul lui, sperând să-mi zăresc misterioasa rudă. Nu era nimeni care să-i semene prin preajmă.

— Mă așteptam să-l întâlnesc aici.

— Mă tem că nu, a zis el, scuturându-și capul.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să pătrund înțelesul cuvintelor lui. M-am luminat apoi și sângele mi-a năvălit în obraji. *Tío* Ricardo nu se obosise să vină în persoană. Pentru unica lui nepoată, care călătorise *săptămâni* întregi și supraviețuise răului provocat în mod repetat de mare. Trimisese un *străin* ca să mă întâmpine.

Un străin care *întârziase*.

Și care era, după cum îl trăda accentul, *englez*.

Am arătat spre clădirile dărăpănate, spre mormanele de pietre colțuroase și spre constructorii care încercau să refacă portul după daunele provocate de Marea Britanic.

— Meritul concetățenilor dumitale! Mă gândesc că ești mândru de triumful lor, am adăugat cu amărăciune.

Tânărul a clipit.

— Pardon?

— Ești englez, i-am răspuns plat.

A ridicat din sprânceană.

— Accentul, i-am explicat.

— Corect, a recunoscut, iar liniile din colțurile gurii i sau adâncit iar. Întotdeauna crezi că știi care sunt gândurile și sentimentele unei persoane care îți este complet străină?

— De ce nu este unchiul meu aici? am contrat.

El a ridicat din umeri.

— A avut o întâlnire cu un specialist în antichități. Nu a putut să o amâne, dar îți transmite că îi pare rău.

Am încercat să nu îmi îmbib cuvintele cu sarcasm, dar nu am reușit.

— Ah, atâta vreme cât îmi transmite că îi pare rău! Deși ar fi putut să aibă decența de a-mi transmite mesajul la timp.

A surâs ușor. Mâna i-a alunecat din nou prin părul des, dând la o parte de pe frunte șuvițele rebele. Gestul îl făcea să arate ca un adolescent, însă doar pentru o clipă. Umerii prea lăți și mâinile mult prea bătătorite și aspre nu făceau decât să-i scoată în evidență înfățișarea de golan. Arăta ca genul de bărbat care ar fi supraviețuit încăierărilor din baruri.

— Ei bine, nu-i totul pierdut! mi-a zis, arătând spre lucrurile mele. Acum mă ai pe mine la dispoziție.

— Ești foarte amabil, am zis cu jumătate de gură, pentru că nu trecusem încă cu totul peste dezamăgirea provocată de absența unchiului meu. Nu voia să mă vadă?

— Nu sunt, chiar deloc! mi-a răspuns leneș. Să mergem? Ne așteaptă o trăsură.

— Ne ducem direct la hotel? Shepherd's ai spus, nu-i așa? Acolo - vocea mi-a tremurat - se cazau întotdeauna.

Expresia de pe chipul străinului s-a preschimbat întruna atent studiată. Am observat că ochii îi erau ușor înțeviți cu roșu, iar gene dese îi umbreau pleoapele.

— De fapt, doar *eu* mă voi întoarce în Cairo. Ție ți-am rezervat un bilet pentru a te întoarce acasă cu vaporul de pe care tocmai ai coborât.

Am clipit uluită, convinsă că auzisem greșit.

— ¿Perdón?

— De aceea am întârziat. La casa de bilete era o coadă infernală. Mă aflu aici pentru a te conduce, s-a grăbit să adauge, cum priveam în gol.

Vorbele lui aveau o notă de blândețe. Sau ar fi avut dacă nu ar fi încercat în același timp să pară sever.

— Și pentru a mă asigura că ești la bord înainte ca nava să părăsească portul.

Fiecare cuvânt se prăbușea între noi cu un zgomot nemilos. Nu înțelegeam nimic. Poate că aveam apă de mare în urechi.

— *No te entiendo.*

— Unchiul tău - a început el încetișor, de parcă aș fi avut cinci ani - ar vrea să te întorci în Argentina. Am un bilet cu numele tău pe el.

Dar abia ajunseseam! Cum ar fi putut să mă trimită înapoi atât de repede? Nedumerirea mea a mocnit, până când a dat în clocot, preschimbându-se în furie.

— *Miércoles!*

Străinul și-a înclinat capul și mi-a zâmbit amuzat.

— Asta nu înseamnă *miercuri*?

Am dat din cap. În spaniolă suna aproape ca *mierda*, un cuvânt urât pe care nu aveam voie să-l rostesc. *Mamá* îl obliga pe tatăl meu să-l folosească drept înlocuitor când se afla în preajma mea.

— Ei bine, ar trebui să te instalăm! a spus străinul, apoi s-a căutat prin buzunare, a scos un bilet mototolit și mi l-a întins. Nu-i nevoie să-mi dai banii înapoi.

— Nu-i nevoie să..., am început, prosteste, scuturându-mi capul ca să-mi limpezesc gândurile. Nu mi-ai spus cum te cheamă, am adăugat, după care mi-am dat seama de altceva. Înțelegi spaniola!

— Ți-am spus că lucrez pentru unchiul tău, nu-i așa?

Zâmbetul i-a revenit pe buze, fermecător de adolescentin și în contrast cu constituția sa masivă. Arăta de parcă ar fi putut să mă ucidă cu o linguriță.

Categoric nu eram fermecată!

— În acest caz, am început în spaniolă, vei înțelege când îți spun că nu voi părăsi Egiptul. Dacă va trebui să călătorim împreună, trebuie să îți știi numele.

— Te urci înapoi pe vasul acela în următoarele zece minute. O prezentare oficială nu pare deloc necesară.

— Ah! i-am răspuns rece. Se pare că până la urmă nu vorbești

spaniolă. Nu mă urc pe acel vapor.

Străinul nu a renunțat la zâmbetul lui, cu dinții dezveliți.

— Te rog, nu mă face să te urc cu forța.

Mi-a înghețat sângele în vene.

— Nu ai face așa ceva.

— Ah, nu crezi? Mă simt destul de *triumfal*, mi-a răspuns, cu un glas încărcat de dispreț, apoi a făcut un pas în față și s-a întins după mine, reușind să-mi atingă jacheta cu vârfurile degetelor înainte să mă feresc din calea lui.

— Dacă mă mai atingi o dată, țiș. Mă vor auzi până în Europa, jur!

— Te cred, a spus el, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre o zonă în care o duzină de cărucioare goale așteptau să fie folosite.

A venit înapoi cu unul dintre ele și s-a apucat să-mi stivuiască pe el geamantanele, fără ca eu să-mi dau acordul. Pentru un bărbat care în mod clar băuse ceva, se mișca cu o grație leneșă care-mi amintea de o pisică indolentă. Se purta cu bagajele mele de parcă ar fi fost goale, și nu pline cu o duzină de carnețele pentru desen, mai multe agende cu foile neatinsse și culori noi-nouțe. Ca să nu mai vorbesc de hainele și încălțările menite să îmi ajungă pentru mai multe săptămâni.

Eram înconjurați de turiști cu pălării decorate cu pene și pantofi din piele scumpă, care ne priveau cu curiozitate. Mi-a trecut prin minte că era cu puțință să fi observat încordarea dintre mine și străinul acesta enervant.

Bărbatul și-a întors privirea spre mine, ridicând o sprânceană arămie.

Nu l-am oprit, pentru că era mai ușor să-mi transport lucrurile cu căruciorul, dar când l-am văzut că-mi duce toate bunurile pe doc, îndreptându-se direct spre linia de îmbarcare, am strigat:

— *Ladrón!* Hoțul! Ajutor! îmi fură lucrurile!

Turiștii eleganți mi-au aruncat priviri alarmate, ferindu-și copiii de spectacol. M-am uitat la ei cu gura căscată, sperând că vreunul dintre ei avea să mă ajute și să-l pună pe străin la pământ.

Am sperat degeaba.

CAPÍTULO DOS

M-am holbat după el, în timp ce râsul îl urma ca o fantomă răutăcioasă. Trupul mi s-a aprins de o iritare răscolitoare. Străinul avea toate bunurile mele, mai puțin poșeta, în care aveam banii egipteni, câțiva pumni de bancnote și de plăști pe care îi găsisem răscolind conacul, plus niște pesos argentinieni, pentru urgențe. Lucruri care erau, mi-am zis, cele mai importante. Aș fi putut să încerc să-i smulg căruciorul, dar aveam bănuiala că forța lui brută ar fi împiedicat o intervenție de succes. Gândul mă frustra.

Mi-am trecut în revistă opțiunile.

Nu aveam prea multe.

Aș fi putut să-l urmez spășită pe vas, unde la capătul călătoriei mă aștepta Argentina. Dar cum avea să fie viața fără părinții mei? Era adevărat că-și petreceau jumătate din an departe de mine, însă le așteptam întotdeauna cu entuziasm întoarcerea. Lunile petrecute alături de ei erau minunate: făceam excursii de o zi pe la diferite situri arheologice, tururi ale muzeelor și discutam până în miez de noapte despre cărți și artă. *Mamá* era strictă, dar avea grijă de mine, mi-a permis să-mi urmez cu tot sufletul hobbyurile și nu mi-a tăiat niciodată aripile creativității. Viața ei fusese mereu una organizată și, chiar dacă voia să se asigure că am o creștere bună, mi-a oferit libertatea de a citi ce îmi doream, de a spune ce gândesc și de a desena ce îmi poftea inima.

Papá, la rândul lui, m-a încurajat să studiez o paletă largă de subiecte, cu accentul pus asupra Egiptului antic, și aveam obiceiul să discutăm cu aprindere la masa de seară despre tot ce învățam. Mătușa mă prefera tăcută, docilă și ascultătoare. Dacă m-aș fi întors, aș fi putut să-mi prezic viața, oră cu oră. Diminețile erau dedicate lecțiilor despre cum se conduce o proprietate, urmate fiind de prânz și apoi de ceai - evenimentul social al zilei -, după care mă întorceam acasă pentru a primi vizitele potențienților, la cină. Nu era o viață rea, dar nu era cea pe care mi-o doream.

Voiam o viață alături de părinții mei.

Părinții mei.

Lacrimile amenințau să-mi alunece pe obraji, dar mi-am închis strâns ochii și am tras adânc aer în piept, de câteva ori. Aceasta era șansa mea. Ajunsesem până în Egipt de una singură, în ciuda tuturor obstacolelor. Nicio altă țară nu îi fascinase așa pe părinții mei, niciun alt oraș nu le mai fusese o a doua casă, ba poate Cairo a fost chiar adevărata lor casă. Mai mult decât Argentina. Mai mult decât mine.

Dacă plecam, nu aveam să înțeleg niciodată ce îi aducea acolo, an după an. Sau să descopăr cine au fost, ca să *nu* îi uit. Dacă plecam, nu aveam să aflu niciodată ce s-a întâmplat cu ei. Curiozitatea îmi ardea inima, făcând-o să bată cu putere.

Mai mult decât orice, îmi doream să aflu ce îi costase viața.

Să aflu dacă s-au gândit vreun pic la mine. Dacă le-a fost dor de mine.

Singura persoană care-mi putea oferi răspunsuri trăia *aici*. Și, din cine știe ce pricină, voia să mă vadă dusă. Plecată. Mi-am strâns mâinile în pumni. Nu aveam de gând să mă las iar uitată, dată la o parte, de parcă nu aș fi avut nicio importanță. Venisem cu un țel și avem de gând să-l urmez până la capăt. Chiar dacă avea să doară, chiar dacă descoperirea mi-ar fi frânt inima.

Nimeni și nimic nu avea să mă mai despartă vreodată de părinții mei.

Străinul înainta pe doc cu lucrurile mele. Și-a întors capul peste umăr, ochii lui albaștri găsindu-mă cu ușurință în mijlocul mulțimii agitate. A făcut semn din bărbie spre vapor, de parcă ar fi fost de la sine înțeles că aveam să-l urmez ca un cățeluș cuminte.

În niciun caz!

Am făcut un pas în spate și buzele i s-au întredeschis a mirare. Umerii i s-au încordat aproape imperceptibil. Mi-a împins lucrurile câțiva centimetri mai în față, reușind cumva să nu lovească persoana care aștepta la rând, înaintea lui. Străinul fără nume m-a chemat la el, îndoindu-și degetul.

Un râs neașteptat mi s-a revărsat din piept.

Nu, i-am transmis din vârful buzelor.

Da, mi-a răspuns în aceeași manieră.

Nu mă cunoștea îndeajuns de bine încât să știe că, atunci când luam o hotărâre, nu mi-o mai schimba nimeni și nimic. *Mamá* îi zicea încăpățănare, profesorii mei o considerau un defect. Însă eu îi spuneam pe nume: persistență. Străinul a părut să citească hotărârea de pe chipul meu, pentru că și-a scuturat capul, grija adâncindu-i liniile din colțurile ochilor. M-am răsucit și m-am amestecat în mulțime, tară să-mi pese cât negru sub unghie de lucrurile mele. Totul se putea înlocui - mai puțin șansa pe care o aveam acum.

Era genul acela de șansă care apare o singură dată în viață!

Am apucat-o cu ambele mâini.

Masa de oameni mă ghida, îndepărtându-mă de remorcherele pentru bărci, aliniate de-a lungul docului. Străinul a strigat ceva, dar mă îndepărtasem deja prea mult ca să-i mai aud cuvintele. Să-și facă el griji în privința bagajelor mele! Dacă era un domn, nu avea să îndrăznească să le abandoneze și să le lase nepăzite. Iar dacă nu era... dar, nu, varianta aceasta nu se potrivea. Era ceva în felul în care pășea. Cu încredere, în ciuda zâmbetului irreverențios. Elegant, în ciuda mirosului de alcool din respirație.

Părea un aristocrat, născut să le spună altora ce să facă. Eram înconjurată din toate direcțiile de conversații purtate în diferite limbi. Arabă egipteană, engleză, franceză, olandeză și chiar și portugheză. Egiptenii, îmbrăcați în costume bine croite, cu fesuri pe cap, ocoleau turiștii, grăbindu-se la treaba lor. Tovarășii mei călători traversau bulevardul larg, ferindu-se din calea trăsurilor trase de cai și a măgărușilor încărcăți cu saci de cârpă. Trebuia să fiu atentă să nu calc în vreunul dintre darurile pe care animalele le lăsaseră pe stradă. În aer plutea mirosul de parfum scump amestecat cu sudoare. Mi s-a căscat un gol în stomac când am văzut clădirile dărăpănate și mormanele de tencuială, care aminteau de bombardamentele britanicilor din urmă cu doi ani. Citisem că stricăciunile fuseseră mari, mai ales în preajma citadelei, unde unii dintre egipteni încercaseră să apere Alexandria.

Să văd în persoană portul afectat era o experiență cu mult diferită de aceea de a citi despre el.

Mulțimea care venea dinspre docuri s-a aventurat spre clădirea uriașă din piatră, împodobită cu patru arcade, care se afla în fața unei lungi căi ferate, întinse pe kilometri întregi. Gara. Mi-am strâns poșeta și am traversat strada privind peste umăr, ca să mă asigur că străinul nu se hotărâse să mă urmeze.

Nu era nici urmă de el, dar nu am încetinit pasul. Simțeam că nu avea să mă lase așa, cu una cu două.

În față am remarcat un grup mic de persoane care discutau în engleză. Vorbeam limba mult mai bine decât franceza.

Am urmat mulțimea spre gară, cu părul lipit de ceafa din cauza sudorii. Ferestrele pătrătoase ofereau destulă lumină și puteam vedea harababura. Pretutindeni erau împrăștiate grămezi de bagaje. Călătorii, confuzi, vorbeau tare: îi strigau pe cei dragi sau alergau ca să prindă trenul, în vreme ce alții împingeau cărucioare pline vârf cu geamantane, care uruiau sumbru. Pulsul mi s-a accelerat. Nu mai văzusem niciodată atât de mulți oameni într-un singur loc, îmbrăcați cu grade diferite de eleganță - de la pălării cu pene la simple eșarfe. Mai mulți egipteni, în tunici lungi, se ofereau să ajute cu bagajele în schimbul bacșișurilor.

Tresărind, mi-am dat seama că îi pierdusem pe englezi.

— *Miércoles!* am bombănit.

M-am ridicat în vârfurile degetelor și am încercat cu frenezie să caut în mulțime. Unul dintre ei purta joben... ah, *gata!* Mi-am croit drum printre oameni, atentă, și am ajuns direct la casa de bilete. Majoritatea indicațiilor erau în franceză, limbă pe care, bineînțeles, nu o puteam desluși cu ușurință. Cum să cumpăr un bilet spre Cairo? Părinții mei mă avertizaseră că nu trebuie să vorbești cu străinii, dar aveam în mod clar nevoie de ajutor.

M-am apropiat de grup și am încălcat una dintre regulile mamei.

* * *

M-am rezemat de spătarul plușat și am tras ușor în piept aerul stătut. Totul era acoperit de un strat de praf; de la banchete până la spațiile de depozitare situate deasupra. Pe dinafară, trenul mi se păruse elegant, cu liniile lui negre și ferme, decorate cu o garnitură roșie cu auriu, dar interiorul nu mai fusese îmbunătățit de câteva

decade. Nu îmi păsa. Aș fi călătorit pe spinarea unui măgăruș prin deșert dacă așa aș fi ajuns la hotelul Shepherd's.

Deocamdată, compartimentul era doar al meu, în ciuda valurilor de călători care urcau: efendi care se duceau la Cairo să își conducă afacerile și turiști care sporovăiau nebunește într-o varietate de limbi.

Ușa de lemn a compartimentului s-a deschis și în prag și-a făcut apariția un domn cu o mustață cu adevărat spectaculoasă și obraji rotunzi. În mâna stângă ținea o servietă din piele, cu monograma aurită *BS*. A tresărit când a dat cu ochii de mine, apoi a zâmbit larg, ridicându-și galant pălăria neagră, într-un salut politicos. Un costum elegant de culoare gri, cu pantaloni largi și o cămașă Oxford impecabilă îi alcătuiau ținuta. După pantofii lustruiți din piele și croiala hainelor, părea un om înstărit.

În ciuda privirii lui calde, un fior de neliniște mi-a alunecat pe șira spinării. Călătoria până la Cairo dura patru ore. O perioadă lungă, când trebuie să o petreci într-un spațiu mic, alături de un bărbat. Nu mai fusesem niciodată într-o astfel de situație. Biata mea mătușă ar fi deplâns pata adusă reputației mele. Călătoria fără un însoțitor era scandaloasă! Dacă ar fi aflat cineva din buna societate despre asta, s-ar fi dus de râpă bunul meu nume.

— Bună ziua, m-a salutat nou-venitul, în timp ce își așeza valiza într-unul dintre compartimentele de deasupra. Prima oară în Egipt?

— Da, i-am răspuns în engleză. Dumneata ești din... Marea Britanic?

S-a așezat chiar în fața mea, întinzându-și picioarele cât să-mi atingă fusta cu ciucurii pantofilor. Mi-am înclinat genunchii spre fereastră.

— Londra.

Încă un englez! Eram înconjurată. Întâlnisem prea mulți de la debarcare și până acum ca să le mai țin socoteala. Soldați și afaceriști, politicieni și negustori.

Pe omul unchiului Ricardo, cel care era hotărât să mă dea afară din țară.

Companionul meu și-a îndreptat privirea spre ușa închisă, așteptând fără îndoială să ni se mai alăture cineva, dar, cum ușa a

rămas închisă, și-a întors din nou atenția asupra mea.

— Călătorești singură?

M-am foit, nesigură de răspunsul pe care ar fi trebuit să îl dau. Nu părea periculos, iar pe de altă parte, chiar dacă nu *voiam* să îi spun adevărul, tot avea să-l afle înainte ca trenul să ajungă în Cairo.

— Da, chiar da.

M-am crispat sesizând nota defensivă din glasul meu.

Englezul m-a studiat.

— Iartă-mă, nu vreau să fiu nepoliticos, dar ai nevoie de ajutor? Văd că nu ești însoțită de nimeni. E ceva destul de neobișnuit, îndrăznesc să spun.

Costumul de doliu pe care îl purtasem în cea mai mare parte a călătoriei nu mi se mai păruse necesar după debarcare, așa că mă schimbasem într-o ținută lejeră, pentru călătorie. Nu o gândisem prea bine.

— Nu că ar fi treaba dumitale, dar sunt văduvă.

Trăsăturile i s-au destins.

— Ah, îmi pare extrem de rău. Iartă-mi întrebarea, a fost teribil de nepoliticoasă.

A urmat o pauză stânjenitoare și mă întrebam cum să umplu tăcerea. Nu știam să mă descurc în Cairo, prin urmare orice informații sau detalii mi-ar fi fost extrem de folositoare, dar nu îmi plăcea să las impresia că aș fi neajutorată.

— Și eu am pierdut-o pe soția mea, mi-a spus bărbatul, cu o voce blândă.

O parte din tensiunea care-mi încorda umerii s-a risipit.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Am o fată cam de vârsta ta. Este bucuria și mândria mea.

Trenul a hurducăit și m-am întors, ca să privesc pe fereastra murdară. Întinsul oraș Alexandria trecea în viteză pe lângă noi, cu bulevardele sale largi și mormanele de moloz din preajma clădirilor impozante. În câteva clipe am lăsat orașul în urmă și edificiile au fost înlocuite de întinderile verzi ale fermelor. Englezul a scos un mic ceas de aur din buzunar.

— La timp, măcar de data asta! a murmurat.

— Nu se întâmplă așa de obicei?

Bărbatul a pufnit, ridicându-și cu aroganță bărbia.

— Mai e mult de lucrat la calea ferată egipteană înainte ca vreo persoană în toate mințile să o poată numi eficientă! Dar noi am preluat abia recent controlul și progresăm lamentabil de încet.

Englezul s-a aplecat spre mine, coborându-și vocea până la o șoaptă.

— Deși știu din surse sigure că gara aceasta va primi trenuri mai noi din Marea Britanic și din Scoția.

— Când spui *noi*, vrei să insinuezi că britanicii dețin stația?

A dat din cap, scuzându-se.

— Iartă-mă, uit adesea că domnișoarele nu sunt la zi cu afacerile curente. Am preluat controlul în 1882...

Toată compasiunea pe care o simțisem pentru văduvia bărbatului s-a scurs din mine, picătură cu picătură.

— Știu totul despre drumul pe care Marea Britanic și l-a deschis în Alexandria prin bombardamente! am zis, fără să mă obolesc să-mi arăt dezaprobarea. Mersi.

Bărbatul a făcut o pauză, strângând din buze.

— A fost necesar.

— Ah, serios? l-am întrebat, cu sarcasm.

A clipit, clar uluit de tonul meu îndrăzneț.

— Încet, dar sigur, remodelăm țara, până când va deveni mai civilizată! a spus cu voce ridicată și insistentă. Până când o vom elibera din mâinile hrăpărețe ale francezilor. Între timp. Egiptul este o destinație populară pentru mulți călători - așa, ca tine.

Expresia i-a devenit mai tristă.

— Și pentru americani. Trebuie să mulțumim tururilor lui Thomas Cook pentru asta!

Papá se revoltase împotriva tuturor acestor căi prin care Egiptul era remodelat. Conducător de o țară străină, care-i privea de sus pe localnici și se mira de îndrăzneala lor de a-și dori să se autoguverneze. *Papá* își făcea tot timpul griji că străinii aveau să fure și să distrugă toate siturile arheologice înainte să apuce să le viziteze.

Ceea ce mă irita erau presupunerea acestui bărbat că nu eram la

curent cu situația curentă și tonul lui disprețuitor când explica felul înfiorător în care vedea Egiptul. Ca pe o țară ale cărei materii prime și resurse erau ale *lui* de drept. *Mamá* încă era furioasă din cauza mineritului spaniolilor în Cerro Rico, muntele plin de argint din Potosí. Fusesse secătuit de-a lungul secolelor, iar orașul nu își revenise cu totul niciodată.

— Cine este Thomas Cook? l-am întrebat și m-am străduit să păstrez un ton neutru.

— Un afacerist de cea mai joasă speță, mi-a răspuns, adânc încruntat. A fondat o companie specializată în tururi egiptene, în special unele care împânzesc Nilul cu bărci țipătoare, de prost-gust, pline cu americani beți și gălăgioși.

Am ridicat o sprânceană.

— Britanicii nu vorbesc tare și nu beau?

— Noi suntem mai demni după ce bem niște pahare în plus, mi-a răspuns pompos.

Apoi, brusc, a schimbat subiectul, încercând probabil să evite o discuție neplăcută. Păcat, pentru că abia începeam să mă distrez.

— Ce te aduce în Egipt?

Deși mă așteptam la întrebare și aveam un răspuns pregătit, mi-am schimbat replica în ultima clipă.

— Priveliștile. Am rezervat un tur pe fluviul Nil. Până să amintești de ea, uitasem numele companiei! am adăugat, cu un zâmbet viclean.

Bărbatul s-a făcut moviliu, iar eu mi-am mușcat obrazii, ca să nu izbucnesc în râs. Și-a deschis gura, gata să-mi răspundă, dar s-a oprit, cu ochii fixați asupra inelului meu de aur, care reflecta razele de soare cernute în compartimentul obscur.

— Ce inel neobișnuit! a zis, aplecându-se spre mine ca să-l cerceteze mai atent.

Papá nu îmi spusese nimic despre proveniența lui. Nu primisem nici măcar un bilet cu pachetul. Acesta era motivul pentru care nu îmi acoperisem degetul inelar. Eram curioasă dacă bietul meu companion mi-ar fi putut dezvălui ceva despre bijuterie.

— De ce este neobișnuit?

— Pare destul de vechi. De cel puțin un secol.

— Da? am insistat, sperând că-mi va oferi un indiciu mai bun.

Mă gândisem că inelul este o antichitate, dar nu-mi imaginasem că ar fi un adevărat *artefact*. *Papá* nu mi-ar fi trimis așa ceva... nu? Nu ar fi furat niciodată ceva atât de prețios dintr-un sit.

Am simțit cum mi se cască un gol în stomac. Mă temeam de îndoiala care începea să plutească în minte ca un nor de abur.

Și dacă o făcuse?

— Aș putea să-l privesc mai îndeaproape?

Am ezitat, dar mi-am ridicat mâna spre fața lui. El și-a aplecat capul, ca să examineze mai bine bijuteria. Expresia de pe chip i-a devenit rapace. Înainte să mă pot împotrivi, mi-a desprins inelul de pe deget.

Am rămas cu gura căscată.

— *Pardon!*

Mi-a ignorat protestul, mijind ochii ca să surprindă fiecare detaliu.

— Extraordinar, a murmurat în barbă.

Apoi a amuțit, împietrit cu totul. Arăta ca un tablou. În cele din urmă și-a smuls privirea de la inel și și-a ridicat ochii la mine. Concentrarea lui febrilă mă făcea să mă simt incomod.

Instinctul mi-a șoptit la ureche, îndemnându-mă să-mi iau lucrurile și să plec.

— Te rog, dă-mi-l înapoi!

— De unde îl ai? m-a întrebat cu glas autoritar. Cine ești? Cum te cheamă?

— Elvira Montenegro, am răspuns, minciuna venind instinctiv.

A repetat numele, cântărindu-l. Fără îndoială căuta în amintiri și încerca să-l lege de ceva.

— Ai rude aici?

Mi-am scuturat capul. Îmi era ușor să mint și, slavă cerurilor, aveam antrenament din plin. Spusesem înspăimântător de multe minciuni ca să scap de după- amiezile dedicate cusutului și cârpitului.

— După cum spuneam, sunt o văduvă care a venit să vadă marele fluviu și piramidele.

— Dar trebuie să fi obținut acest inel de undeva! a insistat.

Inima mi se zbătea cu putere în corset.

— L-am luat de la o tarabă cu mărunțișuri de lângă doc. Mi-l poți da înapoi, te rog?

— Ai găsit inelul acesta în *Alexandria*? Cât de... neobișnuit, a șoptit, strângând inelul de la tata în pumn, îți dau zece monede pe el!

— Inelul nu-i de vânzare. Dă-mi-l înapoi!

— Îmi dau seama că nu ți-am spus cu ce mă ocup, mi-a zis. Sunt angajat la Serviciul de Antichități.

L-am privit în ochi, cu toată răceala și cu tot curajul de care eram în stare.

— Îl vreau înapoi.

— Inelul acesta s-ar potrivi de minune într-o vitrină cu bijuterii egiptene. Acum, consider că este datoria ta cetățenească să cedezi un astfel de obiect pentru ca acesta să beneficieze de atenția și grija cuvenite. Au dreptul și alții să se bucure de măiestria lui, într-un muzeu.

— Într-un muzeu din Egipt? am întrebat cu îndoială în glas.

— Desigur.

— Și cât de des sunt încurajați egiptenii să viziteze muzeele în care le este etalată moștenirea? Bănuiesc că nu prea des.

— Ei bine, niciodată n-am...

S-a oprit, fața căpătându-i nuanța exactă a unei vinete.

— Sunt gata să-ți dau douăzeci de monede pe el!

— Acum o clipă erau zece.

A ridicat o sprânceană.

— Te plângi?

— Nu, i-am răspuns pe un ton hotărât. Pentru că *nu* este de vânzare. Și cunosc toate aspectele profesiei dumitale, așa că ti-aș fi recunoscătoare dacă nu mi-ai da explicații. Nu ești cu nimic mai bun decât un profanator de morminte.

I s-au aprins obraji. A tras adânc aer în piept, umflându-și pieptul în cămașa albă.

— Cineva deja a furat acest inel dintr-un mormânt.

Am tresărit, pentru că părea *adevărat*. În mod inexplicabil, papă pusese mâna pe bijuterie, apoi mi-o trimisese. Îmi explicase clar că fiecare descoperire era studiată cu atenție, dar ceea ce făcuse el

depășea acest prag. Își încălcase principiile.

Le încălcase și pe ale mele. De ce?

— Uită-te aici!

Mi-a întins inelul ca să îl pot inspecta.

— Știi ce este însemnat pe inelul acesta?

— Este un cartuș! am răspuns revoltată. Înconjoară numele unui zeu sau al unei persoane de viță nobilă.

Bărbatul și-a deschis gura, apoi a închis-o. Arăta ca un pește curios. Și-a revenit rapid și mi-a aruncat altă întrebare;

— Știi ce spun hieroglifile?

Mutește, mi-am scuturat capul. Chiar dacă recunoșteam o parte dintre ele, nu eram în niciun caz expertă. Alfabetul egiptean antic era imens și era nevoie de câteva decade de studiu pentru a deveni fluent.

— Uite, aici! a spus și a ridicat inelul pentru a-l examina. Este un nume *regal*. Scrie *Cleopatra*.

Ultimul faraon al Egiptului.

Mi s-a făcut pielea de găină când mi-am amintit de conversația pe care o purtasem cu *tia* Lorena și Elvira. Atunci auzisem ultima oară numele - și fusese legat de unchiul meu și de munca lui în Egipt. Inelul era un indiciu legat de ceea ce făceau aici. De ce - sau pe *cine* - descoperiseră. Terminasem cu politețurile!

Am sărit în picioare.

— Dă-mi-l înapoi!

Englezul s-a ridicat, cu pumnii înfiți în șolduri.

— Tânără domnișoară...

Ușa de la compartiment s-a deschis și în prag a apărut un tânăr îmbrăcat în uniformă bleumarin.

— Biletele?

Am scotocit furioasă în poșeta de mătase până când am dat de biletul mototolit.

Uite!

Controlorul se tot uita, ba la mine, ba la bărbat, cu sprâncenele negre coborâte.

— E totul în regulă?

— Nu! am șuiert. Acest bărbat mi-a furat un inel de pe deget!

Tânăru! a rămas cu gura căscată.

— Pardon?

L-am arătat cu degetul pe englez.

— Această persoană - nu pot să-l numesc domn - și-a însușit un obiect care îmi aparține și îl *vreau înapoi!* Englezul s-a ridicat, îndreptându-și umerii și ridicându-și bărbia. Ne înfruntam, declarația de război fusese făcută.

— Numele meu este Basil Sterling și lucrez pentru Serviciul de Antichități al Muzeului Egiptului. Doar îi arătam domnișoarei una dintre piesele noastre antice și, după cum vezi, dânsa s-a pierdut cu firea.

— Ce..., m-am bâlbâit. Tatăl meu mi-a încredințat acel inel! Dă-mi-l înapoi!

Domnul Sterling a făcut ochii mici și am înțeles imediat unde greșisem. Înainte să mă pot corecta, englezul și-a dat jos servieta din piele și a scos din ea un document, însoțit de biletul său de călătorie, pe care le-a înmănat împreună controlorului.

— Vei găsi aici dovada postului pe care îl ocup. Controlorul și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Perfect, domnule! Totul pare să fie în ordine.

Furia mi-a aprins obrazii.

— E strigător la cer!

— După cum vezi, domnișoara este pe cale să fie cuprinsă de isterie, m-a întrerupt repede domnul Sterling. Aș dori să schimb compartimentul.

— Nu până nu-mi înapoiezi inelul!

Domnul Sterling mi-a zâmbit rece, cu o sclipire vicleană în ochii deschis! la culoare.

— De ce ti-aș da inelul *meu*? m-a contrat și a luat-o spre ușă.

— Stai puțin...

— Îmi pare rău, a zis controlorul, returnându-mi biletul, într-o clipă, erau duși amândoi, bărbatul acela odios luând cu el, ascuns adânc în buzunar, ultimul lucru pe care îl aveam de la *papá*.

* * *

La dracu'!

Am privit lung, cu o frustrare crescândă, în urma copilei prostuțe. Nu aveam timp pentru nepoate capricioase, chiar dacă erau rude cu angajatorul meu! Angajator care nu va fi încântat când va afla că nu am fost în stare să mă ocup de o adolescentă. Mi-am trecut o mână tremurândă prin păr și m-am uitat spre geamantanele uriașe stivuite pe cărucior. Fata plecase fără nimic dintre lucrurile ei.

Îndrăzneată mișcare, Olivera. Îndrăzneată mișcare.

M-am gândit că aș putea să le las pe toate pe doc, dar, cum conștiința mea se împotriva, am oftat cu mâhnire. Nu așa m-a crescut mama, din nefericire. Trebuia să-i recunosc meritele lui Olivera. A câștigat un punct, dar nu aveam de gând să las ca asta să se repete. Ar fi fost iritant. Nu îmi plăcea să pierd, tot așa cum nu-mi plăcea să mi se spună ce să fac.

Acele zile rămăseseră în trecut.

Și cu toate acestea...

Fata a avut tupeul să se îmbrace ca o *văduvă*! A traversat neînsoțită oceanele. M-a înfruntat cu mâinile înfipite în șaolduri. Fără să vreau, în colțul gurii mi-a apărut un zâmbet în timp ce priveam nasturele pe care i-l desprinsesem de la jachetă. Strălucea în soare - un aliaj de cupru și zinc, verii primari ai bronzului. Expresia ei ultragiată îmi trezise pofta de râs, pentru prima oară după luni bune.

Fata are personalitate, asta e clar.

Am strâns nasturele în pumn, chiar dacă știam că ar fi fost mai bine să-l arunc naibii în Marea Mediterană. În schimb, am depus suvenirul adânc în buzunar și am împins căruciorul înapoi la șosea, unde mă aștepta trăsura închiriată, știind că făcusem o greșală.

Dar nasturele a rămas ocrotit, ferit de trezirea mea la realitate.

O durere gravă de cap îmi apăsa cu putere tâmplele. Cu mâna liberă am scos plosca pe care o furasem de la fratele meu mai mare și am luat o gură zdravănă de whisky, tăria alunecându-mi ca un foc alinător pe gât. La ce oră mă întorsesem noaptea trecută?

Nu-mi aduceam aminte. Stătusem ore întregi la barul de la Shepherd's, zâmbind și râzând fad, prefăcându-mă că mă distrez. Dumnezeu, *uram* comisarii de antichități!

Dar, după câteva pahare de Bourbon, aflasem ceea ce îmi doream.

Nimeni nu știa pe cine căutau Abdullah și Ricardo.

Nicio șoaptă.

Acum, singurul lucru pe care-l mai aveam de făcut era să mă ocup de copila aceea prostuță.

CAPÍTULO TRES

Extenuarea mă trăgea în jos, îngreunându-mă ca noroiul.

Când a oprit trăsură în față la Shepherd's, rochia mea șic din bumbac nu mai era nici șic, nici curată. Cămașa călcată avea urme de praf și cute și, cumva, reușisem să pierd un nasture de la jachetă. Furia mă însoțise tot drumul, clocotindu-mi sub piele de parcă îmi ardea sângele în vene. Vizitiul a deschis ușa de la trăsură și m-am împiedicat pe trepte, dar, din fericire, bărbatul și-a întins brațul spre mine, ca să nu mă prăvălesc cu totul.

— *Gracias*, am răspuns cu glas răgușit. Scuze, am vrut să spun *shokran*.

Răgușisem de la atâta ceartă. Nimeni nu avusese bunăvoința să mă asculte în privința inelului furat. Nici conductorul, nici ceilalți angajați și nici măcar pasagerii. Cerusem sprijinul oricui mă gândisem că mar putea ajuta, convinsă că disputa mea cu englezul fusese auzită și în compartimentele vecine.

L-am plătit pe vizitiu și mi-am întors atenția asupra lucrurilor care mă înconjurau. Stilul arhitectural era atât de similar cu acela de pe bulevardele largi ale Parisului, încât mă simțeam de parcă aș fi fost în Franța. Trăsuri poleite treceau în grabă dintr-un capăt în altul al străzii Ibrahim Pașa, care era mărginită de palmieri bogați. Toate clădirile aveau aceeași înălțime, de patru etaje, și erau împodobite cu ferestre arcuite, ale căror perdele fluturau în adierea brizei. Trăiam un sentiment de familiaritate, când nu ar fi trebuit să fie așa. La fel ca în Buenos Aires, unde străzile erau largi precum bulevardele pavate din Europa. Pașa Ismail își dorise să modernizeze Cairo, iar pentru el asta însemna să lucreze alături de un arhitect francez și să facă unele colțuri din oraș să semene cu străzi pariziene.

Hotelul Shepherd's ocupa aproape o stradă întreagă. Scările urcau spre o intrare maiestuoasă, prevăzută cu un acoperiș subțire din metal cu ochiuri delicate, prin care razele apusului se strecurau pentru a săruta podeaua din piatră de dedesubt. O terasă lungă, plină cu zeci

de mese și scaune din răchită, decorată cu o varietate de copaci și plante, se întindea de o parte și de alta a ușilor din lemn. Hotelul era mai elegant și mai ornamentat decât mi-aș fi putut închipui vreodată, iar oamenii care ieșeau din el, îmbrăcați în costume și rochii scumpe, se potriveau cu opulența din jur.

Am urcat treptele din față, încercând să fac abstracție de starea în care mă găseam. Ușierii. Îmbrăcați în caftane care le ajungeau până la fluierul piciorului, mi-au zâmbit larg și m-au invitat într-un glas să intru. Mi-am îndreptat umerii, mi-am ridicat bărbia și mi-am luat o expresie calmă, imaginea perfectă a etichetei.

— Ah, *cielos!*

Foaierul etala grandoarea celor mai luxoase palate din Europa, locuri despre care doar auzisem. Coloanele de granit care se întindeau până în tavan semănau cu intrările în templele antice văzute doar în cărți. Scaune confortabile din diferite materiale - piele, ratan și lemn - erau așezate pe covoare persane opulente. Candelabrele făurite din bronz întunecat, împodobite cu dantelării florale, și un lampadar cu abajur dintr-o țesătură brodată luminau interiorul cufundat în semiobscuritate, învăluind totul într-o aură caldă. Lobbyul se deschidea spre o altă încăpere, la fel de bogat ornamentată, cu pardoseală de faianță și separeuri întunecate, în care oamenii stăteau și își citeau ziarul.

Mi-i puteam închipui pe părinții mei în această încăpere, intrând grăbiți după o zi petrecută în deșert, dornici să bea ceai și să ia cina.

Acesta ar fi putut să fie ultimul loc în care fuseseră văzuți.

Mi-am înghițit nodul din gât și am clipit, ca să alung lacrimile care începuseră să-mi ardă dintr-odată ochii. Mi-am rotit privirea în jur; eram înconjurată din toate părțile de oameni de diferite naționalități, vârste și ranguri. Vorbeau limbi diferite, zgomotul creat fiind însă înăbușit de covoarele plușate care fuseseră întinse pe podeaua din gresie. Niște englezoaice în vârstă deplângeau ororile îndurate încercând să găsească o ambarcațiune potrivită pentru călătoria pe Nil, în timp ce sorbeau ceai de hibiscus, inconfundabil datorită culorii sale de un vioriu întunecat. Ofițerii britanici străbăteau holul de la un capăt la altul, îmbrăcați în uniforme roșii, cu săbiile prinse în teci și,

tresărind, mi-am adus aminte că hotelul servea și ca sediu al miliției, încruntată, le-am întors spatele.

Într-un alcov se adunase un grup de afaceriști egipteni care își fumau pipele și discutau cu patos în jurul unei mese, în vreme ce ciucurii de la fesuri li se legănau pe lângă obraji. Trecând pe lângă ei, mi-au ajuns pe la ureche frânturi din conversația lor legată de creșterea prețurilor la bumbac. Mama se întorcea adesea de la Buenos Aires cu lenjerii de pat noi- nouțe, dintr-un material gros, cu un luciu aproape ca acela al mătăsii. Bumbacul creștea în lungul Nilului și prelucrarea lui era o activitate foarte profitabilă pentru proprietarii de pământ din Egipt.

M-am răsucit, îndreptându-mi privirea spre recepție, unde un american fardosit, cu o servietă solidă și voce spartă, se tot lovea de alți oaspeți, pentru că era cu ochii la decor. Cineva a strigat:

— Burton! Aici!

Americanul a tresărit, apoi s-a alăturat grupului său, unde a fost întâmpinat cu bătaii pe spinare. Am urmărit reuniunea cu melancolie.

Numărul persoanelor care m-ar fi putut întâmpina acasă după o călătorie lungă scăzuse.

Angajați! de la recepție puseseră ochii pe mine. Unul dintre ei s-a oprit din ceea ce făcea când m-am apropiat, apoi ochii negri i s-au mărit și și-a coborât încetișor brațul. Se pregătea să ștampileze o broșură.

— *Salaam aleikum*, am salutat, nesigură.

Privirea fixă a bărbatului mă agita.

— Aș dori să rezerv o cameră. Ei bine, de fapt, presupun că ar trebui să mă asigur mai întâi că Ricardo Marqués este cazat în acest hotel?

— Semenii atât de mult cu mama ta.

Am împietrit cu totul.

Recepționarul a dat la o parte ștampila și broșura, cu un zâmbet blând pe buze.

— Eu sunt Sallam, mi-a spus, netezindu-și caftanul verde-închis. Condoleanțe. Părinții tăi au fost niște oameni buni și a fost o plăcere să îi avem aici.

Chiar și după lunile care se scurseseră, încă nu eram obișnuită să

aud vorbindu-se despre ei la timpul trecut.

— *Gracias. Shokraa!* m-am corectat în grabă.

— *De nada!* mi-a răspuns bărbatul și am zâmbit, surprinsă. Părinții tăi m-au învățat câteva expresii.

Când Sallam și-a îndreptat privirea peste umărul meu, i-am urmat-o.

— M-aș fi așteptat să-l văd pe tânărul Whit însoțindu-te, mi-a spus.

— Pe cine?

— Pe domnul Whitford Hayes, mi-a explicat. Lucrează pentru unchiul tău, care, într-adevăr, stă la acest hotel peste noapte. Dar în acest moment nu se află aici. Cred că are ceva de rezolvat la muzeu.

Așadar acesta era numele străinului pe care îl abandonasem pe doc. Mi-am făcut o notiță mentală că trebuie să-l evit cu orice preț.

— Știi când se va întoarce unchiul meu?

— Are rezervare pentru cină la noi. Abia acum ai ajuns? — Am ajuns azi-dimineață în Alexandria. Din păcate, trenul s-a stricat la jumătatea drumului spre Cairo, altfel aș fi sosit mai devreme.

Sprâncenele groase și grizonante ale lui Sallam au țâșnit spre linia părului.

— Ai venit la Cairo cu trenul? M-aș fi gândit că Whit este mai înțelept. Trenurile au tot timpul întârzieri și se strică mereu. Ai fi mers mai bine cu trăsura!

M-am abținut să-i povestesc lui Sallam toată tărășenia. Mi-am tras în schimb poșeta și i-am dat drumul pe teighea.

— Ei bine, aș vrea să rezerv o cameră, te rog.

— Nu este nevoie să plătești, mi-a spus. Vei ocupa apartamentul părinților tăi. Este plătit până pe - a aruncat o privire la datele pe care le avea notate - zece ianuarie. Camera a rămas neatinsă, la dorința unchiului tău. Sallam a ezitat.

— A zis că se va ocupa de lucrurile lor în anul care vine.

Am amețit. Nici nu visasem că aș putea să dorm chiar în dormitorul lor, cel care avea vedere la grădinile Ezbekieh. *Papá* vorbea întruna despre apartamentul în care stăteau de obicei, despre camerele somptuoase și priveliștea frumoasă.

Până și mamei îi era pe plac! Nici măcar nu conștientizasem cât de

mult îmi doream să-l văd cu ochii mei. Și acum avea să se întâmple. Călătoria urma să marcheze multe lucruri pe care le-aș face pentru prima oară, lucruri pe care mă gândisem că aveam să le trăiesc alături de ei. M-a înțepat inima în piept, prinsă parcă într-un cuib de spini.

— În ordine, am spus, iar vocea mi-a sunat șoptit.

Sallam m-a cercetat o clipă, apoi s-a aplecat și a scris rapid o notă pe unul dintre cartonașele imaculate cu sigla hotelului. A fluierat la un tânăr cu fes, îmbrăcat cu pantaloni de un verde-închis și o cămașă galben-pai.

— Te rog să transmiți asta.

Băiatul a aruncat o privire la biletul împăturit, a văzut numele și a rânjit, apoi s-a îndepărtat, croindu-și drum cu sprinteneală printre clienții hotelului.

— Vino, te voi conduce personal în apartamentul 302!

Un alt angajat, care purta aceeași uniformă verde cu galben, i-a luat locul la recepție, iar Sallam și-a întins mâna, făcându-mi semn să pășesc alături de el.

— Îmi amintesc când au venit părinții tăi prima dată în Egipt. Tatăl tău s-a îndrăgostit de Cairo din momentul în care a ajuns aici. Mamei tale i-a luat ceva mai mult timp, dar după acea primă ședere nu a mai fost nici ea la fel. Am știut că se vor întoarce. Și iată! Am avut dreptate. Cred că au trecut șaptesprezece ani de la cea dintâi vizită.

Nu am putut scoate vreo vorbă. Călătoriile părinților mei se suprapuneau cu unele dintre cele mai teribile amintiri pe care le aveam. Nu uitasem nici măcar o clipă una dintre iernile trecute, când rămăseseră o lună în plus în Egipt, iar eu mă îmbolnăvisem. Gripa se răspândise în tot orașul Buenos Aires, dar părinții mei nu s-au întors la timp ca să fie martori la pericolul de moarte în care mă aflam. Au ajuns când trecusem deja de prima parte a convalescenței, când ce era mai rău trecuse. Aveam opt ani. Bineînțeles, mătușa mea avusese o discuție serioasă cu *mamá* - mai multe discuții chiar. După aceea *mamá* și *papá* și-au petrecut tot timpul cu mine. Mâneam împreună la fiecare masă, exploram orașul, ne răsfățăm cu concerte și ieșiri dese în parc.

Am fost împreună... până când n-am mai fost.

Sallam m-a condus la o scară impunătoare, cu un covor albastru întins pe centru. Din moment ce părinții îmi aduseseră tot felul de obiecte ornamentale în Argentina, decorul îmi era familiar. Preferau faianța turcească, lămpile marocane și covoarele persane.

Am urcat la etajul al treilea, unde Sallam mi-a înmănat o cheie de aramă, însoțită de un disc de mărimea unei monede, gravat cu *Hotelul Sheppard's, Cairo* și numărul camerei. Am băgat cheia în broască și ușa s-a deschis, scoțând la iveală un salon care, în capăt, conducea spre alte două încăperi. Am pășit înăuntru și am privit cu admirație armonia încântătoare a canapelei din catifea verde, asortată cu fotoliile din piele, aflate în fața ferestrelor de la balcon. Pereții îmbrăcați în mătase, cu lambriuri aurite și biroul mic din lemn, cu un scaun din piele cu spătar înalt, subliniau eleganța impunătoare a încăperii. Cât despre decor, înăuntru se aflau mai multe picturi frumoase, o oglindă poleită și trei covoare uriașe, în nuanțe de albastru și verde-mentă, care adăugau o notă sofisticată întregului interior.

— Acela este dormitorul părinților tăi, a spus Sallam, fluturând mâna spre camera din dreapta. Cel din stânga este pentru musafiri.

Dar nu și pentru mine. Unicul lor copil.

— Egiptul nu este pe cât de cald te-ai aștepta iarna. Îți sugerez să porți un șal peste jachetă, a zis Sallam, din spatele meu. Dacă îți este foame, poți lua cina la restaurant. Servim mâncăruri delicioase, în stil franțuzesc. Unchiul tău se va bucura să te vadă, sunt sigur.

— Mă cam îndoiesc, am spus, fără să-mi ascund nota de resentiment din voce.

Sallam s-a retras spre ușă.

— Mai pot face ceva pentru tine?

Mi-am scuturat capul.

— *La shokran!*

— Bun accent, a zis, dând aprobator din cap, apoi și-a plecat fruntea și a închis ușa în urma lui.

Am rămas singură.

Singură în camera în care părinții mei trăiseră aproape jumătate din an. Mă aflu în ultimul loc în care dormiseră, înconjurată de câteva

dintre lucrurile care le purtau ultimele atingeri. Fiecare suprafață în parte îmi atrăgea atenția și îmi trezea întrebări. Folosise *mamá* acest birou? Stătuse pe scaunul din piele cu spătar înalt? Scrisese cu această pană? Am cotrobăit prin sertare și am descoperit un teanc de coli, toate albe, cu excepția uneia. În capătul foii erau două cuvinte, așternute cu un scris delicat:

Dragă Inez.

Nu apucase să termine scrisoarea. Mi se răpiseră ultimele cuvinte ale mamei către mine. Am tras aer în piept, înfiorată, mi-am umplut plămânii cu cât mai mult oxigen, apoi am răsuflat, străduindu-mă să nu îmi pierd cumpătul. Aveam șansa extraordinară de a cerceta încăperea, așa cum o lăsaseră ei, înainte să se aglomereze cu lucrurile mele.

În coșul de gunoi se aflau mai multe cocoloașe de hârtie și asta m-a tăcut să mă întreb dacă *mamá* avusese nevoie de mai multe ciorne ca să-și aștearnă gândurile către mine. Mi s-a urcat un nod în gât și m-am întors brusc cu spatele la birou. Mi-am înăbușit emoțiile, care mă asaltau ca un val puternic la flux, am răsuflat din nou și m-am simțit mai calmă. După ce mi s-au limpezit ochii, mi-am continuat explorarea, hotărâtă să fac ceva productiv. Privirea mi s-a îndreptat spre dormitorul părinților mei.

M-am încurajat singură și, cu umerii drepecți, am tras adânc aer în piept, am împins ușa.... și am scos un suspin înăbușit.

Ochii mi-au fugit spre valizele tatei, deschise pe pat, și spre hainele împrăștiate peste tot, în grămezi de pantofi și pantaloni. Sertarele unui dulap încântător erau larg deschise și lucrurile dinăuntru erau aruncate peste tot prin jur, de parcă *papá* și-ar fi făcut bagajul în grabă.

M-am încruntat. Nu avea niciun sens; în ultima lor scrisoare îmi spuneau că vor rămâne pentru mai multă vreme în Cairo. Am remarcat cearșafurile strânse la piciorul patului și bagajul mamei așezat pe un scaun, lângă fereastra uriașă.

Am pășit înăuntru, ca să cercetez rochiile aruncate pe speteaza scaunului. Erau haine în stiluri pe care *mamá* nu le purta niciodată acasă. Materialele erau mai subțiri, mai tinerești și bogat împodobite cu volane și mărgele. Hainele ei din Argentina, chiar dacă la modă, nu

atrăgeau niciodată atenția. Își însoțea modestia cu un zâmbet politicoș și bune maniere. Și mă crescuse și pe mine la fel. În șifonier m-au întâmpinat rânduri de rochii strălucitoare și pantofi cu toc din piele.

Am pipăit curioasă materialele, cuprinsă de dor și de melancolie. *Mamá* fusese o persoană care știa cum să se comporte; vorbea întotdeauna elocvent și știa cum să fie o gazdă bună și cum să organizeze petreceri opulente la moșie. Dar aici hainele indicau o femeie mai relaxată, mai puțin scorțoasă și nu atât de rafinată.

Mi-aș fi dorit să fi cunoscut această parte a ei.

Un ciocănit scurt mi-a întrerupt reveria. Era probabil Sallam, care voia să se asigure că m-am acomodat. Părea genul de persoană care ar fi fost pe placul părinților mei, un bărbat politicoș, competent și inteligent și, de asemenea, un bun ascultător.

Am traversat încăperea ca să deschid ușa, cu un zâmbet de întâmpinare pe buze.

Dar nu era Sallam.

Străinul de pe doc s-a rezemat de perete, cu picioarele încrucișate la glezne și geamantanele mele stivuite unele peste altele alături. Își ținea mâinile la piept și mă privea fix, cu un zâmbet sarcastic pe buze. Îmi părea vag amuzat.

— Domnul *Hayes*, presupun?

CAPÍTULO CUATRO

Bărbatul în cauză s-a desprins de perete și a pășit agale în cameră.

— Ești mai descurcăreță decât mi-am imaginat! mi-a aruncat vesel. Am să țin cont, așa că de acum încolo să nu mai încerci căcaturi din astea cu mine.

Mi-am deschis gura, dar domnul Hayes a insistat, rânjind:

— Înainte să te apuci să-mi judeci limbajul, îndrăznesc să spun că o tânără care a traversat oceanul prefăcându-se că este văduvă cel mai probabil a aruncat iadului bunele maniere.

S-a aplecat astfel încât să-și ațintească ochii albaștri în ai mei.

— Acolo unde le este locul, aș adăuga.

— Nu aveam de gând să judec nimic! i-am răspuns, scorțoasă, deși adevărul era altul.

Mamá se aștepta să pun preț pe bunele maniere, indiferent de părerea mea personală. Uneori însă, rebeliunea mă ademenea ca o sirenă, iar eu nu-i puteam rezista.

Dovadă că mă aflam aici.

— Ah, nu? m-a întrebat, cu un zâmbet enervant pe buze, apoi a pășit mai departe, lăsând ușa deschisă în urma lui.

— Bun, *domnule* Hayes! am început, întorcându-mă ca să-l am în fața ochilor.

Părea genul de persoană în preajma căreia trebuia să ții tot timpul garda sus. Pe doc, îl subestimasem, dar acum avea ceva diferit în postură. Poate că erau de vină mușchii lui sau linia vagă a rânjelui de pe față. Arăta și îl simțeam periculos, în ciuda felului degajat în care îmi vorbea. Dădea leneș roată încăperii, punând mâna pe obiecte, la întâmplare, apoi le lăsa neglijent la loc.

— Îți mulțumesc că mi-ai adus valizele. Foarte drăguț din partea ta, am adăugat, pentru că nu m-am putut abține.

Mi-a aruncat o privire urâtă.

— Mi-am făcut doar datoria.

— Deci lucrezi pentru unchiul meu. Trebuie să fie foarte palpitant.

— Cu siguranță e, mi-a răspuns.

Accentul lui elegant era în contrast cu tonul plin de ireverență al vocii. Suna ca un aristocrat îngâmfat, cu excepția unei subtile de ostilitate din subtext și a limbajului colorat. Fusesse cu siguranță angajat recent, pentru că părinții mei nu-mi vorbiseră niciodată despre el.

— De cât timp lucrezi pentru el?

— De ceva vreme, mi-a răspuns vag.

— Cât înseamnă asta?

— Vreo doi ani.

Domnul Hayes mă privea din când în când în ochi, ca să-mi distragă atenția de la cotrobăiala lui. L-am lăsat să-și satisfacă curiozitatea, zicându-mi că asta avea să-l îmbuneze. Pornisem pe picior greșit, iar dacă lucra atât de îndeaproape cu unchiul meu - și dacă nu voiam să mă tragă după el înapoi pe doc, așa cum trăsese de bagajele mele până aici -, atunci decizia înțeleaptă ar fi fost să avem o interacțiune amicală. Și, mai presus de asta, aveam niște întrebări pentru care domnul Hayes cu siguranță avea răspunsuri.

Am arătat spre canapea.

— Ce-ar fi să luăm loc? Mi-ar plăcea să discutăm despre munca pe care o faci și despre cele mai recente excavări ale unchiului meu.

— Ah, ți-ar plăcea, nu-i așa?

Domnul Hayes a luat loc și și-a întins picioarele lungi, scoțându-și leneș o ploscă din buzunar. A luat o dușcă, apoi mi-a întins-o.

Am luat loc pe unul dintre fotoliile pe care le aveam la dispoziție.

— Ce este?

— Whisky.

— În miezul zilei? m-am mirat, scuturându-mi apoi capul. Nu, mulțumesc.

— Asta înseamnă că tu bei doar noaptea?

— Înseamnă că nu beau deloc.

Am avut grijă să mă asigur că nu par interesată. *Mamá* nu mă lăsa să beau nici măcar un strop de vin. Asta nu înseamnă că nu încercasem. Reușisem să gust din vinurile de la una dintre numeroasele petreceri ale părinților mei, chiar sub nasul ei.

Bărbatul a rânjit și a înșurubat dopul la loc.

— Uite, oricât de drăguță ai fi, nu sunt prietenul tău, nu sunt paznicul tău și, în mod cert, nu sunt dădaca ta. În câte necazuri ai să mă bagi?

Întrebarea aproape că m-a făcut să râd, dar m-am redresat la timp. M-am gândit că l-aș putea minți, dar instinctul îmi spunea că avea să mă citească imediat.

— Nu pot să-ți zic cu precizie, i-am răspuns sincer. S-ar putea să fie câteva.

A râs scurt, luat prin surprindere.

— Ar fi trebuit să fii scorțoasă și plictisitoare. O domnișoară cu o educație aleasă, cu nasturii închiși până în gât și nicio cută la rochie.

— *Sunt* o domnișoară cu o educație aleasă.

M-a studiat cu atenție, privirea întârziindu-i asupra ghetelor mele prăfuite și a jachetei pătate pe drum. Din cine știe ce motiv, concluziile la care a ajuns au părut să-l irite.

— Dar nu mereu, a mormăit. Asta e un mare inconvenient pentru mine!

Nedumerită, mi-am plecat capul într-o parte, cu fruntea brăzdată de cute.

— Cum adică, mai precis?

Gura îi era strânsă acum într-o linie subțire, lipsită de amuzament. A rămas tăcut, pe gânduri, fără să-și ia ochii de la chipul meu.

M-am foit în scaun, nefiind obișnuită cu astfel de priviri.

— Ar trebui să-mi cer iertare? l-am întrebat în cele din urmă, pufăind exasperată. Nu sunt problema ta. Lasă-l pe unchiul meu să se descurce cu mine.

— De fapt, simplul fapt că te afli aici *este* problema mea. Cel puțin așa va vedea unchiul tău lucrurile.

— Nu-mi voi cere iertare pentru ceea ce am făcut.

Domnul Hayes s-a aplecat spre mine, cu o scânteie diabolică în ochii lui ca de lup.

— Nici nu mă așteptam să o faci. Și tocmai de aceea ești un mare inconvenient pentru mine. Ar fi fost mai bine dacă te-aș fi considerat scorțoasă și plictisitoare.

Vorbeam tot despre cele petrecute pe doc? Înăuntrul mi s-a trezit un sentiment pe care nu-l puteam numi.

Ar fi putut să fie un semnal de alarmă.

— Ei bine, mă îndoiesc că ne vom petrece prea mult timp împreună, i-am zis, încordată. Dar voi ține cont de avertizarea dumitale, domnule Hayes. Atâta vreme cât nu-mi stai în cale, ne vom înțelege de minune.

Nu am vrut să sune a provocare, dar am înțeles instinctiv că el așa mi-a interpretat cuvintele. Părea într-un conflict fățiș cu sine însuși. Corpul i s-a relaxat ușor și, când mi s-a adresat din nou, expresia de pe chip îi devenise impenetrabilă și rece, iar vocea i-a sunat aproape impersonal;

— Oricum vei fi expediată curând. Nu prea contează. S-a întins pe canapea, de parcă nu ar fi avut nicio grijă. Sau cel puțin aceasta era impresia pe care voia să o lase. Mi-am îngustat privirea. Ochii lui căutau ceva anume, chiar dacă, tiviți cu roșu, răscoleau întreaga încăpere.

— Ne-am întors la vechea dispută?

— Din punctul meu de vedere, nu i-am pus niciodată capăt! mi-a răspuns, aruncând o privire în direcția mea. Nu e negociabil. Unchiul tău vrea să te întorci acasă și să stai cât mai departe de acest loc.

— Și de ce, mă rog?

Domnul Hayes a ridicat o sprânceană și a rămas exasperant de tăcut.

— Ce faci, mai exact, pentru unchiul meu?

— Câte puțin din toate.

M-am gândit că aș putea să îi trag un șut.

— Ești secretara lui?

A râs, iar felul în care a făcut-o m-a derutat.

— E periculos ceea ce faci?

— Poate fi.

— E legal?

Zâmbetul lui m-a orbit.

— Uneori.

— Domnule Hayes, indiferent de ceea ce tu și unchiul meu...

— Legalitatea și ilegalitatea sunt concepte fluide în această țară, *señorita* Olivera.

— Ei bine, *eu* vreau să aflu ce s-a întâmplat cu părinții mei! i-am zis, cu glas jos. De ce colindau prin deșert? Ce căutau? Și de ce nu a fost *tío* Ricardo cu ei?

— Părinții tăi erau liberi să facă ce poftesc, mi-a răspuns alunecos. Ei aduceau banii pentru întreaga operațiune, așa că nu li se prea spunea ce pot să facă și ce nu. Singura persoană care a avut o oarecare influență asupra lor a fost Abdullah.

Domnul Hayes a făcut o pauză.

— Știi cine este, nu-i așa?

Auzisem numele de sute de ori. Abdullah era creierul din spatele tuturor siturilor. El era partenerul de afaceri al părinților mei, bărbatul inteligent care știa tot ce se putea ști despre vechii egipteni. De-a lungul anilor, îi auzisem pe părinții mei menționând întâmplător locul în care făcea săpături echipa lui Abdullah, dar despre cele mai recente excavări nu scosese o vorbă.

Cele care aveau legătură cu Cleopatra.

— Spune-mi mai multe despre operațiune.

Domnul Hayes a țâșnit în picioare, făcându-mă să tresar. S-a apropiat de dormitorul părinților mei, a cărui ușă rămăsese deschisă, a aruncat o privire înăuntru și a fluierat încetișor. M-am ridicat și am mers la el, oprindu-mă în prag, din nou, uimită de disonanțele lui.

— Nu erau dezordonați. Ei bine, *papá* este... a fost teribil de visător. Dar aici este vorba despre altceva.

— Da, așa este! a aprobat și, pentru întâia oară, mi s-a părut serios. Nici Ricardo nu este dezordonat.

— N-am cum să știu, i-am răspuns cu răceală. M-am aflat în compania lui fix o dată, cu zece ani în urmă.

Domnul Hayes nu a comentat, ci a pășit tăcut înăuntru, punând cu grijă mâna pe hainele aruncate. Nu îmi plăcea că un străin își băga nasul prin lucrurile mamei și am fost cât pe ce să i-o și spun, dar mi-am dat seama de ceva.

Nu el era străinul - ci *eu*.

Domnul Hayes cunoștea o latură a părinților mei pe care nu o

văzusem niciodată. Îi cunoștea așa cum nu aveam să-i cunosc niciodată. Avea amintiri cu ei, din care nu aveam să fac parte niciodată. Lucrase alături de ei, mâncase cu ei și dormiseră în aceleași tabere.

— Ai mai fost aici?

A dat din cap.

— De multe ori.

Așadar fuseseră mai mult decât simple cunoștințe. Era mai probabil ca un prieten, și nu un coleg de muncă, să fie invitat în dormitorul lor de la hotel.

— Ai mai fost aici de la dispariția lor?

Bărbatului i s-au încordat umerii. Și-a coborât privirea în direcția mea și s-a uitat intens la mine preț de câteva clipe, în tăcere. Incredibil, dar linia aspră a buzelor i s-a îmblânzit.

— Înțelegi, nu-i așa, că nu mai sunt?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Aș vrea să înțelegi că nu vei câștiga nimic cu întrebările tale.

Mi-am înghițit nodul dureros din gât.

— Voi descoperi ce s-a întâmplat cu ei.

A început să împăturească cu grijă una dintre cămășile tatei, punând-o apoi delicat într-unul dintre cufere.

— Unchiul tău este acela care își câștigă existența făcând descoperiri. Nu dumneata, *señorita* Olivera.

— Oricum ar fi, acesta este scopul meu.

Nu și-a luat ochii de la mine și m-am luptat să nu mă foiesc. Dacă voia să mă intimideze, trebuia să depună mai mult efort. În ciuda faptului că era masiv, în ciuda faptului că avea un pistol atârnat lejer la brâu. Mânerul era gravat cu literele C. G. G. Nu observasem asta mai devreme, dar după ghetele scâlciate din piele și umerii drepți, adevărul neplăcut m-a izbit brusc.

— Armată?

Și-a coborât sprâncenele, surprins neplăcut.

— Pardon?

— Ești în armata britanică?

— Nu, mi-a răspuns.

— Acelea nu sunt inițialele tale, am spus și am arătat spre pistolul pe care îl avea prins în toc. Parcă te chema Whitford Hayes?

— Așa mă cheamă, a zis, apoi a schimbat subiectul. Pune pe tine ceva cu volane, care să arate decent, și hai jos, la cină.

Mai întâi încercase să mă expedieze din Egipt, iar acum îmi ordona să merg la cină.

— Nu-mi mai spune ce să fac!

Bărbatul a dat roată patului și s-a postat în fața mea, cu o scânteie diabolică ascunsă în ochii lui albaștri, ca două oceane adânci. Aroma subtilă a lichiorului din respirația lui a plutit între noi.

— Ai prefera să flirtez cu tine?

Încrederea pe care o avea în el, la limita aroganței, trebuie să i se fi tras de la faptul că nu i s-a spus niciodată *nu*. Mi-am păstrat expresia indiferentă.

— Eu una nu m-aș deranja.

— Corect. Tu ești intangibilă!

Mi-a zâmbit de sus, gropițele încadrându-i gura ca niște paranteze. Nu aveau încredere în ele.

— Hai, coboară cu mine! Te rog.

Mi-am scuturat capul.

— Am călătorit până aici prefăcându-mă că sunt văduvă și, chiar dacă probabil mi-a ieșit, mă îndoiesc că voi putea continua șarada aici. Nu ar fi cuviincios să mănânc cu tine fără să-l am pe unchiul meu alături.

— E jos.

— De ce nu mi-ai spus?! am exclamat.

Bărbatul a părăsit brusc camera, aruncându-mi peste umăr:

— Tocmai ți-am spus.

Cu un chițăit de indignare, m-am grăbit să-l urmez, dând însă cu ochii de salonul gol. Făcuse deranj, fără ca eu să observ. Mutase lucrurile prin jur cu subtilitate; pernuțele de pe canapea nu se mai aflau într-un colț, ci pe mijloc; colțul covorului fusese ridicat în mod voit, cu piciorul. Am mormăit, indignată.

Străbătuse deja jumătate din coridorul lung.

— Ei, domnule Hayes? l-am strigat.

S-a răsucit grațios și, fără să-și întoarcă ochii ca să vadă pe unde calcă, a mers mai departe, cu spatele.

— Ce este?

Am pășit legănat spre el.

— Aș vrea, te rog, să-mi spui ce căutai.

Domnul Hayes s-a oprit în loc.

— Ce te face să crezi că am căutat ceva?

Tonul lui era puțin prea nonșalant. Familiaritatea și relaxarea lui mi se păreau ușor exersate, iar manierele erau ale unui bărbat care știa cât de chipeș este. Mă aburea și încerca să nu se dea de gol. Am devenit și mai suspicioasă.

— Covorul era întors, pernele erau mutate.

— Și?

Nu i-am răspuns, minciuna lui zăbovind între noi pentru a țese o tensiune palpabilă în aer.

Am ridicat o sprânceană, așteptând.

Nu a comentat, dar m-a privit cercetător. Cum devenea clar că nu avea de gând să îmi ofere un răspuns, am dat drumul unui oftat lung, plin de frustrare.

— Poți să aștepți o clipă? l-am întrebat. Trebuie să mă schimb.

Mi-a studiat rochia, amuzat.

— Nu-mi amintesc ca *tu* să fi așteptat când ți-am cerut- o, mi-a răspuns rânjind.

Apoi *mi-a făcut cu ochiul* și și-a reluat plimbarea cu pași lungi spre capătul coridorului. Acela era zâmbetul în care nu aveam încredere - pur și simplu știam că venea însoțit de consecințe. Era genul de persoană care ar fi putut să vrăjească pe cineva în timp ce-i fura până și haina de pe spinare.

M-am întors, mi-am tras după mine bagajul în cameră - un bărbat curtenitor m-ar fi ajutat - și am început să trec rapid în revistă câteva opțiuni pentru ținută. Din ce îmi aminteam că am auzit despre Shepherd's, salonul hotelului devenea seara centrul lumii mondene. Călători înstăriți, turiști care veneau tocmai din America și din orașele cosmopolite ale Europei socializau în sala grandioasă. Cum era prima întâlnire cu unchiul meu, trebuia să mă prezint corespunzător. Să arăt

ca o tânără respectabilă și capabilă.

Poate că așa avea să se răzgândească și să nu-și mai dorească să mă alunge.

Am ales o rochie cu mâneci lungi, în dungi crem și bleumarin, strânsă în talie și cu o eșarfă asortată la gât. M-am încălțat cu o pereche de botine subțiri din piele, până la jumătatea gambei, ornate cu un singur rând de nasturi mici din aramă. Nu am avut timp să-mi aranjez părul și nici măcar să mă spăl pe față, lucru pentru care l-am blestemat în gând pe enervantul domn Hayes. Am încuiat ușa în urma mea și am alergat pe coridor, atentă să nu mă împiedic în rochia voluminoasă. Când am ajuns în capătul scărilor, respiram deja sacadat, rușinos de tare.

Aici m-am oprit. Nu aveam nicio idee încotro să mă îndrept. Hotelul era extraordinar de mare și, din locul în care mă aflam, în lobby, se deschideau mai multe coridoare, fiecare ducând cine știe unde. Aș fi putut să ajung în grădină sau în camera în care se spălau rufe!

Mi-am rotit privirea prin jur, căutându-l pe Sallam, dar nu l-am zărit. Ochii mi s-au oprit la americanul spilcuit pe care-l observasem mai devreme. Stătea într-unul dintre separeuri, atent la ziarul pe care îl citea. Am mers la el și m-a remarcat abia când m-am aflat la un pas distanță.

Și-a ridicat privirea, clipind. Și-a întors ochii spre stânga, apoi spre dreapta.

— Da?

— *Buenas tardes*, m-am adresat în spaniolă. Caut salonul în care se servește cina. Ai putea să-mi spui unde se află?

I s-a descrețit fruntea. Și-a împăturit ziarul și s-a ridicat, oferindu-mi cu galanterie brațul.

— Vă însoțesc bucuros!

L-am prins de braț și m-a condus spre unul dintre coridoare. Era înalt, dar își ținea umerii plecați, ținuta sa fiind una șleampătă. Părea să aibă puțin peste treizeci de ani, după chipul tară riduri și părul blond și des.

— Mă numesc Thomas Burton, mi s-a prezentat, privindu-mă cu

colțul ochiului, cu obrajii îmbujorați. Ai un accent fermecător. Aș putea să te întreb care îți este numele?

Am fost surprinsă să mă aud răspunzând, din nou:

— Elvira Montenegro.

Mi-am dres vocea, încurcată.

— Tu ești din America, bănuiesc?

A dat din cap.

— New York. Ai avut ocazia să vizitezi orașul?

— Nu încă.

Mi-a zâmbit timid.

— Poate că ne vom reîntâlni cândva acolo.

I-am zâmbit la rândul meu, știind deja că, dacă și-ar fi făcut apariția la moșie, mătușa mea l-ar fi primit cu brațele deschise. De altfel, dacă stăteam să mă gândesc bine, și *mamá*. Era modest, prietenos și avea ochi căprui, blânzi. Hainele pe care le purta indicau că se bucură de succes și bogăție.

Când am ajuns la intrarea în salon, americanul mi-a dat drumul la braț și m-a privit în ochi. M-am legănat ușor pe picioare, cuprinsă de consternare. Cunoșteam privirea aceea.

— Ai vrea... ai vrea să mi te alături la cină, domnișoară Montenegro?

— Îți mulțumesc, dar nu. Mă întâlnesc cu familia mea, i-am răspuns, păstrându-mi zâmbetul pe chip, ca să îndulcesc refuzul. Îți mulțumesc pentru că m-ai condus.

Am intrat în salon înainte să aibă ocazia să mai spună ceva. Sala era decorată cu totul în stil renașcentist. Ferestrele boltite îngăduiau razelor lunii să se reverse cu generozitate pe mesele din lemn, acoperite cu bumbac alb ca zăpada. Tavanul, pictat într-o nuanță de alb-crem, era încadrat de baghete¹ în stil grecesc, în vreme ce pereții erau împodobiți cu lambriuri din stejar și ghirlande sculptate.

Aproape toate mesele erau ocupate: mesenii discutau între ei, savurau vin și se delectau cu antreuri. La fel ca în lobby, sala era plină de oameni de toate naționalitățile. Turiști francezi care se minunau de selecția de vinuri oferită. Pași și bei în haine occidentale, asortate cu fesurile conice de pe cap, care vorbeau araba egipteană. Soldați englezi în uniforme cu nasturi de alamă, care luceau în lumina

delicată a lumânărilor. Am făcut câțiva pași nesiguri înăuntru și zumzetul general a scăzut până la șoapte. Câteva persoane m-au măsurat curioase, observându-mi fără îndoială părul nepieptănat și ochii obosiți. Mi-am aranjat câteva șuvițe după ureche. După ce mi-am îndreptat umerii, am mai făcut câțiva pași, plimbându-mi privirea de la o masă la alta, încercând să dau de unchiul meu.

L-am descoperit însă pe domnul Hayes, care stătea lângă una dintre ferestrele uriașe. Îi vedeam bine profilul: linia cizelată a maxilarului și bărbia rigidă. În lumina blândă, părul lui părea mai degrabă roșcat decât șaten. La masă se aflau patru persoane. Dacă pe cei doi domni pe care îi puteam vedea nu îi recunoșteam, silueta bărbatului de la stânga domnului Hayes avea ceva familiar.

Pașii m-au purtat spre ei, parcă din propria voință. Mi-am croit drum printre mese și oaspeți îmbrăcați în rochii de seară și costume scumpe, o călătorie parcă lungă de kilometri întregi, în care fiecare pas însemna cucerirea unui pisc necunoscut. Grijă și-a făcut o scorbura adâncă înăuntrul meu, prinzând rădăcini. *Tío Ricardo* ar fi putut să refuze să-mi vorbească. Ar fi putut să mă izgonească de față cu toți acești oameni - de față cu domnul Hayes, al cărui loc era în mod clar aici, pe când al meu nu era. Nu m-am oprit.

Domnul Hayes m-a văzut primul.

M-a privit în ochi și gropițele din colțurile gurii i s-au adâncit. Părea gata să izbucnească în râs. Ceilalți doi domni au observat și ei că mă apropii de masa lor și sau oprit din băut. Nu păreau ostili, ci mai degrabă surprinși. Unul dintre ei m-a măsurat din cap până în picioare, băgând de seamă că starea în care se afla părul meu contrasta cu detaliile elegante ale rochiei de seară. Era un domn mai în vârstă, cu păr și barbă albe, cu un aer regal aproape palpabil. Își purta respectabilitatea ca pe o haină bine croită. Celălalt domn avea o față prietenoasă și ochi cu pleoape grele. Nu eram nici pe departe la fel de interesată de ei pe cât eram de bărbatul a cărui față nu puteam să o văd.

Își continua discuția, cu o voce adâncă de bariton. Mi sa făcut pielea de găină. Recunoșteam glasul, chiar și după atâția ani.

— Sir Evelyn, ești un bufon afurisit! a spus *tío Ricardo*, cu o voce

dură.

Care dintre ei era sir Evelyn nu aş fi putut spune. Nici cei doi străini şi nici domnul Hayes nu-i acordau nici cea mai mică atenţie unchiului meu, în ciuda faptului că unul dintre ei tocmai fusese insultat. Tovarăşii lui erau concentraţi asupra mea, intrigăţi de apariţia unei fete neînsoţite într-un salon aglomerat, care în mod clar dorea să li se adreseze.

Dar nu mai aveam de gând să aştept!

— *Hola, tío Ricardo!* l-am salutat.

CAPÍTULO CINCO

Unchiul meu și-a încordat umerii. Si-a scuturat ușurel capul, apoi s-a întors pe jumătate în scaun, ridicându-și bărbia și privindu-mă în ochi. Faptul că îl vedeam în carne și oase, că îi vedeam ochii verzi-căprui familiari, care semănau cu ai mamei... Mi s-a tăiat respirația. Uitasem cât de mult semănau. Părul brun, ușor ondulat și pistrii împrăștiați pe podul nasului. Avea mai multe riduri și mai multe fire albe decât *mamá*, dar forma sprâncenelor și arcul urechilor erau identice cu ale ei.

Ceea ce însemna că și eu semănăm cu el.

Pentru o fracțiune de secundă, în care am uitat să respir, pe chip i s-a întipărit furia, ochii devenindu-i oblici și răsuflarea sacadată. Am clipit o dată și expresia i s-a preschimbat într-una binevoitoare, gura lărgindu-i-se într-un zâmbet.

Își stăpânea cu măiestrie emoțiile. Ce deprindere utilă!

— Draga mea nepoată, a spus alunecos, ridicându-se în picioare. Ia loc pe acest scaun și voi cere un altul de la... Ah, văd că mi-au anticipat dorința!

Tío Ricardo s-a apropiat, pentru a-i face loc valetului, care țâșnise spre masă cu un scaun. Nu-mi venea să cred că, după atâta vreme, după săptămânile lungi de care am avut nevoie ca să ajung până aici, unchiul meu se afla lângă mine. Mă depășea cu mult în înălțime și, chiar dacă își arăta vârsta în toate cutele de pe chip, postura lui emana o forță subtilă.

Cu zâmbetul lipit pe buze, m-a bătut pe umăr într-o manieră care mi s-a părut aproape dragăstoasă.

— Nu mai ești fetița cu genunchii murdari și coatele julite pe care mi-o aminteam.

— Nu mai sunt de ceva vreme, am aprobat. Arăți bine, *tío*!

— Iar tu, a spus el cu blândețe, arăți la fel ca sora mea. Conversațiile din sală se preschimbaseră în șoapte. Am simțit, mai degrabă decât am văzut, privirile tuturor celor din încăpere. Domnul Hayes și ceilalți

gentlemen s-au ridicat, aceștia din urmă privindu-mă cu neascunsă curiozitate.

— Nepoata ta, a comentat cu un pronunțat accent franțuzesc unul dintre ei. *Incroyable!* înseamnă că ea este fata lui Lourdes!

Francezul a amuțit, obrajii palizi colorându-i-se într-o nuanță pronunțată de roz. Capul cu chelie i-a lucit în lumina blândă a lumânărilor care împânzeau salonul.

— Iartă-mă, *je suis désolé*. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu părinții tăi.

— *Monsieur Maspero*, sir Evelyn, dați-mi voie să vi-o prezint pe nepoata mea, *miss Inez Olivera*. A venit pentru o scurtă vizită - m-am încordat, dar nu l-am contrazis - ca să se bucure de peisaje. Draga mea, cred că l-ai cunoscut deja pe domnul Hayes?

De vreme ce unchiul meu fusese cel care îl trimisese după mine la doc, știa că îl cunoscusem. Dar i-am făcut jocul.

— Da, *gracias*.

Sir Evelyn și-a plecat capul și am rămas cu toții în picioare câtă vreme chelnerii au aranjat încă un loc la masă. M-am așezat după ce totul fusese pregătit pentru cinci persoane. Eu și unchiul meu eram înghesuit! pe o parte, cot la cot, în vreme

ce domnul Hayes stătea în capul mesei, vizavi. Eram prinsă între doi bărbați care își doreau să-mi fac valizele.

Domnul Hayes a fixat cu privirea spațiul strâmt.

— Aș putea să fac schimb de locuri cu tine.

Tío Ricardo s-a uitat scurt spre mine.

— Eu stau confortabil, atâta vreme cât și tu stai bine, în glasul lui se simțea un strop de provocare.

— *Perfectamente*.

Chelnerul a adus meniuri imprimate pe o hârtie de culoarea untului, groasă și scumpă. Conversația a tărăgănat câtă vreme am cercetat oferta, singurele sunete venind de la *monsieur Maspero*, care își murmură aprecierea pentru varietatea selecției. Felurile erau dintre cele extravagante: biban de mare fiert, pasăre scăldată în vin alb și orez tras în unt, rață sălbatică prăjită cu salată de sezon, iar la desert cafea turcească, alături de tort cu ciocolată și fructe proaspete. Aș fi

vrut să încerc câte puțin din fiecare, dar m-am controlat și am comandat puiul preparat în stil portughez. Toți ceilalți au cerut pește, o alegere care m-a făcut să mă gândesc că poate știau ceva despre care nu aveam habar. Chelnerul a plecat, cu promisiunea de a reveni cu mai multe sticle de vin franțuzesc.

— Data viitoare să comanzi pește, mi-a zis *monsieur* Maspero. E prins proaspăt din Nil, în fiecare zi.

— Sună delicios. Îmi cer iertare dacă v-am întrerupt. Unchiule, am ajuns fix când îl insultai pe sir Evelyn!

Domnul Hayes a râs scurt, înăbușit. Ochii deschiși la culoare ai lui *monsieur* Maspero au țâșnit de la unchiul meu la sir Evelyn. Tío Ricardo și-a încrucișat brațele și și-a întors capul spre mine, cu o undă de amuzament în ochi. Îmi puteam închipui doar ce gânduri îi dădeau târcoale în timp ce încerca să mă descifreze. Adevărul era însă simplu. Nu suportam conversațiile goale și îmi era clar că unchiul meu avea un motiv anume ca să ia cina cu niște oameni pe care nu părea să-i placă. Nu voiam ca prezența mea să-i distragă atenția de la ceea ce urmărea.

Asta nu m-ar fi pus într-o lumină favorabilă.

Înainte ca cineva să îmi poată răspunde, s-a reîntors chelnerul, care a turnat cu promptitudine vinul în niște pahare superbe, cu picior înalt. Domnul Hayes a băut lung din- tr-unul. Deci nu era devotat exclusiv whisky- lui. Sir Evelyn ședea bătos în scaunul lui, cufundat într-o tăcere de gheață.

— Ai dreptate, *mademoiselle*! mi-a răspuns *monsieur* Maspero. Unchiul dumitale a căutat să jignească și a reușit. Cum îl va ajuta asta, nu știu. Dar poate că este o prefăcătorie șireată prin care vrea să obțină ceea ce își dorește.

— Și ce își dorește? am întrebat.

— Ai de gând să răspunzi, domnule Marqués? l-a întrebat sir Evelyn pe un ton rece. Până acum, tu ai fost cel care a vorbit cel mai mult.

Cei doi bărbați s-au privit fix, fără niciun gest în afara aceluia de a respira. Am urmat exemplul domnului Hayes, care tăcea și se juca cu lama cuțitului de lângă farfuria lui. În cele din urmă, unchiul s-a întors spre mine.

— Egiptul a fost copleșit de oameni care își petrec cea mai mare parte a vieții în hoteluri de lux, vizitând o mulțime de țări fără a se deranja să le învețe limbile, care au privit o mulțime de lucruri fără să vadă nimic. Aceștia distrug planeta cu tălpile pantofilor și îi ofensează pe egipteni luându-le obiectele istorice neprețuite și vandalizându-le monumentele. Iar acești doi bărbați au resursele necesare pentru a îmbunătăți situația din această țară.

— Ei bine, ai spus drept! a comentat sir Evelyn. Suntem doar doi oameni. Cum putem noi împiedica turiștii să profaneze siturile arheologice? Cum îi putem opri să-și ascundă artefacte în valize? Este imposibil.

Tío Ricardo și-a ajustat ochelarii subțiri, cu rame din sârmă.

— Voi dați exemplu permițând duplicatelor să iasă din țară. Aproape nimic nu mai este înregistrat, studiat sau lăsat la îndemâna oamenilor de aici. Zeci și sute de obiecte care aparțin istoriei egiptene dispar...

— Acum, dacă e să fim cinstiți, a protestat *monsieur* Maspero, eu însumi sunt curator la Muzeul Egiptului...

— Ah, știu totul despre camera ta de *vânzării* l-a întrerupt unchiul meu. Sunt șocat că mumiile pe care le-ai descoperit de-a lungul anilor nu au toate prețul lipit pe ele.

În ciuda tonului afabil al unchiului Ricardo, în ciuda zâmbetelor lui politicoase, am simțit cât de mult îi displăcea pe cei doi. Se vedea în felul în care își încleșta degetele în jurul tacâmurilor și-n cutele ivite în colțurile ochilor când fie *monsieur* Maspero, fie sir Evelyn deschidea gura.

Monsieur Maspero s-a înroșit, mustața tremurându-i frenetic.

— Ai mers prea departe, Ricardo!

M-am aplecat încetișor spre domnul Hayes. Parfumul lui îmi amintea de ceata dimineții care învăluia moșia noastră - lemnos, ușor sărat și moscat. Odată ajunsă destul de aproape, mi-am dres delicat vocea. El și-a coborât bărbia, dându-mi de știre că mi-a observat prezența, fără să-și ia ochii de la disputa bărbaților.

— Da? m-a întrebat încet.

— Cameră pentru vânzări?

Și-a păstrat o expresie studiat neutră, singura diferență fiind falca încleștată.

— Maspero le permite turiștilor să cumpere din muzeul lui artefacte excavate. Statuete, figurine, bijuterii, obiecte de olărie și altele asemenea.

Am clipit.

— Obiectele istorice de mare importanță sunt de vânzare?

— Corect.

— Pentru turiști?

— Corect, din nou.

— Și banii *unde* se duc, mai precis? m-am interesat, cu vocea ridicată.

Conversația s-a oprit brusc, iar cei trei bărbați s-au întors spre mine. Unchiul meu avea pe chip o expresie de admirație, în contrast cu firea lui.

— Înapoi la guvern, desigur! a spus sir Evelyn, cu gura crispată, abia mișcându-și buzele.

Când mă așezasem la masă, mă privise cu curiozitate, dar acum se uita la mine cu o neplăcere fățișă. Cât de repede îi ieșisem din grații!

Cu umerii trași înapoi, m-am îndepărtat de domnul Hayes pe cât de demn puteam.

— Iar banii vor ajunge în cele din urmă în Marea Britanic. Nu așa merg lucrurile, sir Evelyn? l-a întrebat *tío* Ricardo cu o privire atotștiutoare. Cred că se poate spune că ai devenit un om bogat.

Trăsăturile lui sir Evelyn păreau dintr-odată cioplite în piatră.

Unchiul a râs, dar mi-a sunat fals. De parcă nu ar fi fost cu adevărat amuzat, nici măcar un pic. Și-a încordat umerii.

— Voi spuneți că sunteți doar doi oameni, când eu știu că nenumărate artefacte sunt vândute chiar în acea încăpere din muzeu unor clienți străini. Nimeni nu este mai rău ca domnul Sterling! Omul acela este o scursură deplorabilă.

Mi-a scăpat un sunet de uimire și am încercat să maschez reacția tușind tare. Nimeni nu a observat. Cu excepția domnului Hayes.

— Ești bine, *señorita* Olivera? m-a întrebat, aplecându-se spre mine și cercetându-mi intens chipul. Ai recunoscut numele?

Unchiul mi-a înmânat un pahar cu apă și am luat o gură zdravănă, trăgând de timp ca să-mi gândesc cu atenție răspunsul. Ar fi trebuit să recunosc că îl cunoscusem pe mârșavul domn Sterling? Dar, dacă aș fi făcut asta, ar fi trebuit să dezvălui ce făcuse *papá*. Îmi trimisese un inel egiptean străvechi, pe care îl trecuse ilegal peste graniță fără să îmi explice de ce. *Tío Ricardo* nu avea să fie de acord cu această faptă - și nici *Abdullah*. Fără să mai pun la socoteală părerea mea despre întreaga situație. *Papá* își pierduse mințile!

Am pus paharul pe masă.

— Nu pare o persoană pe care mi-aș dori să o cunosc.

— Și nici nu ar trebui să îl cunoști, a adăugat *tío Ricardo*. Omul ar trebui să fie în închisoare!

— Hei, uite ce e; ne este prieten..., l-a întrerupt *sir Evelyn*. Unchiul a pufnit.

— Pentru că îți aduce o cantitate nerușinată de bani...

— Care urmează litera legii...

— Legi pe care tu le-ai făcut în calitate de consul general al Egiptului, a zis *tío Ricardo*, strângând în pumn șervețelul de pe masă. Tu controlezi finanțele țării. Tu ești cel care a răpit Egiptului toate progresele făcute de pașa *Ismail*. Tu ești cel care a închis școli, cel care le-a interzis egiptenilor accesul la educația superioară și a refuzat să ofere șanse egale femeilor.

— Bag de seamă că nu menționezi că pașa *Ismail* a afundat Egiptul în datorii, i-a replicat sec *sir Evelyn*. El este motivul pentru care Europa s-a amestecat în afacerile acestei țări. Egiptul trebuie să-și plătească datoria.

Unchiul și-a frecat tâmpile, oboseala citindu-i-se în fiecare linie care-i brăzda adânc fruntea.

— Nu începe cu asta. Ignori cu bună-știință ceea ce încerc să punctez.

— Ah, *bien!* Atunci ce vrei? l-a întrebat *monsieur Maspero*.

— Domnilor, a început *tío Ricardo*, după ce a tras adânc aer în piept. Vă cer să îl puneți pe cumnatul meu *Abdullah* la conducerea Serviciului de Antichități. Are dreptul să ocupe un loc la acea masă.

— Dar acela este postul *meu!* a sărit *monsieur Maspero*.

— Nu este nici pe departe calificat pentru poziție, domnule Marqués! i-a răspuns cu răceală sir Evelyn. Când a fost ultima oară când echipa dumitale a făcut o descoperire? În fiecare trimestru, tu și Abdullah vă prezentați cu mâinile goale. Mă vei ierta atunci că nu mă tentează propunerea.

— Dacă nu am permite existența unei căi legale prin care obiectele să fie excavate și scoase din Egipt, atunci ne-am alege cu o epidemie de licitații ilegale! a spus *monsieur* Maspero. Trebuie să recunoști că în timpul mandatului meu s-a înregistrat deja o scădere a numărului de obiecte care părăsesc această țară. Cred că trebuie să învățăm cu toții să fim mai flexibili.

— Întreabă-l pe cumnatul meu ce părere are despre asta și poate că apoi aş putea să te ascult, i-a răspuns *tío* Ricardo. Știi la fel de bine ca mine că este imposibil să stabilești câte obiecte au fost scoase în afara granițelor Egiptului, de vreme ce atât de multe sunt furate. Și tu însuși ai oferit permise Fondului de Explorare a Egiptului.

— Trebuie să ni se ceară permisiunea înainte de a se scoate ceva din țară! a răspuns *monsieur* Maspero, revoltat. Totul este reglementat de Serviciul de Antichități!

Asta mă făcea să mă întreb dacă Serviciul de Antichități angaja vreun egiptean. Am aruncat o privire spre *tío* Ricardo și falca lui încordată. Îmi amintea de un ibric plin cu apă clocotită, gata să fluiera. Abdullah ar fi trebuit să se afle la această masă, ca să își expună punctul de vedere. Dar am înțeles cuvintele pe care le spusese mai devreme unchiul meu, frustrarea pe care o simțea pentru că lui Abdullah nici măcar nu i se oferea un loc la masa tratativelor.

— Ai uitat cum îți câștigi existența, domnule Marqués? l-a întrebat sir Evelyn. Ești un vânător de comori, la fel ca toți ceilalți, și unul prost pe deasupra! Care aduce pierderi bănești

lunare. Am auzit cum vă conduceți, tu și Abdullah, situările, cum le oferiți muncitorilor voștri sume exorbitante...

— Vrei să spui un salariu decent? a mârâit *tío* Ricardo. *Nimeni* nu lucrează pe gratis pentru mine...

— Ești un nebun costumat în arheolog! i-a retezat-o sir Evelyn, vocea ridicând-i-se peste cea a unchiului meu. *Monsieur* Maspero a

scos un sunet de protest. Domnul Hayes și-a îngustat ochii în două fante periculoase și a atins cuțitul de lângă farfurie cu încheieturile degetelor. M-am foit în scaun, cu inima bătându-mi nebunește în piept, cu ochii ațintiți asupra unchiului meu, care strângea din dinți și avea pumnii încordați. În ciuda frustrării pe care o simțisem mai devreme, în ciuda faptului că nu mă voia deloc în Egipt, admirația față de el a crescut. Eram de acord cu ceea ce spunea și chiar și cu lucrurile care rămăseseră nespuse.

Fiecare om merita să primească un salariu care să îi asigure existența. Niciunul nu ar fi trebuit să fie tratat ca și cum munca pe care o face nu ar conta, ca și cum alegerile și visurile lui nu ar conta.

— Nu ești nebun, i-am șoptit unchiului.

Tío Ricardo și-a coborât privirea, puțin surprins, de parcă ar fi uitat că stăteam lângă el, aproape cot la cot.

— Un *nebun*! a reiterat sir Evelyn, cuvintele fiindu-mi adresate mie de această dată.

M-am uitat urât la el și degetele mi s-au îndreptat spre pahar. Aș fi vrut să i-l arunc în față.

— Whitford, l-a avertizat *tío* Ricardo în șoaptă, dar imperios.

Domnul Hayes a dat drumul cuțitului, ridicându-și în schimb paharul și dându-l pe gât dintr-o singură înghițitură. S-a rezemat apoi de speteaza scaunului, cu mâinile strânse calm pe abdomenul plat, cu o expresie relaxată și împăcată pe chip, de parcă nu ar fi luat în calcul asasinatul cu doar câteva clipe în urmă.

Cineva s-a apropiat de masa noastră; un egiptean mai în vârstă, cu o ținută regală și o privire pătrunzătoare. Unchiul meu a remarcat că mă uitam la ceva și și-a întors capul, ridicându-se imediat ca să-l întâmpine pe bărbat. Domnul Hayes l-a urmat în secunda următoare, dar sir Evelyn și *monsieur* Maspero au rămas așezați. Nu știam care sunt regulile de etichetă, așa că am rămas și eu pe scaun.

— Judecător Youssef Pasha, a grăit *tío* Ricardo, zâmbind larg, apoi și-a coborât glasul și a rostit ceva ce doar judecătorul a putut să audă.

Au mai schimbat câteva cuvinte, după care unchiul meu și domnul Hayes au revenit la locurile lor. Atmosfera de la masă a devenit și mai apăsătoare. Sir Evelyn se înroșise ca o tomată.

— Bărbatul acesta este un naționalist! a declarat sir Evelyn pe un ton înțepat.

— Știu, i-a răspuns vesel *tío* Ricardo. Este un cititor avid al ziarului condus de pașa Mostafa.

— Aceștia sunt oamenii cu care îți petreci timpul? l-a întrebat sir Evelyn. În locul tău, aș fi cu băgare de seamă, Ricardo. N-ai vrea să te trezești de partea greșită a baricadei.

— Vorbești despre război, sir Evelyn? i-a aruncat domnul Hayes.

Am clipit uluită. Până atunci mi se păruse mulțumit să-l lase pe *tío* Ricardo să conducă discuția, însă nu mi-a scăpat furia mocnită din umerii încordați.

Unchiul și-a întins mâna în fața mea și a așezat-o pe brațul domnului Hayes.

— Sunt sigur că sir Evelyn ar prefera să ne comportăm cu toții ca pașa Tewfiq.

Pașa Tewfiq, fiul lui pașa Ismail. Nu știam prea multe despre kedivul actual, în afara faptului că susținea politica atroce a lui sir Evelyn și că astfel distrugea progresul înregistrat de tatăl lui în Egipt. Îmi aminteam că *papá* deplângea supunerea smerită a bărbatului în fața legilor britanice. Sir Evelyn și-a aruncat șervețelul din bumbac și s-a ridicat.

— Am încheiat conversația! Și, dacă aș fi în locul tău, domnule Marqués, aș avea grijă ce idei îmi fac! S-ar putea ca într-o zi să nu mai ai permisiunea de a săpa oriunde îți dorești în Egipt, nu-i așa, *monsieur* Maspero?

— Ei bine, eu..., s-a bâlbâit *monsieur* Maspero.

Lui sir Evelyn i-au fremătat nările și s-a îndepărtat, cu spatele țeapăn. Nu a privit înapoi când a ieșit pe ușa salonului.

— E mult de muncă, a spus cu glas încet *monsieur* Maspero. Nu toate lucrurile stau însă rău, cred eu.

Francezul a oftat și s-a ridicat, urmându-l pe sir Evelyn. După cum se desfășurase conversația, seara avea să aibă repercusiuni de durată. Mai devreme nu îmi amintisem acest detaliu, dar mi-am dat seama că *monsieur* Maspero era cel care oferea permise pentru excavațiile din Egipt și le atribuia după bunul-plac.

Era posibil ca unchiul meu să nu-l mai primească pe al lui.

— A mers bine, a comentat sec domnul Hayes.

— Ai vrea, te rog..., a început unchiul meu.

— Desigur, a murmurat domnul Hayes.

Și-a croit rapid drumul printre numeroasele mese și scaune, printre șoapte și meseni care se holbau nepoliticos, dispărând dincolo de intrarea cu arcadă.

— Unde a plecat domnul Hayes? l-am întrebat pe unchiul meu.

Tío Ricardo și-a încrucișat brațele peste pieptul lat și m-a privit lung. Până și ultima urmă din politețea pe care o afișase mai devreme s-a evaporat într-o clipă. Ne-am cercetat cu băgare de seamă. Indiferent de presupunerile pe care le avea legate de mine, nu aveam de gând să plec, doar pentru că așa îmi cerea el.

— Ești furios? l-am întrebat în spaniolă.

— Ei bine, aș fi preferat să nu-mi fi ieșit din cuvânt! mi-a răspuns. Când mă gândesc cum ai călătorit până aici, pe *un alt continent...* Ce crezi că ar fi spus mama ta despre asta, Inez?

— Din cauza lor mă aflu aici.

Ceva s-a schimbat în expresia lui. Privirea i s-a întristat puțin.

— Nici ei nu ar fi vrut să fii aici.

Cuvintele lui mi-au căscat un hău adânc în piept. Conversațiile care ne înconjurau au devenit îndepărtate. M-am chinuit să răspund cumva, dar aveam un nod în gât.

Expresia unchiului meu se preschimbase într-una nemiloasă.

— În toți anii în care au venit în Egipt, te-au invitat vreodată și pe tine?

Nu am putut decât să-l privesc fix. Cunoștea răspunsul.

— Nu, nu te-au invitat! a continuat el. Prin testament m-au numit pe mine tutorele tău și, prin urmare, te afli în grija mea, iar eu am de gând să procedez cum ar fi dorit ei.

— Scrisoarea pe care mi-ai trimis-o m-a lăsat cu multe întrebări.

Și-a ridicat sprâncenele negre.

— ¿Perdón?

— M-am exprimat destul de clar. Ce s-a întâmplat cu ei? De ce călătoreau prin deșert? Nu au avut paznici sau ajutoare? Un ghid?

— A fost o tragedie îngrozitoare, mi-a răspuns printre dinți. Dar nu se poate face nimic. Deșertul înghite oamenii de vii! După doar câteva zile tară apă sau umbră ori un mijloc de transport pe care să te poți baza, supraviețuirea devine imposibilă.

M-am aplecat spre el.

— De unde știi că nu au avut lucrurile astea?

— E simplu, Inez! mi-a spus, cu glas tăcut. Dacă le-ar fi avut, acum ar fi fost în viață.

La masa noastră s-au oprit doi chelneri, încărcăți cu farfurii aburinde. Au așezat mâncarea corect, amintindu-și ce comandase fiecare dintre meseni, apoi ne-au lăsat să ne bucurăm de cină.

— Nu ar trebui să-l așteptăm pe domnul Hayes?

Tío Ricardo și-a scuturat capul.

— Mănâncă-ți cina cât e caldă.

Am luat câteva furculițe, însă abia am remarcat gustul divin. Felul în care se comporta unchiul meu mă afecta profund. Când mă aflu pe vaporul care mă purta din Argentina spre Africa, visasem la o reuniune în care el m-ar fi așteptat cu brațele deschise. Era *familia* mea, până la urmă. Aveam să depășim împreună ceea ce se întâmplase, apoi urma să mă ia sub aripa lui, așa cum făcuse și cu părinții mei. Faptul că mă respingea mă lovise drept în inimă. Nu voia să vorbească cu mine și nu mă voia aici. Am luat o înghițitură de vin, gândindu-mă furibund cum aș fi putut să-l conving să-mi răspundă la întrebările pe care le aveam despre părinții mei.

Mi-am adus aminte de inelul de aur pe care mi-l trimisese *papá* și de felul în care se uitase domnul Sterling la el, de parcă ar fi avut un diamant. Mi-a venit o idee, strălucită ca scânteia aruncată de un chibrit.

— *Mamá* spunea că ai o barcă.

Unchiul și-a înclinat fruntea.

— O achiziție recentă.

— Și după ce faraon ai botezat-o?

— Am ales numele *Elephantine*. După o insulă de lângă Assuan.

— Straniu! am comentat, luând încă o înghițitură de vin. M-aș fi gândit că ai alege ceva precum... Cleopatra.

Tío Ricardo a zâmbit stins.

— Am ceva mai multă imaginație decât atât.

— Fascinant personaj din istoria Egiptului, nu crezi? Unchiul a rămas cu furculița în aer.

— Ce știi despre Cleopatra?

Mi-am cântărit cu grijă următoarele cuvinte. Ideea pe care o aveam mi se părea atât de fragilă: un singur pas greșit și m-ar ignora în continuare. Dar, dacă aș fi reușit să-l iau prin surprindere, dacă aș fi putut să-i arăt că îi cunoșteam munca de o viață și să las cumva să se înțeleagă că părinții îmi spusese mai multe decât bănuia, poate că m-ar fi lăsat să rămân în Egipt.

Am aruncat mânușa.

— A iubit doi bărbați puternici și le-a purtat copiii. A fost un strateg strălucit și a știut cum să organizeze o flotă. Și vorbea egipteana veche, în vreme ce niciunul dintre strămoșii ei nu se deranjase să o învețe.

M-am aplecat spre el și i-am murmurat:

— Dar asta nu este tot, nu-i așa, *tío Ricardo*?

— Despre ce vorbești, *querida*?

M-am aplecat și mai mult, înclinându-mi capul. Unchiul mi-a imitat postura, dându-și amuzat ochii peste cap. Încetișor, mi-am pus mâna la gură și i-am șoptit la ureche:

— Cauți mormântul Cleopatrei.

* * *

Am urmat perechea în hol, având grijă să rămân la o distanță destul de mare încât cei doi să nu mă observe, dar suficient de aproape încât să-i văd. Nu că vreunul dintre ei s-ar fi așteptat să fie urmărit! Au ieșit din hotel și s-au oprit pe terasa deschisă de la Shepherd's, cu vedere la strada aglomerată din

Cairo. Cupeuri cu patru roți purtau turiști prin noapte, în vreme ce măgărușii cu coamele pictate cu henna împânzeau drumul. M-am ascuns în umbră, în dosul unui palmier plantat în ghiveci, ca să-mi pot asculta țintele. Niciunul dintre bărbați nu m-a dezamăgit.

Sir Evelyn a pocnit din degete și unul dintre angajați! de la hotel a alergat să-i răspundă. A comandat o trăsură și tânărul angajat s-a grăbit să-i îplinească porunca.

— A devenit și mai greu de suportat, a mormăit sir Evelyn. Nu știu cum poți să-i înduri aroganța!

— De obicei domnul Marqués este agreabil și nimeni nu-i poate contesta expertiza, nici pe aceea a partenerului său de afaceri...

— Care este un egiptean fără educație.

Monsieur Maspero a protestat cu un mormăit.

— Cred că a studiat mult în afară...

— Nu acolo unde contează, a declarat sir Evelyn, cu voce plată.

— Vrei să spui nu în Marea Britanic, a spus *monsieur Maspero*, pe un ton ușor dezaprobat.

Englezul nu a băgat de seamă.

— Ar trebui să-mi urmați sfatul și să le interzici să mai muncească în Egipt. Sunt imprevizibili și nu pot fi controlați. Dacă va mai urma o revoltă Urabi, poți să fii sigur că Ricardo și Abdullah o vor susține. Ei și perfidul domn Hayes.

Mi-am strâns mâinile în pumni și m-am străduit să respir încet, deși sângele începuse să-mi clocotească în vene. Revolta fusese condusă de naționaliști egipteni, dar bătălia fusese pierdută în favoarea britanicilor cu doi ani în urmă. Și acum țara se afla sub talpa Angliei.

— Nu pot face asta fără motiv, i-a răspuns *monsieur Maspero*.

— Ai o mulțime de motive! s-a răstit sir Evelyn. Faptul că refuză să ne respecte metodele, faptul că nu raportează nimic din descoperirile pe care le face, explicațiile vagi și nesatisfăcătoare pe care le dă în legătură cu săpăturile efectuate de Abdullah. E un nebun care nu vrea să joace după regulile noastre!

— Nu sunt convins că metodele lui sunt chiar atât de rele.

Sir Evelyn s-a întors spre tovarășul lui, uluit. Părea că încearcă în mod vizibil să se abțină să nu țipe, închizându-și și deschizându-și gura.

— Dacă ai nevoie de dovezi, pot să-ți fac rost de ele!

Monsieur Maspero și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul și și-a răsucit agitat mustața.

— Uite! Cred că a sosit trăsura.

Dar sir Evelyn s-a întins și și-a înfipt mâna în brațul lui, chipul căpătându-i o nuanță de roșu marmorat. Era ca acetona în preajma

unei flăcări, gata să explodeze. Următoarele cuvinte au fost un țipăt:

— Nu m-ai auzit?

— Te-am auzit, i-a răspuns *monsieur* Maspero cu glas scăzut.

Apoi a adăugat ceva ce nu am reușit să aud, pentru că un alt grup ieșise pe terasă.

— Am omul perfect și am deja agenți la Assuan, care să-l asiste. Poate să facă rost de orice ai nevoie, i-a zis sir Evelyn.

Vorbele lui m-au făcut să strâng din dinți. Assuan era mult prea aproape de Philae. M-am pus în mișcare, ieșind din umbră ca să văd mai bine fata francezului. Dar răspunsul i l-am pierdut. Cei doi au coborât scările și în cele din urmă s-au urcat în trăsură. Sir Evelyn și-a întors ușor capul, de parcă acum și-ar fi dat seama că ar fi putut să fie auziți. Nu conta, nu avea cum să mă vadă, în plus, auzisem destul.

Sir Evelyn avea un spion gata pregătit.

CAPÍTULO SEIS

Tío Ricardo s-a lăsat încet pe spate, rezemându-se de spătarul plușat al scaunului său, fără să-și ia nicio clipă privirea de la mine. Era o senzație electrică: să dispun de toată atenția lui, faptul că îl putusem surprinde. Părinții mei își petreceau tot timpul cu el și auzisem poveștile despre temperamentul lui neîmblânzit, despre etica lui impecabilă și dragostea pe care o purta Egiptului. Emană competență prin fiecare cuvânt rostit, în mintea mea devenise o legendă - una față de care aveam resentimente.

El era cel care îi ademenise pe *mamá* și pe *papá* peste ocean, ca o sirenă insistentă care aduce doar necazuri. Dar faptul că îl cunoșteam în persoană acum, ca adult, mă făcea să înțeleg în cele din urmă de ce părinții mei îl sprijiniseră financiar și îl ajutaseră cu toate excavările. Unchiul meu le inspirase o asemenea loialitate.

— Crezi că o caut pe Cleopatra.

Tío Ricardo mi-a cercetat expresia, căutând un semn de slăbiciune. Se gândea probabil că mint.

— Ce te face să crezi asta?

— Hai să facem un schimb onest de informații, i-am răspuns. Tu îmi pui o întrebare și eu răspund. Și viceversa. Cred că așa este mai mult decât cinstit. *Te parece bien ?*

— Sunt tutorele tău, mi-a reamintit *tío* Ricardo blând. Nu îți datorez nimic în afara bunăstării.

Am văzut roșu dinaintea ochilor.

— Greșești. Îmi datorezi mai mult decât atât și o știi prea bine. Există...

— Ah, slavă Domnului! s-a auzit vocea domnului Hayes, care se apropia de masă.

M-a întrerupt în mijlocul propoziției. M-am încruntat la el, dar nu a părut să bage de seamă.

— Sunt hămesit! a declarat, lăsându-se pe scaun cu un oftat mulțumit și o privire pentru unchiul meu. Ai avut dreptate.

Unchiul a primit vestea fără să clipească măcar.

— Serios? Interessant.

— Ei bine, poate tu crezi asta! a zis domnul Hayes. Dar pentru mine înseamnă muncă în plus.

M-a arătat cu furculița.

— Ea de ce e încă aici?

M-am zburlit.

— *Ea* e de față și poate să-ți răspundă singură!

— Nu puteam să o expediez iară să ia cina, a spus *tío* Ricardo, mângâindu-și barba încărunită. Inez crede că mă aflu în căutarea mormântului ultimului faraon al Egiptului.

Domnul Hayes și-a sucit capul în direcția mea. O şuviță castanie i-a alunecat pe frunte.

— Serios?

— Hai să nu ne mai prefacem, am zis. Urăsc asta chiar mai mult decât urăsc să fiu mințită. Dețin informații de care ai nevoie, *tío*. Sunt bucuroasă să ți le împărtășesc, *dacă* îmi vei răspunde la câteva întrebări.

Domnul Hayes și-a întors privirea la unchiul meu.

— De acord, a zis *tío* Ricardo.

Cel puțin făceam progrese.

Am scos un stilou cu peniță din geantă. Aveam întotdeauna unul la mine. Mi se furase mie inelul de aur, dar avusesem luni întregi la dispoziție ca să îl cercetez pe îndelete. Cunoșteam fiecare linie în parte, fiecare hieroglifa. Aș fi putut să-l desenez în câteva clipe: leul culcat, șoimul și pana, toiagul și inelul *shen*, care înconjura simbolurile, oferind protecție eternă persoanei al cărei nume este încercuit. Șervețelul avea să fie pânza potrivită, așa că mi l-am ridicat din poală și l-am întins pe masă. Am schițat rapid simbolurile care fuseseră gravate pe bijuterie cu peste o mie de ani în urmă. Apoi am așternut șervețelul dinaintea unchiului meu.

Cei doi bărbați l-au studiat și, amândoi deodată, și-au ridicat încet privirile la mine. *Tío* Ricardo rămăsese mut de uimire, cu sprâncenele la linia părului, în vreme ce domnul Hayes arbora o expresie sumbră, care s-a preschimbat apoi într-un hohot scurt de râs. Când râdea, îi

apăreau cute fine în colțurile ochilor albaștri.

— Să fiu al naibii!

Domnul Hayes a luat o gură din ploscă. Unchiului i s-a zbătut un ochi.

Am împins coșul cu pâine în direcția domnului Hayes.

— Ia cu pâine.

Zâmbetul i-a devenit mai pronunțat și era evident că încerca să nu râdă. Mi-am întors atenția la unchiul meu.

— Și unde ai văzut acest inel? m-a întrebat *tío* Ricardo pe un ton uluit.

— Îmi vei răspunde la întrebări?

Tío Ricardo s-a întins spre mine și m-a apucat de braț. Degetul mare i s-a înfipt în carnea mea și, chiar dacă nu durea, gestul m-a neliniștit. Cu chipul însuflețit de o lucire febrilă, m-a tras de braț, apropiindu-mă de el.

— *¿Donde?*

Domnul Hayes s-a trezit imediat, ochii îndreptându-i-se spre mâna unchiului Ricardo. Bănuiala mea fusese întemeiată. Inelul era important și era posibil să fi aparținut însăși Cleopatrei. Și în loc să i-l ofere lui *tío* Ricardo, *papá* mi-l trimisese mie.

Fără ca vreunul dintre bărbații de fată să știe.

Domnul Hayes a dat cu piciorul în scaunul unchiului, un gest care l-a făcut pe *tío* Ricardo să clipească și să-și scuture capul, de parcă ar fi început să se trezească dintr-un vis. Și-a slăbit strânsoarea. Aș fi vrut să mă eliberez, dar am rămas nemișcată, întrebându-mă ce ar fi fost mai bine să fac. Nu voiam să îl dezonzorez pe *papá*, dar cum aș fi putut să aștept onestitate din partea unchiului meu, când nu puteam să i-o ofer la rândul meu?

— Ți-a arătat tatăl tău vreun desen cu acest inel când a venit în Argentina? m-a întrebat domnul Hayes, după ce s-a mai scurs o clipă de tăcere, atenția fiindu-i încă îndreptată asupra mâinii unchiului meu.

Mi-am ridicat bărbia și am luat o decizie.

— Cu câteva luni în urmă, *papá* mi-a trimis un pachet. Conținea un singur obiect, am adăugat și am bătut cu degetul în șervețelul din bumbac. Acest inel de aur.

Fără să trădeze vreo emoție, ambii bărbați au așteptat să continui.

— Nu cred în coincidențe.

Am tras adânc aer în piept și mi-am reluat povestea.

— Mătușa mea a menționat ceva despre Cleopatra pe vremea când încă credeam că părinții mei sunt în viață. A lăsat să se înțeleagă că tu o cauți, *tío*. După ce am ajuns în Egipt, am aflat că inelul este cumva legat de însăși Regina Nilului.

Am ridicat din sprâncene, dornică să primesc răspunsuri.

— Ei bine?

— Unde este inelul? m-a întrebat *tío* Ricardo.

Mi-a dat drumul la mână și s-a rezemat de speteaza scaunului. Nu aveam de gând să răspund înainte să-mi ofere niște informații.

— Ai găsit mormântul Cleopatrei?

Unchiul meu și-a dat ochii peste cap.

— Bineînțeles că nu. Artefactele sunt împrăștiate peste tot, prin mai multe situri. Jefuitorii de morminte au făcut tuturor un deserviciu împrăștiindu-și *comorile* - a scuiat cuvântul - în diferite piețe. Eu, *personal*, am găsit obiecte care au aparținut diferitelor familii nobile în afara locului lor de odihnă veșnică.

Din acest punct, unchiul și-a ridicat vocea, la un pas să strige.

— Tatăl tău nu ar fi trebuit niciodată să trimită inelul în afara Egiptului, cu atât mai puțin să se bazeze pe serviciul poștal! Ce s-ar fi întâmplat dacă pachetul s-ar fi pierdut pe mare?

Era o întrebare bună, iar ceea ce făcuse *papá* nu îi stătea deloc în fire, lucru care mă deruta. Singura concluzie pe care puteam să o trag era că el considerase că a avut un motiv întemeiat pentru a proceda astfel.

— Dar nu s-a pierdut! am zis repede. Unde crezi că a găsit inelul?

— Ar fi putut să fie oriunde. Într-un alt mormânt, îngropat sub o oală. Poate că a cumpărat afurisitul de inel din Khan el-Khalili, cine știe? mi-a răspuns unchiul vag. Dumnezeu mi-e martor că artefacte furate își fac *tot timpul* apariția în bazar!

Inima mi s-a urcat până în gât. Dacă tata cumpăraseră inelul din bazar, atunci ar fi rămas ceva în urmă. Era posibil ca cineva să-l fi văzut și să-și aducă aminte de el.

— Destul cu întrebările însă! a continuat *tío* Ricardo. Cayo ar fi trebuit să mi-l dea mie, așa că, dacă nu te deranjează, aș vrea să-l dai înapoi. Ar putea fi un indiciu.

— Un indiciu? am repetat, ridicându-mă de pe scaunul tapițat, cu spătar înalt. Cum așa?

— Tu nu faci parte din echipă, *querida!* mi-a reamintit *tío* Ricardo.

— Aș putea să fac, dacă mi-ai permite! i-am răspuns. Am studiat cărțile pe care mi le-au dat părinții mei. Am ceva cunoștințe despre istoria Egiptului și cunosc hieroglifile. Nu mă deranjează căldura, nici nisipul sau faptul că m-aș putea murdări. Am ajuns până aici singură...

— Chiar dacă sunt extraordinar de mândru de realizările tale, a început unchiul, răspunsul meu este același. Trebuie să ai încredere în mine în această privință, Inez.

— Dar...

— M-am cam săturat de discuția asta, mi-a tăiat vorba.

Dă-mi inelul!

Am încercat să nu-mi arăt frustrarea. Orice emoție pe care aș fi arătat-o ar fi putut să fie interpretată drept isterie sau ceva la fel de ridicol.

— Ei bine, și eu, unchiule, am început să mă satur. Am foarte multe întrebări. Ce căutau părinții mei în mijlocul deșertului? Unde ai fost *tu* când aveau nevoie de tine? De ce mi-a trimis mie tata inelul? Și mi-aș dori să aflu de ce acesta reprezintă un indiciu pentru găsirea mormântului Cleopatrei. Voi continua să pun întrebări până când voi obține toate informațiile de care am nevoie.

Tío Ricardo și-a frecat ochii.

— Acum nu este momentul.

— Cunoști vechile povești despre magie?

Unchiul a făcut ochii mari.

— *Whitford*.

— Desigur, m-am grăbit să răspund. De la tatăl meu.

— Magia a început să dispară încetul cu încetul de pretutindeni, a spus domnul Hayes. Și aici, în Egipt, rămășițele energiei magice s-au manifestat prin evenimente meteorologice stranii - foamete, furtuni în deșert și așa mai departe -, dar am descoperit și că unele obiecte, cioburi de oale și sandale desperecheate, poartă urmele magiei vechi. Ceea ce am găsit extrem de interesant a fost faptul că magia se *simțea* la fel în diferite lucruri găsite în același loc.

— Înțeleg ce spui, i-am zis. Sugerezi că inelul Cleopatrei este atins de vechea magie și sunt de acord cu tine. Încă de la început am simțit ceva straniu, un fel de pulsație, de fiecare dată când l-am purtat. I-am simțit *gustul* în gură.

Domnul Hayes a ridicat ușor din sprâncene. Am așteptat să vorbească, dar el a rămas tăcut, cufundat în gânduri. Am continuat, hotărându-mă să nu menționez că văzusem și o parte din amintirile Cleopatrei. Le simțisem ca pe... niște însemnări în jurnal. Erau o fereastră deschisă spre sufletul ei, mult prea personale pentru a le rosti cu voce tare.

— Tot nu înțeleg cum inelul reprezintă un indiciu pentru găsirea mormântului Cleopatrei.

— Magia legată de inel ne poate conduce la celelalte obiecte care au avut aceleași farmece la origine. Obiectele care au aceeași vrajă se cheamă unele pe altele. De aceea el reprezintă un indiciu pentru noi, mi-a explicat domnul Hayes. Cât despre motivul care l-a determinat

pe tatăl tău să ți-l trimită, acesta îmi rămâne necunoscut.

— Ți-ai primit răspunsurile, mi-a zis *tío* Ricardo. Vreau inelul!

— Și eu l-aș vrea.

Am tras adânc aer în piept.

— Dar a fost furat.

* * *

Domnul Hayes știa cu siguranță cum să se poarte cu unchiul meu când acesta se pierdea cu firea. *Tío* Ricardo și-a băgat mâna în buzunarul de la sacou și a scos un pumn de monede, pe care le-a aruncat pe masă înainte să se ridice brusc. Scaunul i-a căzut pe spate, atrăgând toate privirile asupra lui în timp ce părăsea valvârtej salonul. Eu și domnul Hayes ne-am grăbit să-i urmăm pașii mari și iuți, fără să-i scăpăm din ochi linia mândră a spatelui drept cât ne conducea la al treilea etaj.

Domnul Hayes se ținea după unchiul meu cu mâinile în buzunare, fluierând. Până am ajuns în fața ușii de la camera mea, *tío* Ricardo se mai calmase. Poate că datorită cântecelului vesel pe care-l fluiera domnul Hayes. Unchiul și-a întins mâna spre mine.

Fără cuvinte, am scormonit în geantă după cheia din aramă și i-am înmânat-o.

El a intrat primul.

Domnul Hayes a făcut un pas într-o parte și și-a fluturat mâna spre ușa deschisă.

— După tine, *señorita*.

Am trecut pe lângă el și m-am oprit locului, văzându-l pe unchiul meu cum mută lucrurile de pe birou. Răsfoia hârtii, deschidea cărți. Apoi s-a întors, privirea îndreptându-i-se spre ușile de la balcon. S-a oprit în prag, parcă prins în mrejele unei amintiri.

— Întotdeauna luau împreună ceaiul în ziua de dinaintea plecării spre un sit, mi-a șoptit domnul Hayes. Afară, pe balcon.

M-au lovit mai multe emoții deodată. Tristețe profundă pentru unchiul meu, care își pierduse sora și prietenul apropiat. Pe cei mai mari susținători, cei care crezuseră în visul lui de-o viață: o carieră în arheologie. Amărăciune, pentru că nu puteam să împărtășesc cu el această suferință, fiind vorba despre o amintire care mă excludea într-

un mod atât de clar. Furie față de părinții mei, care rătăciseră prin deșert, fără îndoială în căutarea unui indiciu care avea să-i îndrume spre un alt mister egiptean.

Cum putuseră să fie atât de neatenți?

Cunoșteau mai bine decât oricine primejdiile deșertului. Veneau în Egipt de șaptesprezece ani. Nu luau în glumă nisipurile aspre, având în vedere furtunile mereu gata să izbucnească și riscul deshidratării.

Tío Ricardo și-a smuls privirea de la mine și și-a întors- o, de parcă ar fi înțeles ce simțeam. Atenția i s-a îndreptat spre degetele mele fără podoabe. Trăsăturile bătute de vreme i s-au adâncit și a început să se plimbe agitat prin încăpere. Domnul Hayes se întinsese pe una dintre canapele, iar eu m-am așezat în fața lui. Și-a scos plosca și a luat o dușcă din ea, apoi, privind în gol, a început să-i pună absent dopul la loc. În cele din urmă, plosca ia dispărut înapoi în buzunar.

— Cred că ar trebui să privești partea bună a lucrurilor, a spus domnul Hayes cu blândețe. Inelul nu mai este pierdut.

— Whitford, folosește-ți capul! a zis unchiul. Știi și tu de ce-i în stare domnul Sterling!

— Așa e, a răspuns domnul Hayes rece. Și acum pot merge și...

Tío Ricardo și-a scuturat capul.

— Nu-l va avea asupra lui.

Atenția mi s-a întors la misteriosul domn Hayes. Își întinsese picioarele lungi, încrucișându-și gleznelor, cu capul rezemat de unul dintre puii de pernă prea tari. Se lăfăia pe canapea de parcă în orice clipă cineva avea să vină și să-l hrănească cu o linguriță de argint.

— Inelul va fi ascuns undeva bine! a continuat *tío Ricardo*, smulgându-mă din gânduri.

— Nu e imposibil, a zis domnul Hayes leneș.

Le-am urmărit schimbul de replici în tăcere, în parte pentru că nu aveam nimic util de adăugat, dar și pentru că de fiecare dată când dădeam să deschid gura, domnul Hayes îmi arunca o privire de avertizare. Îmi încolțise însă o idee și mi-am zis că merită cel puțin să o rostesc cu voce tare.

— Aș putea depune o plângere oficială la poliția locală. Dacă am putea trece pe hârtie, în mod formal, că inelul a fost furat...

— Domnul Sterling are mulți prieteni în poliție. Fără să-l mai punem la socoteală pe incorigibilul sir Evelyn! mi-a tăiat-o *tío* Ricardo nerăbdător. Dacă ti-ai arăta fata pe acolo, ai fi dată afară.

— Și probabil urmărită, a adăugat domnul Hayes.

— Atunci, noi ce facem? am întrebat.

— Noi? *Noi?* a întrebat *tío* Ricardo îngrozit. Nu există niciun *noi*, draga mea nepoată. Tu vei părăsi Egiptul mâine!

Mi-a înghețat sângele în vene.

— Tot vrei să mă alungi?

Unchiul s-a întors spre mine, cu mâinile în șolduri.

— Ai venit fără permisiunea mea. Iar eu sunt tutorele tău legal și îți controlez banii. Indiferent de ce îți trece prin minte, îți vreau doar binele! Voi rezerva un bilet spre Alexandria cu prima ocazie. Cel mai probabil mâine după-amiază, așa că mă aștept să ai totul împachetat și să fii gata de plecare.

Tío Ricardo a tras adânc aer în piept, găicile deja întinse de la cămașa lui întinzându-se și mai mult pe pieptul lat. — Având în vedere cele întâmplate, cred că este de preferat să rămâi în această cameră. Este destul de confortabilă, iar mâncarea de la hotel e excelentă.

Am rămas mută, cu urechile țiuindu-mi puternic. Avea de gând să mă încuie în acest apartament?

— Inez? a grăit unchiul.

— Am înțeles cuvintele pe care le-ai rostit. Dar nu pot să le cred. Voi fi ținută aici ca o prizonieră?

— Nu fii dramatică, mi-a răspuns, fluturându-și mâna. Nu cunoști orașul. Nu vorbești limba. Nu am timpul și nici chemarea de a-ți fi ghid, dar mă voi asigura că nu te vei plictisi.

Totul se întâmpla atât de repede și panica și-a ivit colții. Aș fi vrut să vorbesc mai tare, să-mi înduplec cumva unchiul.

— Dar, *tío*...

Unchiul și-a întors atenția la domnul Hayes.

— De altfel, tu poți sta de pază.

Domnul Hayes s-a întunecat la față.

— Iisuse!

— Dacă ai vrea să mă asculți doar..., am început, disperată.

Unchiul meu și-a întins mâna.

— Cred că ai făcut destul, Inez. Tu nu? Grație ție, un artefact neprețuit se află în mâinile celui mai rău soi de om care există. E timpul să mergi la culcare! Camerista ta te va trezi de dimineață, ca să te ajute să te îmbraci și să împachetezi.

— Nu am cameristă.

— Nu-mi va fi greu să-ți fac rost de una.

Domnul Hayes s-a ridicat și a trecut pe lângă mine fără să-mi acorde nici măcar o privire, apoi a ieșit din cameră fără un cuvânt în plus. Am rămas doar eu cu unchiul meu.

— Așadar, acum ne luăm rămas-bun, am spus și am făcut un pas spre el. Doar dacă ai...

Unchiul s-a aplecat și m-a sărutat pe un obraz, apoi pe celălalt. L-am privit uluită cum mășăluiește spre ușă, pașii lui mari înghițind rapid spațiul.

— *Tío...*

— Drum bun, *querida sobrina!* mi-a urat peste umăr, înainte să închidă ușa cu un clic stins.

M-am holbat la ea, cuprinsă de stupoare, convinsă că unchiul meu se va întoarce într-o clipă. Tăcerea din încăpere era la fel de asurzitoare ca bubuiturile de tun. S-a scurs un minut pe ceas.

Mi-am întins mâinile, uluită și scoasă din sărite.

— Ce s-a întâmplat aici?

Dar, evident, nu era nimeni care să-mi răspundă.

CAPÍTULO SIETE

Zorii s-au ivit învesmântați într-o lumină cu tuse trandafirii, strecurată prin voalul des al plasei împotriva țânțarilor care-mi învăluia patul. De afară se auzeau vag ultimele sunete ale rugăciunii Fajr, purtate în dormitor dinspre balconul deschis. Dormisem acoperită de o cuvertură groasă. Să mă eliberez din plasă s-a dovedit a fi un adevărat exercițiu de răbdare și am avut nevoie de mai multe încercări ca să evadez. În cele din urmă, am reușit să ies de sub voal și m-am dus țintă spre bagaje. Am dat la o parte mai multe rochii de zi, până când mi-am găsit rochia preferată din bumbac. Am îmbrăcat-o și m-am îndreptat spre balcon.

Dinaintea mea se înălțau palmieri verzi și impozanți, cu frunzele subțiri foșnind în adierea brizei. Pe fundalul luminii aurii a dimineții, grădina părea desprinsă din povești, întinzându-se cât vedeam cu ochii, bogată în curmale ca de chihlimbar și plină de ciori care băteau din aripi de la un copac la altul. Dincolo de ea, o mie de minarete decorau linia orizontului din vechiul Cairo, frumoase și bogat ornamentate. Și mai departe se profilau încețoșat mărețele piramide. Priveliștea, mai mult decât orice, îmi amintea că mă aflam departe de acel acasă bine știut. Privind spre oraș, mi-am făcut planul pentru acea zi.

Indiferent de ceea ce gândea sau voia *tío Ricardo*, nu plănuiam să rămân în cameră pentru tot restul zilei. Mă aflam într-o țară străină, singură, și eram incredibil de mândră că ajunsesem atât de departe. Dacă nu mai aveam decât o zi de petrecut în Egipt, atunci urma să profit la maximum de ea și să descopăr tot ce puteam. Mulțumită unchiului meu, știam de unde să încep. Seara trecută, la cină, îmi oferise un indiciu: Khan el-Khalili.

Nu era mult, dar era ceva. Dacă aș fi putut să găsesc magazinul de unde fusese cumpărat inelul, atunci poate că aș fi reușit să discut cu vânzătorul ori poate chiar cu proprietarul și i-aș fi întrebat despre *papá*. Poate că aveau mai multe artefacte care aparținuseră Cleopatrei

sau cel puțin obiecte atinse de aceeași formă de magie ca inelul de aur. Și, mulțumită mamei, auzisem de legendarul bazar, o destinație frecventată de turiștii dornici să facă cumpărături.

Mi-am fixat mintea asupra faptului că acum aveam ceva de făcut.

Îmi rămânea o singură problemă de rezolvat.

Nesuferitul domn Hayes!

Trebuia să pun la cale un plan ca să-i scap printre degete și să mă furișez afară din hotel. Ca să reușesc aveam nevoie de timp de gândire. Timp de care nu dispuneam.

Un răpăit delicat a întrerupt nemișcarea tăcută a primelor ore ale dimineții. Mi-am întors privirea peste umăr, încruntată. Zgomotul venise dinspre camera de zi a apartamentului. Mi-am strâns bine halatul peste cămașa lungă de noapte și am deschis ușa de la intrare, dând peste domnul Hayes și o tânără femeie. Cel dintâi stătea rezemat de peretele opus, într-o poziție atât de asemănătoare cu cea de ieri, încât a trebuit să mă scutur puțin, ca să nu încurc zilele între ele. Avea un ziar scris în arabă la subraț. Astăzi purta pantaloni din lână, de un cenușiu-închis, asortați cu vesta. În lumina slabă de pe coridor, cămașa din bumbac părea într-o nuanță deschisă de albastru, iar cravata de la gât îi era desfăcută. Și, la fel ca ieri, hainele arătau înfiorător de șifonate și miroseau vag a alcool.

— Te-ai trezit devreme! a comentat domnul Hayes. Și arăți fermecător așa, *deshabillée*.

M-am îmbujorat, în ciuda faptului că am încercat să nu mă arăt impresionată de complimentul lui scandalos.

— *Gracias*, am răspuns. Și nu sunt *dezbrăcată*. Domnul Hayes a ridicat o sprânceană.

— Știi foarte bine ce am vrut să spun.

— Tu ai dormit măcar noaptea trecută?

A zâmbit larg.

— Am dormit suficient, îți mulțumesc pentru grijă. M-am uitat fix la tânăra care-i stătea alături.

— Nu ai de gând să faci prezentările?

— Ea este Colette. Va fi camerista ta astăzi.

Fata și-a plecat capul și a murmurat;

— *Bonjour, mademoiselle!*

Nu vorbeam deloc bine franceză, dar am reușit să-i răspund la salut.

— Ricardo ți-a rezervat un bilet pentru trenul din această după-amiază, la ora cinci! mi-a comunicat Whit. Îți vei petrece noaptea în Alexandria, iar vaporul spre Argentina va pleca a doua zi, la prima oră a dimineții. Ricardo încă încearcă să îți găsească o însoțitoare care să te acompanieze pe toată durata călătoriei.

Liniile din colțurile gurii i s-au accentuat și în ochii albaștri i-a apărut o scânteie de amuzament.

— Mă tem că nu vei mai purta negru și nu te vei mai preface că ești văduvă.

— Se pare că totul a fost pus la punct, am răspuns sec. Deși nu era musai să îmi comunicii toate astea *atât* de devreme.

— Ți-am zis, mi-a spus, studiindu-și unghiile. Am reținut că ești foarte descurcăreță. N-am de gând să-mi asum niciun risc.

Am pus mâna pe clanță și am strâns cu încăpățănare din buze.

— Colette te va ajuta să împachetezi, să te îmbraci et cetera, et cetera! a adăugat domnul Hayes, căscând lung.

— Ai avut o noapte lungă? l-am întrebat curioasă.

A zâmbit ușor fermecător și puțin strâmb. Așa cum îi era probabil și conștiința.

— Nu ai auzit de barul de la Shepherd's? Este legendar. Cei mai de seamă reprezentanți ai umanității se adună aici ca să bârfească, să facă tranzacții, să manipuleze și să se îmbete!

Domnul Hayes a râs stins, cu cinism.

— Genul meu de oameni!

— Ce aventură! De vreme ce vrei să mă faci pachet ca pe o ladă pregătită să fie expediată prin poștă, mă gândesc că nu voi avea ocazia să trăiesc această experiență pe propria piele.

— Tinerele domnișoare nu sunt invitate. Motivele sunt cele mai sus menționate; bârfe, tranzacții, manipulări și beții. Se pare că sensibilitatea feminină nu poate face față unui asemenea dezmaț.

Nota subtilă de sarcasm din tonul lui m-a intrigat. Am deschis gura, gata să-i răspund, dar el și-a îndreptat atenția spre noua mea cameristă. Colette m-a privit curioasă când am încercat să-i spun în

franceză că nu am nevoie de serviciile ei. Domnul Hayes a râs înăbușit, probabil din cauza pronunției mele care lăsa de dorit.

— Nu am nevoie de o cameristă ca să mă îmbrac și să- mi fac bagajul, am repetat. Pentru ce atâta deranj, de vreme ce nu voi părăsi acest apartament?

— Colette rămâne! a declarat Hayes, apoi s-a întors și a început să vorbească rapid cu ea în franceză.

Suna de parcă ar fi recitat un poem, iar faptul că m-am gândit la asta m-a făcut să mă *rușinez*.

— Vorbești fluent franceza, am recunoscut resemnată. Desigur! Ce i-ai spus?

Domnul Hayes a rânjit.

— Am avertizat-o în privința vicleniei tale.

Colette mi-a dat roată, ca să pășească în apartament, și i-am permis să intre, pentru că nu voiam să mă cert într-un hol aglomerat. Toată lumea din acest hotel părea să se trezească cu noaptea-n cap. Oaspeții ne tot întrerupeau conversația cu câte un politicos *mă scuzați*.

— Și acum, să fii cuminte, Olivera!

Când ajunsesem să ne vorbim atât de informai? *Mamá* ar fi fost îngrozită. Parcă și eu mă simțeam îngrozită.

— Nu îmi plac poruncile tale.

— Știu. De ce crezi că ți le dau?

Și-a îndesat mâinile în buzunare, fără îndoială punând la cale ceva care avea să mă irite.

— Ești dezgustător.

Domnul Hayes a râs, iar eu i-am trântit ușa în față.

După o clipă am redeschis-o și i-am înhățat ziarul din mână, doar ca să-i fac în ciudă. A râs și mai tare după ce i-am trântit pentru a doua oară ușa în față. Când m-am întors la mine în cameră, am văzut că noua mea cameristă îmi pregătise deja una dintre rochiile de zi din bumbac. Colette a studiat ținuta, a dat din cap aprobator și i-a netezit cutele, cu un aer încrezător. Apariția ei nu mă luase într-un totu prin surprindere - până la urmă, unchiul mă avertizase -, dar acum, că o analizez, am înțeles că ar fi fost o persoană greu de mituit. Mi se părea genul care își ia munca foarte în serios.

Lucru admirabil pentru ea, dar un inconvenient pentru mine.

Aveam de gând să merg la Khan el-Khalili, chiar dacă asta însemna că trebuie să fur o trăsură!

Mai întâi însă, trebuia să găsesc o cale prin care să-l evit pe domnul Hayes, cu tot cu felul acela iritant al lui de a-mi face cu ochiul. În spatele zâmbetelor ușurate simțeam că se ascunde un om extrem de atent la tot ceea ce îl înconjoară, care încerca să-și ascundă intuiția și abilitatea de a citi oamenii. Și, după cum avusese grijă să menționeze, remarcase priceperea cu care puteam să ies din orice situație dificilă.

Colette și-a șoptit ceva în franceză, în timp ce îmi scotea mai multe variante pentru încălțări.

— *Merci.*

Mi-a zâmbit.

— *De rien.*

Colette mi-a strâns juponul în jurul taliei, apoi mi-a încheiat nasturii de la rochie. Alesese una dintre ținutele mele preferate, perfectă pentru o climă mai caldă și nu într-atât de voluminoasă încât să-mi fie greu să mă mișc în ea. Singurul lucru care mă deranja era gulerul apretat, care mi se freca de gât. Nu pentru prima oară, mi-am dorit să fi avut libertatea de mișcare oferită bărbaților de pantalonii lor confortabili. Rochia îmi era croită dintr-un în de cea mai delicată nuanță de albastru, care îmi amintea de gingășia unui ou de pasăre. Venea la pachet cu o umbreluță asortată, plină de volane și inutilă, care nu făcea decât să-mi protejeze pielea de soare. Colette m-a ajutat să-mi leg șireturile de la ghetetele din piele, apoi m-a pus să iau loc, ca să-mi aranjeze părul. Ca de obicei, procesul mi-a consumat cea mai mare parte a dimineții. Cârliionții mei nu se lăsau îmblânziți, așa că, în cele din urmă, Colette a optat pentru o împletitură groasă, pe care mi-a răsucit-o în jurul capului.

— Cred că ești gata, *mademoiselle!* mi-a spus fata, cu o voce clară, cu accent.

Mi-a întins o oglindă și mi-am privit reflexia. Cumva, în timpul cât traversasem oceanul, mă maturizasem. Aveam obrajii scobiți. Ochii verzi-căprui nu ascundeau durerea pe care o purtam cu mine. Gura nu mai râsese și nici nu mai zâmbise de luni bune. I-am dat oglinda

înapoi, pentru că nu mai voiam să văd nimic, și m-am ridicat, simțindu-mă agitată, dornică să ies și să explorez.

Eram gata.

Am traversat încăperea, cu Colette pe urmele mele, și, când am deschis ușa de la apartament, am dat de domnul Hayes tolănit pe un scaun îngust din lemn, cu o carte în mână. Și-a ridicat privirea când mi-am făcut brusc apariția.

— Îmi este foame, i-am explicat. Am voie să mănânc ceva, poate o fărâmbă de pâine? Ce zici?

— Cât dramatism! a zis, dându-și ochii peste cap până la ceruri. Nu te-aș lăsa să mori, pentru că ai deveni o problemă. Am scrupule!

— Ce știi tu despre scrupule, în afară de, poate, cum se scrie cuvântul?

A râs scurt.

— Voi comanda micul-dejun și ceai. Sau preferi cafea?

— *Café, por favor.*

— În ordine, a zis și s-a ridicat.

Domnul Hayes și-a aruncat privirea peste umărul meu și a trecut la franceză. Nu am înțeles nimic, dar am dedus că i-a cerut lui Colette să nu mă scape din ochi.

— Mă întorc imediat.

A plecat, fluierând vesel. Când a dispărut cu totul, am închis ușa. Aveam doar câteva minute la dispoziție ca să evaderez. Pulsul mi se accelerase. Mi-am strâns lucrurile: poșeta plină cu plăști, creionul și carnețelul, umbreluța și cheia de la cameră. Colette îmi urmărea mișcările grăbite cu sprâncenele din ce în ce mai ridicate, urcate până aproape de păr, și gura căscată. Până să apuce camerista să spună sau să facă ceva, m-am strecurat afară din cameră și am încuiat-o imediat înăuntru.

A început să bată cu putere în ușă, dar nu m-am întors din drum.

* * *

Lobbyul era plin de invitați care se îndreptau spre salon, ca să ia masa. Din fericire însă, nu era nici urmă de temnicerul meu. Domnul Hayes se afla poate deja înăuntru ori poate că mersese direct la bucătărie ca să- mi plaseze comanda pentru micul-dejun. Nu conta.

M-am grăbit spre recepție, unde Sallam se ocupa de un cuplu. S-a întors când m-a văzut și m-a privit în ochi.

— Vă pot întrerupe pentru o clipă, vă rog?

Cuplul a avut bunăvoința de a se da la o parte, așa că am pășit în față, cu cheia în mână.

— Știu că va suna straniu, dar broasca de la ușa mea este defectă și biata mea cameristă a rămas închisă în cameră. Te-ar deranja dacă ai încerca să o descui?

— Nicio problemă! a spus Sallam, care s-a grăbit să iasă din spatele tejghelei, cu cheia mea în mână. *Shokran!*

A dat din cap și i-a spus ceva unuia dintre angajați! aflați prin preajmă, iar acesta s-a dus să-i îndeplinească ordinul.

M-am întors și am străbătut în grabă lobbyul grandios, ieșind pe ușa dublă. Lumina puternică a soarelui m-a izbit fix în ochi, dar nici măcar nu am băgat de seamă. Lumea stătea pe la mesele răspândite pe terasa din fața hotelului, iar jos, la baza treptelor, strada găzduia tot felul de activități. Treceau măgăruși, ducând în spinare atât pachete, cât și călători, în vreme ce caii albi trăgeau după ei tot soiul de trăsuri. Pe cât de repede am putut, mi-am croit drum spre bulevardul larg, legănându-mi umbrela.

Unul dintre angajați! de la hotel, îmbrăcat într-un caftan de culoare verde-închis, a remarcat că mă grăbesc.

— Ai nevoie de transport, *madame*?

Am dat din cap și el mi-a chemat rapid un cupeu, apoi m-a ajutat să urc. Vizitiul a închis ușa în urma mea și! a așteptat să îi dau indicații.

— Khan el-Khalili, i-am spus, privind agitată în spatele meu.

O siluetă familiară s-a materializat în cadrul ușilor deschise de la hotel.

Domnul Hayes.

Cerceta terasa, cu pumnii încordați. Inima a început să-mi bată tare în piept și m-am afundat în perne, pentru că fereastra mă ascundea doar parțial. Vizitiul a dat din cap și a luat-o spre partea din față a trăsुरii, care s-a zgâlțâit când bărbatul s-a urcat la locul lui și a fluierat. Hățurile au plesnit spinarea cailor.

Am îndrăznit să arunc o privire în direcția hotelului.

Domnul Hayes se uita fix la mine. Și *era furios!*

— Porniți, vă rog! *Yallah, yallah!* i-am strigat vizitiului. *Rápido!*

Cupeul s-a urnit, mișcarea bruscă aruncându-mă pe spate. Înaintam rapid prin traficul tot mai aglomerat, cotind din când în când. M-am uitat pe fereastră, cu buclele răvășite de vânt, și mi s-a căscat un gol uriaș în stomac.

Domnul Hayes *alerga* după noi.

Ocolea cu agilitate măgăruși și trăsură, evita oamenii care traversau strada. Când l-am văzut trecând de un munte de lăzi, mi-a scăpat fără să vreau un fluierat, realmente impresionată. Chiar *știa* să dea din coate. Părea că niciun obstacol nu-i poate sta în cale, până și catării încăpățânați și cățeii vagabonzi se fereau dinaintea lui.

Miércoles!

Domnul Hayes mi-a întâlnit privirea după ce era cât pe ce să se izbească de un vânzător de fructe. A strigat ceva la mine, dar nu am reușit să înțeleg ce anume. I-am suflat o beza și am izbucnit în râs când el mi-a răspuns printr-un gest nepolitic. Știam ce înseamnă doar pentru că îl convinsesem pe fiul grădinarului nostru să mi-l explice după ce-l văzusem pe *el* adresându-l altcuiva.

Cupeul a mai cotit o singură dată înainte să se oprească brusc.

Mi-am întors capul. Dinaintea noastră se întindea o coadă lungă în trafic, care nu părea să înainteze.

— Rahat! La naiba! *Rahat!*

Mi-au ajuns la ureche înjurături în arabă. O clipă doar și... Ușa s-a dat de perete și un domn Hayes care abia mai putea să răsuflă și-a făcut apariția în prag.

— Aduci - a pufăit - mai multe necazuri - a tras aer în piept - decât îți valorează pielea!

— Mi s-a mai spus, i-am zis. Nu, nu intra...

Domnul Hayes a urcat în trăsură și s-a așezat pe bancheta de vizavi. Fruntea îi lucea de sudoare.

— Am vorbit cu vizitiul tău. Ne duce pe amândoi înapoi la hotel...

— Cum îți permiți?!

— ... pentru binele tău, ce naiba!

S-a uitat urât la mine, iar eu i-am întâmpinat expresia feroce cu una

la fel de intensă. Mi-am încrucișat brațele la piept, oftică că ocupa atât de mult spațiu în interiorul îngust al cupeului.

— Ieși! Nu se cuvine ca o domnișoară necăsătorită...

A scrâșnit din dinți.

— Vezi tu vreo domnișoară aici de fată? Dacă sora mea s-ar fi comportat așa cum ai făcut-o tu, mama mea ar fi...

— Mama mea nu e aici!

Domnul Hayes a amuțit, culoarea scurgându-i-se din obraji.

— Nu am vrut să...

— Nu sunt responsabilitatea ta, am continuat, de parcă nici nu ar fi deschis gura.

— Pentru a mia oară: unchiul tău mi te-a dat în grijă!

Cupeul înainta lent. Am aruncat rapid o privire spre ușă, luându-mi în calcul opțiunile, apoi m-am ridicat de la locul meu.

— Să nu îndrăznești să ieși dintr-un vehicul în mișcare! S-a răstit domnul Hayes. Stai jos!

Am deschis ușa, cu poșeta în mână, și m-am repezit afară, împiedicându-mă în faldurile fustei, fluturând din brațe ca să-mi păstrez echilibrul.

— Fir-ar al naibii!

L-am auzit, mai degrabă decât să-l văd pe domnul Hayes sărind din trăsură și aterizând cu ușurință lângă mine. O mână puternică și bronzată m-a oprit în loc, înainte să mă prăvălesc într-o parte din cauza blestematei mele de fuste lungi. M-a ținut de braț cât mi-am aranjat rochia, scuturând-o de praful care s-ar fi putut depune pe poale în încercarea mea de evadare. Am remarcat că trăsura își continua drumul țără noi, ducând cu ea și umbreluța mea.

— Ar fi bine să fugi, dacă vrei s-o mai prinzi! am zis.

— Nu fără tine, mi-a replicat domnul Hayes.

M-am smuls din strânsoarea lui și am așteptat preț de o clipă ca să văd ce vrea să facă. A rămas aproape de mine, dar fără să mă atingă. Mi-a făcut în schimb semn să trec pe trotuarul de lângă șosea. L-am ascultat, pentru că era mai puțin periculos decât să blochez traficul.

Odată ajunsă pe trotuar, am declarat ferm;

— Nu mă întorc la hotel!

— Gândește-te la reputația ta, mi-a zis, privindu-mă de sus.

— De parcă ți-ar păsa de reputația mea! am răbufnit. Sunt doar o corvoadă pentru tine!

Domnul Hayes nu a clipit. Părea făcut din granit.

— Merg în bazar. Dacă vrei să te asiguri că sunt în siguranță, vino cu mine! Dar nu te obosi să încerci să mă duci înapoi.

L-am împuns cu degetul în pieptul lat.

— Pot fi teribil de gălăgioasă și de iritantă, când vreau.

— Ah, crede-mă, știu!

Domnul Hayes spumega, cu ochii injectați.

M-am răsucit și am pornit la drum, deocamdată fără să-mi pese în ce direcție merg, simțind însă la fiecare pas privirea uneltitoare a domnului Hayes înfiptă în omoplații mei.

CAPÍTULO OCHO

Cu siguranță mă rătăcisem. Bazarul Khan el-Khalili se hotărâse în chip nepolitic să rămână ascuns, iar mai multe dintre clădiri îmi păreau suspect de familiare, toate înalte și înguste, cu intrări încadrate de firide sculptate și verande ornamentate. Domni cu tenul pal și pălării de paie din frunze de palmier se plimbau agale prin mulțime, de parcă pământul pe care călcam ar fi fost al lor. O sală grandioasă de operă adăuga măreție străzii aglomerate. Tresărind, mi-am adus aminte cum a dus-o *papá* pe *mamá* să vadă Aida și mai apoi, câteva luni mai târziu, cum au pus-o din nou în scenă pentru mine. *Mamá* și-a uitat replicile, iar *papá* a încercat curajos să meargă mai departe fără ea, dar toată întâmplarea mă tăcuse doar să-mi doresc să fi fost cu ei de la bun început. Îmi doream doar să am amintiri pe care să le împart cu ei. Până la urmă, sfârșiserăm cu toții pe covorul pufos din fața căminului, unde am stat la povești până târziu în noapte.

Doliul era ca un protector al amintirilor. Îmi arăta momente pe care le uitasem și îi eram recunoscătoare, chiar dacă mi se căsca un gol în piept. Nu voiam să-i uit pe părinții mei, indiferent de cât de dureros era să-mi aduc aminte. Mi-am șters ochii, asigurându-mă că domnul Hayes nu mă vede, și am mers mai departe, spre bazar.

Sau spre încotro îmi închipuiam că ar fi bazarul, oricum.

Domnul Hayes m-a urmat tară să scoată un cuvânt o stradă, apoi încă una. Când m-am întors la colț, a spart tăcerea:

— Nu ai nici cea mai vagă idee încotro mergi! a declarat vesel.

— Admir frumusețile orașului. Cred că, dacă am căuta în dicționar, am vedea că există o diferență esențială între cele două.

— În cazul de față, al naibii de puțin probabil!

A pășit alături de mine, păstrând o distanță precaută, deși lăsa în același timp să se înțeleagă că suntem împreună.

— Pot să te ajut, a adăugat după câteva clipe.

— Nu voi crede niciun cuvânt din câte îți vor ieși pe gură.

Mi-a blocat calea și și-a încrucișat brațele pe pieptul lat. Aștepta.

— Dă-te din drum! i-am cerut printre dinți.

— Va trebui să ai încredere în mine, a încercat să mă înduplece cu un zâmbet.

Am mijit ochii.

— Vrei să vezi bazarul Khan el-Khalili sau nu?

O parte din furie i se stinsese și părea amuzat, de parcă ar fi avut un secret care aștepta să fie spus. Atitudinea lui degajată nu făcea decât să-mi mărească neîncrederea. Mă simțeam de parcă iar încerca să mă ducă cu vorba. Să mă ducă cu zăhărelul până când i se iveau ocazia să acționeze.

Am rămas cu garda sus.

— Bineînțeles că vreau!

Domnul Hayes și-a înclinat capul spre o stradă pe care nu o traversaserăm încă.

— Atunci, urmează-mă!

A luat-o într-acolo tară să se asigure că-l urmez. O adiere delicată mi-a mângâiat obrazii în timp ce deliberam. Într-un târziu, am ridicat din umeri și am pornit după el. Dacă ar fi încercat să mă păcălească, aveam să fac un tărăboi să mă tină minte! Nu văzuse încă de ce sunt în stare. A încetinit, ca să intre în ritm cu pașii mei mai mici.

— Cât e de departe?

— Nu foarte departe, a zis, aruncându-mi o otheadă. Îți va plăcea foarte mult!

Strada s-a îngustat și, cu fiecare pas, domnul Hayes părea să mai dezbrace un strat din aristocrația pe care o purta ca pe un costum bine croit. Mișcările i-au devenit mai degajate, membrele lungi, mai relaxate. Am traversat strada spre o alee care părea mărginită de sute de magazine. Deasupra fațadelor mici se înălțau case înguste, cu etaje proiectate în afară și o mulțime de ferestre acoperite cu obloane din lemn, sculptate cu dantelării delicate.

— Ah! am oftat.

Domnul Hayes a zâmbit mândru.

— Ți-am zis eu!

Eram înconjurați de o mulțime densă, în mișcare, scăldată în strălucirea soarelui cernută prin căpriorii de deasupra, care lăsau

uneori să pătrundă raze de lumină. Proprietarii magazinelor îi urmăreau cu privirea pe oamenii care se perindau pe drumul nepavat, strigând uneori prețuri pentru marfa lor, alteori fumând în liniște. Turiștii vorbeau în mare parte în engleză - americană sau britanică - și câteodată îmi ajungeau pe la urechi frânturi de germană, franceză și olandeză. Eram în toiul sezonului și părea că toți oamenii din lume se adunaseră pe aceeași stradă.

Domnul Hayes mă conducea prin mulțime, atent să nu fim striviți de trecătorii gălăgioși și neatenți, care rățăceau pe jos și călare. Femeile își țineau aproape copiii, ghidându-i și cumva reușind în același timp să facă cumpărături, să se târguiască și să poarte conversații. Ofițerii britanici, în uniformele lor formidabile, mărșăluiau prin spațiul îngust, asigurând ordinea.

Spre mirarea mea, domnul Hayes îmi măsura cu aceeași neîncredere cu care îi priveam și eu.

L-am obligat să se oprească de mai multe ori, mai întâi ca să cumpăr limonadă de la un vânzător care purta cu el un recipient metalic. Acesta mi-a umplut cu vârf o cană din cositor și apoi mi-a înmănat-o. Prima gură din lichidul acrișor mi-a inundat gura de arome. Am cumpărat imediat încă o cană, pentru domnul Hayes.

A ridicat o sprânceană, întrebător.

— Pentru că m-ai adus până aici, i-am explicat. *Gracias!*

— Acum ești politicoasă.

— Mereu sunt politicoasă!

A mormăit *ha!* în barbă. Și-a băut limonada în tăcere, apoi i-a întins cana vânzătorului. Abia atunci am observat că un bărbat se holba la mine. Purta un costum scump, iar în mâna stângă strângea un baston. Domnul Hayes mi-a urmărit privirea și s-a încruntat. Bărbatul a pășit spre mine, cu un rânjet deșănțat.

— Ți-ar plăcea să te alegi cu un bocanc în stomac? l-a întrebat domnul Hayes.

Tonul lui blând nu mă păcălea. Domnul Hayes era o armă letală, mai înalt decât toți cei de acolo, cu umeri lăți, suplu, dar musculos. Afaceristul s-a oprit în loc și l-a cercetat precaut. În cele din urmă, a ridicat cu regret din sprânceană și și-a văzut de drum.

Mi-am rotit privirea în jurul străzii pline ochi cu mușterii.

— Ce i-ai fi făcut?

— I-aș fi dat un bocanc! a declarat el vesel. Să mergem mai departe.

— Violența nu este niciodată necesară.

Mi-a aruncat o privire ucigătoare peste umăr.

Am mers mai departe și, cu cât înaintam, cu atât domnul Hayes se apropia mai mult de mine. Trecuse multă vreme de când mă simțisem atât de fericită, de liberă. Departe de predicile bine intenționate ale mătușii Lorena, departe de plictisitoare mea rutină zilnică. Departe de răceala neprietenosă a Amarantei.

Verișoarei Elvira i-ar fi plăcut darurile bazarului, ar fi fost încântată de toate colțișoarele lui. Îmi era teribil de dor de ea și, dintr-odată, am simțit că mi-aș fi dorit să o fi făcut părtașă la călătoria mea.

Dar *tia* Lorena și Amaranta nu m-ar fi iertat niciodată.

Toată lumea îl cunoștea pe domnul Hayes, iar când trecea pe stradă, clienții, vânzătorii și până și copiii îl salutau. Am stat tăcută, deoparte, când unii dintre ei s-au grăbit să-l întâmpine. El își golea buzunarele, împărțind plăci și bomboane. În această parte a orașului era o cu totul altă persoană. Am încercat să-mi dau seama în ce consta diferența.

Unu la mână: nu încercase să flirteze cu mine. Doi: nu îmi mai dădea porunci. Însă era ceva mai mult decât atât. Părea mai ușurat, iar asprimea din ochi i se domolise. Și, în loc să încerce să mă păcălească, mă condusesese exact acolo unde îmi dorisem să merg.

Drăguț din partea lui - un cuvânt pe care nu mă gândisem vreodată că l-aș putea asocia cu domnul Hayes.

M-a surprins holbându-mă la el.

— Am ceva pe față?

Mi-am dus mâna la bărbie.

— Mă gândesc.

Aștepta. În cele din urmă, mi-am dat seama despre ce era vorba.

— Ai renunțat la cinism!

— Poftim? m-a întrebat cu o privire îngrijorată. Nu sunt cinic!

M-am apropiat de el și asta l-a făcut să se încordeze.

— Nu mă păcălești. Chiar deloc.

Domnul Hayes s-a îndreptat, mărimd distanța dintre noi, și atitudinea a început să i se schimbe cu fiecare pas subtil. Se retrăgea în spatele zidului pe care-l înălțase ca să-și țină demonii în frâu. Și-a întins mâna bronzată după ploscă și a luat o gură zdravănă.

— Nu am idee despre ce vorbești, drăguță! mi-a răspuns cu glas tărăgănat.

Pe buze i-a apărut un rânjet și ochii albaștri i-au devenit cu câteva nuanțe mai reci. Am arătat cu degetul spre buzele lui.

— Zâmbetul ăla e la fel de fals pe cât de goale îți sunt cuvintele dulci.

Domnul Hayes a râs, un sunat fals, puțin forțat.

— Știi, am început delicat, undeva, în ceea ce am spus mai devreme, se găsea un compliment.

— Da?

— Da.

El și-a dat ochii peste cap și m-a tras spre un vânzător care purta turban și un caftan care-i ajungea până la sandale. Haina pe care o avea pe deasupra mă făcea să-mi doresc să fi avut pensula cu mine: țesătura împletită era superbă și extraordinar de migăloasă. O eșarfă, legată frumos în jurul mijlocului, completa ținuta. Vindea taburete fermecătoare și dulapuri incrustate cu sidef. Un alt vânzător etala ligheane și vase pentru băut din cupru, tăvi și recipiente pentru mirodenii. Aș fi vrut câte una sau câte unul din fiecare, dar m-am străduit să mă controlez. Pentru Elvira și *tía* Lorena am luat papuci brodați cu mărgele lucitoare și fir aurit, pe care i-am găsit la un vânzător care purta cu el mai multe perechi, atârinate de o prăjină lungă. Pentru Amaranta am cumpărat o eșarfă rubinie, deși eram convinsă că nu avea să o poarte niciodată.

Nicăieri nu am văzut însă pe cineva care să vândă o bijuterie precum aceea care mi se furase. Am avut grijă să mă uit cu atenție prin magazine, dar nu mi-a sărit nimic în ochi. Frustrarea mi se adunase ca un junghi în inimă. Poate că fusese o idee proastă să caut aici de la bun început. Poate că unchiul meu aruncase un cuvânt la întâmplare și nu ar fi trebuit să îl iau în serios. Sfinților, doar zisese și că *papá* ar fi putut să găsească inelul sub un ghiveci!

— Cauți ceva anume? m-a întrebat domnul Hayes, cercetându-mi chipul.

— Mă gândeam că aş putea să cumpăr ceva cu care să înlocuiesc inelul pe care l-am pierdut. Era ultimul lucru pe care l-am primit de la *papá*.

A încetat să mai strângă cu atâta îndârjire din dinți.

— E puțin probabil că vei putea găsi unul la fel.

Și-a mușcat buza de jos, încruntat, dar s-a luminat imediat ce i-a încolțit un gând în minte.

— Urmează-mă, s-ar putea să fie ceva!

Am cotit de câteva ori și am dat de un păienjeniș de alei cu alte magazine, alți oameni și măgăruși care plimbau turiști. Un șir de cămile a trecut pe lângă noi, fără maniere, aruncându-le stăpânilor din când în când câte o flegmă. Curând mi-am dat seama că bazarul Khan el-Khalili era împărțit pe sferturi, în fiecare sfert vânzându-se produse similare. Dacă îți doreai obiecte din metal, exista o secțiune pentru asta. Un covor? Trebuia să mergi pe următoarea stradă.

Domnul Hayes m-a condus într-o zonă slab luminată, în care persista un parfum dulce de mirodenii și se vindeau o mulțime de bijuterii. Strada se îngusta și-n scurt timp a devenit imposibil să mai mergem alături. Domnul Hayes a trecut în față, iar eu am rămas în urma lui. La un moment dat, și-a întins mâna în spate și a cuprins-o pe a mea. Mi-am coborât privirea, uluită de gestul lui. Palma sa cu bătăture o înghițea pe a mea. Mi-a fulgerat prin minte că, în mijlocul acestui vacarm încântător, el era o prezență calmă și stabilă.

Am trecut pe lângă un magazin, nu diferit față de celelalte, dar o undă de ceva mi-a atras atenția. O energie potențată de un element supranatural. Mi-a alunecat în lungul spinării și m-a furnicat în buricele degetelor. Corpul meu recunoștea aroma distinctivă a magiei, care îmi umplea gura cu un gust floral.

Domnul Hayes a simțit vibrația din palma mea și s-a oprit imediat.

— Ce a fost asta?

— Nu știu, i-am răspuns încetișor. Ce-i acolo?

S-a întors pe jumătate, urmărindu-mi privirea.

— Gablonzurile obișnuite.

— Aș vrea să cumpăr ceva de acolo.

Mi-a dat drumul la mână.

— După tine atunci.

Micul magazin nu era decât un dulap cu zeci de sertărașe deschise. În spațiul mic, vânzătorul stătea pe un taburet, capul abia zărindu-i-se deasupra tejghelei. Ne-a întâmpinat cu un zâmbet uriaș, care m-a făcut să- mi doresc să cumpăr toate lucrășoarele pe care le oferea.

Am pășit spre el, ca să-l salut.

— *Salaam aleikum!*

— Ce cauți? m-a întrebat domnul Hayes.

Mi-am închis ochii, pulsația aceea ticăind înăuntrul meu ca un ceas.

— Nu știu precis.

Domnul Hayes i-a spus ceva vânzătorului, care s-a ridicat imediat și a început să deschidă sertare, întinzând pe tejghea obiectele pe care le avea de vânzare. Brățări, cercei, brățări filigranate pentru picior - erau absolut superbe și fără îndoială aveam să-mi cumpăr una -, pandantive în formă de colți și diferite amulete. Nu avea inele de aur, dar m-am uitat la toate bijuteriile, încercând să identific de unde venise unda aceea vagă. Mi se părea că alerg după ultima rază de lumină a zilei.

Vânzătorul mi-a prezentat piesă după piesă, dar de fiecare dată mi-am scuturat capul.

Apoi am simțit-o din nou. Cea mai delicată chemare.

Sub mormanul de bijuterii se afla o cutiuță din lemn, foarte murdară. Am arătat spre ea și vânzătorul a ridicat din sprâncene, mormăind ceva în barbă. Mi-a așezat-o apoi în palmele făcute căuș.

O scânteie de magie mi-a țâșnit în lungul brațului.

Zbaterea aceea de netăgăduit și-a regăsit locul și am recunoscut-o imediat. Îmi simțeam gura de parcă aș fi mâncat un buchet de flori. O umbră îmi dădea târcoale prin minte: aceea a unei femei care stătea sub un cer divizat. Jumătate era înțesat de un milion de stele lucitoare și luminat de un astru lăptos care-i făcea pielea să strălucească argintiu, iar cealaltă jumătate ardea de căldura năucitoare a soarelui. Femeia purta perle și mirosea a trandafiri, iar în picioare avea sandale aurite, împodobite cu pietre prețioase.

Eram vag conștientă de prezența domnului Hayes aproape de mine, dar nu-i puteam vedea chipul. Dacă îmi vorbea, nu aș fi putut spune. Întreaga existență mi sa concentrat într-un singur punct, ascuțit ca vârful unei săbii. Fusesem cumva acaparată de un curent care pulsa cu o forță magică, alimentată de un singur lucru.

De iubire.

Vânzătorul s-a uitat uluit la mine când mi-am deschis poșeta. Domnul Hayes privea peste umărul meu la cutia veche și murdară.

Proprietarul magazinului i s-a adresat domnului Hayes, vorbind rapid.

— Ce a zis?

— Vrea să știe dacă ești sigură că vrei să cumperi cutia. A mai fost returnată o dată.

— Sunt sigură.

Vânzătorul a mai adăugat ceva și domnul Hayes s-a încruntat.

Abia dacă le dădeam atenție. Magia emanată de cutie vibra în cercuri din ce în ce mai largi. Fiecare milimetru al mâinii mă furnica, de parcă mi-ar fi clocotit sângele în vene. Senzația era copleșitoare.

Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător și, cu toate acestea, senzația îmi era teribil de familiară.

Domnul Hayes m-a privit cu atenție.

— Ești bine?

— *Estoy bien.*

Ochii lui albaștri păreau sceptici.

— Chiar vrei să cumperi chestia asta murdară?

— *Si*, am insistat. Și brățara aceea frumoasă pentru gleznă. *Por favor.*

Domnul Hayes a ridicat din umeri și a întrebat de preț. După ce am achitat, l-am urmat pe străduța îngustă, abia ridicându-mi din când în când privirea de la achiziție. Cutia de lemn părea să fi avut o pictură miniaturală fermecătoare, tocită de timp. Era cât palma mea, iar când am întors-o pe o parte, am observat un tighel, care se întindea de la un capăt la celălalt. Cu grijă, am depozitat ambele obiecte în poșetă, simțind cum magia mi se învolutează pe sub piele.

În cele din urmă, am ieșit de pe străzile înguste ale bazarului, iar

cum mie mi-a ghiorțait stomacul, domnul Hayes m-a privit cu subînțeleș.

— Ne întoarcem la hotel ca să luăm masa.

Poziția soarelui pe cer îmi spunea că e aproape prânzul. Nu era de mirare că-mi ghiorțăia stomacul.

— În niciun caz. Eu merg la Groppi!

— Și la hotel servesc ceai și prăjituri, să știi.

Părinții mei povesteau mereu despre locul acesta, unul dintre preferatele societății din Cairo. Și aveam de gând să mănânc și eu acolo.

— Dar au smochine trase în ciocolată?

Domnul Hayes a zâmbit ușurel, de parcă ar fi fost fără voie fermecat.

— Unchiul tău nu m-ar ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva!

— Și ce ar putea face? Să mă trimită acasă?

Apoi m-am întors, hotărâtă să găsesc un cupeu care să mă ducă la Groppi. Dar domnul Hayes a fluierat lung și ascuțit și, într-o secundă, mijlocul de transport era asigurat! M-a ajutat să urc în șaretă, iar eu am așteptat să văd ce adresă avea să-i indice vizitiului.

Privirea domnului Hayes a coborât la mâna cu care strângeam clanța de la ușă, exprimându-mi astfel clar intenția. As fi sărit din trăsura aflată în mișcare dacă nu mă ducea acolo unde voiam să merg.

— Groppi, a zis, cu un aer resemnat.

M-am rezemat de perne și am zâmbit triumfător.

Domnul Hayes mă studia de vizavi.

— Nu se întâmplă prea des.

— Ce anume?

— Să zâmbești.

Am ridicat din umeri.

— Majoritatea zâmbetelor tale sunt false, așa că mă gândesc că suntem chit.

— *False?*

— M-ai auzit, domnule Hayes'

— Ah, asta este legat de teoria ta cum că aș fi cinic!

Nici măcar nu a avut decența să se uita în direcția mea când mi-am

dat ochii peste cap la el.

— Nu este o teorie.

— De ce nu stai tu acolo, așa drăguță cum ești, ca să admiri peisajul?

Am așteptat o clipă, inima zbătându-mi-se în piept ca un fluture bezmetic.

— Crezi că sunt drăguță?

Domnul Hayes m-a privit leneș pe sub gene.

— Știi că ești, *señorita* Olivera.

A rostit-o cu atâta lejeritate, de parcă ar fi fost un compliment adresat femeilor de pretutindeni. M-am întrebat cum s-ar simți dacă cineva i l-ar întoarce.

— Ei bine, și tu întorci capete. Ești foarte chipeș!

Expresia i s-a preschimbat într-una profund precaută, de parcă aș fi fost un șarpe încolăcit, gata să atace.

— Mulțumesc.

— Sincer! am continuat, făcându-mi vânt cu mâna. Îmi dai palpitații.

A dat cu piciorul în băncuța mea.

— *Potolește-te!*

Mi-am fluturat genele, întruchiparea perfectă a unei ingenuie.

— Nu asta cauți? îți răspund la flirt.

— Ba pe naiba! s-a răstit. Dacă-mi mai spui o prostie din asta, îi voi cere vizitiului să ne ducă înapoi la Shepherd's.

M-am rezemat relaxată de scaun, râzând.

Domnul Hayes nu mi-a mai adresat niciun cuvânt tot restul drumului.

CAPÍTULO NUEVE

Ori de câte ori venea acasă, în Buenos Aires, *mamá* mă scotea la ceai cu prima ocazie. Stăteam doar noi două, una în fața celeilalte, în vreme ce chelnerii ne aduceau ceainicul aburind și ceșcuțe asortate de porțelan, alături de produse de patiserie pudrate cu zahăr și fulgi din nucă de cocos. Mă analiza din cap până în picioare, contabiliza cât de mult am crescut, îmi analiza manierele. Voia să afle tot ce se întâmplase cât fusese plecată. Bârfele, noutățile despre vecinii noștri și mai ales cum se purta mătușa mea cu mine.

Recunoșteam vrând-nevrând că era grijulie cu mine.

Erau orele mele preferate alături de *mamá*. Știam că este fericită să mă vadă, tot așa cum eu eram disperată să petrec timp cu ea. Povestea despre călătoria ei printre zâmbete și râsete și aș fi fost în stare să-i sorb fiecare cuvânt. Apoi, cu cât trecea timpul și zilele se preschimbau în luni, zâmbetele ei păleau, iar eu știam că asta era din cauza faptului că viața în Argentina, viața *noastră*, nu îi era îndeajuns.

Mamei i se făcea dor de Egipt. Amândurora li se făcea.

Cum ne apropiam de patiserie, m-a cuprins dorul de părinții mei. Aș fi dat orice să stau din nou în fața mamei, să-i aud vocea, să îi am șevaletul alături și să pictăm împreună, cot la cot.

Intrarea fastuoasă de la Groppi, construită din piatră gri și sticlă transparentă, domina colțul unei intersecții aglomerate. Înăuntru, bucăți de gresie aranjate într-un model unic decorau podeaua. Mirosul de unt al cornurilor proaspete și aroma de alune a cafelei mi-au adiat pe la nări. Domnul Hayes a făcut rost de o măsuță rotundă în spatele patiseriei pline. Câteva dintre fețele pe care le văzusem în lobbyul hotelului se holbau acum la mine. Grupul de englezi savura înghețată, iar americanul ferchezuit stătea singur la o masă alăturată, însoțit de servieta lui credincioasă. Efendi conversau între ei, sorbind cafele tari și ronțâind la prăjituri. Privirile curioase ne-au urmărit cât ne-am așezat la aceeași masă. Nu avem inel pe deget și nici o însoțitoare care să se țină după mine ca trena lungă a unei rochii de

mireasă.

— Vai! Cred că asist la spulberarea ultimelor fărâme din reputația mea.

— Ți-ai cerut-o.

Domnul Hayes mi-a aruncat o privire pe deasupra meniului. Stătea vizavi, cu fața spre ușă. Ochii i se roteau prin cameră, atent la hârtia pe care o ținea în mână, la intrare și la ceilalți clienți.

Am ridicat din umeri.

— Nu fac parte din lumea ta, deși știu totul despre aristocrația engleză și despre regulile aspre care există pentru domnișoare. Poate că bârfele vor ajunge peste ocean, în Argentina, deși mă îndoiesc. Încă nu fac parte din societate. Niciunul dintre oamenii de fată nu știu cine sunt.

— E destul de simplu să ți se descopere identitatea, mi-a răspuns domnul Hayes. Oamenii comit tot timpul indiscreții. Scrisorile ajung în cele patru colțuri ale lumii.

— Atunci, dă-mi voie să repet. De la dispariția părinților mei mă doare-n cot.

Bărbatul s-a rezemat de speteaza scaunului și m-a privit tăcut.

— Ți-am spus cât de rău îmi pare?

Mi-am scuturat capul.

— Au fost niște oameni buni și am ținut sincer la ei.

Nu se ascundea niciun rânjet în linia buzelor lui și nici în adâncul ochilor. M-a privit de dincolo de zidul pe care îl înălțase, complet dezarmat. Nu visasem vreodată că-l voi vedea atât de... cinstit.

— Când i-ai văzut ultima oară?

Întrebarea a distrus momentul. S-a foit în scaun, retrăgându-se vizibil.

— Cu câteva zile înainte de dispariția lor, mi-a răspuns, iar vocea i-a sunat aspru.

— Cum ți s-au părut?

Domnul Hayes și-a încrucișat brațele peste piept.

— De ce vrei să te chinui? Nu mai sunt și nu poți face nimic în această privință.

Am tresărit. Cu doar câteva minute în urmă, m-aș fi așteptat la

remarcile lui insensibile și aș fi fost pregătită pentru stilul lui evaziv de a conversa, care nu ducea nicăieri, însă mă lăsase să văd omul din spatele zâmbetului fermecător. Fusesse bun și înțelegător.

Schimbarea lui bruscă m-a rănit.

— Dacă ar fi vorba despre familia ta, tu nu ai vrea să știi?

Domnul Hayes și-a coborât privirea. Avea gene dese, care i se odihneau pe obraji ca niște aripi întinse.

— Ba da, aș vrea.

Nu a spus nimic mai mult. Chelnerul a trecut pe la măsuța noastră și ne-a luat comanda: cafea pentru mine, ceai pentru domnul Hayes. A mai comandat și smochinele trase în ciocolată și două cornuri cu unt, umplute cu cremă Chantilly.

A început să vorbească apoi despre Groppi. Avea multe de spus despre loc: că majoritatea angajaților vorbeau mai multe limbi, că la bucătărie aveai să găsești patiseri de primă mână. A arătat spre câțiva dintre clienți. Unii dintre ei erau politicieni egipteni, miniștri și așa mai departe, alții – celebrii turiști. Locul chiar părea să găzduiască înalta societate din Cairo: pași, bei, efendi, turiști importanți și demnitari străini.

În timp ce vorbea, gesticula larg. Era un povestitor înzestrat, știa când să facă pauze și m-a captivat fără să vreau. I-am cercetat fața, un studiu de adâncituri concave și linii ascuțite. Obrajii îi erau duri, iar arcul buzelor trăda o persoană care știa să mintă. Per total, chipul lui arăta o fațadă afabilă, dincolo de care, în adâncul ochilor deschiși la culoare, ca de lup, se ascundea o amărăciune precaută.

Mi-am scos carnețelul din poșetă. Ardeam de nerăbdare să îl immortalizez exact cum arăta în această clipă.

Dimensiunea carnetului îmi permitea să-l port cu mine oriunde mergeam, paginile lui fiind pline cu portrete ale pasagerilor alături de care călătorisem pe vapor și cu desene ale balconului de la apartamentul cu vedere la grădină. În câteva secunde l-am desenat pe domnul Hayes, așa cum îl cunoscusem: o privire fermă, care nu reușea să deghizeze întru totul zbaterea pe care o ținea în frâu. Am folosit un șervețel ca să întind liniile dure lăsate de cărbune, îmblânzind încordarea pe care o purta pe frunte.

După ce am terminat, domnul Hayes a tras carnetul spre el și l-a răsfoit.

— Nu-i rău, a zis, zâmbind ușor.

— *Exact* ce-mi doream să aud, am comentat.

— Nu mai umbla după complimente, mi-a răspuns, încă răsfoind desenele. Răspunzi la cele greșite, oricum.

Am ridicat o sprânceană, dar nu a observat. Mi-a trecut prin minte că se aștepta să mă port într-un anumit fel și îl înfuria faptul că refuzam. Mi-am jurat să nu mă schimb.

Domnul Hayes a râs și a ridicat carnetul.

— Asta se presupune că aș fi eu? Mi-ai desenat un maxilar prea neînduplecat.

I-am privit linia dură a maxilarului cizelat.

— Ba nu.

— Nu sunt desene cu tine.

— De ce ar fi? Îmi place să desenez oameni care mă interesează.

A împietrit și mi-am dat seama ce zisesem. M-am gândit cu disperare la o cale prin care să-mi retrag cuvintele, dar nu mi-a venit nimic în minte. Apoi un gând mia alunecat ca miera printre celelalte. Spusesem adevărul și, fie că îmi convenea sau nu, domnul Hayes *chiar* mă interesa. Prin toate lucrurile pe care nu le spunea, prin gândurile pe care și le ținea ascunse în spatele unui zâmbet ca argintul viu. Fără să îmi dau seama, atenția mi se îndrepta adesea spre brațele lui musculoase, spre degetele aspre și spre palmele puternice. Buza de jos îmi atrăgea atenția - pronunțată, cu o formă perfectă.

— Deci mă găsești interesant.

Nu i-am răspuns, curioasă să văd ce joc avea de gând să aleagă. Întotdeauna era vorba despre jocuri cu el.

— Ce te interesează mai *exact*?

O scânteie diabolică i-a luminat ochii. S-a aplecat spre mine, pe deasupra mesei, prea aproape ca să-l pot ignora. Apropierea mi-a accelerat pulsul.

— Te-ai gândit cum ar fi să mă săruți?

A rostit întrebarea iritantă lără nicio expresie pe chip.

Știam însă că trasează liniile de luptă. Că era în ofensivă acolo unde

putea și că încerca să mă alunge. Hotărârea pe care o luasem m-a întărit. El alesese masca fermecătoare a unui Don Juan, cu care voia să mă provoace și să mă ațâțe. Nu aveam de gând să mă las prinsă în plasa lui, cu care reușea să-i țină pe alții la distanță. Strategia lui era simplă și, în același timp, strălucită: flirtând, se asigura că discuția nu alunecă spre subiecte importante.

— În caz că nu ți-ai dat seama, am început, cu glas scăzut, am mai multe în comun cu părinții mei decât ai putea crede. La fel ca lor, și mie îmi place să descopăr adevărul. Lucrurile ascunse m-au fascinat întotdeauna. Iar tu, domnule Hayes, ai un secret. A fost de mult îngropat, dar știu că este acolo. Și, într-o zi, am să-l descopăr. Ia aminte la ce spun!

Și-a coborât privirea la unghii.

— Ești sigură că e înțelept din partea ta?

— Am călătorit până aici de una singură, i-am răspuns. I-am mințit în față pe toți cei care mi-au ieșit în cale. Am nesocotit de fiecare dată poruncile unchiului meu. Ce te face să crezi că sunt înțeleaptă?

Domnul Hayes și-a ridicat fruntea și s-a uitat urât la mine.

— Îți spun să nu te amesteci în treburile mele! Te asigur că nu o să-ți placă ce vei descoperi.

— Întotdeauna am fost prea curioasă pentru binele meu.

— Atunci e bine că pleci în doar câteva ore.

M-am întristat, așa că am schimbat imediat subiectul.

— Ce te-a adus în Egipt? Nu mi-ai spus până acum. Domnul Hayes mi-a închis carnețelul, apoi l-a împins înapoi spre mine.

— Datoria.

I-am făcut semn să continue, dar ne sosise mâncarea, așa că domnul Hayes și-a găsit de lucru alegând unul dintre cornuri și așezându-l pe farfuria lui. Fără prea mare etichetă, a mușcat din el și a gemut.

— Ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l încerci!

A tăiat celălalt corn în jumătate și mi l-a pus în farfurie. Am mușcat din el și m-am trezit că scot același sunet ca el. Cumva, foietajul era în același timp dulce și sărat, cremos și decadent.

— Se ridică la nivelul așteptărilor tale?

— Aici totul a fost la nivelul așteptărilor mele! Văd de ce părinții

mei nu se puteau sătura de Egipt.

Mi-am rotit privirea în jur, visătoare, admirând varietatea clienților care ne înconjurau, bucurându-se de înghețatele lor sau de feliile uriașe de tort.

— Mi-aș fi dorit ca unchiul meu să-mi fi lăsat mai mult timp la dispoziție.

Am mai luat o gură din deșert.

— Nu are timp de pierdut, a spus domnul Hayes, ștergându-și degetele cu un șervet de în. Plecăm în seara asta.

M-am înecat cu o smochină.

— Poftim?

A rămas nemișcat, în mod clar cântărindu-și opțiunile. După o clipă a zis:

— Ne imbarcăm pe *Elephantine* după cină, în această seară. Mâine, la prima oră, navigăm spre situl din Bulaq.

— Unde vine asta?

Am încercat să-mi păstrez un ton neutru, dar gândul că aveau să navigheze pe Nil fără mine mă rănea. Nu găsisem magazinul din care *papá* ar fi putut să cumpere inelul de aur. Nu descoperisem nimic notabil legat de dispariția părinților mei.

— În cealaltă parte a orașului, mi-a răspuns domnul Hayes, cu un glas straniu de blând. Haide! Nu face fața asta, de parcă ți-ai fi pierdut cățelușul. Te poți întoarce oricând, după ce se va mai liniști unchiul tău. Nu vrea decât să fii în siguranță, și nu are cum să te vegheze când se așteaptă de la el să conducă un sit arheologic.

M-am zburlit.

— De ce tu și unchiul meu insistați că aș fi în pericol? Uită-te-n jur! Dacă nu mă înșală vederea, sunt destui turiști care se bucură de atracții. Cairo mi se pare un oraș foarte sigur.

Ochii domnului Hayes au strălucit într-o nuanță rece de albastru.

— Ți se pare?

— Știi că răspunzi cu o întrebare când vrei să eviți un subiect?

— Așa fac?

— Da. Este nespus de enervant.

Domnul Hayes și-a rearanjat trăsăturile frumoase într-o expresie de

căință, pe care nu i-am crezut-o.

— Iartă-mă, *señorita* Olivera!

Ne-am uitat tăcuți unul la altul, cu răceală, până când domnul Hayes a recunoscut tară să vrea:

— Cairo chiar *este* un oraș sigur. Ricardo nu își face griji în această privință. Are alte motive.

— Care ar fi?

— Va trebui să discuți cu el.

Ne întorceam de fiecare dată, în cerc, la unchiul meu. Nu-mi puteam smulge privirea de la ceasul uriaș, atârnat pe perete. Fiecare ticăit însemna o clipă în plus pierdută. Aveam la dispoziție doar câteva ore ca să hotărăsc care-mi va fi următoarea mișcare. Altfel, *tío* Ricardo și echipa lui aveau să plece pe Nil, fără mine. Atenția mi-a alunecat de la iritantul meu companion către celelalte persoane din jurul nostru, care ocupau toate mesele disponibile.

Un bărbat anume, în special, mi se părea foarte familiar. Părul pieptănat pe spate, tăietura hainei. L-am privit cu mai multă atenție. Englezul și-a întors capul, ridicându-și ceașca de cafea spre buzele strânse. Profilul lui m-a făcut să tresar. Când mi-am întors ochii spre cel care îl însoțea, trupul meu l-a recunoscut înaintea minții, copleșit de o senzație acută de neliniște. O furie fierbinte mi-a invadat pieptul.

Domnul cu păr alb era sir Evelyn, iar bărbatul din dreapta lui, domnul Sterling. Care, pe degetul mic, purta inelul de aur al Cleopatrei!

CAPÍTULO DIEZ

Aveam la dispoziție mai multe opțiuni și niciuna dintre ele nu era bună. Aș fi putut să mă ridic și să strig *Hoțul!* cât mă țineau plămânii sau să mărșăluiesc până la ei la masă și să îi cer domnului Sterling să-mi înapoieze inelul. Logica mă implora să-mi folosesc capul și să nu atrag atenția asupra mea. Domnul Sterling nu-mi aflase numele adevărat, dar, dacă avea să mă zărească acum, ar fi putut să mă urmărească sau, cel puțin, să se intereseze cine sunt, pornind de la companionul meu.

Domnul Hayes era bine cunoscut în această parte a lumii.

Mi-am aruncat pe furiș privirea spre sir Evelyn și spre fața ca de broască a domnului Sterling. În această după-amiază chiar arăta ca un broscoi, cu sacoul lui din catifea verde și vesta asortată. Domnul Hayes mi-a urmărit curios privirea.

— Tu vezi ce văd și eu? i-am șoptit.

Domnul Hayes s-a ridicat.

— Sunt întotdeauna atent la ceea ce mă înconjoară.

— Ei bine, nu vreau să mă vadă, așa că ar fi mai bine dacă ne-am retrage.

— Corect.

A pus banii pe masă, apoi m-a luat de braț și m-a condus rapid printre mese.

— A sosit momentul să ne întoarcem la hotel.

Ne-am grăbit să ieșim. Domnul Hayes a pășit pe trotuar și a fluierat din nou cu putere. O trăsură și-a făcut imediat apariția de după colț. După ce m-a ajutat să urc, domnul Hayes și-a ocupat locul în fața mea, i-a oferit indicațiile necesare vizitiului și am pornit la drum.

— Vei încerca să recuperezi inelul de la domnul Sterling? am șoptit.

Domnul Hayes se uita pe fereastră, țâcănind ușurel cu degetul în ramă.

— Te-ai întrebat de ce îl poartă?

Mi-am scuturat capul.

— Am fost furioasă și nu m-am putut gândi la nimic altceva. Felul în care mi l-a luat, aroganța lui m-au făcut la propriu să văd roșu în fața ochilor. Ar fi trebuit să-l auzi cum m-a făcut să par *isterica*, o persoană care nu trebuie băgată în seamă!

Buzele i s-au strâns într-o linie subțire.

— Nemernicul!

M-am holbat la el, cu gura căscată. Se preschimba treptat într-o persoană pe care o puteam numi prietenul meu. Nu eram prea sigură ce simțeam în această privință. Ar fi fost mai simplu dacă nu l-aș fi plăcut deloc. Mi-am dres vocea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dacă îl poartă pe deget, s-ar putea să fie imposibil de obținut. Îmi fac mai multe griji în privința faptului că *dă mare* cu el.

Nu înțelegeam ce vrea să zică.

— De ce te îngrijorează asta?

— Având inelul în posesia lui, ar trebui să știe că, pentru a găsi mormântul Cleopatrei, cel mai sigur ar fi să lase magia să-l ghideze, pentru că fiecare obiect îl atrage și îl recunoaște pe cel care-i seamănă. Domnul Sterling ar fi trebuit să spună tuturor despre descoperirile lui și să obțină un firman...

— Nu cunosc termenul, am intervenit.

— O aprobare pentru excavări. *Monsieur* Maspero este cel care evaluează toate cererile, cel care decide cine și unde sapă. Unchiul tău este în mod constant în pericol de a-și pierde licența pentru sezonul în curs.

Mi-am scuturat capul, încercând să descâlcesc situația.

— Fiind însă ghidat doar de inel, domnul Sterling ar trebui să viziteze fiecare sit în parte, dintr-un capăt în celălalt al Nilului. I-ar lua luni în șir, am spus.

— Cât de multe știi despre viața Cleopatrei? m-a întrebat.

— Foarte puține, am recunoscut. Am citit tragedia de Shakespeare.

— *Și vei vedea cum din trei stâlpi ai lumii e unul ce-a ajuns paiața unei curve²*, mi-a citat domnul Hayes, iar eu am clipit uimită.

— Ai citit-o?

Și-a dat ochii peste cap și a continuat:

— Cleopatra a comandat o flotă, a ținut piept insurecțiilor, a controlat bogăția vastă a Egiptului și a supraviețuit foametei. A făcut toate acestea și istoria preferă să o portretizeze ca pe o femeiușcă, o vulpiță atrăgătoare care aducea pieirea bărbaților. E păcat că romanii nu s-au deranjat niciodată să o înțeleagă, dar ei sunt vinovați de lucruri mult mai rele. Au pornit războaie, au prăduit tot ce le-a ieșit în cale și au condus fără să facă niciun compromis.

Orice urmă de amuzament dispăruse de pe chipul domnului Hayes, lăsând loc unei ușoare amărăciuni.

— Istoria se repetă în Egipt! Toți vor câte ceva: francezii, olandezii și britanicii imperialiști.

— A fost îngrozitor să citesc despre asta, am spus, aducându-mi aminte cum obișnuiam să răsfoiesc ziarele pe care părinții mei le aduceau acasă din călătoriile lor. Și mai teribil e să văd cu ochii mei. Faptul că știi ceva în teorie nu se compară cu realitatea.

Domnul Hayes a dat din cap, cu privirea fixată asupra mea. Apoi ochii i s-au mărit brusc.

— Tocmai am fost de acord în privința unui lucru?

— O anomalie, sunt convinsă! i-am răspuns, râzând ușor. Atâta vreme cât nu vom discuta despre concetățenii tăi, cred că totul va fi bine.

Buzele domnului Hayes s-au contorsionat de dezgust. Eram obișnuită să-i văd rânjetul și zâmbetele îngâmfate, scânteia răutăcioasă pe care abia reușea să și-o ascundă când te privea în față, dar expresia lui cu adevărat dezgustată m-a luat prin surprindere.

— Sunt concetățenii mei în cel mai lax sens al cuvântului. Sunt convins că ar fi încântați să mă alunge cu totul din țară. Nu că m-aș plânge, a adăugat șoptit.

— Și să ajungi un om fără patrie? Fără familie?

A împietrit pentru o clipă, apoi m-a fixat cu un zâmbet cuceritor.

— Vai de mine, vrei să mă iei tu acasă?

Însă am refuzat să-l las să schimbe subiectul cu un comentariu ușuratic. Poate că el își închipuia că îmi distrage atenția, dar zisese ceva care îmi trezise curiozitatea.

— De ce ar vrea Marea Britanic să te expulzeze?

— Poate că am fost prea rebel.

I-am măsurat cămașa boțită, gulerul descheiat și ghetele care nu erau date cu cremă. Erau în vădit contrast cu uniforma imaculată a unui soldat, cu părul tuns și încălțările lustruite. Nimic nu putea însă să distragă atenția de la faptul că avea o siluetă athletică, construită în urma multor ani de antrenamente și misiuni, nici de la chipul bronzat de timpul petrecut afară. Sau de la pistolul pe care îl avea la brâu, însemnat cu niște inițiale care nu erau ale lui. Poate că părăsise armata, dar dovezile timpului petrecut acolo rămăseseră clar prezente.

— Așadar le-ai încălcat ordinele?

— Spune-mi, a spus domol, ce ar trebui să fac ca să numi mai pui întrebări?

— Răspunde-mi la una dintre ele.

A râs.

— Curiozitatea ta nu știe ce-i aia decență.

M-am aplecat spre el și această invadare a spațiului personal i-a accentuat zâmbetul. A rămas nemișcat, dispus să vadă cât de departe eram în stare să merg.

— Nu ai idee, domnule Hayes' Cât timp ai fost în armată?

— De la cincisprezece ani.

— Ai frați?

— Doi; eu sunt cel mai mic.

— Destinat să fii soldatul.

Atinsesem un punct sensibil. Linia dură a maxilarului i s-a înăsprit.

— Mi se pare că ne-am abătut de la subiect, mi-a zis. Îți povesteam despre Cleopatra. Asta dacă nu cumva preferi să-mi pui și alte întrebări invazive?

Aflasem destule. Domnul Hayes era fratele cel mic în familia lui, cel de care familia se putea lipsi, dacă era să mă iau după amărăciunea care i se strecurase în privire. Renunțase la armată, spre dezamăgirea oamenilor care se bazau pe el să își facă datoria și să mențină onoarea familiei.

— Potrivit istoricilor antici Herodot și Plutarh, Cleopatra și-a petrecut majoritatea timpului în palatul din Alexandria...

— Nu am știut că există un palat, l-am întrerupt.

— Nimeni nu știe unde se află, mi-a răspuns, cu o privire vicleană. S-ar putea prea bine să fie îngropată acolo.

Cleopatra pretindea că este înrudită cu zeița egipteană Isis, soția lui Osiris și stăpâna cerului. Încă mai sunt în picioare câteva temple care o venerau. Ce vreau să spun este că domnul Sterling nu va fi nevoit să cerceteze *toate* siturile.

Dintr-odată, am înțeles.

— Vrei să spui că există doar o mână de locuri în care ar putea fi.

A dat sumbru din cap.

— Chiar ar putea s-o găsească cu ajutorul inelului pe care l-a furat. Munca i-a fost mult ușurată. Asta *dacă* magia s-a legat de el.

Trăsura a încetinit și m-am aplecat să privesc pe fereastră. Vizitiul a oprit în fața intrării grandioase de la hotelul Shepherd's, a cărui terasă era ocupată de zeci de oaspeți care-și beau ceaiul de după-amiază, umbra deasă a palmierilor protejându-i de soarele arzător.

— Partea bună e că aceasta nu este problema ta, mi-a șoptit domnul Hayes la ureche.

Mi-am întors capul și l-am privit în ochi.

— Ba este. Iar unchiul meu îmi face un mare deserviciu îndepărtându-mă.

Fetele noastre erau apropiate. Soarele îi scâldea părul castaniu, iar o şuviță rebelă îi alunecase peste nasul aristocratic. Albastrul ochilor avea cea mai deschisă nuanță a petalelor de albăstrea. Nu puteam desluși expresia stranie de pe chipul lui. Respirațiile noastre împărțeau spațiul mic dintre gura lui și a mea. Mirosea a whisky. M-am întrebat ce-l făcea să aibă tot timpul băutura la el.

Apoi s-a retras, a deschis ușa și a pășit afară. S-a întors și m-a ajutat să cobor din cupeu, ținându-mi mâna în a lui puțin mai mult decât era necesar.

— Voi plăti vizitiul și îți voi lua cumpărăturile. Le voi trimite la tine în cameră.

— *Gracias.*

— *De nada*, mi-a răspuns atât de politicoș încât am clipit.

Mi-a dat drumul la mână și am urcat treptele spre terasă. Trăsura a

plecat, iar eu am privit lung spre strada largă. Dinaintea ochilor aveam sute de oameni din toate clasele și de toate naționalitățile, care căutau divertisment, muncă, ceva de mâncare, ceva de cumpărat. Bărbați îmbrăcați în costumele lor cele mai bune, cu ghetele lustruite; femei egiptene, acoperite de voaluri turcești; copii care alergau după căței; muncitori călare, care se îndreptau spre grajdurile hotelului, folosite de însuși Napoleon.

Era posibil să fie ultima priveliște a orașului de care aveam parte.

Gândul m-a răscolit. Nu izbutisem aproape nimic în afara faptului că descoperisem o cutie atinsă de magie.

Domnul Hayes mi s-a alăturat pe terasă. Palmierii au foșnit sub adierea brizei care plutea peste oraș - un cântec blând. Deasupra, cerul s-a întunecat, căpătând o nuanță vineție, și chemările la rugăciune s-au înălțat în lumina slabă. Cu inima îndoită, am întors spatele străzii. Domnul Hayes era aproape de mine, cu părul lui ondulat și răvășit, în acea culoare dintre șaten și roșcat, de parcă nu ar fi fost sigur pentru care să se decidă. La fel ca bărbatul însuși.

Și-a întins mâna.

— Ei bine, *señorita* Olivera, a fost o plăcere să te însoțesc peste tot în Cairo.

I-am strâns mâna, simțindu-i pe piele bătăturile aspre, dar senzația nu mă deranja.

— Într-o bună zi, complimentele tale te vor băga în necaz.

— Nu azi, mi-a răspuns, zâmbind ușor.

I-am zâmbit la rândul meu, tară să vreau. Pe chip i-a alunecat o expresie stranie, imposibil de descifrat. Ochii i s-au întunecat, apoi s-a aplecat și și-a lipit buzele de obrazul meu.

Totul s-a sfârșit înainte să apuc să rostesc ceva, înainte să clipesc măcar.

Domnul Hayes s-a tras cu un pas în spate și mi-a făcut semn să intru pe ușile impunătoare ale hotelului.

— Tot nu ai încredere în mine?

Ar fi trebuit să fiu iritată, însă abia dacă reușeam să-mi rețin zâmbetul care era pe cale să-mi înflorească pe buze.

I-au tremurat și lui buzele și bănuiam că se străduia să nu

zâmbească.

— Nici măcar un pic!

Am pășit împreună înăuntru, cu câțiva pași între noi. Ne-a întâmpinat unul dintre angajați! hotelului, de parcă ne-ar fi așteptat.

— Domnule?

Domnul Hayes a ridicat din sprâncene.

— Da, ce este?

— Ați primit o nouă scrisoare, i-a răspuns bărbatul, cu un accent german. O am aici.

Dacă nu aș fi fost aproape de el, nu aș fi observat cum și-a încordat ușor umerii, cum și-a strâns mâinile în pumni. Dar și-a revenit rapid și a luat scrisoarea.

— *Danke schön.*

— *Bitte schön,* i-a răspuns angajatul înainte să se îndepărteze.

Domnul Hayes s-a întors spre mine.

— Sper că sunt vești bune, i-am zis.

— Niciodată, a răspuns. Cred că aici ne luăm rămas-bun, *señorita* Olivera, a adăugat înainte să arate peste umărul meu și i-am urmărit traiectoria degetului arătător. Unchiul tău este acolo, în celălalt capăt al holului. În locul tău, m-aș comporta exemplar.

Dispăruse orice sentiment de camaraderie din partea lui. Am dat rigid din cap, iar el mi-a răspuns cu o expresie pe care nu am reușit să o descifrez. Poate că era regret. S-a întors și a luat-o în urma angajatului de la hotel. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost linia puternică a spatelui său, înainte să dispară în mulțime.

Am atins cu vârfurile degetelor locul pe care-l sărutase și, preț de câteva clipe, am privit în gol, uluită, zgomotele din jur coborând în surdină. M-am scuturat apoi și mi-am întors atenția asupra problemei cu care mă confruntam în prezent. Dezamăgirea îmi întuneca vederea. Venisem în Egipt cu speranța că voi afla mai multe despre părinții mei, despre viața pe care o duseseră aici. Venisem sperând că voi afla mai multe despre ceea ce pățiseră.

Dădusem greș. Întru totul.

L-am zărit pe *tío* Ricardo lângă câteva geamantane vechi. Își cerceta ceasul de buzunar cu un aer nerăbdător, fără îndoială așteptându-l

pe domnul Hayes ca să-și poată vedea de drum.

Fără mine.

M-am gândit că aș putea să ies în goană din hotel, dar rațiunea m-a ținut în loc. Unde aș fi putut să mă duc fără lucrurile mele, fără bani? Înăbușindu-mi un val de furie, am trecut pe lângă unchiul meu, atentă să nu privesc în direcția lui. Scara cea mare se înălța impunătoare dinaintea mea și, cu fiecare pas pe care-l făceam spre ea, simțeam că fac un pas înapoi. Unchiul meu îmi urase deja drum bun. Nu mai rămăsese nimic de spus, nimic de făcut - cel puțin deocamdată.

După doar câteva trepte urcate, m-am auzit strigată pe nume. M-am întors și l-am văzut pe Sallam venind spre mine. Purta livrea hotelului, în auriu și verde, culori care mă făceau să mă gândesc la palmierii care creșteau în lungul Nilului.

— Am auzit că ne părăsești astăzi, mi-a spus cu un zâmbet trist.

M-am abținut cu greu să nu arunc o privire urâtă în direcția unchiului meu. O parte din mine îi simțea ochii sfredelind mulțimea, fixați atât de intens asupra mea, încât chiar m-am foit. Refuzam însă și acum să mă uit la el. Refuzam să-i ofer această satisfacție.

— Din păcate, este adevărat. Îi poți mulțumi unchiului meu pentru asta.

Sallam s-a încruntat.

— Păi, aș vrea să-ți urez drum bun spre Argentina. Voi trimite pe cineva să-ți ridice bagajele. Apropo, a adăugat, apoi și-a strecurat mâna în buzunar și a scos o hârtie boțită, ai primit o scrisoare.

Antetul purta scrisul de mână elegant al mătușii mele. Exact ce-mi lipsea: o morală care supraviețuise traversării oceanului!

— Ah, vai!

— Pardon?

— Nimic.

Am luat scrisoarea, i-am mulțumit și am urcat către apartamentul părinților mei. Înăuntru m-am prăvălit pe canapea și mi-am trecut degetele prin păr, despletindu-l. Tăcerea mi se părea apăsătoare. Fără să scot un cuvânt, am aruncat un pui de pernă în colțul opus al încăperii.

Asta era! Rămăsesem fără opțiuni. Unchiul meu refuza să-mi

răspundă la întrebări, refuza să mă ajute să aflu ce se întâmplase cu *mamá* și *papá*, iar acum mă alunga.

De parcă nu i-ar fi păsat!

Mi-am închis strâns ochii și am încercat cu furie să-mi adun gândurile. Trebuia să existe ceva ce aș fi putut face! Mi-am deschis ochii și i-am rotit disperată prin încăpere. Acesta era locul în care *träiseră* părinții mei. M-am ridicat și m-am dus la birou, punându-mă pe căutat.

Era ultima mea șansă.

Am scotocit prin sertare, răsfoind o mulțime de cărți și foi. Părinții mei aveau muni de scrisori pe care nu le-au citit! Am trecut prin toate și nu am găsit nimic. Salutări din partea prietenilor din Argentina, invitații la cină vechi de câteva luni. Frustrată, am intrat în dormitorul lor și am căutat în cele două geamantane, aruncându-le hainele într-un morman uriaș pe podea. Am smuls cearșafurile de pe pat și mi-am strecurat mâna în perne.

Nimic.

Nici măcar un jurnal sau o agendă, deși știam că părinții mei țineau jurnale.

Cu un mormăit încărcat de frustrare, am îngenuncheat și m-am uitat sub pat. Sub unul dintre pantofii tatei se afla o scrisoare, din care se zărea doar un colț. Am scos-o și m-am lăsat pe vine, suflându-mi părul din ochi cu un pufăit nerăbdător. Privirea mi s-a oprit pe spatele plicului sigilat.

Îi era adresat lui *monsieur* Maspero, dar nu avea ștampilă.

Bărbatul roșu în obraji, cu care luase cina unchiul meu.

Șeful Serviciului de Antichități.

Am scos scrisoarea.

Dragă monsieur Maspero,

A fost o plăcere să luăm cina împreună cu dumneavoastră. Permiteți-mi să-mi cer iertare pentru comportamentul surprinzător al fratelui meu. Sper că știți că eu și soțul meu vă apreciem eforturile și munca depusă la muzeu, în ciuda a ceea ce ar putea insinua Ricardo. Mă tem că este posibil să se fi asociat cu niște indivizi îndoielnici, ale căror nume sunt legate de unele activități ilegale de

aici, din Cairo. Vă rog să citiți cartonașul alăturat.

Este, într-adevăr, vorba despre ceea ce mă tem, nu-i așa?

Ar fi cu putință să vă vizitez la birou? Trebuie să discut mai în detaliu cu dumneavoastră despre această situație. Am disperată nevoie de îndrumare și ajutor.

A dvs. etc.,

Lourdes Olivera

Atenția mi s-a îndreptat asupra unui rând anume. Un rând care mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost palmuită. Cuvintele mi-au plutit pe dinaintea ochilor, fiecare în parte săgetându-mă ca un pumnal înfipt în inimă.

... este posibil să se fi asociat cu niște indivizi îndoielnici, ale căror nume sunt legate de unele activități ilegale...

Dumnezeule, în ce se amestecase unchiul meu? Cine erau acești indivizi cu o reputație proastă? M-am prăbușit la podea, cu lacrimi în ochi. Am recitit scrisoarea, cuvintele amestecându-se în timp ce scoteam din plic un cartonaș mic, pătrat, gros și delicat la atingere. Pe o parte a hârtiei scumpe era gravată o poartă. Iar pe cealaltă, trei rânduri fuseseră imprimate cu cerneală neagră.

CLUB SPORTIV GEZIRA

24 IULIE

ORA 3 DIMINEAȚA

Mamá găsisese cartonașul cu luni în urmă. Nu auzisem de clubul acesta sportiv, dar să programezi un eveniment sau o întâlnire la ora aceea părea suspect. Am întors din nou hârtia scumpă și am cercetat cu atenție desenul. Aveam la îndemână carnetul pentru schițe, așa că am copiat poarta.

Părea o schiță simplă a intrării într-un templu egiptean. Nu îl recunoșteam, dar asta nu însemna că nu există. Am răsuflat prelung, zguduită până la os de implicațiile a ceea ce citisem.

Credea oare *mamá* că *tío* Ricardo e un infractor?

CAPÍTULO ONCE

La naiba cu plecarea din Egipt!

Nu aveam de gând să plec până când nu aflu ce se întâmplase cu *mamá* și *papá*. Unchiul meu voia să mă expedieze, să mă întorc cuminte în Argentina, să rămân fără răspunsuri la întrebările pe care le aveam, în vreme ce el se implica în activități ilegale? Furia mi-a răscolit trupul ca un vânt aspru. Își închipuia că va putea să mă facă să dispar?

Nu aveam de gând să mă dau bătută cu una, cu două.

Nu! Trebuia să găsesc o cale prin care să pot urca la bordul navei *Elephantine*. De preferat înainte ca unchiul meu să mă arunce în trenul care pleca spre Alexandria. M-am gândit mult, renunțând pe rând la ideile care îmi veneau în minte, în vreme ce vorbele domnului Hayes îmi dădeau târcoale. Îmi spusese că în această seară vor merge la *dahabeeyah*³ și că vor părăsi docurile la... M-am încruntat. Care era numele docului?

Bulaq.

Acesta era!

M-am pus în mișcare, gândindu-mă la toate lucrurile de care aș fi putut avea nevoie în călătorie. Dacă mi-aș fi luat valizele cu mine, acestea m-ar fi încetinit cu siguranță, dar aș fi putut să îndes câteva haine și provizii la mine în geantă. Mi-am luat o rochie de rezervă pe dedesubtul celei pe care o purtam, precum și o pereche de pantaloni turcești pe sub ambele fuste. Nu era deloc confortabil, dar la un moment dat aveam să fiu nevoită să mă schimb.

Odată ce am terminat cu asta, mi-am îndreptat atenția spre următorul pas.

Fără nicio urmă de îndoială, Colette își îndeplinise eficient sarcinile. Aveam patul făcut, valizele aranjate ordonat unele peste altele. Trebuia să irosesc minute prețioase ca să stric tot ce realizase. Mișcându-mă rapid, am deschis geamantanele și am scos o geantă din pânză de mărime medie. O luasem cu mine pentru că mă gândisem

că mi s-ar putea dovedi utilă dacă aş fi locuit cu unchiul meu în preajma siturilor. Dacă m-ar fi văzut cineva cu ea, pe lângă poșetă, aveam pregătită scuza perfectă: avea să-mi servească peste noapte, în Alexandria.

Am alergat la birou, am pus mâna pe o coală albă de hârtie și am întocmit rapid o listă cu lucrurile de care aveam nevoie. Mie și lui *papá* ne plăcea foarte mult să facem liste.

GEANTĂ DE PÂNZĂ :

1. Cămașă de noapte
2. Plasă împotriva țânțarilor
3. Periuță de dinți, perie pentru păr, sticlută de parfum (cine știe dacă vom avea baie în toboră)
4. O rochie de drum potrivită „pentru vaporul cu aburi”

DE PURTAT PE SUB HAINE

1. O rochie de zi de rezervă
2. Pantaloni turcești
3. Pantofoi de piele cu tălpile groase

POSETĂ

1. Chibrituri și cotron
2. Lumânare
3. Carnetel și creioane
4. Oglindă de mână
5. Briceag
6. Lanternă

Aveam multe de împachetat și speram că voi putea să iau tot ceea ce îmi trebuia. Când căutasem prin lucrurile părinților mei, dădusem

de mai multe obiecte fără îndoială menite pentru viața la cort, în deșert. Lucrurile necesare erau împrăștiate prin dormitorul lor, așa că m-am grăbit să le adun, îndesând totul la mine în poșetă, când degetele mi s-au lipit de o suprafață dură.

Ecoul magiei a vibrat, lărgindu-se ca unda formată pe suprafața unei ape.

Era achiziția mea din bazar.

Mi-am afundat mâna în poșetă și am scos cutia, atentă să nu ating lemnul. S-a legănat în fața mea, o șoptă necunoscută atrăgându-mă spre ea. Am clipit, m-am concentrat și apoi am căutat din nou în geantă, scoțând briceagul tatei. Cu foarte mare grijă, am tăiat pe margine, și crusta de pământ de pe cutie s-a desprins.

Magia ei m-a chemat și, instinctiv, am înțeles că era în căutarea a ceva. Mi-am amintit cuvintele domnului Hayes, care îmi spusese că magia caută magie înrudită. Am tras adânc aer în piept și am tăiat mai departe prin murdărie. Încă un centimetru și...

Cutia din lemn a plesnit.

Un șuierat rece s-a risipit în jurul meu, pielea de pe brațe făcându-mi-se de găină. Am închis inconștient ochii ca să mă apăr de răceală. Cu ochii minții, am întrezărit o femeie. Purta o rochie lungă și diafană, iar sandalele din picioare îi luceau, elegante și împodobite cu pietre prețioase. Treptat, decorul în care se afla a început să capete formă. O canapea lungă, așezată într-o cameră aurită, decorată cu ghivece de flori. Parfumul floral mi-a impregnat puternic gândurile. Femeia a pășit spre balconul ei cu vedere la linia întinsă a unei coaste albastre.

Cineva, din spate, i-a vorbit.

Copleșită de bucurie, femeia s-a răsucit și i-am văzut chipul regal și uluitor, fără să fie frumos. Părul despletit, lung și negru, i s-a legănat peste umeri când a alergat afară din încăpere.

Momentul s-a estompat și fiorul s-a risipit.

Cutia zăcea nevinovată în mâinile mele. Nu se schimbase nimic: era tot murdară și veche, cu sculpturi aproape tocite. Dar văzusem ceva. O amintire care aparținea unei femei din lumea antică. Pe cine văzusem?

Poate că această cutie veche avea o mai mare însemnătate.

Am privit curioasă înăuntru, dar nu am găsit nimic. Poate că mai demult se atase ceva acolo, însă orice ar fi fost se pierduse cu mult timp în urmă. Umerii mi s-au prăbușit. Mi-am trecut degetul peste fundul cutiei și am tresărit. Ceea ce fusese închis acolo avusese magie puternică. Îmi cânta - un răcnet puternic, care-mi răsuna în urechi. Mă chema. Avea o aromă familiară, care mă ducea cu gândul la lucruri străvechi. La temple ridicate pe nisip, în nuanțe de chihlimbar. O femeie se plimba pe terasa ei, însoțită de un vultur care o veghea. Parfumul bogat al unei grădini înflorite. Boboci în culori luxuriante. Buzele ei aveau aroma rozelor.

Inelul de aur mă făcuse să simt *aceleași* lucruri.

Cleopatra.

O văzusem cu adevărat? Am răsuflat prelung. Mi-am coborât privirea la cutia din lemn, complet șocată, în timp ce gândurile mi-au luat-o la goană. Poate că inelul de aur fusese cândva înăuntru. Așa avea sens de ce magia îmi era atât de familiară. Mi se părea incredibil că aș fi putut să găsesc un alt obiect care aparținuse ultimului faraon al Egiptului. Dar îl găsisem.

Nu înțelegeam de ce.

O bătaie puternică în ușă mi-a întrerupt șirul gândurilor.

Am clipit și prezența fantomatică s-a evaporat, lăsând în urmă doar o undă a ei, ca o dâră de parfum. O femeie care prefera trandafirii și purta perle în păr. Am ascuns repede cutia din lemn în geantă. O nouă bătaie hotărâtă. Era cu siguranță bărbatul pe care Sallam îl trimisese ca să mă ajute cu bagajul. Dar, când am deschis, de cealaltă parte a ușii nu se afla un angajat al hotelului.

Am strâns clanța cu putere, iar cuvintele mi-au ieșit cu glas tremurat:

— *Tío Ricardo.*

— *¿Me permites entrar?*

Unchiul era lat în umeri și acoperea aproape cu totul rama ușii. Era mult mai înalt decât mine și tot ce mi-aș fi dorit era să-i trântesc ușa în față. Nu-mi puteam scoate din minte scrisoarea mamei către Maspero. *Mamá* nu avusese încredere în el. Își făcuse griji pentru siguranța lui, în privința a ceea ce ar fi putut să facă. M-am gândit la

felul în care îi vorbise lui sir Evelyn, la cum se certase pe subiectul salariilor muncitorilor și pentru faptul că își dorea ca Abdullah să ia parte la discuții.

Fusesse totul de fațadă?

Nu aveam să aflu niciodată, dacă nu discutam cu el.

— Bineînțeles că poți să intri, i-am răspuns pe un ton mai blând.

A pășit înăuntru și privirea i s-a oprit asupra valizelor gata împachetate. Nu a scos nicio vorbă și m-am temut că avea să mă certe pentru că nu îi ascultasem porunca de a rămâne întreaga zi în camera de hotel. Mă așteptam ca domnul Hayes să-i fi împărtășit toate detaliile incursiunilor noastre. Am simțit cum mi se strânge agitația între omoplați și m-am pregătit sufletește.

— Ești supărată pe mine, a zis în cele din urmă.

Am ridicat din sprâncene.

Unchiul a oftat și și-a vârât o mână în buzunar.

— Indiferent de ceea ce crezi, mă gândesc la tine, Inez. Nu am avut niciodată șansa... Nu am...

S-a oprit, crispat.

— Ceea ce vreau să spun este că nu sunt părinte. Dar știu ce și-ar fi dorit Lourdes și Cayo: ca tu să fii acasă, departe de toate acestea.

— Dar ei au murit, am zis și, pentru prima oară, vocea nu mi-a tremurat. Tu ești cel care ia deciziile acum.

A zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a reflectat în privire.

— Nu-mi voi schimba părerea.

— Ei bine, ți-ai luat deja rămas-bun. Ce mai cauți aici?

Mi s-a părut încurcat. Se uita la mine cu o expresie stranie pe chip. Îmi era greu să mi-l închipui implicat în afaceri ilegale, indiferent de natura acestora. Ce făcea în orele târzii ale nopții? Nu mi-l puteam imagina acționând împotriva legii. În clipa aceasta semăna mai mult cu unchiul de care îmi aduceam aminte. Cel cu voce tunătoare și zâmbet blând. Cu gulerul cămășii desfăcut, care descoperea un gât bronzat, și părul pieptănat pe spate, ascuns sub o pălărie de piele. Pantalonii îi erau tociți, îndoiți la glezne deasupra unor ghete scâlciate de muncitor.

— Te-am văzut în lobby.

Și-a aruncat rapid privirea spre dormitorul părinților mei.

— Vreau să știi că voi cere să se împacheteze lucrurile lui Lourdes și ale lui Cayo și să îți fie trimise de îndată ce se încheie sezonul. Nu cu mult după anul nou, aș zice.

Mi-am umezit buzele.

— Te rog, schimbă-ți hotărârea, *tío!* *Tío* Ricardo și-a frecat barba.

— Inez...

A înghițit în sec. Cuvintele i-au sunat ca o rugămintă tăioasă.

— Nu am timpul necesar ca să te veghez așa cum se cuvine. Nu pot să-mi fac treaba câtă vreme îmi fac griji pentru tine. Uite ce s-a întâmplat cu părinții tăi! Dacă ai păți ceva cât sunt ocupat? Nu aș putea să mi-o iert niciodată.

Și-a scuturat capul și a schimbat brusc subiectul.

— Ai tot ce-ți trebuie?

M-am gândit la proviziile mele secrete, pe care le ascunsesem bine, și am dat din cap. Unchiul și-a rotit privirea în jur și s-a îndreptat spre traista mea din pânză. Inima mi-a sărit din piept când l-am văzut punând mâna pe geantă. Dacă avea să scotocească prin ea, urma să dea de lucrurile părinților mei. Lucruri menite să te ajute să supraviețuiești în deșert.

— Te ajut să le duci jos.

— Nu-i nevoie! am spus repede. Sallam a aranjat deja totul.

— Ah!

A lăsat geanta la locul ei și apoi și-a dres vocea.

— Ai bani?

Mă pregăteam să dau din nou din cap, dar m-am oprit la timp. Mi-ar fi prins probabil bine să am niște bani în plus. Nu aveam de unde să știu peste ce urma să dau în drumul meu până la doc, traversând Cairo. *Tío* Ricardo și-a afundat mâna în buzunar și a scos mai mulți piaștri egipteni. Fără cuvinte, mi i-a înmănat pe toți.

— La ce oră plecați? l-am întrebat.

— Plecăm mâine-dimineață, dar vom petrece noaptea la bordul vasului *Elephantine*. Vreau să am echipajul strâns din timp, ca să evit întârzierile și să putem porni la revărsatul zorilor.

Unchiul și-a aranjat agitat manșetele.

— Am stabilit cu cea care te va însoți să vă întâlniți jos în zece minute. Este vorba despre o doamnă mai în vârstă, care se bucură însă să facă această călătorie alături de tine. A fost de altfel singura persoană disponibilă pe care am putut s-o găesc într-un timp atât de scurt. Desigur, are prieteni în America de Sud, la care va merge după ce te va lăsa acasă. De asemenea, i- am scris mătușii tale pentru a-i oferi detaliile călătoriei.

— Te-ai gândit la tot.

Am făcut o ultimă încercare de a-l convinge. Mi-ar fi fost mult mai ușor să-l spionez dacă m-ar fi lăsat să-l însoțesc.

— Nu înțeleg de ce faci asta.

— Într-o zi, vei înțelege. Și poate că atunci mă vei ierta. Și-a plecat capul și a ieșit pe ușă. Am privit lung în urma lui, fără să-mi pot lua gândul de la vorbele lui. Sinceritatea sa mă surprindea. Mi-am mușcat buza inferioară, adâncită în gânduri.

Oricât m-aș fi gândit însă la cuvintele lui și la felul în care le rostise, tot nu puteam ghici ce a vrut să spună.

* * *

Nu am fost un copil ușor de crescut. Mă ascundeam mereu când nu voiam să fiu găsită, plecam în explorări când ar fi trebuit să stau locului. La început eram cea mai neascultătoare când erau acasă părinții mei. M-am gândit că dacă vor vedea cât de greu de controlat am devenit, vor rămâne mai mult timp cu mine. Dar tatei îi plăcea să mă vadă independentă și îmi încuraja mereu interesul pentru diferite lucruri. *Mamá* era cea care mă putea stăpâni, reamintindu-mi mereu de așteptările pe care le avea de la mine. Și nu erau puține! Așa că am învățat să mă comport adecvat, dar de îndată ce plecau în Egipt... pornirile mele spre rebeliune se înteteau.

I-am mulțumit Domnului pentru asta.

Drumul până în lobby mi-a oferit suficient timp ca să mă gândesc pe îndelete la toate mișcările și impedimentele planului meu ticluit la repezeală. Mi-am controlat expresia, sperând că zbaterile mele interioare nu se vor reflecta și la exterior. Când am ajuns la parter, aveam mâinile asudate.

Dacă aveam să dau greș?

Shepherd's era plin ochi cu oaspeți îmbrăcați distins, care așteptau să intre în salon, pentru a lua cina. Doamnele purtau rochii elaborate de seară, iar domnii, dintre care unii fumau, erau în costume elegante, cu toții purtând cravate expert legate și pantofi lustruiți. Egiptenii discutau prietenește, ciucurii de la fesuri legănându-li-se în toiul discuțiilor animate. Ar fi putut să fie între o sută și două sute de oameni care socializau, blocându-mi drumul spre ușile de la intrare.

În mulțime, mai înalt cu un cap decât aproape jumătate dintre cei prezenți, l-am zărit pe domnul Hayes, îmbrăcat mai elegant decât îmi închipuisem că l-aș putea vedea vreodată. Ținuta neagră, de seară, contrasta cu chipul lui bronzat și am remarcat hainele frumoase și bine călcate. Nu aveau nici măcar o cută! Un oftat mi se urcase din piept până în gât, dar l-am înăbușit. Cel mai probabil, chiar în acea clipă, domnul

Hayes mă pâra. Adevărul este că nu mă îndoiam că ar fi în stare de asta! *Tío Ricardo* asculta frustrările domnul Hayes cufundat în tăcere.

Apoi ochii rătăcitori ai unchiului meu i-au descoperit pe ai mei, în celălalt colț al încăperii.

Domnul Hayes s-a întors ușor, urmându-i privirea. S-a îndreptat când m-a văzut, iar ochii albaștri i-au întârziat asupra chipului meu înainte să coboare spre rochia de călătorie bine croită și spre gențile strânse cu îndârjire cu un singur braț. Și-a încordat maxilarul și s-a întors cu spatele, apoi i-a spus ceva unchiului meu și a pășit spre salon.

Din cine știe ce motiv, mi s-a căscat un gol în stomac în timp ce îl urmăream îndepărtându-se cu spatele. Mi-am scuturat umerii, parcă pentru a scăpa de sentimentul acela straniu. *Tío Ricardo* venea spre mine, cu ochii la gențile mele.

— Poți să lași bagajele la Sallam. Ți le va transporta alături de celelalte lucruri.

Îmi închipuisem că va țipa la mine. Că va fi furios.

— Asta este tot ce ai de spus?

— Ți-am spus tot ce aveam de zis, mi-a răspuns.

M-am încruntat.

— Nu, mă refeream la...

Nu am mai continuat, pentru că acum îmi dădeam seama că

domnul Hayes nu îi spusese unchiului meu despre după-amiaza pe care o petrecuserăm împreună. Bănuielile mele fuseseră întru totul neîntemeiate. Eram uluită. Sentimentul acela straniu a revenit, ca un roi de fluturi în stomac. Mi-am întors cu bună-știință spatele la salon.

— La ce anume?

— Îmi pot ține singură gențile! am zis, răspunzând la întrebarea lui anterioară. Nu mă deranjează.

— În ordine. Vino, ți-o voi prezenta pe cea care te va însoți pe drum!

Abia aștepta să mă predea altcuiva. M-a condus prin mulțimea care începea să se rărească spre o doamnă în vârstă, care clipea dezorientată. Purta o rochie elegantă din mătase, în dungi și cu jupon, așa cum cerea moda. Bănuiam că avea în jur de optzeci de ani. Corsetul îi accentua talia subțire, iar de încheietură îi atârna o umbreluță asortată. Avea un chip prietenos, chiar dacă puțin confuz, cu ochi mari, încadrați de riduri, adâncite de anii petrecuți râzând.

Am îndrăgit-o de la prima vedere și-mi părea rău că urma să o trag pe sfoară.

— Doamnă Acton? a spus unchiul meu, zâmbind. Ea este cea pe care o vei avea în grijă.

— În grijă? Ah, da! Desigur! Tânăra Irene, nu-i așa? Unchiul și-a înăbușit râsul.

— Inez. Aveți tot ce vă trebuie? Banii și biletele?

Doamna a clipit uluită și buzele subțiri i s-au arcuit într-un *O* perfect.

— Tinere, este absolut *vulgar* să discuți astfel de lucruri în public!

— Vă rog să mă scuzați! a spus *tío* Ricardo, de această dată incapabil să-și stăpânească râsul. Aveți totuși biletele? Ar fi trebuit să vi le înmâneze la recepție.

— Da, da! Niște hârtiuțe atât de minuscule, că abia pot citi ce scrie pe ele!

Doamna a părut să caute ceva, așa că am arătat spre poșeta mică din mătase care-i atârna de încheietură.

— Sunt acolo! i-am spus, luminată brusc de o idee.

Doamna nu reușea să citească prea bine ce era scris cu litere mici. Mi-am mușcat buza, încercând să-mi păstrez o expresie neutră.

— Vă mulțumesc că mă însoțiți!

— Sunteți gata de plecare? a insistat unchiul meu. Doamna Acton a dat din cap, căutând absentă în poșetă.

— Sunt gata.

— Excelent! a spus unchiul meu și s-a întors spre mine. Chiar trebuie să plec. Călătorie ușoară, *querida sobrina!* îți voi scrie, promit!

Apoi a plecat alături de un străin și nu s-a mai uitat înapoi. Nici măcar o dată.

— Ei bine, Irina, cred că ne așteaptă o mare aventură! mi s-a adresat doamna Acton.

Avea un glas ușor aerat, de parcă ar fi fost în orice clipă pe punctul de a izbucni în râs.

— Vrei să te prezint prietenilor mei? Sunt în separeul de acolo, lucrează la un puzzle. Suntem pasionați de jocul acesta caraghios! Cred că mai avem câteva minute la dispoziție înainte de plecare și mi-aș dori o ceașcă cu ceai.

Momentul în care trebuia să-mi pun planul în aplicare sosise.

M-am încruntat, prefăcându-mă nedumerită.

— Vai, dar aveți tot timpul din lume, doamnă Acton! Dacă vreți, ați putea să luați loc și să vă alăturați prietenilor dumneavoastră.

Pe chip i s-a așternut confuzia. Îmi amintea de o față de pernă din mătase, boțită.

— Dar trebuie să o luăm spre gară. Trenul pleacă într-o oră, așa cred.

— Ah! Cred că ați încurcat data călătoriei noastre. Plecăm abia mâine, am spus și am întins mâna. Uitați, permiteți-mi să vă arăt! îmi dați biletele, vă rog?

Le-a scos din poșetă și le-a despăturit.

— Dar mi-am făcut bagajele! Unchiul tău mi-a spus să ne vedem în hol.

— Cred că a vrut doar să ne facă cunoștință, am zis cu degajare, apoi i-am luat biletele din mână și m-am prefăcut că le analizez. Vedeți? Scrie chiar aici. Plecăm mâine. Ce noroc că sunteți deja gata! Eu nu mi-am făcut încă bagajele.

— Nu ți le-ai făcut? s-a mirat doamna Acton. Ei bine, eu prefer să

mă pregătesc din timp pentru călătoriile mele. Este un obicei care mi-a fost util. Pot să ti-o trimit pe camerista mea, e o adevărată comoară!

Mi-am scuturat capul.

— Unchiul meu mi-a asigurat serviciile unei cameriste, dar vă mulțumesc. Păi, mă bucur că vă veți putea bucura de ceașca aceea de ceai! Salutați-vă prietenii din partea mea.

Doamna Acton m-a privit cu fruntea încrețită încă de mirare. Am condus-o încetișor spre prietenii ei. De cum s-a întors cu spatele, am ieșit pe ușa de la lobby și am pășit în orașul peste care se lăsase noaptea.

Liberă, liberă, liberă!

Am încercat să nu mi se urce la cap.

Ricardo a aruncat o privire la ceasul lui de buzunar și sa încruntat. Bărbatul pe care-l așteptam nu ajunsese la cină. Am rămas tăcut, cu atenția îndreptată spre oamenii din sală, pe care am început să-i cataloghez în funcție de gradul de amenințare pe care-l reprezentau pentru mine și angajatorul meu. Era un număr prea mare și degetele au început să-mi ardă după pistol. Conducerea hotelului nu aproba purtarea armelor în salonul în care se servea masa. Am învârtit whiskyul din pahar și am luat o gură zdravănă, cu glasul dezaprobator al tatei răsunându-mi în urechi în timp ce băutura își croia drumul de foc în jos pe gâtul meu. Omul bea doar ceai și limonadă dulce! Tata era de părere că doar bărbații slabi beau alcool.

— A întârziat! a mârâit Ricardo.

— Ești sigur că avem nevoie de el?

— Nu, dar mi-am mai închipuit și înainte că am totul sub control și, în mod clar, m-am înșelat. Nu-mi permit să fac și alte greșeli. El este o poliță de asigurare.

Ricardo mi-a aruncat o privire.

— Nepoata mea ți-a provocat vreo problemă astăzi?

Și-a făcut apariția un chelner, care ducea o tavă cu pahare cu vin alb și roșu. Am pus mâna pe unul, fără să- mi pese care, și l-am dat pe gât. Gândurile mi s-au întors spre plimbarea făcută prin oraș, în care o însoțisem pe *señorita* Olivera. Îmi stătea pe limbă să-i spun că fusese neascultătoare, dar cuvintele nu mi-au ieșit pe gură, rămânând

îndărătul dinților încleștați. Mi-am amintit de privirea ei îngrijorată, când stătusem pe terasă, în vreme ce zgomotele orașului se înălțau în jurul nostru ca o furtună asurzitoare. Nu-mi ajungea nici măcar până la umeri, iar ca să mă poată privi în ochi trebuia să-și ridice bărbia și să-și lase aproape cu totul capul pe spate.

Bucle negre îi încadrau fața, iar podul nasului, obrații și pleoapele îi erau presărate cu pistrui. Privisem în adâncul ochilor ei schimbători - verzi, apoi căprui, la urmă aurii -, care aveau puteri alchimice, și un gând mi s-a cristalizat în minte.

Ah, la naiba!

A fost o absurditate să mă aplec și să o sărut. Mă enerva faptul că încă îi simțeam curbura delicată a obrazului, că îmi aminteam parfumul ei dulce invadându-mi nările.

Slavă Domnului că pleca!

— Ei bine?

Am clipit, alungând amintirea. Am rămas inexpresiv și l-am mințit în față.

— Nu mi-a provocat nicio problemă.

Ricardo a pufnit și atenția i s-a mutat imediat undeva în spatele meu. I-am urmărit privirea și am descoperit un bărbat voinic cu părul deschis la culoare și ochi albaștri, care venea spre noi, urmat de o femeie minionă, mai tânără. Era îmbrăcată după ultima modă; cu talia subțire strânsă într-o cingătoare și gâtul decorat cu o dantelă extravagantă, care-mi amintea de o găină împăunată.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea, rece și amuzată, cu un zâmbet afabil pe buzele trandafirii. M-a studiat de parcă aș fi fost ceva ce trebuia cucerit.

Domnul Fincastle și fiica lui își tăcuseră apariția.

CAPÍTULO DOCE

Piaștrii îmi zornăiau în poșetă în timp ce mă grăbeam să ies din hotelul Shepheard's, iar geanta mi se lovea de coapsă. Am cercetat strada, căutând din priviri un angajat pe care aș fi putut să-l conving să nu mă dea de gol, în caz că aș fi fost căutată. Eram pregătită să îi cumpăr tăcerea cu oricât mi-ar fi cerut. Un băiat de vreo treisprezece ani mi-a zâmbit când m-a văzut apropiindu-mă și mi-am vârât mâna în poșetă.

— Încotro?

— La Bulaq, te rog! am răspuns. Și aș aprecia dacă ai păstra informația aceasta doar pentru tine.

Și-a încrețit fruntea.

— Dar...

I-am mai pus încă două monede în palmă și a amuțit.

— Te rog să nu-ți faci griji.

Cu inima îndoită, băiatul a făcut rost de un vizitiu, punându-și banii în buzunar, iar după ce m-a ajutat să urc în trăsură a dat indicații pentru drumul spre doc. Pe timpul zilei. Cairo era alimentat de turiștii care se plimbau în sus și-n jos pe străzi, cumpărau gablonzuri și luau masa pe la diferite restaurante, unde serveau mâncăruri tradiționale. Noaptea însă, orașul pulsa de viața întreținută de muzică, de localnicii care fumau pe treptele verandelor și cumpărau mâncare de la vânzătorii care serveau din căruțe pâine caldă și turtită, în formă de disc. Fiecare stradă pe care treceam avea o altă înfățișare, o viață și un puls propriu. Mi-am lipit degetele de rama ferestrei, abia putând să respir de uimire. Luna de argint se înălța sus, deasupra fluviului, și apa sticlea, mișcându-se domol.

Aș fi vrut să explorez fiecare milimetru al acestei versiuni a orașului Cairo.

Aceasta era o noapte egipteană!

Ne apropiam de Nilul întunecat, care se întindea în ambele direcții. La fel ca restul orașului, această zonă era animată de o energie intensă

proprie. Am coborât din cupeu și am privit uluită priveliștea dinaintea ochilor mei. Sute de bărci săltau tăcut pe suprafața apei, legate în port. Pretutindeni erau egipteni, discutând rapid în arabă, îmbrăcați în tunici albe și lungi, cu sandale confortabile în picioare. Alții păreau a fi turiști care încercau să obțină ambarcațiuni de la căpitanii locali. Copiii alergau dintr-o parte în alta a străzii și se jucau cu căței, îmbrăcați în aceleași tunici cu mâneci lungi pe care le purtau și adulții, hainele ajungându-le până la glezne. Bareta genții din pânză îmi săpa în umăr, așa că m-am foit, încercând să găsesc un loc în care nu mă ustura pielea.

Acum urma acea parte a planului de care nu eram atât de sigură.

Unde naiba era barca unchiului meu?

Oftând, m-am apropiat de un om mai în vârstă, cu un zâmbet prietenos pe chip. Când m-a văzut, s-a luminat, fără îndoială gândindu-se că îmi doream să-l angajez ca să mă plimbe în sus și-n jos pe Nil. Mi-a părut rău că-i spulberam visul.

— *Elephantine?* am întrebat. Te rog?

S-a holbat la mine, nedumerit, apoi a arătat spre o ambarcațiune botezată *Fostat*. Mi-am scuturat capul și am murmurat *shokran* în barbă. Mi-am continuat drumul pe doc, citind numele înscrise pe diferite vase, ciulind în același timp urechile, cu speranța că aș putea găsi pe cineva care vorbea engleza. M-am apropiat de o altă persoană și am întrebat de barca unchiului meu, tară succes și de această dată. Am băgat de seamă cu colțul ochiului că un băiat mă urmărea cu atenție cât căutam mai departe. După încă două încercări, fruntea mi se acoperise de broboane de sudoare. În doc erau sute de ambarcațiuni. Cum aveam s-o găsesc pe cea pe care o căutam? Am aruncat o privire peste umăr și am observat că băiatul acela se ținea în continuare după mine. M-am întors și m-am apropiat de un alt grup. Oamenii discutau șoptit sub lumina lunii și m-au privit cu precauție.

— Caut vasul *Elephantine*...

Și-au scuturat capetele și m-au ușuit de acolo.

Am oftat și am mers mai departe. Apoi, în cele din urmă, am auzit-o! Frânturi dintr-o limbă pe care o cunoșteam. M-am întors, căutând

să aflu de unde veneau, și am dat cu ochii de același băiat.

A văzut că mă uit la el și s-a apropiat, cu un zâmbet flancat de gropițe.

— Ești *inglizeya*?

— Nu, dar vorbesc engleză. Caut...

Băiatul a dat din cap.

— *Elephantine*?

Când a văzut că am împietrit, a ridicat din umeri și a rânjit, umerii slăbuți urcând și coborând cu grație.

— Te-am urmărit, *sitti*.

M-am încruntat, pentru că nu recunoșteam cuvântul.

— Stimată domnișoară, mi-a tradus băiatul, cu o urmă de ironie. Te-am auzit întrebând de *Elephantine* de la primul *reis*.

Încă un cuvânt pe care nu îl cunoșteam.

— *Reis*?

— Căpitan, mi-a explicat.

Vocea lui îmi amintea de cea mai blândă adiere a vântului, de frunzele care foșnesc pe piatră.

— Fac parte din echipajul de pe *Elephantine*.

Am rămas cu gura căscată.

— Adevărat?

A dat din nou din cap, lumina lunii făcându-i ochii negri să lucească.

— Vino, te conduc!

Am ezitat; băiatul părea sincer, dar trebuia să mă asigur.

— Cum te cheamă?

— Kareem. Vii?

Nu aveam de ales, dar am rămas în gardă. Gențile mă îngreunau și îmi săpau în carne.

— Cum îl cheamă pe bărbatul pentru care lucrezi? Pe proprietarul bărcii?

— Ricardo Marqués, mi-a răspuns Kareem prompt.

La auzul numelui unchiului meu, toată neîncrederea mi s-a evaporat. Kareem spunea adevărul și poate că era posibil să mă ajute cu următorul pas al planului meu.

— *Tío Ricardo* nu știe că vin. E o surpriză! Unchiul meu s-ar aștepta să mă vadă în rochie. Aș vrea să mă schimb în niște haine ca ale tale ca să-mi pun planul în aplicare. Mă ajuți să mi le cumpăr?

Kareem m-a măsurat lung, cu buzele strânse sceptic.

— Te voi plăti pentru ajutorul tău!

Mi-am îndesat mâna în geantă și am scos un pumn de piaștri. Kareem și-a coborât ochii la bani și, până să apuc să clilesc, mi i-a înhățat din mână. Au strălucit pentru o clipă în lumina lunii, apoi au dispărut în tunica băiatului. Dacă nu l-aș fi urmărit cu atenție, aș fi putut să jur că se evaporaseră.

— Ha! Mă înveți și pe mine cum să fac asta? l-am întrebat.

Cu gropițele din nou la vedere, băiatul a arătat în direcția unei mici piețe, aflate în fața docului. Aici erau o mulțime de lucruri la vânzare și am dat inclusiv peste un magazin cu mirodenii care mi-au aprins sângele doar trecând pe lângă ele. Erau condimente de care nu auzisem niciodată: cardamom și curcumă, chimion și curry. Kareem m-a ajutat să-mi cumpăr o tunică lungă, căreia îi zicea *galabeya* și care-mi ascundea în parte ghetetele. Am arătat spre fesul lui și Kareem a reușit să-mi găsească unul identic.

M-am schimbat în spatele unei pături pe care mi-a ținut-o băiatul, lângă o clădire veche cu un acoperiș prăbușit, apoi am mers împreună spre malul de est, unde era legată *Elephantine*. Rochia mea de călătorie abia încăpea în geanta de pânză și m-am mirat cât de voluminoasă era prin comparație cu tunica subțire pe care aveam bucuria să o port acum. Renunțasem la corset, dar îmi păstrasem rochia simplă de dedesubt și dresul.

Libertatea de mișcare pe care o aveam era *extraordinară*!

Kareem mi-a rămas alături cât am urcat la bordul navei *Elephantine*. Semăna cu o șalupă plată și, chiar dacă părea zdravănă, neliniștea tot nu mi-a dat pace. Încă o barcă, încă o călătorie pe apă. Speram că nu avea să mi se facă rău ca data trecută, când nu putusem să-mi părăsesc cabina zile întregi. Nu mă simțisem niciodată atât de rău, în toată viața mea! Pe *Elephantine*, restul membrilor echipajului alergau grăbiți dintr-o parte într-alta, ducând coșuri mari, pline cu mâncare, așternuturi și unelte. Am rămas cu capul plecat. Părul lung mi-l

legasem într-un coc, ascuns sub fes. La ora aceasta, luna era înălțată pe cer, iar stelele străluceau intens pe apa întunecată a Nilului. Fluviul se întindea de la un capăt la celălalt al ambarcațiunii, pe kilometri întregi, și mă făcea să mă simt la fel de mică precum un bob de orez.

— Ai vrea să-ți fac un tur? m-a întrebat Kareem.

M-am uitat cercetător înjur, agitată, convinsă că aveam să îl aud pe unchiul meu dând ordine cu vocea lui răsunătoare.

— Încă n-a ajuns. Dar va fi aici curând.

— Bine! Un tur foarte scurt. Știi vreun loc în care mi-aș putea lăsa lucrurile?

A dat din cap.

— Poți ocupa al șaselea dormitor. Îl folosim pe post de depozit.

L-am urmărit pe băiat în timp ce îmi arăta barca. Nu mai fusesem niciodată la bordul unui vas asemănător. *Elephantine* era lungă și îngustă, cu fund plat și două catarge, la pupă și la provă. Cabinele erau situate sub punte, aceasta servindu-le pe post de acoperiș. Fiecare încăpere avea o fereastră mică și paturi înguste, un bazin prins în perete și un rând de cârlige pentru agățatul hainelor. În plus, sub fiecare pat se aflau câte două sertare în care îți puteai depozita lucrurile. Kareem mi-a arătat care dintre camere avea să fie a mea și mi-am ascuns lucrurile pe cât de bine am putut.

După ce am trecut de rândul de cabine, Kareem m-a condus spre un salon mare, care măsura vreo șase metri în lungime, cu pereți care se curbau în capăt. Lambriurile albe îi dădeau un aspect clasic, în contrast cu draperiile din catifea închisă la culoare atârinate de o parte și de cealaltă a celor patru ferestre mari. O lucarnă oferea mai multă lumină și, prinse în toate spațiile libere disponibile, se găseau rafturi din lemn, pe care erau depozitate zeci de cărți, pălării și... arme.

Am ridicat din sprâncene, extrem de nedumerită. Părinții mei urau armele de orice fel și mi se părea straniu că le permiseseră la bord.

Kareem m-a tras de mânecă și m-a îndemnat să-l urmez Spre un cuptor cu cărbuni, amplasat între proră și catargul mare, loc care servea drept bucătărie. Tigăi și oale erau atârinate de cârlige din fier, deasupra coșurilor cu provizii culinare. Nu am avut timp să inventariez ce se găsea înăuntrul lor, pentru că băiatul se mișca rapid.

Mi i-a arătat pe ceilalți membri ai echipajului: căpitanul, ghidul, bucătarul, marinarii și vâslașii, plus o mână de chelneri. Kareem însuși era ajutor de bucătar.

Privită în ansamblu, *Elephantine* semăna cu o casă de mărime medie, cu un personal de doisprezece oameni și suficient spațiu pentru ca ei să-și poată desfășura activitatea.

— Unde doarme echipajul?

— Pe rogojini, pe puntea superioară! mi-a spus Kareem, conducându-mă într-acolo.

Deasupra era tras un acoperiș, iar unchiul meu mobilase zona cu un covor mare și niște scaune. Arăta ca o sufragerie idilică, în spațiu deschis, briza mării mângâind fiecare piesă de mobilier cu degetele sale drăgăstoase. Unii dintre membrii echipajului își întindeau deja rogojinile, pregătindu-se să-l aștepte pe unchiul meu. Totul părea în ordine. M-am așezat confortabil pe jos, alături de ceilalți, trăgând cu urechea după sunetul care avea să anunțe sosirea unchiului meu. Mi-am petrecut timpul admirând peisajul pitoresc, cu sute de bărci care pluteau liniștit pe fluviul măreț, gata pentru o nouă aventură.

Apoi, într-un târziu, și-a făcut apariția unchiul meu, cu domnul Hayes după el, luând din când în când câte o dușcă din ploscă, de parcă s-ar fi aflat la o serată. Cerceta echipajul cu ochi de cunoscător. Își înlocuise costumul de la cină și pantofii lucioși cu cămașa lui boțită, pantalonii kaki și ghetetele scâlciate, până la gambe. Cei doi și-au urcat imediat cuferele și gențile pe pasarelă, unde au fost întâmpinați de *reis*, un bărbat pe nume Hassan. S-au făcut apoi nevăzuți, coborând scările spre coridorul îngust, înțesat cu cabine de o parte și de cealaltă.

I-am aruncat o privire lui Kareem și am zâmbit larg.

Mi-a zâmbit la rândul lui, cu lumina lunii reflectată în ochii mari și negri.

După ce și-au terminat treaba, ceilalți membri ai echipajului ni s-au alăturat pe punte și și-au desfăcut rogojinile. Mă aflam în mijlocul unei duzini de oameni, cu toții îmbrăcați cu tunici similare, cu mâneci lungi, și purtând pălării pe cap. Legănatul ușor al bărcii pe apă îmi amintea că reușisem imposibilul. Trebuia doar să rămân anonimă, să

fiu unul dintre membrii echipajului. Unchiul și domnul Hayes au pășit spre noi, salutându-i pe navigator și pe bucătar. Mi-am ținut răsuflarea și mi-am întors capul, aplecându-mi umerii, ca să fiu ascunsă de ceilalți membri ai echipajului.

Dar auzeam tot ce își spuneau.

— E totul în ordine? a întrebat *tío Ricardo*.

Cineva i-a răspuns afirmativ.

— Se pare că avem un membru în plus, a spus domnul Hayes încet. Nu erau doar doisprezece?

M-am încordat, cu respirația tăiată. Am așteptat să mă recunoască, să-i aud vocea insolentă rostindu-mi numele. Dar nu a izbucnit niciun strigăt revoltat.

— E în ordine. Avem nevoie de ajutor, i-a răspuns *tío Ricardo*, nerăbdător. Este toată lumea aici? Vreau să plec la revărsatul zorilor.

— Da! Da!

Unchiul meu i-a mulțumit celui care vorbise. Pașii s-au îndepărtat de punte. Am răsuflat lent, cu mâinile împreunate strâns în poală, și m-am relaxat treptat. Se retrăseseră cu toții, probabil în dormitoarelor. Apoi un glas familiar a spus leneș:

— E ciudat că nu a vorbit nimeni cu tine despre adăugarea unui nou membru în echipă.

— Abdullah nu prea vorbește despre ajutoare, a răspuns *tío Ricardo*. Nu mi-ai dat raportul despre după-amiaza aceasta.

Am îndrăznit să-mi întorc pe jumătate fața în direcția discuției, aruncându-le o privire pe sub gene. Kareem stătea nemișcat lângă mine. Unchiul și domnul Hayes s-au rezemat de balustradă.

— Îți pot confirma că Sterling are inelul și că îl poartă în public, a spus domnul Hayes.

— Dar nu ai reușit să pui mâna pe el.

Am așteptat cu respirația tăiată să văd ce spune. Avea să-l informeze pe unchiul meu cum mă strecurasem afară din hotel?

— Din păcate, a fost... aglomerație.

— La naiba! a șuierat *tío Ricardo*.

Am rămas cu gura căscată. Aveam confirmarea faptului că domnul Hayes nu mă trădase, însă tot nu înțelegeam de ce m-ar proteja. Abia

dacă-mi tolera prezența și ar fi putut să-mi creeze și mai mari probleme cu unchiul meu. Dar poate că se hotărâse că nu merit deranjul, de vreme ce plecam definitiv. Am respirat ușor pe nas, așa cum mă învățase cândva *papá*. El știa întotdeauna cum să mă liniștească, mai ales după o dispută cu *mamá*.

Domnul Hayes și-a plecat capul într-o parte, cercetându-l pe unchiul meu cu ochi ageri.

— Acesta nu este singurul lucru care te deranjează, nu-i așa?

Tío Ricardo i-a evitat privirea.

— Nu știu la ce te referi.

— Ba da, a spus nonșalant domnul Hayes. Știi.

Mi-am strâns mâinile în pumni. După o pauză lungă, unchiul a răspuns;

— Ar fi trebuit să-i vezi privirea disprețuitoare.

— Îndrăznesc să zic că-i va trece.

— Nu o cunosc îndeajuns de bine încât să știu asta, i-a răspuns *tío Ricardo*, cu o privire lungă. Și nici tu nu o cunoști.

Domnul Hayes a strâns din buze, de parcă ar fi încercat să-și ascundă amuzamentul.

— Cu siguranță e... bățăioasă.

— Curiozitatea ei este deranjantă.

— Era de așteptat ca povestea ta cusută cu ață albă să-i ridice întrebări.

— Dacă nu m-ar fi mințit. Cayo ar fi fost în viață astăzi! a răspuns *tío Ricardo*, plin de frustrare. A fost un nebun necinstit, care ar fi trebuit să știe că nu este bine să-mi stea în cale când vreau ceva.

Și-a plecat capul, cu maxilarul dur și neiertător.

— Totul este din vina lui!

— Nu ar trebui să vorbești de rău morții.

— Pot, când o merită.

Un oftat dureros mi s-a urcat până în gât. L-am înăbușit fără milă, mușcându-mi buza inferioară. Vorbea despre tatăl meu. Îmi ardeau ochii. Ce naiba se petrecea? Scrisoarea mamei mi-a apărut dinaintea ochilor. Simțeam cum mă cuprinde panica, dar m-am luptat să- mi păstrez respirația regulată.

Se pare că mama avusese dreptate să-și facă griji. *Tío* Ricardo părea furios și în mod clar urmărea ceva.

Iar tata îi stătuse în cale.

PARTEA A DOUA

PE FLUVIU

CAPÍTULO TRECE

M-am deșteptat în acordurile zgomotoase ale Nilului, care se trezea la viață. Cu gustul peștelui, al noroiului și al crocodililor, aspru și înțepător, în gură. Kareem mi-a înghiontit coapsa cu piciorul lui încălțat în sanda. Ținea un morman de funii ude în mâini. M-am ridicat cu mare grijă, pentru că-mi amortiseră membrele peste noapte. Genunchii îmi tremurau și mi-am întins repede mâna ca să apuc balustrada navei. Toți ceilalți se treziseră deja și mișunau pe punte. Unii duceau provizii, alții își strângeau rogojinile pe care dormiseră. Deasupra capetelor noastre, albastrul luminos al unei dimineți egiptene se întindea infinit.

Dar nu puteam să apreciez nimic din toate acestea. Avusesem o noapte lungă și tristă, în care suferisem din cauza celor auzite. Aveam atâtea piese de puzzle în minte, însă nu păreau să se potrivească deloc unele cu altele. Mă gândisem la unchiul meu, pe care imaginația mea îl preschimbase în cel mai sumbru personaj negativ. Un ticălos care făcuse... ce? Apoi mă gândisem la domnul Hayes și la zâmbetele lui ușurate, ca argintul viu, la complimentele aruncate fără să însemne nimic și la faptul că-și ținea plosca mereu la îndemână. În mintea mea, cei doi deveniseră o pereche în care nu puteam avea încredere, cu un scop ascuns.

Cel mai bine era să nu mă apropii de domnul Hayes.

Și cu toate acestea...

Fuseseră clipe în care văzusem ceva dincolo de masca lui implacabilă. Atingerea ușoară a buzelor lui pe obrazul meu. Nu îi dezvăluisese *angajatorului* său faptul că nu îl ascultasem și păstrase secretul plimbării noastre. Îmi stătuse alături când explorasem orașul și mă simțisem în siguranță cu el, dar nu sufocată. Ocrotită, dar nu controlată. Fără să vreau, ajunseseam să fiu fascinată de istețimea și de privirea lui directă. De urma de gentilețe și de loialitate care se ascundea în adâncul ochilor lui. Ori poate că speram să văd ceva ce nu era acolo.

— *Allah yesabbahhik bilkheir!* a spus Kareen, smulgându-mă din gândurile mele.

Am recunoscut salutul, pe care îl auzisem de multe ori de când ajunsesem în Egipt.

— Asemenea! i-am urat.

— Când ai de gând să i te arăți unchiului tău?

Eram încă ancorați, dar bănuiam că agitația generală însemna că ne pregătim de plecare. Fără îndoială, trebuia să aștept până când unchiul meu nu ar mai fi avut cum să întoarcă ambarcațiunea.

— Nu până mâine, cel mai devreme! am zis. Pot să fac ceva ca să ajut?

Kareem și-a înclinat capul, cercetându-mă cu ochii lui mari.

— Sunt o mulțime de lucruri de făcut.

— Mi-ar plăcea să ajut, am repetat.

— Atunci mă poți ajuta în bucătărie. Trebuie să pregătesc micul-dejun pentru echipaj.

Acasă nu pusesem niciodată piciorul în bucătărie, nici măcar ca să fierb apă.

— Sunt convinsă că pot fi de ajutor, am zis.

— Și mama ta a încercat să ajute o dată.

Am împietrit.

— Poftim?

— Cred că voia să treacă timpul mai repede. Mi s-a părut că se simte singură.

Nu avea sens. *Mamá* era cu *papá*; erau inseparabili.

— *Mamá* se simțea singură?

Kareem a dat din cap.

— Tatăl tău își studia mult timp cărțile sau ajuta la planificări. Mereu era ocupat făcând una sau alta. O lăsa singură de cele mai multe ori.

— Pe cine ajuta tata? Pe unchiul meu?

Kareem a aprobat plecându-și fruntea.

— I-ai văzut vreodată pe *papá* și pe unchiul certându-se?

Băiatul și-a scuturat capul, fără să se arate surprins de întrebare. Chipul i-a devenit mai blând și m-a privit cu însuflețire, cu ochii lui

expresivi.

— Semenii cu ea. Îmi pare rău că nu mai sunt.

Mi s-a pus un nod în gât.

— E bine că ești aici, a adăugat.

L-am urmat pe băiat în bucătărie, ștergându-mi pe ascuns ochii. Voiam să știu ce credea Kareem despre *mamá* și *papá*, dacă petrecuse timp alături de ei și cât de mult. Faptul că mă aflam în Egipt nu făcea decât să-mi amintească cât de mult pierdusem din viețile lor. Încă nu înțelegeam de ce îmi interziseseră să fiu alături de ei.

Am ajuns în bucătărie și am cercetat spațiul funcțional. Pe o masă îngustă din lemn se aflau castroane cu ouă și fasole fava, alături de borcane cu diferite condimente, cum nu mai văzusem niciodată. Lămâi și sticle cu ulei de măsline erau aliniate pe un raft nu mai lat de șaiszeci de centimetri.

— Eu voi fierbe boabele de fasole, a spus Kareem. Tu le zdrobești.

— Ce pregătim?

— *Foul* cu tahini, mi-a răspuns, în timp ce aprindea aragazul.

Apoi a desprins o tigaie întinsă dintr-un cârlig.

— Fasole fava amestecată cu chimion și coriandru, lămâie și ulei. Echipajului îi place când adăugăm ouă.

— Sună delicios! Cine te-a învățat să gătești?

— Sora mea mai mare, mi-a răspuns Kareem zâmbind.

— De cât timp faci parte din echipajul unchiului meu?

— De câțiva ani. Am fost pregătiți cu toții de Abdullah, partenerul de afaceri al unchiului tău.

Băiatul și-a îndreptat ochii spre mine, privindu-mă drept în față, și, pentru o clipă, mi s-a părut mai matur decât îl crezusem inițial.

— Ai putea să tai lămâia pe jumătate?

— Asta pot să fac!

Am luat cuțitul pe care mi-l întinsese și am tăiat fructul.

— E pentru prima oară când mă alătur unchiului meu și sunt curioasă în privința muncii lui. Nu a spus prea multe despre cel mai nou sit al lui Abdullah. Tu trebuie să fi văzut atât de multe lucruri interesante!

Kareem a pus ghee cu lingura într-o tigaie și a spart câteva ouă, care

au început imediat să sfârâie. Mi-a ghiorțait stomacul. Nu mai mâncasem de la Groppi.

— Unchiului tău nu-i place să vorbim despre sit, a declarat Kareem ferm.

— De ce?

— Pentru că, *sitti*, el și Abdullah nu au avut niciodată destulă încredere în cineva încât să-i împărtășească orice au găsit.

* * *

Kareem și-a coborât privirea la lipia mea arsă. A strâns din buze, iar eu am încercat să-mi înăbuș râsul. Îl avertizasem! îmi arătase toate ustensilele din bucătărie care păstrau urmele magiei vechi. Un bol care nu rămânea niciodată Iară sare, o cupă care se păstra curată indiferent de ce puneai în ea. Cuțite care răceau mâncarea, linguri care coceau ce amestecai cu ele. Chiar și așa, reușisem să o dau în bară.

— De ce nu ieși pe punte? Cred că suntem gata să plecăm.

După tonul lui, nu părea o sugestie.

M-am îndreptat spre marginea copastiei, atentă să rămân ascunsă printre butoaiele cu provizii, ferită de privirea atentă a domnului Hayes, care ședea în celălalt capăt al vasului. Unchiul meu era adâncit în conversație cu *reis* Hassan și nu prea ieșise din salon.

Eram liberă să arunc o ultimă privire vieții efervescente din Bulaq: bărbați îmbrăcați în caftane fine se tocmeau pentru marfa; marinari egipteni, asudați sub soarele arzător, transportau cutii masive pe ambarcațiunile aflate de o parte și de cealaltă a bărcii noastre. Turiștii mișunau în toate direcțiile, sporovăielile lor cu glas ridicat plutind peste oglinda verde și strălucitoare a Nilului, încă două persoane s-au alăturat echipajului nostru: un bărbat cu burta ca un butoi, umeri lăți și păr blond și rar, și o femeie tânără, apropiată de vârsta mea. Fata purta o rochie scumpă, cu multe volane și ornamente din mătase, iar pe cap avea o pălărie cu borul larg. Afișa o ținută regală, dar ochii ei alunecau încontinuu în lungul și-n latul ambarcațiunii. Vântul i-a desprins câteva şuvițe delicate de păr blond ca mierea, care i-au plutit peste chipul fin. Nu-mi aminteam ca părinții mei să-mi fi vorbit despre cei doi.

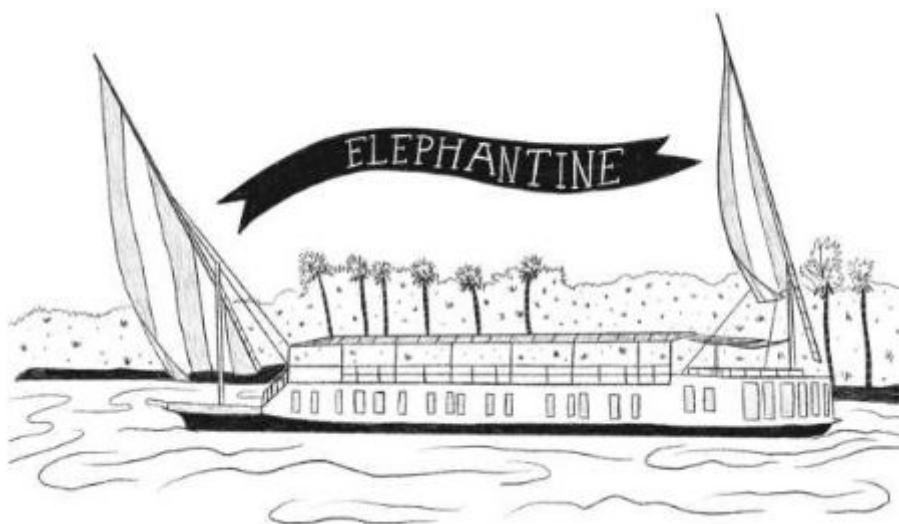
Brusc, fata s-a întors în direcția mea, așa că m-am pitit după un

butoi. Nu-mi puteam explica de ce, dar prezența ei îmi crea o stare de disconfort. Poate pentru că avea o vârstă apropiată de a mea și era în mod clar așteptată și dorită aici, așa cum eu nu fusesem niciodată.

Mă rodea curiozitatea. Voiam să aflu cine este și ce caută la bordul navei unchiului meu.

Am rămas ascunsă până când s-au desfăcut pânzele, care s-au umflat sub bătaia vântului din nord, și apoi am pornit la drum, lăsând în urmă piramidele și orașul celor o mie de minarete. Briza tăioasă îmi bătea în păr, desprinzând șuvițe din cocul strâns, pe care îl îndesasem sub fes. Am strâns cu putere balustrada, convinsă că, din clipă în clipă, cineva, de undeva, avea să mă strige pe nume. Dar singurele sunete veneau de la echipajul din jurul meu, pălăvrăgind și cântând, în timp ce curentul ne trăgea mai departe. *Elephantine* înainta spre izvor, îndreptându-se spre sud, alături de zeci de *felucca*, ambarcațiuni mici din lemn, cu pânze înguste, sub forma unui triunghi uriaș. Acestea împânzeau mărețul fluviu și îi purtau la bord pe călătorii aflați în căutarea aventurii.

M-am dus să-mi iau carnetelul pentru schițe, apoi m-am cuibărit din nou pe punte, ascunsă printre butoaie, și am început să desenez barca din amintire.

Mi s-a reaprins curiozitatea pentru cealaltă pasageră. Prezenta ei rămânea un mister, iar ceilalți membri ai echipajului păreau la fel de surprinși de prezența ei la bordul lui *Elephantine*.

Starea de disconfort de mai devreme a revenit. Fata se plimba peste tot, în mod clar binevenită și având dreptul să facă orice pofteste. S-a făcut chiar utilă, despachetând provizii și ducând diverse lucruri prin cabine, în vreme ce eu trebuia să rămân ascunsă, nevăzută, și cu siguranță nedorită și nefolositoare. Aveam încredere în deghizarea mea, dar aceasta nu funcționa decât dacă eram înconjurată de ceilalți membri ai echipajului. Oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă, așa că o adolescentă rătăcită printre marinari nu era ceva care le-ar fi putut trece prin minte să observe - asta doar dacă nu cumva cineva mă căuta *chiar* pe mine.

Dar unchiul meu credea că mă aflu pe o cu totul altă ambarcațiune. Cât despre domnul Hayes... Trebuia să mă feresc din calea lui doar încă o zi. Am simțit cum tensiunea mi se scurge prin piele și mușchii mi se relaxează.

Eram la adăpost.

Am scos încetișor cutia veche din geantă și am simțit lemnul cald pe piele, uneori vibrând, de parcă magia dinăuntrul ei ar fi vrut să țâșnească afară. Era o dovadă că lucrurile fragile puteau să supraviețuiască. Cutia vorbea despre o eră de mult apusă, despre un nume pe care istoria și-l amintea. Cleopatra.

O nouă amintire a ieșit la suprafață și am oftat, afundându-mă într-un moment vechi de secole. Regina Nilului stătea aplecată deasupra unei mese cu diferite ingrediente, împrăștiate dinaintea ei în boluri mici și borcănele din ceramică. Se concentra asupra unei singure file de pergament, acoperite de simboluri stranii și desene. Am reușit să deslușesc doar schița unui șarpe care își înghițea coada și o stea cu opt colțuri. Degetele agere ale femeii amestecau, fărâmau și omogenizau ingrediente. Am recunoscut miere și sare, petale uscate de trandafiri și ierburi, alături de dinți de animale și untură. Femeia purta o rochie lungă, aproape transparentă, și era împodobită din cap până în picioare cu bijuterii bătute în lapislăzuli, granate, perle, aur, turcoaze și ametiste, care-i decorau gâtul, încheieturile, gleznele și pantofii.

În fața ei, de cealaltă parte a mesei, stăteau două femei, îmbrăcate elegant, însă cu mai puțină opulență prin comparație cu ținuta bogată a Cleopatrei. Erau o reflexie a grației și frumuseții ei. Am știut din

instinct că erau slujnicele personale.

Una dintre ele a rostit o întrebare, limba antică mângâindu-mi pielea. Mi-aș fi dorit s-o înțeleg.

Cleopatra nu s-a oprit din treabă, dar a dat din cap. Slujnica mai mică de înălțime a pus o altă întrebare.

Cleopatra a răspuns cu o voce clară. Nu era șovăitoare, nici delicată, ci o voce care alina și inspira, care știa să dea ordine și să convingă.

Scena s-a estompat, de parcă ar fi fost fila întoarsă dintr-o carte. Încetul cu încetul, am redevenit conștientă de împrejurimi, ajutată de cântecele echipajului să mă întorc în prezent. Pentru câteva clipe, nu am putut decât să respir, în timp ce oroarea a ceea ce văzusem îmi reverbera în gând.

Cleopatra practica magia. Scena la care fusesem martoră o arăta creând o vrajă. Am oftat, dorindu-mi să fi știut ce făcea. Păruse încrezătoare, nu fusese întâia oară când prepara poțiuni.

Mi s-a făcut pielea de găină, pentru că începeam să conștientizez ceva. Cineva mă privea. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă. Am îndesat cutia înapoi în geantă, cu inima bubuindu-mi în piept, apoi m-am răsucit și am studiat puntea. Eram ascunsă în spatele catargului, înconjurată de butoaie vechi, dar urechile îmi țiuiau în semn de alarmă.

Nu era nimeni.

Nici vreunul dintre membrii echipajului, împrăștiați pe la posturile lor, nici căpitanul sau unchiul meu, care ieșise în cele din urmă din salon. M-am mișcat și mi-am aruncat privirea de după lemnul gros al catargului. Domnul Hayes își găsise locul în fața vasului, cu un fel de grație leneșă în felul în care stătea rezemat de balustradă. Privea melancolic spre Cairo.

M-am întrebat dacă regreta că mă lăsase în urmă.

Ce gând *caraghios*! Nu conta dacă regreta sau nu. Mi-am scuturat capul, forțând întrebarea nedorită să-mi iasă din minte. M-am răsucit și m-am lăsat pe punte, iar pleoapele mi s-au închis, îngreunate de somnolența adusă de adierea brizei. Când mi-am deschis din nou ochii, am văzut că o umbră bloca lumina puternică a soarelui.

— Ți-e foame? m-a întrebat Kareem.

Am dat din cap și el mi-a întins mâncarea; două ouă și fasole, care nu era nici pe departe la fel de sărată pe cât fusese a mea. Gustul savuros al chimionului și al usturoiului a trezit un val de căldură înăuntrul meu, care mi s-a răspândit în fiecare celulă a trupului. Aș mai fi vrut o porție, dar m-am abținut să-i cer. L-am urmărit în schimb până în bucătărie și l-am ajutat să spele vasele cu săpun, într-o găleată mare.

Kareem m-a ținut ocupată cu pregătirea mesei de prânz tot restul zilei. Am gătit pește pane cu lămâi fripte pe deasupra și garnitură de vinete prăjite într-un sos gros și savuros. A urmat curățenia de după. Pe măsură ce orele se scurgeau, am început să mă simt eliberată de tensiune, de parcă aceasta ar fi fost purtată departe, frântură cu frântură, de vântul din nord. Cum distanța dintre *Elephantine* și Cairo creștea, devenea din ce în ce mai puțin probabil ca unchiul meu să ne întoarcă pe toți din drum. Însă tot nu știam cum și când să mă arăt.

Tío Ricardo avea să fie furios, indiferent în ce manieră alegeam să o fac.

Grijile au început să-mi dea târcoale. Ce va face când va afla adevărul? Fusesem atât de concentrată să urc la bord, că nu mă mai gândisem la ce avea să urmeze. Fusesem martoră la furia lui amară când vorbise despre cum *papá* stătuse în calea a ceea ce își dorea. Și acum iată-mă, nesocotindu-i porunca!

Și fără să am pe nimeni alături, în care să am încredere că mă va ajuta.

— Vrei să mă ajuți să servesc cina în salon? m-a întrebat Kareem, smulgându-mă din gândurile mele.

Instinctul îmi spunea să refuz, dar curiozitatea mă ațâța. Toți vor fi în salon, unde aveau să mănânce și să discute în voie. Poate că aș fi putut s-o zăresc pe fata misterioasă care urcase la bord. Era ocazia ideală să trag cu urechea la discuții și astfel să completez golurile din activitatea unchiului meu. Teoretic, părinții mei luaseră parte la excavările lui și aș fi putut să aflu câte ceva despre ceea ce puneau la cale în zilele de dinaintea dispariției lor.

Kareem mă privea, așteptându-mi răspunsul. Mă ajutase întreaga zi să nu fiu luată la ochi de restul echipajului. Deși nu mi-o spusese, m-

am întrebat dacă făcuse asta de dragul părinților mei.

— Te ajut, am zis.

* * *

Kareem a pășit înaintea mea în salonul gol, ducând două platouri pline cu *kushari*, un fel de mâncare pe bază de linte și paste, cu sos de tomate și orez. Eu aduceam un urcior mare de *limeade* cu mentă, pe care o gustasem deja și puteam să confirm că era delicioasă. Am așezat vasele în centrul mesei, apoi

m-am alăturat lui Kareem la o oarecare distanță de aceasta, unde așteptau și ceilalți chelneri. Mi-am păstrat capul plecat în vreme ce un alt membru al echipei umplea paharele.

Mesenii au sosit discutând încet între ei și au luat loc la masa rotundă din salonul elegant - erau toți bărbați, singura excepție fiind tânăra femeie pe care o văzusem mai devreme. Dintre toți patru, doar pe doi îi cunoșteam.

Unchiul meu era atent la scrisoarea pe care o strângea în mână, în vreme ce domnul Hayes era prins într-o discuție aprinsă cu domnul masiv care o însoțea pe tânără. Kareem mi-a făcut semn să mă așez în spatele unui servitor deosebit de înalt și să stau lipită de perete. Eram bine ascunsă și mă simțeam norocoasă că niciunul dintre membrii echipajului nu știa cine sunt. Mi-am fixat privirea asupra vârfurilor ghetelor mele din piele, care abia se întrezăreau pe sub tunica lungă.

— Ei bine, nu ne ține pe jar! a zis domnul Hayes. Ce zice scrisoarea?

— E de la șeful de echipă? l-a întrebat bărbatul masiv, cu accent englezesc.

Era un uriaș față de ceilalți meseni, cu membre lungi și oase mari. Postura lui trăda faptul că îndrăgește liniile drepte și regulile. S-a servit singur, cu mișcări precise și exacte. Silueta subțire a tinerei o făcea să pară o margaretă legănată de vânt prin comparație cu statura lui. O pală mai puternică ar fi putut s-o smulgă din rădăcini.

Cu toate acestea, ochii ei deschiși la culoare păreau să caute tot timpul ceva. Zburau de la masă la ferestrele care înțesau peretele curbat și se întorceau la companionii ei. Nu avea astâmpăr.

— Nu, e de la Abdullah, a răspuns *tío* Ricardo. Au reușit să descopere încă o intrare, dinspre anticameră. Este blocată însă de

foarte mult moloz.

Unchiul s-a încruntat, cu ochii la mesaj.

— Cel mai probabil asta indică faptul că, oriunde ar da această intrare, locul a fost deja descoperit și golit de toate lucrurile de valoare. Putem doar spera că au rămas relicve intacte.

— Mă îndoiesc, a răspuns bărbatul masiv. Hoții au învățat câți bani pot scoate pe relicvele sculptate. Mai ales egiptenii săraci.

— Nu te plătesc pentru opiniile dumitale, a zis *tío* Ricardo pe un ton tăios.

Bărbatul a ridicat din umeri și tacâmurile i-au zgâriat farfuria. Mișcarea a scos un scrâșnet înfiorător, care l-a făcut pe domnul Hayes să se crispeze și să-și umple paharul cu whisky din plosca pe care o avea mereu la îndemână. Aș fi vrut să-i umplu farfuria cu pâine, ca să i se îmbibe în ceva alcoolul din corp.

— În camera aceea s-ar putea găsi o altă intrare, care nu a fost încă descoperită! a zis *tío* Ricardo. Eu ți-am zis, Whit, că ar fi trebuit să plecăm cu câteva zile mai devreme! Acum am fi putut face descoperiri!

— Nu s-a putut, a răspuns molatec domnul Hayes. Cât despre cina cu sir Evelyn și Maspero, tu însuși ai aranjat-o. Nu-ți permiți să pierzi licența pentru sezonul următor, Ricardo! Gândește-te la ce va spune Abdullah dacă vei da greș.

Unchiul s-a întunecat.

— Ca să clarificăm, a grăit englezul masiv, *tu nu* ai avut o dispută cu domnul Maspero și cu sir Evelyn? Pentru că *eu am* un contract pentru tot restul sezonului acesta și pentru următorul.

M-am uitat pe furiș la bărbatul ale cărui mișcări rigide nu se relaxaseră deloc pe durata cinei. Privea drept spre unul dintre pereții salonului, pe care erau prinse, într-o linie lungă, puști. Aproape că puteam să-mi închipui arma grea în mâinile lui. Mi-a alunecat un fior rece pe șira spinării.

Domnul Hayes l-a măsurat pe bărbat cu o expresie precaut neutră. Felul în care se purta era foarte diferit de modul în care-l văzusem comportându-se până acum. Nici măcar nu părea să observe prezența tinerei femei de lângă el. Nici cât să o roage să-i paseze sarea. Pur și simplu s-a aplecat prin fața ei, de parcă ea nu s-ar fi aflat acolo.

— Bineînțeles că a avut, a mormăit domnul Hayes, presă- rând sare din belșug. Ricardo nu se poate abține.

— Conversația a meritat și o știi prea bine! i-a răspuns *tío* Ricardo. Am și eu o limită.

— Cum așa, domnule? a intervenit bărbatul masiv. Nu din acela, Isadora, este prea picant pentru tine.

Fata și-a ridicat privirea, cu buzele strânse îndărătnic. Și-a presărat apoi din belșug condimentul roșu peste mâncare, a luat prima furculiță cu calm, iar bărbatul a oftat demonstrativ. Mi-am ascuns zâmbetul. Poate că fata era mai interesantă decât crezusem la început.

— Mă tem că mama ei îi oferă prea multe libertăți, a spus bărbatul masiv, de parcă fiica lui nu s-ar fi aflat lângă el.

Ochii deschiși la culoare ai Isadorei au lucit, dar, într-o clipă, expresia i-a redevenit impenetrabilă, de o neutralitate care nu trăda nimic. Am empatizat imediat cu ea. Unchiul meu și-a reîntors atenția la bărbatul masiv.

— Pentru a-ți răspunde la întrebare, îți pot confirma că nici *monsieur* Maspero și nici sir Evelyn nu au idee ce naiba facem noi aici.

— Domnul să ne apere dacă vor afla vreodată! a adăugat domnul Hayes.

— Tocmai de aceea m-ați angajat pe *mine*, a spus bărbatul înalt.

Domnul Hayes l-a cercetat cu atenție. Suspiciunea i se citea în fiecare linie a trupului, de la umerii încordați la degetele cu care strângea cuțitul și furculița.

Privirea mi s-a îndreptat spre unchiul meu. Părea, la fel ca domnul Hayes, să nu fie în largul lui. Dar, în loc să dea glas grijilor care l-ar fi putut măcina, a zis:

— Sper că nu va trebui să apelăm niciodată la serviciile dumitale, domnule Fincastle.

— Noroc! a completat domnul Hayes sec.

— Păcat că a trebuit să te angajez, a comentat unchiul.

— Te referi la pierderea finanțatorilor tăi?

— Da, moartea lor a fost o lovitură grea.

— Ei bine, nu e totul pierdut! a spus domnul Fincastle. Acum ești cu siguranță un om bogat.

Și-a rotit furculița în jur, arătând demonstrativ ambarcațiunea.

— O observație dezgustătoare! a remarcat unchiul meu. Domnul Fincastle a zâmbit rece.

Adevărată însă.

Mi-a înghețat sângele în vene. Moștenirea mea plătise oare pentru toate acestea? Un alt gând m-a lovit. Bărbatul vorbise despre *finanțatori*. Îmi vâjâia capul. Vorbeau despre părinții mei, care finanțaseră întreaga operațiune. A început să mi se împăienjenească privirea. De ce nu mă gândisem la asta până acum? Mi-au tremurat genunchii și m-am rezemat de perete ca să nu mă aplec.

După moartea părinților mei, unchiul meu avea la dispoziție toți banii de care ar fi putut avea vreodată nevoie.

CAPÍTULO CATORCE

În dimineața următoare, vântul a continuat să ne împingă înainte, spre marea ușurare a echipajului de la vâsle. Pânzele se umflau ca niște burți rotunde, plimbându-ne pe lângă monumente extraordinare, în nuanțe aurii, deși pe jumătate în ruine. De o parte și de cealaltă a vasului se întindeau bancuri de nisip, ca niște role interminabile de pergament, ilustrate cu peisaje pitorești care înfățișau temple antice și pescari în bărcile lor mici, ocupați cu aruncatul plaselor pentru pești. Kareem știa după nume toate satele pe lângă care treceam.

Unele aveau case cu pereți din pământ și erau înconjurată de mlaștini, în vreme ce altele apăreau mai impunătoare, cu clădiri scunde și solide, orientate spre verdele intens al apei. Fluviul se întindea ca o arteră prin ținut și am înțeles de ce era venerat în Egipt. Oferea viață și mijloace de subzistență; te purta spre aventuri și noi descoperiri, dar, în același timp, te aducea și înapoi acasă. Kareem m-a învățat numele zeilor legați de Nil: Hapi, zeul inundațiilor; Sobek, zeul crocodililor din fluviu; Anuket, zeița cataractelor⁴.

— Știi multe despre religia antică a Egiptului, i-am spus băiatului.

— Asta doar datorită lui Abdullah, mi-a zis. El este cel învățat în echipa noastră.

Într-un târziu, Kareem m-a luat cu el la treabă, convingându-mă să mă desprind de balustradă. Am început să frec puntea, cu capul plecat și urechile ciulite, încercând să fiu atentă, în caz că avea să apară *tío* Ricardo sau domnul Hayes. Celălalt companion al lor, domnul Fincastle, nu-mi acorda nicio atenție, așa că nu mă oboseam să fiu atentă și la el. Pe la prânz ne-am oprit, pentru ca bucătarul și Kareem să poată merge pe mal, ca să folosească unul dintre cuptoarele publice pentru a face pâine. Am descoperit că masa principală a zilei era o lipie prăjită, înmuiată în ulei de măsline și aseasonată cu sare și piper, pe care o amestecai cu linte până când totul ajungea să arate ca o supă consistentă. La deșert am ronțait curmale, în vreme ce unii dintre

membrii echipajului se delectau cu tutun și cafea.

După prânz am frecat în continuare puntea, până când am ajuns în capătul navei, croindu-mi drum spre catarg, îmi amorțiseră degetele de la cât le ținusem încleștate pe peria cu peri aspri și mă durea spatele pentru că îmi petrecusem ziua în genunchi. Am trecut peste disconfort, deoarece mă bucuram să văd ce bine arată puntea. Freca bine și murdăria dispărea, scoțând la iveală lemnul frumos de dedesubt.

Cineva a strigat, cuvintele indescifrabile fiindu-i luate de vântul care devenise dintr-odată furios. Mi-am ridicat privirea și părul mi s-a împrăștiat de sub pălărie, într-o învâlmășeală de bucle. Am văzut dinaintea ochilor coli de hârtie care zburau purtate de vânt și m-am tras la o parte, ca să nu fiu plesnită în față.

— Nu! a urlat *reis*. Apucă-le, bufonule!

Căpitanul își rotea sălbatic privirea prin jur, arătând în toate direcțiile, în mod clar disperat.

Scena se desfășura cu o viteză nebună; mai mulți dintre membrii echipajului au alergat pe punte, apucând foile care

pluteau ca fulgii de nea într-o furtună de zăpadă. Am sărit în picioare și am pus mâna pe două file. O a treia mi-a atras atenția: se înălța, zbura peste bord...

M-am smucit în față, cu brațul întins și degetele răsfirate larg. Ambarcațiunea s-a clătinat, apa împrășcând cu putere. Mi-a fost clar că făcusem o greșeală. Nu reușisem să pun mâna pe hârtie și mă aplecasem prea mult în afară, iar când *dahabeeyah-ul* s-a plecat, am zburat peste bord și am aterizat în apă.

Nu am avut când să strig după ajutor.

Apa caldută m-a înghițit, plesnindu-mi cu putere palmele. În jurul meu au explodat bule, într-un dans amețitor. Am clipit și mi-am luat avânt, hotărâtă să-mi împing cu putere trupul, și am țâșnit la suprafață scuipând apă.

— Om la apă! Am pierdut un om! a țipat cineva de pe barcă.

Am scuipat apa printr-o criză de tuse și m-am luptat din greu să nu mă duc din nou la fund. Curentul mă trăgea în jos, cu o forță nebănuită, decis să învingă. Mi-a alunecat ceva pe lângă gleznă și mi-a scăpat un țipăt îngrozit. Nu mai înnota- sem niciodată într-un fluviu,

așa că apa adâncă îmi umplea imaginația cu cele mai îngrozitoare închipuiri. Ce pândeă în adânc? Apa era prea întunecată ca să pot vedea ceva clar și se strângea în jurul meu ca un pumn amenințător. Când mi-am lăsat capul pe spate și am privit în sus, am dat cu ochii de privirea amuzată a domnului Hayes. Și-a rezemat brațele de balustradă și trăsăturile lui frumoase s-au contorsionat în hohote de râs, părul castaniu lucindu-i precum chihlimbarul poleit în lumina soarelui.

— Ai înotat până aici, Olivera?

— Foarte amuzant!

— E o zi frumoasă pentru îmbăiat, nu crezi?

— Domnule Hayes, am spus, scuișând apă, ți-aș aprecia foarte mult ajutorul.

Bărbatul și-a examinat unghiile.

— Nu știi ce să zic. Mie ce-mi iese?

— Am crezut că ai scrupule.

Fără să ezite, mi-a răspuns sec:

— Știi doar cum să scriu corect cuvântul.

Asta m-ar fi făcut să zâmbesc, dacă n-aș fi fost ocupată să dau disperată din mâini, împrôșcând în jur apă și încercând să-mi țin capul la suprafață.

— Nu sunt o înotătoare bună, am spus, fără să-mi pot ascunde panica din glas.

Într-o clipă, expresia glumeață i s-a preschimbat întruna sumbră.

— Ce ai zis?

— Nu *plănuisem* să ajung în apă!

— La naiba!

S-a întors cu spatele și a revenit într-o clipă, cu un rotocol mare de funie. A aruncat un capăt spre mine, care a aterizat la câțiva metri depărtare. Nu-mi dădusem seama că fusesem purtată de curenți în larg.

— Poți ajunge la ea?

M-am străduit să înaintez, apropiindu-mă încet, dar sigur de *Elephantine*. Însă curentul m-a împins înapoi. Mormăind un blestem, am dat sălbatic din picioare și am reușit să apuc funia.

— Cred că mă descurc singură.

— Va trebui să schimbăm câteva cuvinte, mi-a zis domnul Hayes pe un ton sumbru, pregătindu-se să sară în apă. Mai multe chiar!

— Abia aștept, am spus, scuipând apoi apa râului.

— Rahat!

Ochii domnului Hayes, fixați asupra ceva din spatele meu, s-au mărit.

— *Inez!*

Mi-am întors pe jumătate capul și am dat de o creastă de obsidian, care spinteca suprafața apei - o umbră mare, care se mișca cu viteza unui glonț. Trupul mi-a fost cuprins de groază și m-am oprit din înot, paralizată. Un crocodil de Nil. La zece metri depărtare, venea spre mine.

Am auzit hărmălaie deasupra, conversații frenetice, care mi se păreau însă că vin de la milioane de kilometri depărtare. Nu-mi puteam lua ochii de la prădătorul care înota spre mine. În cele din urmă mi-am venit în simțiri și am înotat bezmetic spre *dahabeeyah*. Undeva, în apropiere, am simțit mișcare - un trup masiv izbea apa, apropiindu-se de mine. Domnul Hayes s-a ridicat la suprafață și și-a scuturat capul, cu părul lui întunecat și ud lipit de față. M-a ajuns dintr-o suflare și mi-a strâns mâna.

— Ah, nu! Nu, nu! am bălmăjit.

— Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic, mi-a spus calm. Respiră adânc.

Abia am apucat să trag aer în piept, că m-a și tras sub apă.

Nu puteam să văd nimic în fața ochilor din cauza apei nămolose a Nilului, dar știam că ne afundam adânc, tot mai adânc, că înotam până la fund. Buruieni și ierburi lungi se întindeau spre noi, amenințând să ne înlănțuie. Palma aspră a domnului Hayes a cuprins-o pe a mea și trupul lui masiv s-a strâns în jurul meu. Era ca o ancoră de nezdruncinat în calea curentului. Nisipul se învârtejea de jur-împrejurul nostru și au început să mă ardă plămânii. Am vrut să înot spre lumină, dar domnul Hayes m-a ținut pe loc, scuturându-și capul.

Mi-a cuprins obrazii cu mâinile lui și mi-a tras delicat capul spre el, până când gurile ni s-au întâlnit. Niciunul dintre noi nu a închis ochii

și am simțit cum atingerea mi se propagă ca un curent electric în fiecare celulă a trupului. Bule de aer treceau de pe buzele lui pe ale mele, în mine. Presiunea pe care o simțeam în piept a scăzut și mi-am întors capul, pentru că nu voiam să-i fur și mai mult aer. Am așteptat încă trei bătăi de inimă, cu degetele întrepătrunse, apoi domnul Hayes și-a luat avânt, lovind cu picioarele fundul nisipos al râului, și ne-am înălțat. I-am simțit picioarele atingându-le pe ale mele cât ne urca spre lumină.

Am străpuns suprafața apei și m-am șters la ochi la timp ca să-l văd pe domnul Fincastle țintind și trăgând în apă, de pe puntea vasului. Deasupra noastră ploua cu gloanțe furioase. Fiica bărbatului masiv, Isadora - margareta delicată - i s-a alăturat. În timp ce vântul îi răvășea părul, fata a scos lent un pistol lucios. Părea subțire și delicat în mâna ei înmănușată.

Cu o ținută și un calm desăvârșite, a apăsat pe trăgaci.

Respectul pe care i-l purtam a crescut infinit în vreme ce o vedeam alături de tatăl ei, trăgând în prădător.

— Liber? a strigat domnul Hayes.

— Așa cred! i-a strigat la rândul său domnul Fincastle.

Echipajul de pe *Elephantine* se strânsese roată în jurul bărbatului masiv și al fiicei lui. La auzul cuvintelor sale, toată lumea a izbucnit în urale zgomotoase, inclusiv Isadora. Puteam să-i văd mulțumirea plină de mândrie din locul în care mă legănam în Nil.

— Da, sărbătoriți vă rog o situație care ar fi putut să fie cu ușurință prevenită! a mormăit în barbă domnul Hayes.

S-a întors apoi spre mine, cu cutele din colțurile ochilor adâncite din cauza efortului. M-a tras în brațele lui. Cuvintele i-au ieșit pe gură pe jumătate strigate.

— Ești bine?

Am râs forțat, încă înfricoșată, încercând să nu mă holbez la picătura de apă de pe obrazul lui.

— N-a fost chiar așa de rău!

— Ah, da, ne-am distrat de minune, a spus domnul Hayes, pe un ton care semăna atât de mult cu al unui aristocrat, că am clipit uimită.

Cămașa lui, de un albastru-deschis, i se asorta cu ochii și îi scotea

în evidență umerii bine făcuți. A dat din picioare, punând distanță între noi, și a arătat spre barcă.

— După tine, Olivera!

Am înotat cu el alături. Vântul bătea cu putere deasupra noastră, legănând-o periculos pe *Elephantine*. Funia era încă atârnată de bord. S-a mai aruncat una pentru domnul Hayes, iar el și-a petrecut-o în jurul pumnului.

— Leagă-ți-o pe cealaltă în jurul taliei, m-a instruit. Te vor trage la bord.

După momentul neplăcut în care am fost trasă brutal în barcă, am reușit să respir din nou cu adevărat, pentru prima oară de când căzusem peste bord. Am simțit clipa precisă în care toți ceilalți și-au dat seama că eram femeie. Eram înconjurată de membrii echipajului, care mă priveau cu gurile căscate, formele corpului meu fiind clar etalate de tunica albă pe care o purtam. Mi-am încrucișat brațele peste piept.

Domnul Fincastle se afla în fața mea, îmbrăcat cu pantalonii lui kaki, cu cizme înalte și pușca rezemată de umăr.

— Se pare că avem un pasager clandestin. Și cine ești, mai exact?

Vântul mi-a lipit hainele ude de corp și mi-au clănțănit dinții.

— I-Inez Emilia O-Olivera. M-mă bucur să vă cunosc. Vă mulțumesc că ne-ați salvat!

Domnul Hayes mi-a aruncat o privire sumbră. Mi-am zis că probabil ar fi trebuit să-i mulțumesc și lui.

Dintr-o singură mișcare fluidă, domnul Fincastle și-a tras pușca și a ațintit-o în dreptul feței mele.

— Și de ce te aflai la bord? Ai venit să spionezi excavațiile?

Am privit în lungul țevii de la pușcă, cu inima bubuindu-mi în piept. Isadora a scăpat un oftat și atenția mi s-a îndreptat spre ea.

— Ce *naiba* faci? a intervenit domnul Hayes, pășind în fața mea. E nepoata lui Ricardo, idiotule! Lasă pușca jos!

Dar bărbatul nu a lăsat-o. Domnul Fincastle mă cerceta cu răceală, de parcă aș fi reprezentat cu adevărat o amenințare pentru toți cei aflați la bord. Fiica lui se uita la mine cu o privire discretă și compătimitoare. Tatăl ei a făcut un pas spre mine. Dacă apăsa pe

trăgaci, nu aveam să supraviețuiesc. Aș fi vrut să-l atac, dar am înțeles din instinct că, dacă mă mișcam chiar și un milimetru, nu ar fi ezitat să mă împuște.

— Lasă dracului arma! a spus domnul Hayes încet, fără să-și ascundă amenințarea din glas.

— Bagi tu mâna în foc pentru ea?

— Da.

Isadora a ridicat din sprâncene și și-a plimbat privirea de la unul la altul, în mod clar interesată. Domnul Fincastle și-a pus arma sub braț și și-a ridicat mâinile.

— Niciodată nu poți fi prea prudent.

Apoi a plecat cu pas legănat, de parcă nu mi-ar fi amenințat viața cu doar câteva clipe în urmă, chiar după ce mi-o salvase.

Isadora și-a dat jos jacheta din muselină și mi-a întins-o.

— Pentru decentă.

M-am înroșit și am tras-o rapid peste mine.

— *Gracias*. Adică mulțumesc!

Mi-a zâmbit cu gropițe și, după ce i-a aruncat în trecere o privire domnului Hayes, a luat-o repede după tatăl ei, ascunzându-și pistolul în buzunarul de la fustă.

— Vă puteți relua cu toții activitatea! a strigat domnul Hayes spectatorilor rămași.

Echipajul s-a risipit. Domnul Hayes și-a dat pe spate părul ud. Cu o privire brusc alarmată, a început să-și pipăie buzunarele pantalonilor, apoi a murmurat o înjurătură. Aproape că nici nu l-am auzit, atentă cum eram la materialul umed care se lipise de liniile bine definite ale mușchilor care-i acopereau abdomenul. Bumbacul ud i se prinsese de pulpele zvelte. Era ca și cum ar fi fost gol.

M-am forțat să-mi feresc privirea, simțindu-mă în mod straniu amețită.

— Ai pierdut ceva?

— Plosca fratelui meu. Ținea mult la ea.

Cel mai probabil acum aparținea unui alt crocodil.

— Poate că e mai bine așa.

S-a uitat urât la mine, apoi a început să-mi desfacă nodul din talie,

degetele lui calde atingându-le pe ale mele. O senzație intensă a pornit de sub buric și mi-a urcat până în obraji acum înroșiți. Gura îmi părea mai uscată decât nisipurile de aur care ne înconjurau. Domnul Hayes și-a plecat bărbia, concentrat asupra nodului, cu fața la doar câțiva milimetri de a mea. Ochii albaștri îi erau tiviți cu gene negre lipite între ele de apă. Un fior cald mi s-a împrăștiat pe piele și am tremurat. Domnul Hayes s-a oprit și și-a ridicat chipul ca să mă privească în ochi. Mă irita faptul că-l consideram chipeș, pentru că nu puteam avea încredere în el. Mi-am mușcat buza inferioară, iar el a urmărit gestul cu pleoapele pe jumătate coborâte.

Expresia de pe chip i s-a îmblânzit.

— Chiar ești bine?

Îngrijorarea tandră din tonul lui îmi amintea de o băutură fierbinte. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Parcă nu mai puteam să respir. Eram conștientă vag că mă apropii prea mult de marginea prăpastiei. Un singur pas greșit și eram pierdută.

Domnul Hayes și-a dres vocea și și-a coborât privirea, întorcându-și atenția la funie.

— Ai o ținută aparte, mi-a zis încet, pe un ton neutru. Ți-ai luat-o recent?

— Am avut o tunică în plus, răătăcită prin bagaj. Ar fi fost păcat să nu o folosesc.

Domnul Hayes a tras de funie și aceasta s-a desfăcut. În ochii lui albaștri lucea o scânteie periculoasă.

— Ești arsă de soare. Unde naiba ți-e pălăria?

— Purtam una.

— Purtați un fes înainte să cazi peste bord. Nu te protejează câtuși de puțin de razele soarelui! Și soarele poate fi foarte periculos în acest moment al zilei.

— Pălăria nu se asorta cu ținuta, am comentat. Am avut nevoie de o deghizare practică.

— Dumnezeuule, *chiar* ai fost tu! a grăit, uluit. Tu ne-ai servit la cină. Mi s-a părut mie că simt miros de vanilie.

— *Poftim ?*

— Săpunul tău, mi-a răspuns, imperturbabil. Ar fi trebuit să știi!

Dar am crezut că este imposibil...

— Ar trebui să-ți asculți instinctele. Nu te vor trăda.

Domnul Hayes a tresărit, de parcă i-aș fi tras o palmă. A făcut brusc un pas în spate.

— Ce este?

Și-a scuturat capul și a zâmbit, dar nu era unul dintre zâmbetele lui adevărate, ci unul dur, cioplit în piatră.

— Vino cu mine, *señorita* Olivera!

— Nu, aș prefera să nu vin. *Gracias!*

Am arătat hainele ude de pe mine.

— Chiar ar trebui să mă schimb.

Domnul Hayes s-a rezemat cu cotul de balustradă și ma privit rece.

— Va trebui să dai ochii cu unchiul tău la un moment dat,

M-am aplecat și am stors tivul tunicii mele lungi.

— O voi face, când voi fi pregătită. Ce zici de câteva zile mai târziu?

Domnul Hayes a râs scurt.

— Ce te face să crezi că nu te va găsi până atunci?

Spaima mi-a răspândit fiori reci pe șira spinării. Abia acum am înțeles câtă nevoie aveam de un aliat. Nu aveam câtuși de puțin încredere în domnul Hayes, dar sărise în Nil după mine, chiar și după ce văzuse că era periculos. Nu voiam să dau piept cu unchiul meu de una singură.

— Vei rămâne cu mine?

Domnul Hayes a mijit ochii. Mi-a cercetat chipul, citind pe el ceea ce încercam cu disperare să ascund.

— De ce ești agitată?

— Va fi furios. Mi-ar fi de folos dacă mi-ai lua partea.

Mi s-a părut oripilat de idee.

— În niciun caz!

Pe jumătate cuprinsă de frenezie, m-am gândit la ce aș putea spune ca să câștig mai mult timp.

— După ziua pe care am petrecut-o împreună în Cairo, am crezut că am devenit prieteni.

— Nu mai am prieteni, a declarat el. Doamne, iartă-mă, de ce ți-ai închipui așa ceva?

Mi s-au aprins obraji.

— Mi-ai salvat viața. Am luat masa împreună. M-ai sărutat de rămas-bun?

— Greșeala ta să vezi ceva deosebit în toate astea. Mă port cu toată lumea la fel. În plus, dacă ai fi crezut că suntem *prieteni*, nu m-ai fi mințit prefăcându-te că ești altcineva pe barca asta afurisită!

Rușinea îmi ardea obraji. Mi-am amintit cum m-am uitat prosteste după el când a plecat, la hotel, și cum am atins pielea pe care o atinseseră buzele lui.

— Deci săruți pe oricine îți iese în cale.

A zâmbit mai larg.

— E o întrebare, Olivera?

— Ei bine, de ce ai făcut-o?

— De ce nu? a spus, ridicând indolent din umăr. Nu totul trebuie să însemne ceva. A fost doar un sărut.

— Ai grijă. Iese la iveală cinismul.

— Nu are rost să ascund ceva ce ai văzut de la început. Domnul Hayes a oftat. Fără să-și deranjeze postura aparent degajată, mi-a prins încheietura într-o strânsoare fermă și a rânjit când mi-a văzut uimirea de pe chip.

— Hai să sfârșim odată cu asta! Trebuie să te târăsc până la el sau ești de acord să mergi cu mine?

Mi-am ridicat bărbia, strângând din dinți, și m-am străduit să ignor că fierbințeala degetelor lui îmi întetea bătăile inimii.

— Fie cum vrei tu atunci.

— Fată bună, a murmurat și m-a eliberat.

Am pășit umăr la umăr, domnul Hayes reușind cumva să mă conducă spre salon fără să pășească în fața mea sau să mă atingă din nou. Avea o prezență care impunea ascultare. Din cine știe ce motiv însă, aveam impresia că refuză categoric orice poziție de conducere.

Mi-a aruncat o privire de sus.

Am înghițit un nod și am privit sumbru drept înaintea, deloc dornică să trădez ceva din zbaterea lăuntrică pe care o simțeam. Mi s-au umezit palmele. Trebuia să-mi pledez cauza.

Domnul Hayes a pășit într-o parte la intrarea în salon.

M-am aplecat spre el, îndeajuns de aproape încât puteam să-i văd fiecare linie delicată de pe frunte și ochii ușor mijiți.

— Dacă unchiul meu va hotărî să întoarcă barca, vreau să știi ceva. M-a privit cu precauție.

— Ce anume?

Știam exact cum să-l destabilizez.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața. Și, indiferent de ceea ce ai putea tu crede, eu te consider un prieten, *Whit*.

A clipit și a tras brusc aer în piept, atât de ușor încât poate că n-aș fi sesizat dacă nu m-aș fi aflat la nici măcar un pas depărtare de el. Cuvintele mele erau adevărate. Sărise în apă după mine, așa cum ar fi făcut-o un prieten. Nu aveam încredere în el și nici în rolul pe care-l juca în comploturile unchiului.

Dar Whit îmi salvase viața.

Am pășit pe lângă el, cu inima zbătându-mi-se în piept. Unchiul meu stătea la masa rotundă din salon, aplecat peste documente, cu o cană cu cafea neagră alături. Penița stiloului scârțâia pe foaia jurnalului și murmură ceva în spaniolă. Ne-a auzit apropiindu-ne, dar nu și-a ridicat privirea.

— Ce naiba a fost cu toată agitația aia, Whitford? Domnul Fincastle s-a ținut de cuvânt și a tras în crocodili?

— Într-adevăr, am spus.

Unchiul a încremenit.

Am simțit prezența lui Whit, deși nu îl vedeam. Stătea în spatele meu, rezemat de perete, cu picioarele încrucișate. Momentul de tăcere desăvârșită se prelungea, încărcat de tensiune. *Tío Ricardo* și-a încheștat degetele pe stilou, apoi și le-a relaxat. Încetișor, și-a ridicat capul, cu buzele strânse într-o linie subțire și pală. M-a privit împietrit de groază, atenția alunecându-i la tunică lungă care îmi învăluia silueta zveltă, din care picura apă pe covor.

— De ce sunteți amândoi uzi?

— Am avut o întâlnire cu crocodilii de care aminteai, a spus Whit.

— *Jesucristo!*

Unchiul meu și-a închis ochii, apoi i-a deschis din nou - verzi-căprui, atât de asemănători cu ai mei.

— Mi-ai ieșit din cuvânt! a spus uluit. Ai măcar idee ce ai făcut?

— Nu, pentru că tu nu vrei...

Tío Ricardo s-a ridicat brusc și scaunul s-a prăvălit pe spate.

— Tu ai ajutat-o să urce la bord, Whitford?

Whit l-a privit în ochi, cu subînțeleș.

Unchiul și-a întins larg brațele, pe jumătate furios, pe jumătate exasperat.

— De ce ai face așa ceva?

Mi-am ridicat bărbia.

— Nu am avut de ales.

Și-a deschis gura, apoi a închis-o lent la loc. Părea că se teme să mă întrebe ce voiam să spun cu asta, însă intuiția îmi confirma că știa deja de ce venisem. Voiam să aflu adevărul, voiam răspunsuri. Și aveam să le obțin prin orice mijloace cu putință.

Am înghițit în sec. Fruntea mi se acoperise de sudoare.

— Adu-l pe Hassan! a cerut unchiul cu glas scăzut.

Am clipit confuză - voia să mă duc după... Nu, vorbise cu Whit, care rămăsese nemișcat, lipit de perete, cu mâinile îndesate în buzunare. Părea că pozează pentru o fotografie.

— Las-o să stea, a spus Whit. Cred că și-a câștigat dreptul să facă parte din echipă.

M-am răsucit spre el, cu buzele întredeschise. Nu s-a uitat la mine. Toată atenția i-a rămas concentrată asupra unchiului meu.

— Ți-ai pierdut complet mințile?

— Nu ne putem întoarce și o știi prea bine. A găsit o cale prin care să urce la bord fără ajutorul niciunuia dintre noi; tocmai a supraviețuit unei ture de înot în Nil. E *fata* lor!

— Nu-mi pasă. Adu-l pe Hassan la mine!

— Dacă ne întoarcem vom pierde zile întregi, pe care nu ne permitem să le irosim. Ești sigur că vrei să riști?

Unchiul a răsturnat lucrurile de pe masă. Totul s-a prăvălit la podea și s-a făcut țândări. *Tío* Ricardo a respirat greoi, cu găicile de la nasturi întinzându-se pe pieptul lui lat. Își încleștase mâinile în pumni și i se albiseră încheieturile.

M-am tras în spate cu un țipăt găuit. Nu mai fusesem niciodată

martora unui temperament atât de violent. Tatăl meu fusese un bărbat calm, cu voce blândă. *Mamá* era cea care țipa uneori, dar ea nu arunca cu obiecte când se înfuria. *Tío* Ricardo a început să se plimbe agitat, trăgându-se de barbă.

Apoi s-a oprit dinaintea lui Whit și s-a uitat la el cu o privire calculată.

Pe chipul lui Whit am putut citi imediat că înțelesese despre ce era vorba.

— Nu, a răsuflat. Nu o voi face.

— Te voi plăti regește. O vei duce înapoi după ce debarcăm.

Whit s-a desprins de perete.

— Ai nevoie de echipaj, iar eu nu pot să navighez pe *Elephantine* de unul singur. Gândește-te că nu se va da bătută și doar dacă nu cumva o duc până în Argentina... *Tío* Ricardo și-a întors capul, cu gura căscată. Am simțit junghiul lăuntric al panicii. Nu-mi plăcea deloc expresia de pe chipul lui. Nici de pe al lui Whit, de altfel.

— În niciun caz! a răbufnit Whit. Ai mers prea departe! Nu am acceptat misiunea aceasta doar ca să fiu dădacă. M-am crispat. Disperarea săpase șanțuri adânci pe fruntea unchiului meu.

— Nu poate rămâne aici.

Mi-am dres vocea.

— S-ar putea să fiu nevoită, măcar ca să vă pot ajuta.

Unchiul meu a tras adânc aer în piept, străduindu-se în mod clar să rămână calm.

— Draga mea nepoată...

Dar Whit l-a întrerupt, mijind ochii la mine.

— Explică ce vrei să spui cu asta.

Mi-am îndreptat atenția spre unchiul meu.

— Când tata mi-a trimis inelul, am avut o reacție imediată. A fost o scânteie pe care am simțit-o peste tot. Apoi am sesizat aroma trandafirilor.

Whit și-a închis ochii și a râs fără pic de veselie.

— Trandafiri, a spus *tío* Ricardo cu o voce dogită. Ești sigură?

— Care este semnificația trandafirilor? am cerut să aflu. Nu mi-a răspuns niciunul dintre ei. Înăuntrul meu s-au aprins frustrările și

iritarea. Nu ajungeam nicăieri dacă nu aveau încredere în mine.

— În lipsa inelului de aur, veți avea nevoie de mine pentru a găsi mormântul Cleopatrei.

— Nu ai de unde să știi asta, a zis *tío* Ricardo, deși nu mi se mai părea la fel de ferm.

Dorința de luptă i se stinsese și l-am văzut înclinându-și capul într-o parte.

— O frântură din magie s-a legat de *mine*. Uneori o pot *simți*, de parcă m-aș afla într-o amintire personală, care îi aparține ei. Este înaltă, acoperită de umbre, dar pot vedea o fundă albă în părul ei, împodobită cu perle. Picioarele îi sclipesc de la pietrele prețioase care-i decorează sandalele. Magia ei îmi amintește de flori care se deschid. De trandafiri, am adăugat după o pauză.

— Imposibil! a spus unchiul. *Imposibil!* Cu toții simțim rămășițele magiei ori de câte ori atingem un obiect fermecat.

S-a încruntat, gândindu-se o clipă în tăcere.

— Inelul găzduiește o cantitate incredibil de mare de energie magică dacă o poți vedea pe... ea. Înseamnă că nu a fost atins de foarte multe persoane din momentul în care a fost vrăjit. Dar nu înseamnă că te va conduce neapărat spre mormântul ei.

Whit a râs din nou fără veselie, apoi s-a întors, cu umerii tremurându-i. M-am holbat la spatele lui, știind că înțelegea ceea ce nu rosteam cu glas tare. Până la urmă, fusese de față când cumpărasem cutia. Magia pe care o aveam înăuntrul meu mă condusesese drept la ea.

Faptul că nu îi dezvăluia *angajatorului* său ceea ce se petrecuse mă deruta. De parcă ar fi încercat să mă protejeze într-un fel pe care nu-l înțelegeam.

Tío Ricardo a ezitat, și-a încleștat și și-a descleștat pumnul.

Whit s-a întors, concentrat asupra trupului neclintit al unchiului meu. Nimeni nu a scos vreun cuvânt; abia îndrăzneam să respir. Nu știam de ce îmi trimisese tata inelul. Știam doar că răspunsurile erau aproape.

— Bine, a spus *tío* Ricardo cu glas tăcut. Inez, ai intrat în echipă.

Încântarea mi-a cuprins fiecare părticică din corp și mia făcut

măinile să tremure. Abia apoi cuvintele lui s-au sedimentat.

Ai intrat.

Ce voia să spună cu asta?

Dar nu îmi păsa. Voiam doar să aflu ce se petrecuse cu părinții mei. Și nu puteam afla din Argentina; nici măcar din Cairo. Nimic în afara descoperirii adevărului nu conta.

— Dă-i cabina folosită ca depozit, a spus *tío* Ricardo. Inez, te voi prezenta celorlalți membri ai echipei. Lasă- mă pe mine să mă ocup de tot. Ai înțeles?

Când am încuviințat din cap, s-a relaxat și tensiunea adunată între omoplați i s-a risipit.

— Voi găsi o cale prin care să îi explic domnului Fincastle prezența ta. Trebuie să menținem aparențele, de dragul reputației tale.

— Care reputație? a bombănit Whit.

— Inez, ce-ar fi să te duci la tine în cabină? a zis *tío* Ricardo cu voce tare. Ultima cabină pe dreapta.

— O pot duce eu, s-a oferit Whit.

— De fapt, aș vrea să vorbesc rapid ceva cu tine.

Whit și-a îndreptat spatele, cu umerii încordați. Nu și-a luat ochii de la unchiul meu. Am părăsit salonul, asigurându-mă că pașii mei se aud destul de tare, apoi m-am întors înapoi în vârfurile picioarelor și m-am ascuns în umbră, cu urechile ciulite.

— Ar trebui să-mi fac griji în privința ta? l-a întrebat *tío* Ricardo pe Whit.

Niciun răspuns din partea lui Whit - sau poate că vorbise foarte încet. M-am lipit de perete și mi-am controlat respirația, dar pulsul mi se accelerase.

— Nu-mi permit să fii distras. Sunt atât de multe lucruri în joc, iar tu ai o misiune de îndeplinit.

— De care mă și ocup. Voi afla mai multe în Assuan.

— Cum?

— Persoana mea de contact m-a asigurat că se vor opri pentru a lua provizii. Nu va fi greu să aflăm ce ne interesează. Există doar câteva locuri frecventate de agenți într-un oraș atât de mic cum este Assuan.

Agenți? Singurul agent de care știam era odiosul domn Sterling.

Oricum, înțelegeam că Whit primise misiunea de a aduna informații. Îmi aminteam răspunsul pe care mi-l dăduse când îl întrebasem dacă munca depusă pentru *tío* Ricardo este legală.

Uneori.

— Te referi la Barul Cataractelor, a spus unchiul meu.

— Poate, i-a răspuns rece Whit. Mai știu și alte locuri care trebuie verificate. Oriunde ar fi, te asigur că mă descurc și că nu trebuie să-ți faci griji în privința niciunei *distrageri*.

— Ei, hai! Am văzut cum te uiți la ea.

— Păi, are farmecul ei! a răspuns Whit sec. Iese la iveală când minte privindu-te în ochi.

— Whitford.

— Te asigur că frumusețea ei nu mi-a sucit mințile. Nu am absolut nicio intenție să-i fac curte.

— De Inez nu ai voie să te atingi, a insistat unchiul meu. E nepoata mea, ai înțeles? Părinții ei s-au dus. Niciunul dintre planurile mele nu implică vreun atașament între voi doi. Nici măcar prietenie. Nu vreau să fiu nepolíticos, dar nu aș permite *niciodată* așa ceva.

— Crede-mă când îți zic, i-a răspuns Whit Iară urmă de ironie în glas, că nu ai de ce să te temi în privința mea.

— Dă-mi cuvântul tău de onoare.

— Ți-l dau!

— Bun. S-ar putea ca Inez să ne fie de mai mare ajutor decât am crezut.

CAPÍTULO QUINCE

M-am îndepărtat în grabă de uşă, cu obrajii arzând.

Ruşinea îmi făcea sângele să clocotească în vene. Când îl întâlnisem prima oară pe Whit, mi se păruse un Don Juan iritant, însă de atunci începusem să mă gândesc la el ca la un prieten... Nu, trebuia să fiu sinceră cu mine însămi! O mică parte din mine se lupta cu atracţia pe care o simţeam faţă de el din acea zi petrecută în bazar. Whit îmi luase apărarea. Îmi fusese alături în salon. Îl înfruntaserăm împreună pe unchiul meu. *Las-o să stea!* Nu avea să ştie niciodată cât de mult însemnaseră pentru mine acele cuvinte. Când toată lumea îmi spunea nu, faptul că mă apăraseră fusese ca un cald bun-venit. Însă era clar că el mă vedea doar ca pe o prietenă.

Ceea ce era mai bine. Nu puteam să uit asta. Şi până şi prietenia noastră avea limite. Exista o scrisoare a mamei despre care nu puteam să-i vorbesc. Şi un cartonaş cu o poartă desenată pe el, despre care nu puteam să-l întreb. Nu aveam încredere în angajatorul lui şi nu-i puteam împărtăşi asta.

Whit nu era confidentul meu.

El *lucra* pentru *tío* Ricardo.

Până am ajuns la cabina mea - depozitul, mai bine zis - am reuşit să-mi revin. De acum înainte trebuia să mă concentrez doar la ceea ce mă aştepta. Voiam să aflu ce păţiseră părinţii mei. Dacă planul meu era să dau târcoale prin tabără, nu-mi permiteam să trezesc bănuieli sau să ajung să fiu urmărită. În plus, de când se lipise de mine magia, devenisem curioasă în privinţa Cleopatrei. O văzusem cu ochii mei, iar acum era posibil să mă îndrept spre locul în care era îngropată. Dorinţa de a o găsi era aproape copleşitoare.

Pentru a reuşi, nici eu nu-mi permiteam să fiu *distrasă*.

Mi-am tras geanta din pânză de sub pat şi am început să fac inventarul. Am aruncat un ochi la lucrurile împrăştiate în jur şi mi-am dat seama că majoritatea erau bune pentru tabără. Corturi şi plase de ţânţari, aşternuturi aspre şi perne subţiri. Lângă acestea zăcea o

traistă mare din piele. Am cercetat-o rapid și am descoperit mai multe sticlute cu doctorii, alături de borcane cu oțet și, curios, tartru.

În timp ce mă luptam să întind cuverturile pe patul îngust, m-a oprit o bătaie scurtă în ușă. Probabil că era unchiul meu și am simțit cum mă aprind, cuvintele lui bubuindu-mi în cap.

Voia să mă folosească, de parcă aș fi fost un soi de pion în jocul lui.

Tío Ricardo avea impresia că mă poate controla, dar nu aveam să-i permit niciodată așa ceva.

Un al doilea ciocănit m-a smuls din gânduri. Am oftat și am deschis încruntată ușa.

Dar nu era unchiul meu.

Whit mă privea amuzat, cu mâinile în buzunare și un zâmbet relaxat și familiar pe buze. S-a rezemat de tocul ușii, cu bărbia plecată și chipul prea apropiat de fața mea. Dacă nu l-aș fi auzit cu urechile mele vorbindu-i unchiului despre mine așa cum o făcuse, nu aș fi crezut-o.

A aruncat un ochi peste umărul meu.

— Te-ai acomodat, drăguță?

Și uite-așa, tot bunul-simț m-a părăsit! M-am uitat fix la el, cuprinsă de o furie neputincioasă. Cuvintele lui îmi răsunau în urechi. *Frumusețea ei nu mi-a sucit mințile.*

— Te-aș statui să fii mai prudent când te adresezi cu atâta familiaritate unei domnișoare. Vreo nefericită de fată ți-ar putea interpreta greșit cuvintele.

Și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Ei bine, dacă vreuna dintre ele ar crede că are o însemnătate profundă, i-aș spune în față că e de-a dreptul idioată.

Whit m-a privit leneș pe sub gene.

— Pe de altă parte, dacă i-aș spune unei domnișoare pe numele de botez, asta ar fi o cu totul altă poveste.

Am împietrit, simțind cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— Ai vrea să detaliezi?

— Nu prea.

Mi-am ridicat privirea și i-am întâlnit ochii albaștri.

— Mie mi-ai spus pe numele de botez.

A mijit ochii.

— Când?

— Când mă aflu în pericol de moarte.

Am văzut cum pe chip îi alunecă o undă de ușurare. Cum cutele îi dispar din colțurile gurii.

— Ah, ei bine, asta e altceva.

— De ce?

— Pentru că te aflai în pericol de moarte.

M-am frecat la ochi, brusc epuizată. Sperietura pe care o trăisem mă zguduise bine.

— Ce vrei, Whit?

Mi s-a părut că tresare când și-a auzit numele.

— Nu-mi spune așa.

— *Lo siento*, preferi Whitford?

— Numai unchiul tău îmi spune așa.

— Ce este atunci? Ai nevoie de ceva?

M-a măsurat din cap până în picioare.

— Ai tot ce îți trebuie? Periuță de dinți? Pernă? Pătură?

— Da. Am reușit să strecur câteva lucruri utile la bord.

— E o poveste interesantă, sunt convins!

Mi-am amintit cum mă schimbasem în tunică, temându-mă să nu fiu văzută și îngrozită că nu voi putea urca la bord.

— Au fost cu siguranță și astfel de momente.

Am tăcut amândoi, liniștea fiind întreruptă doar de susurul Nilului. Lumina blândă care se cernea în cabină prin fereastra mică îi poleia chipul. Expresia lui serioasă îmi tăia respirația.

— Mă bucur că am ajuns la tine la timp, mi-a spus blând.

— Și eu.

S-a îndepărtat de ușă, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Noapte bună, draguță!

* * *

Mi-am trecut în revistă garderoba, întrebându-mă cu ce aș fi putut să mă îmbrac. Opțiunile îmi erau extrem de limitate: două rochii de zi, o pereche de pantaloni turcești și o bluză crem, șifonată; o pereche de pantofi. Am respins costumul de biciclistă și am ales până la urmă

rochia galbenă de muselină, care ținea de cald în serile răcoroase și era îndeajuns de prezentabilă pentru o domnișoară. Nu mă mai pieptănasem de câteva zile, iar rezultatul era terifiant. Buclele sălbătice îmi încadrau fața, refuzând să se lase îmblânzite, fiecare şuviță având parcă personalitatea ei. Ca să nu îmi intre în față, mi-am prins partea de sus a părului cu o fundă. Oglinda mi-a dezvăluit un rezultat dezastruos: păr abia stăpânit, haine șifonate și obraji supti.

Am oftat. Era tot ce puteam face de una singură.

Lumina dimineții se revărsa prin singura fereastră din încăpere, în timp ce-mi aruncam cu apă rece pe față. M-am îndreptat apoi spre salon. Lumea era așezată la masă, dar toți s-au oprit din ceea ce făceau când m-am apropiat. Isadora a zâmbit pe deasupra căinii, în vreme ce tatăl ei mi-a aruncat o privire nu tocmai prietenoasă. Căuta probabil armele pe care le-aș fi putut avea ascunse în pliurile fustei. Domnul Hayes l-a privit iritat. Kareem a turnat cafea în ceștile gata pregătite înainte să-mi facă semn spre scaunul liber. Unchiul își ținea fața ascunsă în spatele ziarului, refuzând să mă privească în ochi.

— *Buenos días*, am salutat.

Whit și-a ridicat cana cu cafea, salutând ironic, apoi a sorbit lung din ea. Avea ochii injectați și obosiți, iar umerii îi erau în mod clar mai plecați.

— Ai stat treaz toată noaptea? l-am întrebat.

I-au tremurat ușor colțurile buzelor și a ridicat o sprânceană. În adâncul ochilor lui se ascundea o scânteie diabolică și am știut că abia se abține să nu-mi răspundă cu un comentariu indecent. Nu avea să o facă însă - nu în compania celor de față.

— Am dormit bine, a zis pe un ton gutural.

M-am înroșit și mi-am luat ochii de la el.

— Mă tem că nu am făcut în mod oficial cunoștință, a spus domnul Fincastle, cu un accent identic cu acela al lui Whit.

Am rămas din nou uluită de silueta lui masivă și de mustața deasă care-i acoperea gura severă. Ucisese crocodilul din doar trei focuri, de deasupra apei, stând pe o barcă clătinată de vânt.

— Sunt *señorita* Olivera, am spus. Bărbatul care se ascunde în spatele ziarului este unchiul meu.

La naiba! Și chiar am vrut să dau un răspuns civilizat.

— Miss Olivera, încântat. Pari un pic mai uscată acum, mi-a răspuns rece domnul Fincastle.

Tío Ricardo și-a coborât ziarul cu un oftat dramatic. L-a pus deoparte nu tocmai delicat și m-a privit din celălalt capăt al mesei cum iau loc.

Isadora a tușit cu subînțeles și i-a aruncat tatălui ei o privire dezaprobatore.

— Îmi cer iertare că ți-am înfipt un pistol în față, a continuat domnul Fincastle, pe un ton refractar, care lăsa să se înțeleagă multe.

Îmi era clar că fata lui îi ținuse o morală. Acum l-a privit zâmbitoare și a sorbit din nou cu delicatețe din cafea.

Lui *Tío* Ricardo i se scursese însă sângele din obraji. Și-a deschis gura și a închis-o la loc, bălmăjind câteva cuvinte ininteligibile.

— Ai amenințat-o cu *arma* pe nepoata mea? E o copilă!

— Mă plătești pentru serviciile pe care le ofer.

Domnul Fincastle a arătat spre mine.

— Și-a revenit complet de atunci și până acum. Ar trebui să o felicităm.

— Felicitări! mi-a aruncat domnul Hayes vesel.

Unchiul l-a săgetat cu o privire criminală pe domnul Fincastle, care ciugulea dintr-o felie de pâine cu unt.

— Mă tem că nici acum nu știu cine ești și cum ai ajuns să faci parte din echipa de excavări a unchiului tău.

— Se află aici în mare parte pentru a-mi ține companie, a spus *tío* Ricardo, arătând apoi spre bărbatul masiv. Inez, dumnealui este domnul Robert Fincastle, cel care se ocupă cu securitatea. Iar ea este fiica lui, Isadora. Au venit de curând din Marea Britanic.

Asta explica fascinația domnului Fincastle pentru armele înșirate pe pereți. Probabil chiar el le adusese la bord. Se explica astfel și de ce Isadora îi stătuse alături și trăsese ea însăși cu arma. Mi se părea că, indiferent încotro m-aș fi dus, aveam să fiu înconjurată de britanici. Mi-am mijit ochii spre domnul Fincastle. De ce credea unchiul meu că aveau nevoie de arme într-un sit? M-am foit pe scaun. Era un lucru extrem de neobișnuit.

— Pe domnul Hayes îl cunoști, a adăugat *tío* Ricardo, în trecere parcă.

— Într-adevăr, însă nu știu nici acum ce treburi face pentru tine! am insistat.

— Câte puțin din toate, mi-a răspuns el vag. E un tip descurcăreț.

— Mulțumesc! a spus Whit, prefăcându-se serios.

— Ricardo, asta este cu totul împotriva regulilor! a zis domnul Fincastle. Ar trebui să o trimiți înapoi. Constituția ei delicată nu poate face față cerințelor călătoriei.

— Constituția mea delicată? am repetat, mâniașă.

Domnul Fincastle și-a fluturat mâna spre mine cu dispreț.

— O trăsătură tipică femeilor răsfățate - așa, ca dumneata. Ipocrizia lui m-a înfuriat.

— Tu ai adus-o pe fata ta, i-am zis printre dinți.

— Am stabilit asta când mi-am negociat contractul, a răspuns domnul Fincastle. Fiica mea nu este delicată. În plus, ea *nu* s-a furișat la bord și știe cum să se comporte.

— Asta nu înseamnă că nu m-aș fi furișat, dacă nu m-ai fi luat cu tine! a comentat fata și mi-a făcut cu ochiul.

Am rămas cu gura deschisă de uimire.

— În orice caz, a continuat domnul Fincastle pe un ton de gheață, mă pregătisem pentru toate scenariile, când, brusc, a apărut o nouă persoană de care trebuie să am grijă. Asta te va costa, Ricardo, dacă insiști să o iei cu noi.

M-am rezemat de spătarul scaunului și mi-am împreunat mâinile strâns în poală. Protestul vehement îmi stătea pe limbă. Insinuările domnului Fincastle cu privire la caracterul meu m-au deranjat. Mă credea slabă și necugetată, însă adevărul era că unchiul meu nu îmi dăduse de ales. Dacă ar fi fost cinstit de la început, nu aș mai fi fost nevoită să acționez în mod extrem pentru a căuta informații.

— Deocamdată, nu avem ce face! a zis *tío* Ricardo.

Când domnul Fincastle a dat să protesteze din nou, unchiul meu și-a întins mâna.

— Nu văd de ce aș tine cont de tine când iau o decizie.

Domnul Fincastle a rămas tăcut, dar i-am simțit adâncă

neîncredere față de mine și de unchiul meu. Apoi Kareem a intrat în salon cu mai multe feluri de mâncare, iar aroma dulce și bogată a preparatelor a inundat încăperea și a început să-mi plouă în gură de poftă.

— Ai mai fost în Egipt până acum, miss Olivera? a întrebat domnul Fincastle.

— Niciodată. Părinții mei au îndrăgit foarte mult această țară și mi-am zis să o descopăr eu însămi.

În gând am completat: și să aflu ce s-a întâmplat cu ei. Atenția mi s-a îndreptat spre unchiul meu, a cărui prezență părea să domine micul salon. Cu cât petreceam mai mult timp cu el, cu atât îmi era mai greu să-l văd ca pe un infractor. Părea pasionat de munca lui, iar dragostea pe care o purta Egiptului, istoriei și culturii sale păreau sincere.

Era cu puțință ca *mamá* să se fi înșelat?

Unchiul mi-a simțit probabil privirea, pentru că și-a ridicat-o și el pe a lui spre mine. Ochii noștri de aceeași culoare s-au întâlnit - ai lui calzi și curioși, ai mei încărcăți de nesiguranță.

Kareem și un alt chelner au adus ultimele feluri de mâncare. Totul era întins dinaintea noastră, farfurii simple pline vârf cu o varietate de mâncăruri pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci.

Whit mi-a făcut grandiosul tur al mesei.

— Produsele de patiserie se numesc *feteer* și sunt delicioase înmuiate în miere, dar le poți combina și cu ouă sau cu brânză sărată.

A arătat spre un bol în care se aflau niște bulgărași de mărime medie.

— Acestea sunt *falafel*, preferatele mele. Sunt făcute din fasole fava și sunt puțin picante. Ai încercat brânza feta? Și aceasta este delicioasă cu miere.

A făcut o pauză și mi-a aruncat o privire vinovată.

— Dacă îți închipui că ador mierea, să știi că ai dreptate. Restul mâncărurilor cred că le recunoști, a încheiat cu viclenie amuzată.

Le recunoșteam; era tocana de fasole fava la pregătirea căreia ajutasem, cu rezultate dezastruoase. Spre uluirea mea, domnul Hayes mi-a luat farfuria și a început să mă servească cu câte puțin din fiecare

fel. Isadora îl urmărea cu mare interes. Toți ceilalți de la masă au rămas nemișcați. Puteam să simt nota subtilă de dezaprobare.

— Voi cât de bine vă cunoașteți mai exact? a întrebat domnul Fincastle.

— Ne-am cunoscut cu câteva zile în urmă, a răspuns domnul Hayes cu accentul lui englezesc imperturbabil. Așa că nu foarte bine.

— Înțeleg, a comentat domnul Fincastle. De ce te-ai furișat la bordul navei *Elephantine*, domnișoară Olivera?

Mi-am fluturat cu un gest vag furculița, hotărându-mă să fiu sinceră.

— Nu-mi place să fiu lăsată în urmă. Și sunt cu adevărat entuziasmată să văd toate atracțiile turistice!

— Atracțiile turistice? a repetat încetișor domnul Fincastle. Draga mea, dacă îți dorești să explorezi tărâmul piramidelor, permite-mi să-ți sugerez să plătești pentru serviciile oferite de Thomas Cook! Poți să te alături sutelor de turiști care poluează Nilul.

Bărbatul și-a întors trunchiul masiv și i s-a adresat unchiului meu:

— Sau am adăugat itinerare turistice călătoriei noastre și eu nu am aflat despre asta?

— Bineînțeles că nu, i-a răspuns *tío* Ricardo. Ne îndreptăm fără abateri spre Philae.

Am ciulit urechile. Insula era faimoasă pentru istoria și frumusețea ei legendare. Am simțit entuziasmul pulsându-mi în vene.

— Cât mai avem până acolo, *tío*?

— Este în apropiere de Assuan, unde ne vom opri pentru aprovizionare.

De vreme ce nu știam cu precizie unde se afla orașul, explicația lui nu mi-a fost de ajutor. Săritor ca întotdeauna ori poate pentru că îmi citise confuzia pe chip, domnul Hayes mi-a venit în ajutor.

— Assuan este aproape de prima cataractă. Și este locul în care se află mai multe situri arheologice.

— Cataractă?

— Sfinte Dumnezeule, a mormăit domnul Fincastle.

— Inez! a intervenit unchiul meu, exasperat. Credeam că ai fost

educată cu privire la Egipt. Ce știi despre Nil?

— Sunt la prima vizită și *educația* mea nu a acoperit în amănunt geografia egipteană, am zis, rușinată și ofensată în același timp.

M-am liniștit zicându-mi că scosesem la iveală o informație pe care nu o avusesem până atunci. Aflasem destinația. Încă un loc unde părinții mei trăiseră, pe care îl exploraseră.

O nouă piesă de puzzle în sfârșit scoasă la lumină.

Oare insula aceasta era ultimul loc în care fuseseră văzuți în viață?

Din nou, domnul Hayes a fost cel care mi-a răspuns:

— Nilul este împărțit de șase cataracte, cele mai multe dintre acestea aflându-se în Egipt. Este foarte periculos să treci pe lângă una, pentru că nivelul apei ar putea fi scăzut, iar în acest caz stâncile devin vizibile și curentul se mișcă rapid. Pentru a ajunge cu bine la destinație trebuie să reușim să trecem de prima cataractă. Din fericire, acolo ne vom opri și nu vom mai înainta.

— Bancurile de nisip ascunse și stâncile masive scufundate în apă ridică adesea probleme, a adăugat domnul Fincastle. În funcție de mișcarea curenților, acestea s-ar putea deplasa sau muta. De aceea este dificil să navighezi pe timpul zilei, iar noaptea este periculos.

Nimeni nu îmi mai spusese despre asta. Până acum, călătoria noastră fusese lină, cu o singură excepție: întâmplarea aproape catastrofală de ieri. Dar aceea fusese din vina mea.

— Anul trecut am primit vești că o *dahaheeyah* a naufragiat. Pasagerii au fost nevoiți să se târască afară pe ferestre, în hainele de noapte! a grăit Isadora.

Am tresărit. Nu știu de ce dedusesem că și pentru ea era prima oară când venea în Egipt. Acum simțeam că aveam și mai multe lucruri de învățat.

— E o misiune foarte periculoasă, având în vedere și celelalte pericole care pândesc în Nil.

— Știu, am răspuns sec, amintindu-mi cum fusesem cât pe ce să mor cu o zi înainte.

— Te mai bucuri că ai venit? m-a întrebat *tío* Ricardo ironic. Mi-am ridicat bărbia.

— Bineînțeles! Va fi o aventură. Gândește-te doar cu câte schițe îmi

voi umple carnetelul!

Domnul Fincastle m-a privit cu interes.

— Ești artistă?

— Îmi place să desenez. Nu sunt sigură că asta mă face artistă.

— Ba bineînțeles că da! a sărit unchiul meu.

Mi-am pierdut cuvintele de uimire. Era cel mai drăguț lucru pe care mi-l spusese vreodată. Mi s-au aprins obrajii și mi-am ascuns reacția luând o gură lungă de cafea amară.

— Ah, înțeleg despre ce este vorba! a spus domnul Fincastle. Te înțeleg perfect, Ricardo. Nu ai putut face rost de un fotograf după ce l-ai pierdut pe cel de dinainte, așa că acum nepoata ta va immortaliza expediția. Am avut într-adevăr noroc că s-a decis să se amestece în planurile tale.

— De fapt, a replicat *tío* Ricardo, am făcut rost de un fotograf. Este vorba despre nepoata lui Abdullah, Farida, care a făcut deja poze pentru noi. Dar sezonul acesta nu ni se va alătura. Faptul că Inez va reda toate culorile vibrante din interiorul templelor este un plus... M-am rezemat de speteaza scaunului. Până s-o spună unchiul meu, ideea nu-mi trecuse niciodată prin cap. Abia după ce am auzit cu urechile mele cuvintele, mi-am dat seama cât de mult îmi doream să fac asta. Avea să fie scuza perfectă. Modul prin care puteam să văd totul pe insulă. Și o cale prin care mă puteam arăta de folos echipei lui Abdullah.

Înainte ca unchiul meu să mai adauge ceva, m-am răsucit în scaun, pentru a mă adresa direct bărbatului masiv.

— Ești foarte perspicace, domnule Fincastle! Acesta este întocmai motivul pentru care unchiul meu a trebuit să mă invite să fac parte din echipa lui.

Unchiul meu a rămas tăcut, uluit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă cum intrasem cu forța în planurile lui, iar domnul Hayes a râs în barbă. Mâncase tot ce avea în farfurie și acum se servea din foitajele mele, de parcă nu ar fi fost destule în centrul mesei. Avea cu adevărat niște maniere atroce.

— Asta înseamnă că vei locui într-un cort și vei da uitării luxul din *dahabeeyah*, m-a avertizat *tío* Ricardo. Vei explora încăperi întunecate

și prăfuite pe o căldură năucitoare.

Pe chipul Isadorei a alunecat o expresie visătoare. Părul ei de culoarea mierii era răsucit perfect la spate, iar rochia pe care o purta reprezenta ultimul răcnet în moda europeană, cu o cingătoare strânsă în jurul taliei subțiri și o trenă de material încolăcită în jurul scaunului. Arăta ca o domniță dintr-un roman de dragoste, care așteaptă să fie salvată, doar că nu puteam să-mi scot din minte imaginea aceea cu ea trăgând cu pistolul.

— Nu ai prefera să rămâi și să desenezi de la bordul lui *Elephantine*, unde ești la adăpost? a întrebat domnul Fincastle. O domnișoară așa cum ești tu nu este obișnuită cu disconfortul unei călătorii aspre.

Domnul Hayes a pufnit.

— Mă descurc, te asigur.

— Este hotărâtă, a zis *tío* Ricardo. Cred că va reuși să ne surprindă pe toți. Asta dacă promite să nu dea de belele.

— Asta pot promite.

Nu aveam de ales. Era cea mai bună cale pentru a-mi obține libertatea pe Philae. O cale prin care să descopăr adevărul despre unchiul meu și să-i cercetez cortul.

Aș fi fost în stare de orice ca să reușesc, chiar și să-i ajut să găsească mormântul Cleopatrei.

Unchiul nu mi-a răspuns, iar toți și-au continuat micul-dejun. Dar și-a păstrat ochii, atât de asemănători cu ai mei și ai mamei, asupra mea. Nu a mai scos niciun cuvânt, dar l-am înțeles oricum. Am auzit vorbele clar, de parcă le-ar fi rostit cu voce tare.

Nu mă face să regret.

Trebuia doar să vadă ce puteam face cu un creion de cărbune!

CAPÍTULO DIECISÉIS

După micul-dejun, domnul Fincastle, cu pușca pe umăr, și Isadora au ieșit să se plimbe pe punte. Isadora pășea în umbra lui, ținându-l de braț, iar afecțiunea dintre ei era evidentă. Durerea mi-a tăiat respirația, prinsă în piept. Eu și *papá* făceam plimbări lungi în jurul moșiei noastre, vorbind vrute și nevrute, iară să avem o destinație clară în gând. *Papá* fusese un om ușor de îndrăgit, care nu avea nevoie de multe pentru a fi fericit. Cărțile lui, o cană cu cafea tare, familia alături și Egiptul - asta era tot. Mi-aș fi dorit să-l fi întrebat mai multe despre părinții lui și despre cum fuseseră aceștia, dacă a fost apropiat de ei. Nu îi cunoscusem, iar de acum șansa de a afla mai multe despre copilăria lui fusese irosită.

În fiecare zi descopeream încă un lucru răpit de moartea lor.

Am clipit, ca să-mi alung lacrimile, cu ochii încă la perechea de pe punte. Ambii se uitau în adânc, fără îndoială căutând un alt crocodil pe care să-l împuște. De îndată ce au dispărut din rama ferestrei, mi-am întors din nou privirea la unchiul meu. *Tío Ricardo* a luat o carte de pe unul dintre rafturile din salon și s-a pierdut imediat în paginile ei.

Atunci mi-am dat seama cât de puțin timp petrecuserăm împreună. Cu unchiul meu, un bărbat cu atât de multe secrete, încât mă îndoiam că aș fi putut să le descopăr pe toate.

Puteam să încep însă de undeva.

Whit mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit, cu o expresie surprinzător de tandră. Și-a mai turnat o cană cu cafea, a ridicat-o spre mine și a murmurat *noroc*, apoi sa ridicat și a părăsit salonul. M-am holbat neîncrezătoare în urma lui, profund răscolită de intuiția sa. De ce nu putea să-și joace *tot timpul* rolul de golan? Rolul de brută rebelă, căreia îi păsa doar de sine însuși. Ar fi fost mult mai ușor să iert.

M-am scuturat de senzația pe care o trăiam, de parcă m-aș fi prăvălit într-o prăpastie adâncă din care nu aveam să mai pot ieși la lumină, și m-am concentrat asupra unchiului meu, care se ascundea

în spatele copertei cartonate a cărții.

— *Tío*, am spus, ai vrea să lași jos cartea pentru zece minute?

— De ce ai nevoie, Inez? m-a întrebat absent.

M-am așezat pe scaunul de lângă el.

— Abia dacă am schimbat câteva vorbe de când am venit, în afara faptului că mi-ai spus că ar trebui să părăsesc țara.

— Și la ce bun? a zis, cu un mic zâmbet, lăsând cartea jos.

S-a rezemat de spătarul scaunului, și-a încrucișat brațele peste abdomenul plat și m-a cercetat, urmărindu-mi curbura gâtului și adâncitura maxilarului. Mi-a lăsat impresia că ar căuta un semn care să-i aducă aminte de sora lui. O soră care se gândea că ar putea fi un infractor.

— Îmi este dor de părinții mei, am șoptit. Faptul că mă aflu aici mă ajută să mă simt legată de ei.

Pe chipul unchiului se impregnaseră toate poveștile pe care le trăise; ridurile lui trădau aventuri nespuse, cicatricile însemnau momentele periculoase din viața lui, ochelarii erau o nevoie după ani lungi petrecuți aplecat deasupra cărților. În ansamblu, era o ilustrație grăitoare a secretelor și îndeletnicirilor academice; purta pecetea unui explorator.

— Ce vrei să știi?

Mi s-a tăiat respirația. Aveau să se mai ivească și alte momente precum acesta? În care să fim doar noi doi? Odată ajunși în Philae, atenția și timpul lui s-ar fi putut îndrepta într-o mie de alte direcții.

— Au petrecut șaptesprezece ani în Egipt. Au fost fericiți aici?

Tío Ricardo a râs scurt.

— Știi de ce i-am invitat?

— Ai avut nevoie de bani, i-am răspuns plat.

Mi-a zâmbit trist.

— Îmi epuizasem toate resursele personale și refuzam să accept fonduri de la instituții care cereau la schimb artefacte. Eu și Zazi ajunseserăm la capătul puterilor, apoi ei i-a venit ideea că aș putea să le cer ajutorul lui Cayo și lui Lourdes. Era singura cale prin care credea că am putea merge mai departe, păstrându-ne integritatea. Munca fratelui ei, Abdullah, ne legase pe toți... Apoi ea a murit.

Pe chip i-a alunecat o undă de tristețe profundă și aș fi vrut să mă întind spre el și să-i strâng mâna, dar am rămas nemișcată, știind cumva că s-ar fi oprit din vorbit dacă i-aș fi arătat compasiune.

Iar eu nu voiam să se oprească.

— Am căutat în continuare bani, pentru că am încredere în misiunea lui Abdullah și știu că Zazi nu ar fi vrut ca fratele ei să o îndeplinească singur.

Linia încordată a gurii i s-a relaxat când s-a lăsat acaparat de o amintire.

— Tatăl tău a fost fericit de la bun început, dar Lourdes a avut nevoie de ceva timp ca să se îndrăgostească de Egipt.

Când a făcut-o însă, s-a îndrăgostit iremediabil. În scurt timp a reușit să devină indispensabilă pentru echipă. Era atât de organizată și aveam încredere că va plăti pe toată lumea la timp, ținând socoteala orelor lucrate. Era preferata echipajului, mereu îi făcea pe toți să râdă cu farsele ei. Până la urmă, și-a croit o viață aici.

— Se ținea de farse la excavări? Mie nu-mi sună a ceva ce ar fi făcut *mamá*.

Mama mea știa cum să se comporte în orice situație, știa ce se cuvine să spună și ce nu, și era una dintre cele mai îndrăgite prezențe în societatea din Buenos Aires.

— Așa a fost ea când era copilă, mi-a spus unchiul meu încet. Egiptul a scos la iveală acea parte din ea. Adu-ți aminte că s-a căsătorit când era foarte tânără, mai tânără decât ești tu acum, și cu un bărbat mult mai mare decât ea. Părinții mei au fost niște oameni rigizi, care aveau mari așteptări de la unica lor fiică, iar dacă renume aveau, banii le lipseau. Tatăl tău și-a strâns averea muncind din greu, făcând investiții înțelepte și răzbind în industria feroviară. Însă au format o pereche reușită și au ajuns amândoi să se simtă în largul lor aici. Au devenit oamenii care erau meniți să fie.

— Dar, oricum, să se țină de *farse*...

Mi-am lăsat ideea neterminată. Gândul îmi era la fel de străin ca acela că *mamá* ar fi putut purta o rochie de seară de un roșu-aprins. Cu mine nu se arătase niciodată jucăușă. Durerea mi-a săgetat inima și am încercat să nu mă gândesc la cât de tare am fi râs dacă ea s-ar fi

purtat cu mine așa cum era cu adevărat în sufletul ei.

— Avea o eșarfa veche de mătase care putea să micșoreze tot ce atingea, făcând acel lucru de mărimea unui talisman.

Zâmbetul unchiului meu era umbrît de durere.

— Nici nu mai știi câte ghete mi-au dispărut așa! Mi-am regăsit în cele din urmă vocea.

— Ei bine, mi-o pot închipui dând ordine tuturor celor din echipă.

— Spre consternarea lui Abdullah! El este cel căruia îi place să păstreze disciplina, dar mama ta încerca să-i schimbe deciziile de câte ori avea ocazia, A trebuit să mă interpun de multe ori între ei, a spus *tío* Ricardo, clătînd cu tristețe din cap. Avîndu-i pe ei doi, știam întotdeauna cine ce făcea. La ce oră ajungea fiecare om ca să se apuce de săpat și cât timp lucra fiecare în parte. Mama ta supraveghea tot și ținea socoteala tuturor descoperirilor.

— Socoteala?

— Da, ea..., a ezitat unchiul meu și, în cele din urmă, a hotărât să nu mai încheie fraza. Era important pentru ea să tină socoteala.

— Și unde sunt aceste registre?

— Asta este o informație de care tu nu ai nevoie. Însă, de vreme ce am deschis subiectul, îți voi repeta că este esențial să fii precaută când vorbești despre timpul petrecut cu noi aici. Dacă îți pasă cîtuși de puțin de munca mea de o viață, atunci vei ține pentru tine ceea ce vezi și descoperi aici. Fă-o pentru părinții tăi, dacă nu pentru mine!

— Poți avea încredere în mine.

— Mi-aș dori să pot! a spus, regretul subliniindu-i fiecare cuvînt. Dar nu pot, nu și cînd este vorba despre așa ceva. Poate că faci parte din familie, Inez, dar în punctele esențiale rămîi o străină pentru mine și nu am de gînd să risc totul doar pentru că s-ar putea să-ți rănesc sentimentele.

Nu mă cunoștea îndeajuns încît să mă judece. Nu își făcuse *timp* să mă cunoască. Eram străini unul în ochii celuilalt pentru că el alesese să fie așa, nu eu.

— Ei bine, nici tu nu te-ai dovedit a fi de încredere.

A împietrit.

— Știi că îmi ascunzi ceva! l-am acuzat.

Nu plănuisem să îi spun nimic, dar acum, că începusem, nu mă mai puteam opri.

— Te-am auzit vorbind cu domnul Hayes despre *mamá* și *papá*, așa că nu te deranja să negi. Ce li s-a întâmplat cu adevărat? Ce îmi ascunzi, *tío*?

— Asculți pe la uși, Inez? Asta este sub demnitatea unei domnișoare cu educația ta.

Mi-am ridicat mâinile-n aer.

— Păi, sunt nevoită să o fac, de vreme ce tu insiști să mă minți!

Unchiul s-a sculat în picioare, cu garda sus.

— L-ai angajat pe domnul Fincastle, care a adus practic suficiente arme cât să întreacă miliția. De ce trebuie să ți se asigure siguranța la situl pentru excavări, *tío*? Părinții mei nu ar fi fost de acord cu atât de multe arme!

Replica lui mi-a țiuit în urechi:

— Nu i-ai cunoscut pe părinții tăi!

M-am tras înapoi, de parcă m-ar fi plesnit peste față. Dar ceea ce spusese era adevărat și poate că asta mă durea cel mai mult. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că părinții mei și-ar pune viețile în pericol și că ar traversa deșertul țară măsurii de precauție. Asta doar dacă nu cumva aveau motive întemeiate.

— Căutau ceva? l-am întrebat pe *tío* Ricardo, o idee căpătând brusc contur.

— Poftim?

— Căutau ceva? am repetat, cu fiecare cuvânt încărcat de furie. Tu i-ai trimis în deșert?

I-am citit emoția în adâncul ochilor verzi-căprui. Poate că era urma vinovăției, însă unchiul meu a rămas tăcut, chiar dacă mie îmi fierbea sângele în vene. Și-a ajustat ochelarii, luându-și ochii de la mine. Mi s-a făcut inima cât un purice. Atunci, asta era!

Unchiul meu îi trimisese într-o misiune imposibilă și ei își pierduseră viețile din cauza lui.

— Spune-mi despre ultima zi, spune-mi ce făceau! am insistat, cu vocea tremurându-mi. De ce nu ai fost alături de ei?

— *Destul*, Inez! a zis, îndepărtându-se de masă. Vei găsi doar

suferință dacă te vei gândi la astfel de lucruri. De ce nu mergi să te odihnești?

— Abia am început să...

— Putem vorbi după ce te mai liniștești.

M-am uitat lung după el, furioasă pe amândoi, pe mine pentru că nu reușisem să-mi controlez temperamentul. Kareem a pășit în salon, cu un ibric plin cu cafea proaspătă în mână. Tăcut, mi-a turnat o ceașcă.

— *Shokran*, i-am mulțumit, apoi mi-am ridicat ochii spre el. Cât de mult ai auzit?

Kareem a zâmbit.

— E o barcă mică.

Era. Unchiul meu nu avea cum să mă evite la nesfârșit.

* * *

L-am găsit pe Whit scriind în jurnal, așezat pe unul dintre sezlongurile de pluș de pe punte. Dincolo de balustradă, Nilul trecea pe lângă un ținut smălțuit în nuanțe de verde, brun și albastru. Crânguri de palmieri brodau din când în când peisajul, însă frumusețea din jur nu-mi alina frustrarea. M-am afundat în scaunul liber de lângă Whit. Mi-am suflat părul de pe frunte și privirea mi-a alunecat la pagina pe care scria. Am surprins mângălituri numerice și desene stranie înainte ca Whit să-și închidă brusc agenda.

A mijit ochii la mine.

— Cum a decurs discuția cu unchiul tău, *băgăcioaso*? M-am înroșit.

— Mi-am pierdut cumpătul.

A țâțâit, dezprobator.

— Cred că părinții mei au plecat în deșert în căutarea unui artefact, a unui loc sau... Nu știu. A *ceva*! am zis, urmărindu-l cu atenție. Și unchiul meu este disperat să găsească acest ceva. Tu știi despre ce ar putea fi vorba? Whit a ridicat leneș un umăr.

— În Egipt? Cu toții căutăm ceva.

Tonul lui ascundea ceva și asta m-a pus pe gânduri. Oare și el căuta același lucru pe care și-l dorea unchiul meu? Deși vocea lui nostalgică îmi dădea de înțeles că el căuta ceva intangibil. Nimic din ce ar fi putut strânge în pumn sau căruia să-i poată pune un preț.

— Nu-l înțeleg! am spus, furioasă. Nu-i înțeleg deciziile, comportamentul. Refuzul de a vorbi cu mine.

— Unchiul tău are un motiv pentru tot ce face.

Am simțit o notă de dezaprobare în glasul lui, care m-a îndemnat să-l întreb:

— Whit... tu ai încredere în el?

M-a săgetat cu o privire atât de directă, încât nu se potrivea cu zâmbetul nonșalant.

— Păi, *señorita* Olivera, eu am încredere în doar doi oameni pe lume.

— Atât de puțini? l-am întrebat, ținându-mi părul cu mâna, ca să nu mi-l zboare în față briza care devenise mai tăioasă. Familia ta, bănuiesc. Părinții?

S-a încordat.

— Am încredere în fratele meu și în sora mea.

— Dar nu și în părinți?

— Nu aș avea încredere că mi-ar salva viața dacă aș lua foc, a spus cu un zâmbet abia schițat.

Nu-l puteam citi. Nu părea câtuși de puțin supărat, dar buzele i se contorsionaseră ironic, de parcă ar fi știut că nu putea să afișeze o fațadă trufașă. O parte din mine îl înțelegea. Începeam să-mi dau seama că nici eu nu aveam încredere în părinții mei. Era greu să am, când ei păstrasera atâtea secrete. Mă iubiseră, dar aleseseră să nu-și împartă viața cu unicul lor copil. Era greu de acceptat, greu de închipuit. A mai bătut o pală de vânt între noi și barca s-a clătinat cu putere.

Whit s-a ridicat brusc în capul oaselor.

Puntea vasului *Elephantine* a gemut, zguduindu-se cu putere.

— E normal? am întrebat, neliniștită.

Whit m-a ajutat să mă ridic de pe șezlong și m-a condus până la balustradă. Mi-a arătat apoi cu degetul cum clocotea fluviul întunecat, în vreme ce vântul bătea în jur ca în inima unei furtuni. Apa se umfla, tumultuoasă, înălțându-se și prăbușindu-se printre stâncile masive.

— Trebuie să-l găsesc pe *reis* Hassan! mi-a zis Whit sumbru.

— Vom fi bine?

Dar el nu mă asculta, concentrat cu totul la Nil. M-au trecut fiorii și mi s-au ridicat firele de păr de pe brațe. L-am apucat de cămașă cu o mână.

— *Whit!*

Și-a coborât privirea, cu buzele întredeschise de uimire, și s-a uitat drept în ochii mei, cu irisurile lui albastre. Și-a ridicat mâna spre obrazul meu, ezitant, încet, aproape atingându-mă. Ceva rece i-a lucit în privire și și-a coborât degetele. Îmi lipsea mângâierea lui, chiar dacă nici măcar nu o simțisem. Cu blândețe, mi-a descleștat degetele și a făcut un pas în spate, cu chipul împietrit, de parcă ar fi fost o poartă, iar el nu voia să lase pe nimeni să pătrundă înăuntru.

Vasul s-a înclinat din nou și ceva s-a târât în lungul navei *Elephantine*.

— Ce-a fost asta?

— Du-te înapoi în cabină! a spus și m-a lăsat pe punte. Vorbesc serios, Olivera!

Ambarcațiunea s-a plecat spre dreapta și m-am împiedicat, fluturând larg din brațe ca să-mi recapăt echilibrul. Am făcut un pas în față, ezitând, apoi încă unul, dar barca s-a clătinat din nou și mi s-a întors stomacul pe dos. M-am întors spre salon. Ceilalți membri ai echipajului alergau pe lângă mine, vorbind repezit în arabă. Pe chipurile tuturor se citea panica.

— *Sitti!* Trebuie să te duci în cabina ta! mi-a zis Kareem, trecând în fugă pe lângă mine. Nu ești în siguranță!

— De cum îl găsesc pe unchiul meu! i-am strigat.

Dar băiatul se făcuse deja nevăzut. Am alergat în salon și l-am găsit pe *tío Ricardo* rulând o hartă care fusese întinsă pe masă. Ceva a izbit fereastra și m-am răsucit, speriată.

— Acesta e *nisip*? am întrebat.

Din doi pași, *tío Ricardo* era în fața mea.

— E adus din deșert.

Barca a scrâșnit tare, deoarece lovise ceva aflat sub picioarele noastre. Unchiul a pălit, apoi m-a răsucit și m-a împins spre cabina mea.

— Rămâi în camera ta până când îți voi spune că e în ordine să ieși,

Inez! Dacă ne răsturnăm, ieși pe fereastră. Lasă totul în urmă! Mă înțelegeți?

Amorțită, am dat din cap și m-am grăbit să fac ce îmi ceruse, cu inima cât un purice. Am închis ușa în urma mea și m-am așezat pe podea, cu genunchii strânși la piept. Să zicem că ne-am fi răsturnat... ce avea să se întâmple apoi?

Mi-am rotit privirea prin cameră, cu un ochi cercetător.

La ce puteam renunța?

La niciunul dintre lucrurile părinților mei. Pentru nimeni altcineva nu erau speciale, dar, pentru că le aparținuseră lor, pentru mine erau neprețuite. Barca s-a zguduit, aruncată pe valuri de vântul puternic, care urla la fereastra mea cu intenții criminale. M-am ridicat pe picioare nesigure, fluturând din brațe, și am înaintat cu prudență spre sertarele aflate sub patul meu.

O înjurătură strigată cu putere m-a oprit în loc.

Părea să fi fost vocea unchiului meu.

Am alergat spre ușă și m-am uitat de-a lungul coridorului mic. Una dintre ușile din capăt era dată de perete și se bălăbănea în ritmul în care se mișca nava, scârțâind puternic. Am pășit în hol, cu gura deschisă...

Prin deschizătură, l-am zărit pe unchiul meu. Ușa s-a închis, blocându-mi vederea, dar apoi s-a dat din nou de perete. M-am apropiat, pășind silențios pe podeaua din lemn. Mi se părise că văd ceva familiar...

Tío Ricardo trecea rapid prin lucrurile lui, cam la fel cum făcusem și eu, însă ținea în mână un carnet, cu o copertă pictată bogat cu bujori mari, florile preferate ale mamei. I-aș fi recunoscut jurnalul oriunde! Eu fusesem cea care îl pictase, pe față și pe spate.

Unchiul meu a îngenunchiat deasupra cufărului și a scos din el mai multe foi de hârtie, peste care și-a trecut rapid privirea, înainte să le îndoiaie pe jumătate și să le ascundă printre cuvintele mamei. Mi s-a activat intuiția și aproape că m-a copleșit pornirea de a năvăli înăuntru și de a-i cere să-mi dea înapoi gândurile personale ale mamei. Dar m-am controlat și, de data aceasta, am preferat să analizez situația. Dacă aș fi intrat acum, probabil m-ar fi mințit și apoi

s-ar fi asigurat că tăinuiește lucrurile mamei de mine.

Era mai bine să aștept până părăsea cabina.

Tío Ricardo a năvălit afară, cu trupul înclinat în față, de parcă ar fi fost un taur gata de atac. După ce a urcat scările, am străbătut holul îngust și am închis ușa după mine.

Lăsase încăperea organizată și ordonată, iar cufărul era închis. Murmurând un blestem, am căzut în genunchi și mi-am scos un ac din păr. Știam cum să descui o încuietoare grație fascinației tatălui meu pentru perfecționarea cât mai multor deprinderi. Putea, de exemplu, să-și țină trei minute respirația sub apă și știa cum să lege și să dezlege mai multe feluri de noduri marinărești, iar o bucată de timp a fost fascinat de hoți.

Am vârât acul în lacăt și l-am răsucit într-o parte, iar cum nu a mers, am încercat în cealaltă, mulțumindu-i în gând mătușii mele pentru fiecare moment în care mă închisese în dormitor, când îi ieșisem din cuvânt. Lacătul s-a deschis și, în vreme ce barca se zguduia din nou, am săltat capacul cufărului.

Jurnalul mamei trona deasupra hărților făcute sul.

Aș fi avut nevoie de timp ca să-i citesc toate însemnările, dar nu îmi permiteam acest lux. Aveam la dispoziție doar noaptea aceasta, cât toți ceilalți se luptau să o țină în picioare pe *Elephantine* pe durata furtunii. Cu gândul acesta în minte, am alergat înapoi în camera mea. Mi-am luat poșeta și geanta de pânză și m-am așezat chiar sub geamul în care se izbeau valuri furioase de nisip. Dacă vasul avea să se răstoarne, era bine să mă aflu în preajma unei ieșiri.

Abia apoi am început să citesc.

Și, pe ultima pagină a jurnalului, am dat de notița care a schimbat totul.

Eu și fratele meu nu vom mai putea fi niciodată ca înainte. El a apucat-o pe un drum pe care nu pot să-l urmez, dar nu mă lasă inima să apelez la autorități. Ah, dar cum pot așterne pe hârtie așa ceva? Trebuie! Trebuie! Amenințările lui mă înspăimântă. Ultima oară când ne-am certat, m-a durut să mă ridic de la podea. Ricardo mi-a spus că nu a vrut să mă rănească, dar a făcut-o.

*Chiar și acum am vânătași. Nu pot ignora adevărul.
Mă tem pentru viața mea. Mă tem pentru viața lui
Cayo.
Și nu știu ce ar trebui să fac. Este fratele meu.
Dar este un ucigaș.*

La început nu am înțeles ce citeam. Apoi fiecare cuvânt s-a cristalizat, cu toate muchiile lui ascuțite și liniile dure.

Amenințări.

Vânătași.

Ucigaș.

Mama se temea pentru viața ei. Mi-am desfăcut nasturele de la rochie, cu respirația întretăiată. Trăise în *teroare*, din cauza a ceea ce fratele ei ar fi putut face. Disperarea și deznădejdea care impregnau fiecare literă mi-au luminat mintea, de parcă s-ar fi ridicat un vâl de ceață, iar acum puteam să văd clar ceea ce-mi fusese ascuns.

Pe cine ucisese *tío* Ricardo?

Și, dacă o făcuse o dată, putea să o facă din nou.

În tot acest timp, unchiul meu refuzase să-mi ofere detalii legate de moartea părinților mei. Iar acum știam în sfârșit de ce. Răspunsul fusese în fața mea de la început. Dincolo de fereastră, furtuna urla, o vijelie care cerea să se dezlănțuie. Am citit din nou rândurile și ochii mi s-au încețoșat. Începeam în sfârșit să ascult ceea ce intuiția încerca cu disperare să-mi transmită. Toate indiciile duceau spre aceleași concluzii. Unchiul meu nu mă voise în Egipt. Îl implicase pe Whit în activități ilegale. Refuza să-mi spună ce se întâmplase cu părinții mei. *Mamá* îi scrisese lui *monsieur* Maspero, implorându-i ajutorul. Cartonașul acela straniu cu ilustrația care înfățișa o poartă, având pe verso o oră, un loc și o dată. Și acum, o însemnare în jurnal, care dezvăluia că unchiul meu o agresase pe mama. Atât de brutal, încât îi rămăseseră vânătași.

Adevărul era ca un pumn de fier care-mi strângea inima, zdrobind-o.

Unchiul meu mi-a ucis părinții.

* * *

Trebuia să cobor de pe *Elephantine*. În câteva secunde aveam împachetate toate lucrurile. Coridorul din fața camerei mele era gol. Echipajul, unchiul meu, Whit și cu siguranță și domnul Fincastle se aflau pe punte. Nimeni nu avea să observe că mă îndrept cu geanta mea mică spre balustradă sau că pe *dahabeeyah* ieșea o persoană în minus la numărătoare. Am deschis ușa, m-am uitat în stânga și în dreapta și am alergat pe holul îngust. Vârtejuri mici de nisip m-au plesnit peste cap și părul mi-a devenit greu și murdar. Deasupra, țipetele oamenilor erau purtate de vântul puternic. Am ajuns la balustradă, cu bareta de la geantă săpându-mi în palmă. Dedesubt, apa se învolbura.

Mi-am adus aminte cum mă înghițise fluviul, cum mă ținuse apa în ghearele ei. Mi-am întins șovăitor mâna, cu frica încolăcită lăuntric. Nehotărârea îmi dădea târcoale și, după o clipă lungă, mi-am lăsat brațul jos.

Era o nebunie să sar.

Șansele să supraviețuiesc erau mici. Dacă rămâneam la bord, soarta îmi era la fel de întunecată. M-am uitat lung în adâncul fluviului, cu spaima urcându-mi-se până în gât. Acolo jos mă așteptau crocodili, șerpi, un curent potrivit și pale aspre de vânt.

Dar pe *Elephantine* se afla un criminal.

Mi-am încordat pumnii, respirând sacadat. Am simțit nisip în gură și fusta mi-a biciuit picioarele. Chiar dacă supraviețuiam furtunii, chiar dacă îi supraviețuiam Nilului, ce aș fi făcut mai apoi? Cum aș fi putut ajunge până în Philae?

Mi-am deschis larg ochii.

Întrebarea m-a șocat. Trupul meu voia să fugă departe de barcă, de fluviu și de Egipt. Și, cu toate acestea, o parte din mine nu voia să-i abandoneze pe părinții mei. Dacă plecam, nu aveam să aflu niciodată cum muriseră cu adevărat. Nu aveam să știu niciodată de ce îi ucisese unchiul meu. În cele din urmă, rațiunea a învins și mi-a înfrânt teroarea. Până acum, unchiul meu nu mă amenințase și nu îmi făcuse rău în niciun fel. Ocazional se arătase curtenitor și, chiar dacă își ieșise din sărite în ziua în care mă descoperise pe *Elephantine*, nu mă lovise.

Atâta vreme cât nu afla că știu adevărul, nu avea să încerce nimic.

M-am îndepărtat încet de balustradă, m-am întors și am luat-o spre cabină, unde am pus la loc jurnalul pe care îl luasem cu mine. Apoi m-am îndreptat spre cabina mea ca într-un fel de transă. Aveam să merg până la capăt.

Fie ce-o fi!

* * *

Funia îmi ardea palma. Sub tălpile mele, puntea se zguduia și se înclina, așa că mi-am îndoit genunchii, ca să nu mă prăvălesc. Restul echipajului lucra la pânze, încercând să folosească vântul pentru a ne ajuta să trecem prin furtună fără ca *dahaheeyah-ul* să fie afectat. *Reis* Hassan striga ordine, vorbele lui fiind însă înecate de bubuitul inimii mele, care mi se zbătea cu putere în piept.

Nava s-a cutremurat. Lemnul a pârâit și a scrâșnit, dar n-am dat drumul funiei. Fiecare pală de vânt ne împingea mai aproape de bancurile de nisip, iar eu eram convins că în orice clipă stâncile ne vor scufunda. M-am gândit la cărțile de chimie pe care mi le trimisese sora mea, cele pe care nu aveam să le pot salva dacă apa urma să ne îngroape. Aceste cărți erau legătura mea cu ea. Știuse dintotdeauna despre pasiunea mea pentru știință, despre dorința de a afla cum funcționează lumea. Am tras mai tare de funie, pentru că nu voiam să pierd conexiunea pe care o aveam cu ea.

Îi vedeam ca prin ceață pe membrii echipajului alergând în jurul meu, cu chipuri încruntate și încordate.

Gândul mi s-a dus rapid la Olivera. Îi promisesem că nu avea să i se întâmple nimic. Iritarea mi-a făcut stomacul ghem. Nu era treaba mea să-i fac promisiuni.

Singura fată la care aveam dreptul să mă gândesc era acasă, în Marea Britanic.

CAPÍTULO DIECISIETE

Bătaia din uşă am auzit-o multe ore mai târziu. Mă plimbasesem întreaga noapte dintr-un capăt în celălalt al camerei, incapabilă să stau jos, să dorm sau să mă odihnesc. *Unchiul meu era un criminal*. Gândul nu mă părăsise nicio clipă. Era ca refrenul repetat la infinit al unui cântec pe care nu voiam să-l mai aud niciodată. O parte din mine îşi dorea să nu fi citit niciodată jurnalul mamei. Recreasesem în imaginaţia mea calvarul ultimelor lor clipe pe pământ. Nu puteam să nu mă gândesc cum ei doi poate că îl urmaseră pe unchiul meu în deşert, lăsându-şi vieţile în mâinile lui, fără să bănuiască nicio clipă că avea să-i lase acolo, să ardă sub soare.

Era singura explicaţie plauzibilă pentru cauza morţii lor. *Mamá* şi *papá* erau prea inteligenţi ca să se ducă acolo din proprie iniţiativă.

O nouă ciocănitură.

De cealaltă parte a uşii era Whit, în starea lui şifonată naturală, deşi poate că un pic mai şifonat chiar decât de obicei. Întregul corp a părut să i se relaxeze când a dat cu ochii de mine. M-a cercetat din cap până în picioare, privirea alunecându-i pe trupul meu de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt bine şi întreagă. Ştiam exact ce vede: ochi obosiţi, maxilar încleştat, umeri lăsaţi.

Furtuna fusese îngrozitoare, dar ceea ce aflasem seara trecută mă devastase cu adevărat.

Whit şi-a îndoit genunchii, ca să mă poată privi în ochi.

— Eşti bine? Pari extenuată.

— *Estoy bien*, am cârâit, surprinsă că mai aveam totuşi glas, după cât ţipasem în pernă din cauza trădării unchiului meu.

Plânsesem toată noaptea, iar la ivitul zorilor mi-am spus că nu aveam să mai vărs nicio lacrimă până când nu descopeream adevărul despre moartea lor.

Apoi, cumva, aveam să-l distrug pe *tío Ricardo*.

— Eşti chemată, mi-a spus Whit fără niciun preambul.

— S-a sfârşit?

Ambarcațiunea a pârâit încă o dată.

— E toată lumea bine?

— Suntem cu toții răvășiți, dar da.

M-am rezemat de tocul ușii. Cel puțin se sfârșise.

— *Elephantine* a supraviețuit furtunii fără să fie grav avariată, a spus Whit pe un ton straniu de blând. Ne apropiem de Assuan. Câtă vreme echipajul cumpără provizii, noi vom mânca ceva la hotelul Vechea Cataractă. Au cel mai bun ceai de hibiscus din deșert, îți va plăcea! Ne vom întâlni acolo cu Abdullah și cu nepoata lui. Ți-am mai vorbit despre ea? Fotografia? Da? Te vei înțelege de minune cu Farida, are o mulțime de opinii. Nilul se vede spectaculos de pe terasă și îți recomand din toată inima să-ți aduci carnetelul pentru schițe, Olivera.

Gesticula mult în timp ce vorbea, așa că ceva mi-a atras atenția.

— Whit, am murmurat. Palmele tale!

Erau roșii și însemnate cu câteva bășici urâte.

M-am întins spre el, dar Whit și-a îndesat mâinile în buzunare și s-a lăsat pe călcâie, mărinind distanța dintre noi. M-am încruntat, pentru că nu înțelegeam de ce, dintr-odată, nu mai voia să respire același aer ca mine, de ce nu mai voia să se afle în preajma mea.

— Să fii gata în zece minute, mi-a spus. Te rog.

— Ești politicoș? l-am întrebat cu gura căscată, dar el sa îndepărtat cu pas legănat, fără să răspundă. Presupun că nu, am mormăit, clipind.

I-am urmărit linia lungă a spatelui dispărând în capătul coridorului. Nu a privit înapoi, nu a încetinit. M-am întors în cabină și mi-am adunat lucrurile, apoi am urcat pe punte, unde am dat de întreg echipajul. Toată lumea se strânsese în dreptul balustradei, într-o tăcere contemplativă.

Am privit peste balustradă și am suspinat. Fără să îmi dau seama, am înaintat până când am ajuns umăr la umăr cu *tío* Ricardo. Se vedea orașul Assuan, cu bancurile lui înalte de nisip și palmierii impunători, cu frunzele încovrigate ca niște degete care mă chemau acasă. Pe măsură ce ne apropiam, nisipul era înlocuit de granit. Din locul în care mă aflam puteam să văd cu ușurință prima cataractă, întinsă peste ape. Pietrele punctau decorul ca niște ciuperci care-și scosese

capetele din iarbă, într-o pădure.

— E frumos, am murmurat.

Unchiul și-a plecat fruntea spre mine.

— Mai sunt multe de văzut.

Criminal. Criminal. Criminal.

Apropierea lui m-a făcut să mă încordez, dar m-am forțat imediat să-mi relaxez umerii. Am zâmbit fals.

— Cât de multe ar mai putea fi? am întrebat.

M-a privit în ochi.

— Multe.

* * *

— Acolo este insula Elephantine, mi-a arătat cu mâna *tío* Ricardo, cât așteptam o trăsură liberă, care să ne ducă la hotelul Vechea Cataractă. Mi-a fost mereu dragă.

Am scos un sunet imprecis și m-am îndepărtat de el. Fiecare cuvânt care îi ieșea pe gură mă neliniștea. L-am descoperit cu privirea pe Whit. Stătea la o parte, lângă cufere, și, chiar dacă rămăsese politicos și zâmbitor, tot nu voia să se uite în direcția mea. Spusesem sau făcusem cu siguranță ceva greșit. Dar ce? Interacțiunile dintre noi îmi păruseră normale. Ei bine... normale pentru noi cel puțin. Mi-am înăbușit neliniștea, aducându-mi aminte că avea o misiune de îndeplinit și că eu eram doar un punct de bifat pe lista lui lungă cu responsabilități.

— Vă rog să ne scuzați! a spus domnul Fincastle, când s-a oprit un cupeu dinaintea noastră. Eu și fiica mea avem stabilită o întâlnire pe care nu o putem rata.

— Dar voiam să-l cunoști pe Abdullah! a protestat unchiul. Ne așteaptă pe terasa hotelului, alături de nepoata lui. Nu poți anula întâlnirea?

Domnul Fincastle a strâns din buze. Mi-a dat impresia că nu îi plăcea să fie presat.

— Mă tem că întâlnirea cu șeful tău de echipă...

— Partener de afaceri, l-a corectat unchiul, mijind ochii. Lucru pe care îl știi deja.

— Va trebui să fie amânată pentru mâine, a încheiat domnul

Fincastle, de parcă unchiul meu nici măcar n-ar fi vorbit.

— Dar sunt sigură că mai putem rămâne câteva minute pentru a-l saluta, *papá*.

Isadora și-a scuturat fusta de firicele de praf.

— Suntem deja în întârziere! a zis domnul Fincastle, pe un ton care nu lăsa loc de discuții.

Fata a amuțit, strângându-și cu putere geanta. Dintr-odată, mi-am dorit să fi depus mai mult efort în încercarea de a o cunoaște cât fusesem împreună pe *Elephantine*, doar că era nedespărțită de tatăl ei. Bărbatul se ținea tot timpul după ea, o îndruma spre cabina lor comună sau erau amândoi prinși în conversație. Tânăra nu părea să aibă nicio clipă liberă.

— *Elephantine* va pleca spre Philae de dimineață, a spus *tío* Ricardo. Ne întâlnim în holul de la Vechea Cataractă. Te rog să fii punctual.

Domnul Fincastle a strâns din buze, dar a dat din cap și a condus-o pe fiica lui spre trăsura care îi aștepta.

Ne-am suit și noi în a noastră și cei doi vizitii ne-au învârtit pe străzile aglomerate până când am ajuns la clădirea pitorească în stil victorian, zugrăvită în culorile apusului. Se înălța pe o stâncă de granit, care avea vedere la insula *Elephantine*. Vegetația bogată care înconjura hotelul îi oferea acestuia o notă de rafinament. Whit a sărit primul din cupeu, apoi s-a întors ca să mă ajute să cobor, întinzându-mi mâna.

M-am gândit dacă ar trebui să i-o ignor, însă am hotărât că ar fi copilăresc și i-am acceptat ajutorul. Degetele lui aspre le-au strâns o clipă pe ale mele, atingerea eliberând un fior care mi-a străbătut brațul și mi-a tăiat respirația.

Mi-a dat drumul la mână în clipa în care gheata mi-a atins asfaltul.

— *Gracias!* am spus, apoi am coborât glasul. Ce s-a întâmplat, Whit?

A ridicat din sprâncene.

— Păi, nimic, Olivera!

A zâmbit, dar mi s-a părut forțat. Genul de zâmbet pe care i-l oferisem unchiului meu.

Whit a mers să îi dea vizitiului o mână de ajutor cu bagajele.

Angajați! de la hotel s-au grăbit să ne întâmpine și să ne conducă spre intrarea grandioasă, decorată în nuanțe de aur și castaniu, cu uși boltite și piese frumos sculptate de mobilier, a căror eleganță rivaliza cu aceea de la Shepherd's. Abia dacă am avut timp să admir fiecare detaliu, pentru că am fost scoși direct pe terasa cu vedere la fluviul Nil.

— Abdullah! l-a strigat unchiul meu pe un bărbat mai în vârstă.

Era îmbrăcat într-un costum de zi, bine croit, fără a fi însă pretențios. Pielea lui de un măsliniu-intens contrasta cu ere- mul-pal al cămășii din bumbac. O tânără femeie s-a aplecat spre el și i-a aranjat nasturii de la guler. Fata era îmbrăcată într-o rochie confortabilă de zi, practică și fără zorzoane. Șalul subțire pe care îl avea petrecut în jurul umerilor flutura sub adierea brizei răcoroase, iar în picioare purta ghete din piele. Era frumoasă, cu un ten luminos și ochi căprui și calzi, care străluceau de inteligență.

Abdullah și Farida.

Whit s-a îndreptat direct spre ea, cu un zâmbet uriaș pe chip, iar fata s-a ridicat și l-a întâmpinat la fel. Abdullah i-a strâns mâna unchiului meu și celorlalți ne-a făcut semn să ne adunăm în jurul mesei de lemn. Înainte să iau loc, m-am apropiat de Abdullah.

— Domnule, am spus, este o plăcere să te cunosc în sfârșit! Sunt fata lui Cayo și a lui Lourdes Olivera...

— Dar știu exact cine ești, m-a întrerupt. Îmi pare sincer rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, *señorita* Olivera.

Mi-am înghițit nodul din gât și am clipit, ca să alung lacrimile care-mi umpluseră dintr-odată ochii, apoi am luat loc orbește lângă tânără, care și-a înclinat capul.

— Tu ești fotografa, am spus.

Farida a râs.

— Cât de frumos sună asta! Studiez fotografia, dar nu sunt profesionistă. Deocamdată.

Avea o voce caldă și dulce. A arătat spre o cutie din lemn cu o lentilă circulară și spre valiza din piele de alături.

— Chiar acum îi făceam o fotografie bunicului meu.

Am rămas cu gura căscată.

— Acela este un *Kodak*?

Farida a dat din cap.

— Bunicul mi l-a adus dintr-o călătorie. Poate face până la o sută de fotografii apăsând doar pe un buton.

— O *sută*? Fantastic! am exclamat, întinzându-mă ca să-mi trec degetul în lungul ramei.

Am simțit o scânteie invizibilă, care se întindea spre mine, de parcă aş fi descoperit un curent ascuns. Privirea mi s-a îndreptat imediat spre ea și fata mi-a făcut cu ochiul.

Am cercetat uluită aparatul de fotografiat portabil. Fusesse creat dintr-un obiect atins de magie. Farida l-a ridicat de pe masă și a făcut o fotografie. Apoi, preț de o jumătate de oră, le-am făcut fotografii unchiului meu și lui Abdullah, lui Whit râzând, în timp ce poza caraghios, și Nilului scânteietor, care se ondula în jurul golfului stâncos. Ne-am delectat cu o masă delicioasă, care a constat în falafel, humus și tahini cremos, apoi am băut ceai de hibiscus cu mult zahăr. Whit avusese dreptate, îl adoram!

Abdullah s-a șters la gură cu un șervețel de bumbac.

— Urăsc faptul că trebuie să aduc vorba de afaceri, dar unde este noul tău angajat, Ricardo?

— A avut alte planuri, evident! a răspuns *tío Ricardo*, dându-și ochii peste cap. Dar ne vom întâlni cu el și cu fata lui în lobby, mâine-diminează.

— Perechea ajurat să păstreze totul secret?

Mi-am sucit capul în direcția lui Abdullah. În ciuda băuturii răcoritoare pe care o savuram, mi s-a uscat cerul gurii. Cartonașul pătrat pe care îl țineam ascuns în geantă mi-a plutit pe dinaintea ochilor.

— Secret?

— Ea încă nu știe cu ce ne ocupăm, a spus unchiul.

— Nu i-ai spus? a întrebat mirat Abdullah.

Mi-am încleștat mâinile pe colțul mesei, mutându-mi privirea de la un bărbat la altul. Erau cu toții implicați în afacerile ilegale ale unchiului meu? Și erau pe cale să dezvăluie cu ce se ocupau? Aici, pe terasă, ziua în amiaza mare, când eram înconjurați de alți meseni? În

timp ce Farida făcea fotografii?

Ricardo a luat o gură de espresso.

— Nu am inclus-o de la bun început în planurile noastre și, în plus, aceasta este împărăția ta, Abdullah. Eu doar lucrez în ea. M-am gândit că ar fi prudent să vorbesc mai întâi cu tine. Inez are un anumit talent, care ni s-ar putea dovedi util.

Au făcut un schimb de priviri pline de înțeles, unul pe care nu-l puteam interpreta însă. Farida a ridicat aparatul și a apăsă pe buton.

— Ce fel de talent? a întrebat Abdullah.

— Sunt artistă, am răspuns, încruntându-mă. Cred că pot reproduce arhitectura din Philae cu relativă ușurință. Farida a dat aprobator din cap.

— Va fi o completare bună a fotografiilor pe care le-am tăcut.

— Exact, a spus *tío* Ricardo. Ce părere ai, Abdullah?

— Luând în considerare moartea părinților ei, merită să știe adevărul.

— Sunt de acord.

Whit și-a dat farfuria goală la o parte și s-a ridicat, cu o expresie plină de regret.

— Iertați-mă, dar am câteva comisioane de tăcut înaintea plecării de mâine-dimineață. A fost un prânz foarte agreabil!

Fluturându-și ușor mâna, și-a văzut de drum, chiar dacă ardeam la locul meu. Și el făcea parte din secret. Din întunecatul secret. Confirmarea pe care o promisem m-a lăsat nespus de tristă.

— Atunci te sfătuiesc să îi spui doar ceea ce trebuie să știe, a zis unchiul meu, continuând conversația din punctul în care rămăsese.

Am strâns din buze. Înțelegeam prea bine ce voia să spună unchiul meu. El îmi conducea viața și în orice clipă s-ar fi putut hotărî să mă trimită înapoi în Argentina. Nu avea niciun rost să mi se spună totul, chiar dacă aveam dreptul să știu ce pun la cale. Până la urmă, părinții mei erau aceia care le finanțau întreaga afacere.

— De mai bine de zece ani conduc o echipă care face excavări în diferite zone, cu speranța de a înțelege moștenirea lăsată de strămoșii mei, a început Abdullah. De-a lungul anilor am făcut descoperiri uluitoare.

M-am încruntat.

— Dar nu am auzit nimic despre ele.

— Nici nu aveai cum, mi-a replicat Abdullah. Pentru că după fiecare dintre ele am dat ordin să ni se acopere urmele. De fapt, ideea i-a aparținut surorii mele, Zazi. Înainte să moară, ne-a rugat pe mine și pe Ricardo să continuăm. Nimeni din echipa mea nu are voie să pună mâna pe ceva sau să dezvăluie ceea ce a văzut. Am păstrat aceeași echipă loială încă de la început și țelul nostru este să înregistrăm tot ce am descoperit, astfel încât generațiile viitoare să ne poată cunoaște istoria.

Farida s-a întins spre el și i-a strâns mâna. Afecțiunea dintre cei doi era clară ca lumina zilei.

Acesta era secretul lor întunecat? Mă așteptasem la... Mi-am scuturat capul, dându-mi seama că toți îmi pândeau curioși reacția.

— Cred că este o întreprindere colosală, am spus cu glas scăzut. Și mă bucur că voi fi parte din ea, oricât de mic mi-ar fi rolul.

— Bine ai venit în Egipt, Inez! a zis Abdullah, zâmbind larg.

Mi-am încleștat mâinile în poală, auzindu-i estompat cuvintele. Unchiul meu lucra pentru Abdullah pentru că asta și-ar fi dorit soția lui să facă. Le ținea piept birocraților îngrozitori din Cairo, îndura nenumărate ore de săpături sub soarele arzător și lucra alături de cumnatul lui - totul din dragoste pentru soția pe care o pierduse.

Mi-aș fi dorit să nu fi aflat această informație.

Când mi-am ridicat privirea, *tío* Ricardo s-a uitat în ochii mei și mi-a zâmbit. În acea clipă am știut adevărul.

Nimeni de la acea masă nu știa că unchiul meu este un criminal.

Nimeni, cu excepția, poate, a lui Whit.

* * *

Bordelul era plin de fum și aglomerat. M-am rezemat de bar și am învărtit whiskyul din pahar o dată, de două ori. În aer plutea un miros de mirodenii, care mi se prindea de haine. Informatorul meu îmi spusese că agenții lui Sterling vor fi aici; aveau o slăbiciune pentru genul acesta de locuri.

Am lăsat paharul jos fără să beau din el. Trebuia să am mintea limpede pentru ce avea să urmeze.

Într-un târziu, doi bărbați au tras draperia de catifea de la intrarea în încăpere și mi-am îndreptat spatele, atent. Cei doi arătau exact așa cum îmi fuseseră descriși: cu pielea pală și ochii deschiși la culoare. Aveau pe ei cămăși imaculate, cu gulerele bine călcate. Și erau deja în stare de ebrietate.

Minunat!

Au mășăluit direct spre bar, așezându-se la doar câțiva pași de mine. Unul dintre ei a comandat de băut, în vreme ce celălalt și-a rotit privirea prin încăpere, iscoditor. Căutând sămânță de scandal. Barmanul s-a pus pe treabă, aruncându-le peste umăr:

— Fără Basil în seara asta?

Agentul mai scund și-a scuturat capul.

— E blocat în Cairo cu niște treburi destul de încurcate.

— Blanche va fi dezamăgită, le-a zis barmanul sarcastic.

Mi-am coborât privirea la pahar. Am recunoscut numele faimoasei porumbițe franțuzești. Păr castaniu și ochi căprui de culoarea whiskyului, pistrui împrăștiați pe umeri și pe claviculă. Ar fi trebuit să știu că Basil era patronul ei.

— Nu îți place? m-a întrebat barmanul pe un ton arțăgos.

Era nou; probabil străin, după accent. Neamț, bănuiam. Mi-am scuturat absent capul, cu atenția îndreptată deja spre madamă. Stătea deoparte și-și supraveghea împărăția cu o privire placidă. Rochia ei de mătase lucea în lumina pală a lumânărilor - o delicatețe care contrasta cu linia puternică a coloanei femeii.

Dacă era să am vreo șansă să ajung la Blanche, trebuia să trec mai întâi de madamă.

Am împins băutura pe tejghea, l-am plătit pe barman și mi-am croit lent drum spre ea. A pus ochii pe mine de îndată ce mi-a simțit intenția, urmărind cum mă mișc încet prin mulțime. Madama a zâmbit, scurt și cu interes. Mă momea, mă atrăgea mai aproape.

Dar eu voiam să fiu prins în plasă.

— Seară bună, i-am zâmbit leneș.

— Te-am mai văzut pe aici, mi-a murmurat pe un ton gutural.

— Am nevoie de Blanche.

Și-a unit sprâncenele negre.

— Ai mai avut-o?

— E liberă în seara asta? am întrebat-o, cu o expresie studiat neutră.

— Nu este, mi-a răspuns, cu regret prefăcut. Dar, dacă te întorci mâine, poate că...

— Trebuie să fie în seara asta, am zis și i-am pus în palmă un pumn de piaștrii egipteni. Sunt dispus să-mi arăt recunoștința pentru ajutorul oferit.

Madama și-a coborât privirea la bani, cântărindu-și în mod clar hotărârea. Vizibil reticentă, mi i-a înapoiat.

— Mă tem că este imposibil.

Parfumul femeii s-a încolăcit în jurul meu ca o funie strânsă. Cu hotărâre, i-am pus banii înapoi în palmă, adăugând niște bancnote.

— Jumătate de oră.

Madama s-a uitat cercetător prin încăpere, iar ochii i-au zăbovit asupra unei persoane din mulțime. Tensiunea îmi strângea umerii în timp ce așteptam, cu mâna în dreptul buzunarului de la jachetă. Eram dispus să dau toții banii pe care îi aveam ca să o văd pe Blanche. Madama a dat însă din cap, ca pentru ea însăși, și mi-a făcut semn spre scară.

— Jumătate de oră, a zis. Să nu mă faci să vin după tine!

— Pot să mă mișc repede când sunt foarte motivat, i-am spus, făcând cu ochiul.

Eram deja în mișcare, amețit de triumf, cu gândul la Blanche. Când am ajuns în dreptul ușii ei, am bătut scurt și aceasta s-a deschis, arătându-mi-o pe femeia suplă despre care se știa că aduce cârduri de bărbați la bordel. Cămașa de noapte i-a alunecat pe umăr, dezvelind constelația de pistrui care-i împodobește pielea palidă. Din cine știe ce motiv, pe dinaintea ochilor mi-a trecut o altă pereche de umeri. Unii înguști și dreپți, sfidători.

Am înlăturat gândul nechemat. Nu își avea locul în această cameră.

Blanche a deschis mai larg ușa, ochii ei calzi întârziind asupra chipului meu, în vreme ce pe buze începea să-i înflorească un zâmbet. Îi plăcea ce vede. Mi-a făcut semn să o urmez înăuntru cu un zâmbet cochet. Nerăbdarea îmi făcea trupul să vibreze, îmi învălmășea gândurile. În urma lui Blanche a plutit un norișor de parfum de

lavandă, amețitor, care m-a făcut însă să mă gândesc la un altul, mai dulce.

Am închis ușa în urma mea, fixând-o pe femeie cu privirea. Ea s-a oprit în dreptul patului îngust, cu un șold scos în față. Și-a desfăcut funda de la cămașa de noapte, dezvelindu-și rotunjimea sânilor. Dedesubt, atmosfera era tumultuoasă, mistuitoare. Conversații răspicate și enervante, muzică asurzitoare. Nimic din toate acestea nu răzbea prin ușă. Dormitorul mustea de tensiune, de tăcere și așteptare.

Blanche a pășit spre mine, cu capotul desfăcut, arătându-și picioarele lungi. A întins mâna, care s-a unduit în jurul gâtului meu. Și-a ridicat bărbia; era atât de aproape, încât puteam să-i văd fiecare geană de cărbune. Încetișor, mi-a tras capul spre ea. M-a pironit cu privirea, cu buzele la doar câțiva milimetri de gura mea.

Flacăra puternică a dorinței nu s-a aprins, chiar dacă am așteptat-o. Ar fi trebuit să fiu nebun după femeia asta, dar, în schimb... M-a încolțit frustrarea. I-am prins mâinile și i le-am îndepărtat de fața mea.

— Nu-i nevoie să mergi mai departe, *mademoiselle*.

S-a oprit, cu sprâncenele delicate unite într-o încruntătură. M-am îndepărtat de ea și m-am apropiat de pat, simțind că pot să respir din nou. Am aruncat banii pe care-i mai aveam pe pat și m-am întors cu fața la Blanche, apoi i-am tras halatul pe umeri, acoperind-o cu totul, și i-am spus:

— Am nevoie de altceva de la tine.

PARTEA A TREIA

GIUVAERUL NILULUI

CAPÍTULO DIECIOCHO

Apa clipocea blând în jurul lui *Elephantine*. M-am aplecat peste balustradă și am privit în adâncul verde al Nilului. Whit s-a întins spre mine și mi-a strâns brațul, trăgându-mă cu blândețe înapoi. I-am aruncat o privire întrebătoare. Avea umerii încordați și cearcăne adânci sub ochi.

— Azi nu am chef să te salvez, în caz că vei cădea.

Tonul lui tăios m-a făcut să ridic din sprâncene.

— Ți-e foame sau ești doar obosit? Ori poate beat? Expresia lui uimită m-a făcut să râd.

— Nu sunt beat. Dacă aș fi, ai ști. Sunt însă înfometat, obosit și mi-e cald. Și, în sens larg, azi nu am chef.

— Nu ai o dimineață bună, am punctat.

M-a privit placid. Am mijit ochii.

— Ce-ai făcut azi-noapte?

— Asta, mi-a zis încetișor, *nu* este treaba ta.

— Inez! m-a strigat *tío* Ricardo. Nu o rata!

Mi-am întors privirea de la Whit la timp ca să văd insula Philae făcându-și apariția, luminată din spate de razele blânde ale dimineții, care străbăteau până departe. Palmieri maiestuoși creșteau din apă, cu frunzele legănându-se delicat în briza dulce, care adia pe deasupra apei. Coloane înalte și impunătoare, clădite din pietre în nuanțe aurii, se înălțau în jurul lui *Elephantine*, ca o poartă imensă care întâmpina călătorii într-o altă lume, într-o altă viață. Munți de piatră încadrau fiecare parte, străvechi și intimidanți, pe un fundal de dealuri vineții. Insula era înconjurată de alte insule mai mici, ca niște formidabili paznici stâncoși, care păzeau Giuvaierul Nilului. Stâlpii templului mi se păreau din ce în ce mai înalți cu cât ne apropiam mai mult. Nu văzusem niciodată ceva mai frumos!

Isadora și tatăl ei stăteau lângă mine, discutând animat în timp ce examinau insula Philae din punctul de vedere al securității.

— Sunt prea multe locuri prin care pot intra bărcile, a spus domnul

Fincastle.

— Poate că i-am putea ruga pe câțiva dintre membrii echipajului să stea de pază, a propus Isadora.

M-am întors spre ei.

— Să ne păzească de ce, mai precis?

— De vizitatori nedoriți, desigur! a zis domnul Fincastle.

— Asta am dedus și eu, am răspuns printre dinți. La cine se așteaptă unchiul meu?

— La turiști băgăcioși. E doar o măsură de precauție.

Apoi, cu un zâmbet rece pe chip, s-a îndepărtat. Isadora a rămas în urmă, cu trăsăturile delicate scăldate de lumina aurie a primelor ore ale dimineții.

— Știu, poate fi destul de frustrant. Dar are intenții bune. Își ia meseria foarte în serios.

— Mi-aș dori să știu de ce l-a angajat unchiul meu, am recunoscut.

Isadora și-a aruncat rapid privirea peste umăr, apoi și-a întors-o la mine. Avea ochi foarte albaștri, de aceeași culoare ca ai tatălui ei.

— Cred că a fost angajat din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu părinții tăi.

Ah! Zgarda pe care i-o pusese tatăl ei nu era pe cât de strânsă crezusem.

— Atâta lucru bănuiam și eu, dar *de ce*?

— Pentru că morțile lor au provocat ceva vâlvă în societatea din Cairo.

M-am tras mai aproape.

— Ce vrei să spui?

— Unchiul tău nu îți împărtășește prea multe, nu-i așa? m-a întrebat, puțin nedumerită.

— Din păcate, nu.

Isadora a oftat, gânditoare.

— Nu este genul de om pe care să-l poți întreba ceva în mod direct, presupun.

— Niciuna dintre tacticile mele nu a funcționat până acum.

— Atunci, dacă aș fi în locul tău, mi-aș reevalua strategia.

Avea o manieră directă de a se exprima, onestă și asumată. În ciuda

tinereții ei, am rămas cu impresia că se raporta la lume dintr-o perspectivă matură și cinică. M-am întrebat cum fusese viața ei, pe unde călătorise și ce oameni întâlnise. M-am întrebat de ce fusese nevoită să apeleze la strategii.

— Asta e o conversație mai ciudată! am zis, râzând. Tu ce mi-ai recomanda?

Pe buze îi juca un zâmbet.

— Există căi prin care poți obține ceea ce îți dorești, dar acestea presupun o subtilitate care trebuie deprinsă.

Nu mi-am putut ascunde cu totul dezaprobarea din glas.

— Te referi la manipulare.

— Când este necesară! a râs Isadora, încântată. Văd că este posibil să te fi jignit. Ei bine, nu contează! Eu mă bucur de compania ta, *señorita Olivera*!

— Mulțumesc, am spus, precaută. Cred că și eu de a ta?

A râs din nou, un sunet cristalin, ca de clopoței.

— Îți voi spune ceea ce unchiul tău nu vrea să îți zică. *Señor Marqués* s-a simțit presat de Serviciul de Antichități și a fost nevoit să asigure o protecție mai drastică echipei care se ocupă de excavări. Părinții tăi erau foarte îndrăgiți în Egipt și dispariția lor tragică a provocat multe speculații. Și niciuna dintre acestea nu l-a pus pe unchiul tău într-o lumină favorabilă. Reputația lui a suferit considerabil și am auzit că a fost cât pe ce să își piardă postul și poziția bună din cauza lui *monsieur Maspero*. Îl cunoști pe acest domn?

Am dat din cap. Cina la care luasem parte alături de ei mi se părea că avusese loc cu ani în urmă, dar îmi aminteam încordarea dintre cei trei bărbați. Informațiile primite de la Isadora se potriveau cu cele pe care le aveam.

— Vrei să-mi spui că tatăl tău a fost angajat de dragul aparențelor? Nu pentru că ar exista un motiv întemeiat? Isadora a ridicat gingaș din umeri.

— Faptul că a pierdut respectul tuturor mi se pare un motiv îndeajuns de bun, *señorita Olivera*. Eu m-aș lupta să-mi reabilitez numele! Un nume respectat este extraordinar de important.

Avea un fel foarte pragmatic de a interpreta faptul că un om ar fi

trebuit să dea dovadă de caracter.

— Unde ai auzit că unchiul meu a fost la un pas de a-și pierde postul?

Isadora și-a dat după ureche o șuviță aurie de păr.

— Tatăl meu primește adesea angajați de la muzee și din guvern în apartamentul nostru de la hotel. Îi place să-și păstreze canalele de comunicare deschise, iar oamenii vorbesc. Uneori, vorbesc de față cu mine, de parcă nu aș fi prezentă. O omisiune destul de gravă din partea lor.

Am strâns din buze. Cu cât aflam mai multe despre tatăl ei, cu atât îmi plăceau mai puține lucruri în privința lui. În fapt, opinia mea despre el înclina spre pură antipatie, îmi părea un fel de mercenar. Isadora mi-a citit probabil expresia, pentru că a râs din nou.

— Crede-mă, *señorita* Olivera! Tatăl meu este o persoană independentă. Nu face niciodată nimic fără să aibă un motiv bine întemeiat sau fără să-i iasă și lui ceva.

— Vrei să spui că domnul Fincastle nu este sub papucul nimănui.

— *Păi*, a spus încet, târăgănând fiecare cuvânt, lucrează pentru unchiul tău, nu-i așa? înseamnă că tatăl meu nu și-a plecat urechea la bârfe.

Isadora a făcut o pauză, gândindu-se în mod clar la ceva, dar și-a scuturat ușor capul și a părut să alunge ideea care-i trecuse prin minte.

— Ce este? am întrebat-o. Te gândeai la ceva.

— Ah, a spus ea, nimic important!

Și-a întors spatele, dar m-am întins după ea și am apucat-o de braț. A ridicat întrebător din sprâncene.

Cuvintele mi-au zburat involuntar de pe buze:

— Vrei să mă înveți să trag cu arma?

— Ți-ar plăcea să înveți? Vei avea nevoie de ore întregi de antrenament și de multă muncă pentru a fi competentă.

— Nu mă deranjează efortul și nici provocările.

Isadora a făcut gropițe.

— Te învăț, dacă mă lași să îți spun Inez!

Știam eu că-mi era simpatică.

— E plăcut să știu că am o prietenă, Isadora!

— Subscriu! a zis zâmbind și a plecat ca să i se alăture tatălui ei, de cealaltă parte a bărcii.

Mi-am întors din nou atenția spre templu. Clădirea, veche de mii de ani, mă făcea să îmi simt profund propria efemeritate. Avea să rămână aici mult timp după mine. Revelația nu mă speria, ci mă smerea. Când am reușit în cele din urmă să-mi dezlipesc ochii de la templu, am dat de unchiul meu, care îmi pândea reacția. Venise să mi se alăture, dar nu-i auzisem pașii silențioși. Mi-a oferit un zâmbet mic. Reacția mea trecuse probabil testul; uluirea mea fusese pe placul lui.

— Bine ai venit, Inez, în locul în care a luat naștere Egiptul antic, a început unchiul meu și a întins mâna spre întinderea liniștită de apă. Iată Valea de Sud a Nilului, leagănul acestei civilizații! Aici vei găsi cele mai timpurii forme de artă, săpate în piatră, în primul oraș și în templul acestuia. Pe insulă vei vedea locul în care cineva a scris pentru ultima oară folosind hieroglifile egiptene și vei simți ultima adiere a religiei egiptene păgâne, de dinainte ca Philae să devină un altar creștin.

Mi-am ferit ochii de soarele fierbinte.

— Când se întâmpla asta?

— La aproape patru sute de ani de la moartea lui Hristos.

Am aruncat o privire peste umăr spre insulă, care părea atât de mică și de îndepărtată printre undele albastre ale Nilului.

— Aici se afla înainte un obelisc mai mic, pe care un oarecare domn Bankes l-a considerat portabil, a continuat unchiul meu. L-a trimis în Marea Britanic, unde servește pe post de decorațiune la o moșie de la țară.

Nu-mi puteam închipui cum te-ai putea uita la un monument vechi de secole gândindu-te că ar putea fi un *obiect de decor* pentru o peluză.

— E dezgustător!

— În acest caz, ne-a ajutat foarte mult la descifrarea hieroglifelor. Am strâns îndărătnic din buze.

— Asta nu înseamnă că este și cinstit.

— Nu, a spus unchiul meu și m-a privit cu ochi pătrunzători. Să nu uiți ce mi-ai promis! Nu trebuie să vorbești niciodată despre timpul

pe care-l vei petrece aici.

— Nu o voi face, *tío*, am promis, aruncându-mi privirea spre turnurile din Philae. Vom rămâne pe insulă?

Tío Ricardo a dat din cap.

— Avem tabără pe partea de est. Ești binevenită să rămâi pe *Elephantine*, dacă preferi să sari peste experiența de a dormi într-un soi de cort.

Mi-am încleștat mâinile pe balustradă. Discutaserăm deja lucrurile acestea.

— Oricare ar fi condițiile, le accept.

Unchiul a ridicat ușor din umeri și s-a îndreptat spre ceilalți bărbați, pentru a pregăti debarcarea. Unul dintre ei a întrebat de Whit, dar *tío* Ricardo i-a zis:

— A avut o noapte lungă. Lăsați-l în pace!

M-am întors cu spatele la balustradă și am dat de Whit, care se odihnea pe unul dintre șezlonguri. Îi vedeam doar profilul, cu gene care-i aruncau umbre pe pomeții înalți.

Era un tânăr chipeș, în care nu puteai avea încredere. Faptul că mi-aș fi dorit să am mă îngrozea. Aveam prea multe lucruri de pierdut ca să-mi permit să mă încred în persoana nepotrivită. Domnul Hayes îi dădea raportul unchiului meu, dar o mică parte din mine și-ar fi dorit ca el să fie în echipa *mea*. Mi-aș fi dorit ca el să mute munții din loc ca să mă scoată la lumină din încurcătura în care mă băgasem. Poate că mă simțeam așa doar din cauza singurătății, dar aveam bănuiala că de fapt motivul era că îl plăceam pe Whit și voiam ca și el să mă placă pe mine.

M-am desprins de locul meu de pe punte și am coborât să-mi pregătesc poșeta și geanta din pânză, hotărâtă să fiu gata de plecare la momentul potrivit.

Nu aveam de gând să mai rămân în urmă.

* * *

M-am uitat lung la locul care urma să-mi fie casă pe durata excavărilor. Structura care stătea să cadă avea o formă drept unghiulară și era lipsită de tavan și de uși, împărțită în șase încăperi înguste, a căror lățime nu depășea mai mult de un metru și jumătate, cel mult un

metru optzeci. Privită din față, semăna cu un pieptăn cu dinții rari, camerele ocupând spațiul dintre fiecare dinte.

— Aici dormim?

— Aici! mi-a răspuns Whit.

Am făcut inventarul; nu exista nicio baie. Nicio bucătărie sau vreo cameră de zi în care să te odihnești după o zi lungă petrecută, mă gândeam, făcând săpături. Niciun spațiu pentru depozitarea hainelor.

— Deja regreti? m-a întrebat Whit, rânjind.

L-am privit în ochi.

— Ai o oală de noapte în plus?

I-a pierit zâmbetul. S-a întors, însă nu înainte să-i văd obrații ușor colorați. Îl făcusem să se rușineze. N-am crezut niciodată că așa ceva ar fi cu putință. L-am cercetat cu mai mare atenție și am remarcat că ochii îi erau surprinzător de limpezi. Nu mai erau tiviți cu roșu și păreau mai vioi. Iși pierduse plosca în Nil, dar la bordul lui *Elephantine* se găsea destulă băutură. Însă probabil că nu mai consumase alcool.

Descoperirea mi-a săgetat inima. În opinia mea, bea nu pentru că i-ar face plăcere, ci pentru că își dorea să uite. Acum părea să facă un prim pas într-o nouă direcție. Nu m-am putut abține să mă întreb de ce fugea.

— Clădirea este tot ce a mai rămas din dormitoarele care au aparținut preoților care locuiau în Philae, mi-a spus Whit după câteva minute. Pereții sunt din calcar și nu au niciun fel de decorațiuni, așa că unchiul tău s-a gândit că i-am putea folosi așa cum o făceau preoții pe vremuri, a adăugat el, arătând în sus. Am întins o prelată lungă deasupra și, după cum poți să vezi, în fața fiecărei încăperi au fost puse draperii, pentru a suplini ușile. Eu, unchiul tău și Abdullah avem fiecare camera noastră, iar domnul Fincastle și fiica lui vor împărți una.

— Îmi rămâne destul spațiu, am concluzionat, alegând una dintre încăperile goale. Dacă nu ar fi fost loc, bănuiesc că aş fi fost lăsată pe *Elephantine*. Cine a mai dormit aici?

— Părinții tăi, mi-a răspuns, privindu-mă cu atenție. Au dormit exact în același loc.

Nu trecuse. Senzația aceea de cădere în gol de la mare înălțime, ori de câte ori erau menționate numele mamei și al tatei. Senzația că nu pot respira. Aveam să mă simt așa pentru totdeauna. Durerea era o montură definitivă în viața mea, o parte din mine, la fel ca brațele, picioarele și urechile. Moartea lor era un adevăr în același timp straniu și profund mundan. Oamenii mor în fiecare zi. Rude îndepărtate, cu bune intenții, îmi spusese că într-o zi voi putea să trec peste, dar călătorisem mii de kilometri doar pentru a descoperi că nu puteam lăsa în urmă această nouă greutate pe care o purtam cu mine. Părinții mei dispăruseră pentru totdeauna, dar îi purtam cu mine oriunde mergeam. De aceea mă luptam să descopăr ce săvârșise unchiul meu. Nu aș fi putut să merg mai departe dacă nu o făceam. Și mai era o parte din mine care își dorea să ducă la bun sfârșit ceea ce începuseră și să ajute la descoperirea Cleopatrei. Poate că ei nu își doriseră să mă implic, dar acum, că eram aici... voiam să-i fac mândri.

— Vrei să vezi sediul? m-a întrebat Whit, smulgându-mă din gânduri.

Am clipit.

— Desigur.

Whit s-a învârtit și a făcut doi pași uriași spre stânga, deschizându-și larg brațele.

În apropierea taberei am văzut o structură, un perete pe jumătate dărâmat, din piatră aurie. Cumva îl ratasem în totalitate, mult prea preocupată de locul în care trebuia să dorm. Lipită de perete se afla o masă lungă din lemn, acoperită cu diverse provizii: pensule și bisturie, lumânări, oglinzi mici și rotocoale de funie. Pe jos se găseau mai multe lăzi, pline vârf cu ceea ce păreau a fi lucruri de aruncat. Oglinzi sparte, pantofi desperecheați și uzați, funde deșirate. La prima vedere nu era nimic care să merite să fie salvat, însă ceva îmi spunea că fiecare dintre acele obiecte era încărcat cu frânturi reziduale de magie veche. Energia vibra în aer, ca undele lăsate în urmă de o mână care atinge oglinda apei. Am simțit vibrațiile delicate pe piele.

— Încercăm să găsim obiecte care nu au trecut prin prea multe mâini. Obiecte uitate, depozitate prin poduri, și altele asemenea! mi-a spus Whit. De aceea poți simți vechea magie în aer. Cu timpul va

păli, cu cât vor fi folosite mai mult obiectele în tabără.

Membrii echipajului de pe *Elephantine* formau și echipa care făcea săpăturile. Se strânseseră la câțiva metri de dormitoare, în jurul unui foc mare. Tabăra se afla la mică distanță de situl arheologic, la doar vreo cincisprezece minute de mers pe jos, și era cuibărită într-un crâng cu palmieri.

Whit a cercetat mai multe dintre hărțile mari, întinse pe masă, și mi-a înmănat-o pe una dintre ele.

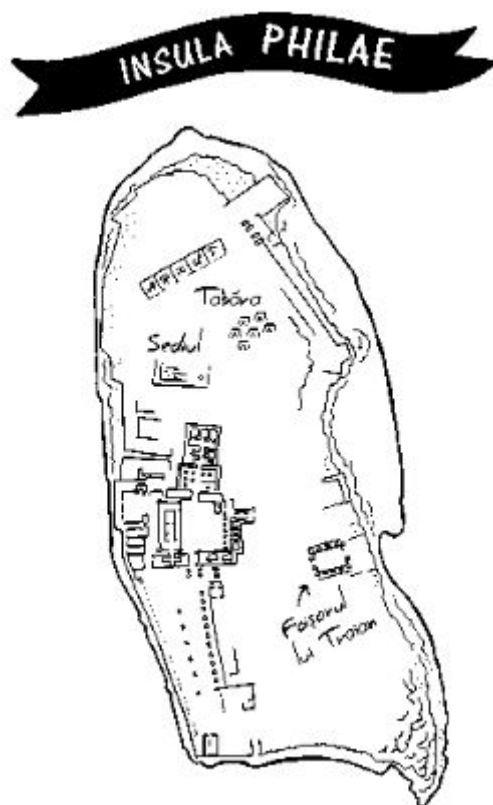
— Uite, aceasta este o hartă a insulei Philae, în caz că voiai să vezi.

Am studiat-o, mărimea insulei fiind ceea ce mi-a atras atenția. Părea să fie mai degrabă mică și m-am decis să includ asta în jurnal. M-am întors în cameră, cu Whit pe urmele mele.

Ce faci?

— Aș vrea să copiez harta în carnetul meu cu schițe, i-am explicat. Nu-mi va lua mult.

A așteptat cât mi-am adunat rapid lucrurile, apoi m-am așezat pe una dintre rogojinile din tabără și am desenat insula. După ce am terminat, Whit s-a aplecat peste umărul meu, ca să-mi vadă opera.

Când am intrat din nou în camera mea, mi-am dat seama că era mai spațioasă decât apreciasem inițial. Puteam să stau liniștită în picioare și să-mi întind larg brațele și tot nu mă loveam de perete.

Whit și-a vârât capul înăuntru.

— Ei bine?

Mi-am aruncat privirea peste umăr.

— Am o idee!

M-a măsurat lung.

— Ți-am spus vreodată că trăiesc cu groază gândindu-mă la ideile tale?

— Ești nepoliticos.

Ideea mea s-a dovedit însă a fi una bună. Whit a adus la mine în cameră un covor făcut sul, un turn de cărți, care avea să-mi servească drept noptieră, și un vas pentru spălat.

— După ce termini de decorat, îți voi face turul templului! mi-a spus Whit, în timp ce transporta obiectele, încercând să-și mențină echilibrul pe terenul nisipos.

Decoratul însemna întinderea covorului, care acoperea cu totul podeaua camerei mele, unul dintre capetele sale îndoindu-se la perete, pentru că era mai lung decât spațiul pe care îl aveam la dispoziție. Adusesem deja sacul de dormit și lenjeria, iar unul dintre membrii echipajului îmi cărase înăuntru lucrurile de pe vas. Whit mi-a înmănat teancul de cărți, atingându-mi în treacăt mâna. Am tresărit din cauza fiorului electrizant care mia alunecat de-a lungul brațului. Whit și-a strâns și și-a desfăcut pumnul în timp ce-mi așezam cărțile lângă pat. Bolul și-a găsit loc deasupra literaturii. Chiar dacă spațiul era întunecos, la nevoie aveam la dispoziție destule lumânări și chibrituri.

După ce toate lucrurile au fost așezate la locurile lor, încăperea a căpătat un aer plăcut și intim.

Am ieșit din odaie; Whit mă aștepta afară.

— Tu unde dormi?

A arătat spre camera alăturată și tot trupul mi-a fost inundat de căldură.

— Ah!

— Sper că nu sforăi, a rânjit Whit.

— N-aș avea de unde să știu, am murmurat.

I-a fost milă de mine și m-a lăsat în pace.

— Ești gata să vezi templul?

Am luat-o după el, imitându-i fiecare pas, și am străbătut insula bolovănoasă. Templul se înălța, mare și solid, pe partea stângă, aruncându-și umbra asupra noastră. Păream niște furnici prin comparație cu mărimea și grandoarea lui. În partea dreaptă se afla o structură fără acoperiș, ridicată pe o platformă. Paisprezece coloane masive, care semănau cu niște palmieri, alcătuiau forma dreptunghiulară.

— Foișorul lui Traian. Traian a fost un împărat roman. Probabil, construcția a fost înălțată cu două mii de ani în urmă, mi-a spus Whit. Localnicii îi zic Patul Faraonului.

— E foarte frumos.

— Nu a fost terminat niciodată.

M-am oprit din mers. Simțeam o usturime în gât.

— Dar de ce?

— Rămâne un mister, a zis Whit, mijind ochii în lumina soarelui. Ești bine? Pari puțin trasă la față.

Am dat din cap, dar nu mă simțeam bine. Eram înconjurată de o presiune intensă și apăsătoare. Aș fi vrut să o împing departe de mine, ca pe un perete care amenința să mă strivească.

— Să mergem mai departe!

Whit mi-a făcut pe plac și m-a condus în fața templului, unde se întindea o curte largă, deschisă. Colonade acoperite închideau forma neregulată și pietre naturale, așezate într-un model ca de fagure, o acopereau de la un capăt la altul. Primul stâlp, parte a unui soi de poartă, se îndrepta înalt spre cerul albastru, acoperindu-l parțial. Liniile structurii erau precise și dure. Mi-am zis că așa trebuiau să fie, ca să supraviețuiască ravagiilor timpului. Dincolo se întindea încă o curte și se distingeau o altă poartă uriașă. Pe ziduri erau sculptați în relief zei și zeițe ale Egiptului, magnific și în cel mai mic detaliu.

Nu eram primii care ajungeau aici. Mai multe basoreliefuri și hieroglife fuseseră distruse, bucăți întregi se aflau în ruină. Era greu

să le privești, să te gândești la ele fără să-ți trezească un sentiment profund de doliu.

Whit mi-a urmărit privirea, cu gura încleștată de amărăciune.

— Opera romanilor, când au transformat templul în biserică creștină. Dacă privești îndeaproape, vei vedea semnele lăsate de echipa de excavări în 1841, când au săpat în perete.

— Echipa de excavări a *săpat* în perete?

Mi-am lăsat capul pe spate, ca să cercetez zidul impozant, și am văzut destul de repede semnele pe care mai mulți exploratori le lăsaseră în urmă. Săpăturile vulgare se aflau la câteva etaje deasupra pământului.

— Nu înțeleg cum au ajuns sus! De ce să nu-și scrijelească numele și data mai aproape de pământ, la nivelul ochilor?

— Asta au și făcut! Scrijeliturile *erau* la nivelul ochilor, mi-a explicat Whit. Partea de jos a structurii a fost acoperită cu totul de nisip. Ani lungi de eroziune au descoperit în timp întregul templu; înainte însă, podeaua era mai ridicată, motiv pentru care călătorii au putut să scrijelească atât de sus.

— Nu au fost singurii. Napoleon și-a însemnat venirea în 1799, s-a auzit o voce în spatele meu.

Am tresărit și m-am răsucit; nu îl auzisem pe unchiul meu apropiindu-se. Stătea cu mâinile în șolduri și avea o geantă din piele atârnată pe umăr. Dinăuntru se șteau hărți făcute sul.

— *Tío* Ricardo! Domnul Hayes îmi făcea turul templului.

— Da? a zis unchiul meu, întorcându-și atenția spre Whit. Ei bine?

— Nimic, deocamdată, a spus el, scuturând din cap.

I-am privit în timp ce păreau să-și transmită ceva fără cuvinte.

— Unchiule?

— Ai simțit vreo undă de magie? m-a întrebat el.

M-am foit. Simțisem ceva, doar că nu fusese chiar la fel ca magia cutiei și a inelului de aur.

— Încă nu.

— Să mai încerci, Inez.

— Așa voi face.

M-am concentrat. Părinții mei tăcuseră excavări aici, fusese ultimul

sit în care săpaseră. *Papá ar fi putut* să găsească inelul aici. Dacă era adevărat, atunci era cu putință să existe o legătură între inel, cutia de lemn și insula Philae - ceva care să trimită la Cleopatra.

— Dar nu am explorat interiorul templului.

Unchiul s-a tras la o parte.

— Te rog!

Am trecut de cel de-al doilea stâlp și am ajuns într-un portic. Am rămas cu gura căscată și ochii ațintiți la tavanul pictat. Coloana exploda de culoare în dreptul capitелurilor, sculptate astfel încât să înfățișeze lotuși, palmieri și papirusuri. Vopselurile aveau tonuri delicate; un curcubeu de pasteluri în nuanțe de coral și verde. În calitate de călător, eram fascinată; ca artist, mă simțeam inspirată. Spațiul se deschidea în centru, permițând unui pătrat de lumină să pătrundă înăuntru, în vreme ce restul încăperii era cufundat într-o văpaie blândă, aurită. Mă ardeau degetele să immortalizez fiecare detaliu, fiecare linie și unduire lăsate de niște artiști îndrăzneți în urmă cu mii de ani.

Însă, la fel de mult ca frumusețea, înflorea și ruina.

Bucăți întregi din podea fuseseră scoase, iar pe jos zăceau o mulțime de cioburi și fragmente sparte de cornișă. Un memento pentru faptul că, mai bine de un mileniu, vânătorii de comori de aici și de peste hotare prăduiseră siturile din lungul și din latul Egiptului.

— Simți ceva? m-a întrebat unchiul.

Mi-am scuturat capul, cu ochii la un colț foarte afectat al porticului. Nu simțeam decât înțepătura amară a regretului. Am trecut în interiorul templului, într-o încăpere mare, din care porneau mai multe holuri. Whit stătea lângă mine și, pentru prima oară, am observat că avea un pistru mic deasupra buzelor. O umbră lungă îi cizela linia maxilarului. Poate că m-aș fi tăiat, dacă mi-aș fi trecut degetele de-a lungul lui. Ochii săi albaștri s-au aplecat spre mine, de parcă ar fi simțit cu câtă ardoare îi studiam fiecare linie a chipului.

Apoi s-a întors brusc.

Rușinată, m-am străduit să cercetez lucrurile din jur. Pereții erau acoperiți de urme de fum negru, lăsate de un călător nepăsător, care aprinsese o torță înăuntru, încăperea dădea într-un hol, dar când am

vrut s-o iau în acea direcție, unchiul m-a oprit.

— Încearcă să vezi dacă simți aici vibrația magiei.

Mi-a cerut să rămân în camera principală, urmărindu-mă cu atenție în timp ce mă plimbam prin spațiul slab luminat.

— E greu să vezi ceva, am spus.

Tío Ricardo și-a băgat mâna în geanta lui de piele și a scos o sanda veche. I-a prins baretele și în vârful ei ascuțit s-a aprins o flacără albastră.

Am rămas cu gura căscată.

Văzusem obiecte obișnuite, pe care magia reziduală le făcea să arunce câteva scântei, dar sandaua a continuat să ardă și încăperea a fost scăldată în lumina ei azurie.

— Ce mai obiect de colecție! am comentat.

— Avem câteva de felul acesteia, mi-a spus *tío Ricardo*. *Mamá* ta a luat la pachet tot ce a găsit în Buenos Aires. Descoperise tot soiul de obiecte, pe care cei mai mulți oameni le-ar fi aruncat. Tabăra este înțesată de ele. Unele sunt utile, altele nu.

— Îți mai aduci aminte când ti-a micșorat ochelarii? I-a întrebat Whit, râzând. Ți i-a așezat pe agendă și tu ai crezut că-s un păianjen!

— Ah, nu! am zâmbit, în ciuda durerii pe care o simțeam în inimă. Ce s-a întâmplat?

— Ce li se întâmplă de obicei păianjenilor care-și fac apariția prin preajma lui Ricardo, a răspuns Whit. Țipă la ei pur și simplu pentru că există, apoi devin ținta tălpii ghetei lui.

— Afurisita aia de batistă! a bombănit *tío Ricardo*. Era perechea mea preferată de ochelari!

Am așteptat, sperând că vor mai povesti și alte lucruri despre ea. Și eu aveam multe amintiri pe care îmi doream să le retrăiesc. Fiecare firimitură pe care o primeam era ca un ospăț pentru mine.

— Tot nimic? m-a întrebat Whit.

S-a rezemat de perete, cu brațele strânse peste abdomenul plat și gleznela încrucișate. Amândoi așteptau să le spun dacă am simțit ecoul magiei.

M-am gândit că aș putea să mint. Voiam să le fiu de folos. Dacă unchiul meu nu mă considera utilă, mă întrebam cât de repede mi-ar

sugera să mă întorc în Argentina. Dar să le vând gogoși nu era o opțiune: ar fi aflat oricum adevărul. În schimb, mi-am concentrat atenția la pereți, la basoreliefurile sculptate în piatră. Aici, înăuntru, era greu să descifrez detaliile hieroglifelor.

— Cui îi este închinat acest templu?

Whit și-a deschis gura, dar unchiul meu a fost mai rapid:

— Credem că lui Isis. Deși este reprezentat și Hathor. Vezi femeia cu cap de vacă? Aceea este ea, cunoscută uneori și drept zeița iubirii și a muzicii.

M-am pleoștit.

— Nu simt nimic, dar mai sunt și alte locuri de explorat.

Unchiul și-a pus mâinile în șolduri și și-a ațintit privirea la ghetete. Umerii îi erau încordați și rigizi. Apoi și-a ridicat fruntea și m-a privit fix, cu ochii lui verzi-căprui.

— Vreau să te străduiești mai mult, Inez. Te afli aici cu un scop. Să nu uiți asta!

— *Tío*, am început, pe jumătate confuză, pe jumătate îngrijorată de furia tăcută care-i stăpânea glasul.

— A venit doar de jumătate de oră, a spus Whit. Dă-i ceva timp!

— *Nu* avem timp! Știi de ce! a exclamat *tío* Ricardo.

Fruntea i se acoperise de broboane de sudoare și a început să tragă de mânecile de bumbac ale cămășii cu mișcări brutale și frenetice.

— Nu aș fi fost niciodată de acord să vii aici dacă aș fi știut că nu vei răzbi, Inez!

Mi-a alunecat un fior pe șira spinării.

— De ce? am întrebat. Ce îmi ascunzi?

Unchiul meu m-a ignorat și s-a întors spre Whit, ridicând o sprânceană. Purtau din nou una dintre conversațiile lor tăcute. Domnul Hayes a dat o dată din cap. Aproape instinctiv, și-a întins mâna spre buzunar, dar apoi a părut să-și aducă aminte că era gol. Și-a încleștat maxilarul, de parcă s-ar fi luptat cu un demon invizibil. Când a observat că îl privesc cu atenție, expresia i s-a destins.

Unchiul meu a ieșit valvârtej din spațiul închis. Am așteptat ca Whit să îmi explice ce se întâmplase între ei, însă doar mi-a făcut semn spre ieșire, așa că am părăsit templul lui Isis sau al lui Hathor, cu grijile

lipite de mine ca un clei.

Disperarea unchiului meu mă neliniștea. Simțisem cuvintele lui ca pe o palmă peste față.

Mi-am adus aminte de *mamá* și de faptul că își făcuse griji în privința lui. Și că își făcuse griji pentru ea însăși.

Disperarea îi făcea pe oameni periculoși.

CAPÍTULO DIECINUEVE

Am pășit în curtea luminată de soare, cu Whit mergând în față. De obicei își potrivea pasul cu al meu, dar azi nu era cazul, evident. Avea un spate puternic și umeri mândri. Mi-am amintit clipa în care îmi respirase în gură, salvându-mi astfel viața în apele adânci ale Nilului. Emoționată, am re trăit sărutul din Cairo, atingerea ușoară a buzelor lui pe pielea mea. Cum zăbovisese pentru o vreme aproape de mine și cum mă învăluisese parfumul lui cald, care aducea vag cu mirosul bibliotecii de acasă, de cărți vechi, whisky și piele.

Uneori îl surprindeam uitându-se la mine. Când credea că nu îl văd.

Nu puteam să nu mă întreb dacă și el era la fel de confuz ca mine. Dacă simțea atracția și i se împotriva. Dacă era fermecat, dar încerca să se scuture de vrajă. M-am întrebat dacă și el era la fel de stingherit ca mine. Poate că de aceea era atât de hotărât să păstreze distanța? Am vorbit înainte să mă gândesc la ceea ce spuneam:

— Să zicem că unchiul meu ar fi avut succes. Ți-ar fi părut rău să mă vezi plecată?

— Aș fi fost răvășit! mi-a răspuns el, vesel, tară să se întoarcă. Nu știu ce m-aș face fără tine!

— Tu chiar nu poți să tratezi nimic cu seriozitate?

S-a întors pe jumătate.

— Asta a fost o întrebare serioasă?

Fusesse, dar acum regretam că i-o adresasem.

— Momentul a trecut.

Whit și-a întors privirea drept înainte.

— Probabil că așa este cel mai bine.

Iar mă ataca cu propriile cuvinte. Cât de iritant! Nu neam mai spus niciun cuvânt până când am reușit să mă gândesc la o întrebare ușoară, în timp ce treceam de piloni.

— Ce vei face până la sfârșitul zilei?

— Îl voi ajuta pe Abdullah. Ce părere ți-ai făcut despre el?

— Îmi place de Abdullah.

Nu mi-am putut ascunde urma de amărăciune din voce. Dacă părinții mei și-ar fi dorit-o, aș fi putut să-l cunosc cu mulți ani în urmă.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine. Abia dacă știu câte ceva despre cum l-a întâlnit pe unchiul meu.

— S-au scos din sărite unul pe altul de la bun început!

Whit a încetinit, făcând pași mai mici.

— Ricardo era un tânăr care excava, folosind uneltele conform practicilor deprinse în Argentina. Abdullah i-a trecut rapid în revistă metodele și a început să le corecteze pe rând.

Am răs.

— Îmi pot închipui cât de recunoscător i-a fost unchiul meu.

— Ah, s-a ofticit! Dar să faci săpături în deșert e ceva cu totul diferit de mutarea rocilor dintr-o parte într-alta.

A învățat multe despre excavările din Egipt de la Abdullah. Apoi s-a căsătorit cu sora lui, Zazi. Ai cunoscut-o? m-a întrebat Whit, apoi a tăcut pentru o clipă. Arareori vorbesc despre ea. Îndrăgea foarte mult istoria Egiptului antic. E evident de ce ea și unchiul tău s-au căsătorit și de ce el e încă aici, continuând să facă ceea ce Zazi și-ar fi dorit. Unchiul tău este un om foarte loial.

— Mama mi-a spus că moartea lui Zazi l-a afectat profund.

M-am încruntat, amintindu-mi o conversație mai veche, pe care o auzisem întâmplător în timpul ultimei - și singurei - lui vizite în Buenos Aires.

— Mi-a spus că unchiul poate fi uneori necugetat sau capricios.

Whit a dat gânditor din cap.

— Asta este cu siguranță adevărat, însă Abdullah îl ține pe drumul cel bun.

Am încercat să păstrez un ton nonșalant.

— Tu poți să-l ții?

M-a privit în ochi.

— Nu este de datoria mea.

— Și care este datoria ta?

— Ți-am spus! Asist...

Mi-am scuturat capul.

— Nu, mă refer la celelalte îndatoriri.

Trăsăturile i-au împietrit.

— Sunt secretarul lui...

— Un secretar cu pistol la brâu? Care urmărește oamenii când aceștia părăsesc un salon? Care face nopți albe?

Whit mi-a aruncat o privire oțelită.

— Nu ai de gând să te dai bătută, nu-i așa?

Mi-am scuturat din nou capul.

— Îi fac rost de diferite lucruri, mi-a răspuns apoi. Uneori e vorba despre informații. Alteori despre ceva ce a pierdut.

Linia severă a buzelor lui interzicea și alte întrebări. Aflasem însă îndeajuns. Whit făcea lucruri pe care unchiul meu nu avea curajul să le facă. Nu suna a ceva ilegal, dar tonul aspru al vocii lui îmi dădea de înțeles că uneori putea fi periculos. Mi-aș fi dorit să-i pot pune mai multe întrebări. Aș fi vrut să știu dacă îi plăcea munca lui și de ce era dispus să-și riște viața pentru unchiul meu - o persoană care avea de-a face cu oameni periculoși.

Precum domnul Whitford Hayes.

Whit s-a întors și a luat-o la pas, vorbindu-mi pe un ton prietenos și pasionant, de parcă ar fi fost gazda unei serate și nu se întâmplase nimic în ultimele minute. Era felul lui de a-mi distrage atenția, ca și cum aș fi putut uita pentru o clipă adevăratul motiv pentru care mă aflam acolo. Îl cunoșteam însă îndeajuns de bine încât să știu că, dacă aș fi insistat acum, nu aș fi avut succes.

— Majoritatea membrilor echipei de excavări ne sunt alături de vreo zece ani, mi-a spus. De aceea primesc foarte multe oferte, dar ei refuză să lucreze cu altcineva. Unchiul tău plătește foarte bine, grație contribuției generoase a familiei tale, și muncește cot la cot cu toți ceilalți. Ai fi surprinsă să afli cât de mulți dintre arheologii de aici nu vor să-și murdărească mâinile.

Mi s-a stricat buna dispoziție.

Acum unchiul avea acces liber și nesupravegheat la averea mea. Frustrarea m-a împresurat, iar instinctul urla în mine că moartea părinților mei avusese ceva de-a face cu averea lor.

Teroarea m-a prins în ghearele ei.

— La ce te gândești?

M-am uitat nedumerită la el.

— Aveai o expresie stranie! mi-a zis Whit.

Pentru o clipă, am simțit imboldul de a-i mărturisi adevărul. De a-mi învinge bănuielele, pentru a nu mai fi singură. Însă ar fi fost necugetat. Nu aveam pe nimeni aproape. Am evitat întrebarea întorcându-i atenția asupra altui subiect.

— Ce fac membrii echipei în afara sezonului?

— Se întorc acasă la familiile lor, lucrează la ferme și tot așa. Ai o mulțime de întrebări. Realmente șocant, a murmurat în barbă.

I-am ignorat comentariul.

— Deci cu ce îl ajuți pe Abdullah?

— Contabilizez ce se lucrează, mă asigur că toată lumea este plătită cât trebuie și la timp. Car pământ.

Dau cu târnăcopul și așa mai departe. În plus, țin socoteala descoperirilor pe care le facem. Mama ta ținea registrele în perfectă ordine, dar acum majoritatea îndatoririlor ei îmi revin mie.

Am simțit din nou senzația aceea de disperare și am lăsat-o să se stingă. Groaza îmi săpase un gol în stomac, îmi tăia respirația. Apoi am răsuflat și cumva clipa a devenit suportabilă. Nu eram bine, dar trăiam.

Whit s-a încruntat.

— Ai prefera să nu-i menționez?

Intuiția aceea a lui! Puteam să jur că mă va băga în necaz într-o zi. Nu voiam să descopăr lucruri care îmi plăceau la el.

— E în ordine, am spus, dregându-mi vocea. Faptul că văd locul în care au dormit și aflu despre cum lucrau mă face să mă simt, într-un fel, mai apropiată de ei, așa cum nu a fost cu puțință în Buenos Aires.

Am cotit și am dat nas în nas cu unchiul meu. Părea hăituit, ca și cum ar fi vrut să se apuce de muncă, dar avea un milion de alte lucruri de făcut mai înainte. Pășea grăbit, cu un pachet în brațe.

— *Tío!*

— Whitford, aș vrea să discut ceva cu nepoata mea.

A așteptat până când Whit s-a îndepărtat, apoi și-a fixat toată atenția asupra mea.

— Voiam să-mi cer scuze. Pentru mai devreme. Mi-am pierdut

cumpătul, dar nu am vrut să fiu atât de aspru. Iartă-mă!

Mi-am coborât privirea la proviziile de artă din brațele lui.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să te apuci de schițat și de pictat.

Îmi umblase prin lucruri? Am înghițit nodul pe care furia mi-l ridicase până în gât. Unchiul meu nu avea niciun drept să-mi dea târcoale prin cameră, de parcă și aceasta i-ar fi aparținut! Ascunseseam scrisoarea compromițătoare a mamei în mâneca uneia dintre cămășile mele apretate. Cartonașul cu ilustrația care înfățișă o poartă era în buzunarul de la pantalonii de ciclism.

Le găsisese oare?

Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă și rece; revenise la liniile ei stoice. Razele soarelui se revărsau asupra mea, dar pe spinare mi-a alunecat un fior rece.

— Vreau să desenezi picturile din templu, por *favor*. Ți-am adus creioanele și o cutie de culori.

Tío Ricardo mi le-a înmânat și apoi a strigat:

— Whitford, ai grijă de ea!

Și-a îndesat mâna în buzunarul adânc al vestei și a scos la lumină sandaua pe jumătate roasă. I-a prins curelușa cu băgare de seamă și aceasta s-a aprins cu o flacără albastră.

Whit a pus mâna pe sandaua prefăcută în torță.

— Voi avea.

Tío Ricardo i-a aruncat o privire plină de subînțeles, în timp ce-și făcea de lucru aranjându-și eșarfa subțire de la gât. Avea un imprimeu în carouri și nu se potrivea cu restul ținutei severe a unchiului meu.

— Și trebuie să mă ții la curent, să nu uiți!

— Nu am uitat.

Whit a dat din cap și apoi *tío* Ricardo și-a văzut de drum.

— Să îl ții la curent în legătură cu ce? am întrebat.

— De unde vrei să începi? m-a întrebat Whit, luându-mi lucrurile din mâini.

Refuzul lui de a împărtăși ceva chiar începea să mă irite, dar am lăsat-o baltă. Ne aflam pe o insulă mică, plănuiam să scot adevărul de la el până la urmă. Deocamdată, din câte-mi puteam da seama, aveam de lucru. Nu m-am așteptat nicio clipă ca unchiul meu să- mi permită

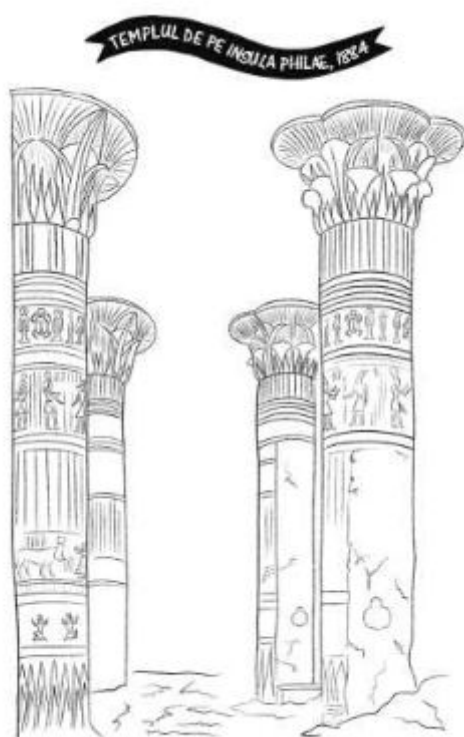
să immortalizez ceva din basoreliefurile și picturile superbe ale Egiptului. Era surprinzător și... straniu. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să mă convingă că nu sunt binevenită, iar acum îmi aducea personal materialele? Părea ciudat, într-un fel pe care nu-l înțelegeam. Asta doar dacă nu cumva intrase la mine în cameră cu scopul de a cotrobăi.

Un gest care mă încuraja să cred că ar fi putut să aibă unele bănuieli în privința mea. Poate că se întreba dacă nu cumva părinții mei îmi povestiseră mai multe decât lăsam eu să se înțeleagă despre timpul petrecut de ei aici.

Asta mă împingea să îmi doresc să cotrobăi și eu în camera *lui*.

— Vreau să desenez porticul, am spus.

Ne-am întors la templu și am găsit un loc confortabil în care să mă așez. Mi-am rezemat blocul de desen de genunchi și am început să schițez coloanele încununate de ceea ce-mi păreau a fi frunze de palmier. Culoarele, chiar dacă șterse, îmi permiteau să reproduc nuanța pe care bănuiam că o avuseseră când fuseseră proaspăt pictate. Tonuri aprinse de roșu, verde și albastru, reduse la pasteluri. Whit a rămas în dreapta mea, cu picioarele lui lungi întinse în față, încrucișate în dreptul gleznelor, și spatele rezemat de un paravan scund. Mă urmărea în timp ce lucram.

— E ceva! a zis după ce am terminat primul desen.

— Tu știi să desenezi?

— Cătuși de puțin, mi-a răspuns leneș. Sora mea este artista familiei.

A amuțit, îndemnându-mă să-mi ridic privirea de la desen. Vocea îi devenise mai blândă, aproape protectoare, de parcă ar fi fost în stare de orice ca să-și apere sora.

— Acesta este momentul în care îmi povestești despre ea, i-am spus, amestecând vopseluri pe o foaie de rezervă.

— Da?

Am așteptat, cu o sprânceană ridicată, obișnuită deja cu tacticile lui de diversiune.

A râs.

— O cheamă Arabella, curioaso!

Sprânceana mi-a rămas ridicată.

— E o persoană minunată. Extrem de curioasă, la fel ca tine! a adăugat Whit, dându-și ochii peste cap. Și suntem foarte apropiați. Își adoră acuarelele. Bănuiesc că ar prefera să rămână la țară și să picteze decât să fie prezentă pe durata sezonului la Londra.

— Am auzit de petrecerile de la Londra, am spus. Balurile dansante sună distractiv.

— Nu sunt deloc. Îmbrăcăminte incomodă, conversații de complezență absolut deplorabile și mame înfipite, care-și împing de la spate vlăstarele la fel de înfipite către toți burlacii eligibili din țară. Iar cadrilul nu are nimic interesant.

Am strâmbat din nas.

— Parcă ar fi o selecție de cărnuri.

Cum Whit părea confuz, am adăugat:

— În Argentina, bucata mea de carne preferată se numește *cuadril*.

— Ah, ei bine, în Marea Britanie, cadrilul este un dans înspăimântător de plictisitor.

— N-am de unde să știu, nu l-am dansat niciodată.

— Aș prefera friptura. Poți să mă crezi pe cuvânt.

Asta m-a pus pe gânduri.

— Ba nu, nu pot.

Și-a plecat genele și m-a privit enigmatic.

— Isteață fată!

Aerul dintre noi a vibrat, de parcă ar fi fost străbătut de un curent electric, creat de respirațiile noastre. Whit și-a coborât privirea spre buzele mele și mi s-au aprins obraji. M-am simțit cuprinsă de dorința de a-mi ridica bărbia, de a-mi apropia buzele de ale lui, dar am rămas locului, cu sângele vuindu-mi în timpane. Whit s-a îndepărtat, cu maxilarul încleștat.

Momentul a trecut și dezamăgirea m-a izbit puternic. Am încercat să-mi amintesc toate motivele pentru care Whitford Hayes era o idee teribilă și revoltătoare! Lucra pentru unchiul meu. Știa lucruri despre părinții mei pe care nu se arăta dispus să le împărtășească. Bea prea mult și probabil flirta cu toate femeile care-i ieșeau în cale. Îmi venea greu să mă cred specială când eram doar o picătură într-o găleată.

Dar îmi salvase viața. Voia să se asigure că sunt bine, îmi lua partea când aveam dispute cu unchiul meu.

Whit s-a tras la o parte și s-a închis în el.

— Presupun, am zis, dorind să continuăm conversația.

Mi-am ridicat pensula și am început să pictez partea de sus a unei coloane, într-o nuanță delicată de verde, care- mi amintea de mare.

— Că tu ești un *asemenea burlac*, prin urmare sunt convinsă că toate mamele englezoaice își aruncă în mod constant fetele în brațele tale, sperând la o logodnă!

Whit m-a privit o clipă, fără să scoată un cuvânt. Apoi și-a contorsionat buzele, dezgustat.

— Am folosit termenul *eligibil*, mai știi? Mă confunzi cu fratele meu mai mare.

— Ai și un frate.

— Corect, a spus cu o expresie exasperată. Porter.

— Așadar tu nu ai parte de tinere domnițe? am insistat.

— Ți s-a mai spus vreodată că ești teribil de iritantă?

— Mi s-a mai spus că sunt teribil de curioasă.

A râs.

— Bine, Olivera! La cincisprezece ani eram deja cadet, soarta îmi fusese hotărâtă de când eram în scutece. N-am mai văzut o

englezoaică de ani buni!

Whit și-a ridicat privirea de la desenul meu pentru a se uita în ochii mei.

— Dar tu? Te curtează vreun cavaler?

— Nu chiar, deși presupun că, dacă mi-aș dori, *ar fi* cineva.

Whit s-a încordat și a strâns ușor din buze. O reacție interesantă, care în același timp mă încânta și mă îngrozea.

Glasul i-a sunat nonșalant, dar bănuiam că era doar de fațadă.

— Ah?

— Părinții mei l-au ales pentru mine pe fiul unui consul. Ernesto Rodriguez. Este exact genul de persoană pe placul mamei. Politicos, manierat, cu relații în înalta societate și dintr-o familie argentiniană veche.

— Ce bine de el!

— Nu-mi dau seama dacă ești sarcastic.

— Nu sunt, mi-a răspuns, previzibil.

— Mincinosule!

— Eu îți tot spun. Olivera! Să nu crezi nimic din ceea ce îți zic.

Apoi și-a smuls privirea de la mine. Mi-am continuat munca, mijind ochii la una dintre coloane ca să discern hieroglifele, dar basoreliefurile erau prea departe. Așa că m-am ridicat și i-am înmânat lui Whit blocul meu de desen, atentă să nu întind vopselurile. M-am scuturat de praf și am pășit spre piatra sculptată, încruntată. Erau sute de simboluri pe care nu le cunoșteam și desene reprezentând oameni în diferite tipuri de haine.

— Olivera.

— Hmm?

— Vrei, te rog, să vii încoace?

— Imediat!

— Acum!

Ei bine, acum nu aveam de gând să mă mai duc decât peste vreo zece minute.

— Am treabă, Whit!

— E deja a doua oară, mi-a zis.

S-a ridicat și a venit la mine, cu carnetul de desen deschis. Din cine

știe ce cauză, mi s-a părut că se pregătește sufletește, de parcă ar fi fost sigur că va auzi ceva ce nu voia să audă.

— Numeri de câte ori îți spun pe nume?

— Observ, pentru că nu ți-am oferit permisiunea să mi te adresezi atât de informai.

Mi-am lăsat privirea să alunece de la nasturii desfăcuți ai gulerului la cămașa șifonată, scoasă din pantaloni, apoi spre părul nepieptănat, bătut de vânt.

— Nu poți vorbi serios!

— Parcă mi-ai spus că nu sunt niciodată serios.

— Deci *chiar* îmi acorzi atenție. Nu eram sigură cât se datorează faptului că unchiul meu te plătește pentru asta. Am observat cum te uiți.

— Mă uit după multe domnișoare drăguțe, Olivera! Nu face din țânțar armăsar! mi-a răspuns, dar tonul i-a sunat sobru, lipsit de tachinarea lui obișnuită.

— În mod clar ti-ai făcut datoria să mă avertizezi.

A mijit ochii albaștri.

— Nu-mi place tonul tău. Ce vrei să insinuezi mai exact?

— *Cred că regele face prea multe jurăminte*⁵.

— La naiba! Iar Shakespeare.

— Ce anume vrei, Whit?

I-a tremurat ușor maxilarul.

— Vreau să îmi explici *asta*.

A arătat cu degetul un desen din blocul meu cu schițe.

Unul care înfățișă poarta.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Este o poartă de templu.

— Corect. Unde ai văzut-o?

Mi-am fluturat vag mâna.

— Într-o broșură pentru călătorii, cred. Nu sunt sigură.

Liniile care-i încadrau gura ca niște paranteze s-au adâncit. Lumina după-amiezii târzii îi învăluia trăsăturile într-o ceață blândă. Părul îi lucea ca arama în semiîntunericul molatic.

— Încearcă să-ți aduci aminte.

— Sincer, nu mai știu.

Mă simțeam foarte mândră de tonul meu nonșalant.

— În caz că nu ai remarcat, carnetul meu este plin cu astfel de schițe. Ar trebui să fiu mai ordonată și să fac notițe, dar uit. De ce ești brusc interesat de poarta asta?

— Nu este ceva ce am văzut pe aici prea des.

Nu mi-a scăpat grija cu care își construise răspunsul.

— Dar ai văzut-o. Pe aici.

— Nu am zis asta.

— Ba sigur că da! i-am întors-o.

— Ei bine, nu te pot împiedica să gândești asta! s-a răstit. Inez, aici este vorba despre ceva important.

Spune-mi unde *anume* ai văzut această poartă!

— Doar dacă-mi spui care este semnificația ei.

Whit a strâns din dinți.

— Nu pot.

— Pentru că unchiul meu nu ar fi de acord.

— Așa crezi? m-a întrebat, ridicându-și sprâncenele castanii până-n păr. E ditamai presupunerea!

Ne-am uitat lung unul la altul, cu o barieră între noi. Dădusem de ceva, eram convinsă! Lucrul de care nu eram sigură era ce simțea Whit cu adevărat în această privință. Dacă voia sau nu să aflu ceva ce unchiul meu îmi ascundea cu bună-știință.

Apoi m-am luminat!

— Înțeleg, am șoptit. Nu îi vei încălca fățiș porunca unchiului meu.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că poate vrea să-ți protejeze sentimentele? Poate că adevărul te-ar răni.

Whit și-a înfipt mâna în părul răvășit, în mod clar sfâșiat de ceea ce ar fi trebuit să-mi spună.

— Esența rămâne neschimbată, Olivera. Părinții tăi nu mai sunt și nimic din ceea ce ai putea descoperi nu va schimba asta.

— Deci poarta are ceva de-a face cu părinții mei.

Am scrâșnit din dinți de frustrare. Iritarea creștea înăuntrul meu, încetul cu încetul. Înțelegeam că Whit are o datorie, dar în acea clipă stătea în calea răspunsurilor pe care mi le doream cu atâta disperare -

nu, de care aveam *nevoie* cu disperare! Era vorba despre familia mea, despre ceea ce li se întâmplase părinților mei. Despre felul în care *muriseră*.

— Întotdeauna urmezi atât de bine ordinele? l-am întrebat cu amărăciune.

S-a îndepărtat de mine, bățos. În ochii lui albaștri ardea o furie cum nu mai văzusem.

— De fapt, nu.

— Mi se pare foarte greu de crezut.

— Nu știi nimic despre mine. M-am *asigurat* de asta.

— Știu îndeajuns, i-am răspuns.

— Uite ce e, fraiero...

— Cu nici treizeci de secunde în urmă mi-ai spus că sunt inteligentă.

— Nu mă cunoști! mi-a repetat, furios, ridicându-și vocea ca să o acopere pe a mea. Nu știi ce lucruri am făcut. M-ai întrebat odată dacă fac parte din armata britanică - nu, nu fac!

S-a aplecat spre mine, aproape lipindu-și fața de a mea.

— Vrei să știi de ce?

Am rămas, cu încăpățânare, tăcută.

— Am fost dat afară, mi-a zis cu o voce rece, pe care nu i-o cunoșteam.

Îl mai văzusem exasperat și nerăbdător, furios și distant, dar vocea nu-i fusese niciodată atât de rece, atât de detașată. Niciodată.

— Știi să te întorci în tabără, nu-i așa?

— Whit...

— Domnul Hayes, dacă nu te superi! mi-a cerut cu ceva din asprimea de dinainte. Să păstrăm eticheta.

— Dacă asta îți dorești cu adevărat.

— Da.

— Bine.

— *Bine!*

— Apropo, am zis, ridicându-mi bărbia. Suntem chit!

Whit s-a încordat.

— Tu mi-ai rostit numele de două ori.

— Asta nu ne face chit. Ne face niște idioți! a strigat Whit.

Și-a ciupit podul nasului și a tras adânc aer în piept, străduindu-se să se controleze. Următoarele cuvinte le-a rostit măsurat.

— Ei bine, nu se va mai repeta, asta pot să-ți promit!

A plecat valvârtej, rigid, cu spatele drept.

Of, of, *offf*! Mi-am lipit degetele de tâmples, încercând să descâlcesc ițele din minte. Dar nimic nu mai avea sens.

Ce legătură exista între poartă și moartea părinților mei?

* * *

Iisuse, aveam nevoie de o băutură! îmi lipsea felul în care îmi ardea gâtul, felul în care-mi încețoșa amintirile. De ce renunțasem? O făcusem fără să-mi dau seama, dar iată că a apărut o altă conversație pe care voiam să o uit.

Copila asta prostuță nu știa *nimic* despre mine.

Mă săturasem de presupunerile ei. De suferința care-i apărea în ochii schimbători de câte ori vocea îmi devenea mai aspră. De ce naiba îmi păsa, până la urmă? M-am îndepărtat rapid, pentru că îmi doream să fiu cât mai departe de ea cu putință. Putea să se ocupe Ricardo de ea pentru restul zilei. M-am înhămat la multe lucruri când m-a angajat. Trebuia să-i apăr interesele. Faptul că-mi riscam viața era de la sine înțeles. Trebuia să fac nopți albe și să petrec ore fără număr observând și așteptând pe la colțuri întunecate. Însemna că trebuia să-mi folosesc pistolul.

Ceea ce nu îmi asumasem era să am grijă de nepoata lui.

Începeam să urăsc felul în care mă citea. Viața militară îmi năruise încrederea în umanitate, dar îmi oferise o cale prin care să mă apăr. Învățasem cum să îmi îngrop emoțiile, cum să nu-mi permit niciodată să simt. Am încetat să-mi mai fac prieteni când am început să-i pierd. Văzusem cu ochii mei ororile pe care bărbații le zămisliseră pe acest pământ. Îmi aminteam mai mult decât mi-aș fi dorit, îmi aminteam zilele lungi de după, clipele îmbibate de whiskyul din respirație, de pumni însângerați și de nopți încețoșate. Înainte ca Ricardo să mă găsească pe acea alee din Cairo, bătut și învinețit după încă o bătaie fără sens dintr-un bar, ținând în mână un pistol care nu era al meu.

— Ar trebui să-ți folosești mușchii pentru un scop mai bun, îmi

zisesese.

El m-a ajutat până când mi s-a limpezit mintea îndeajuns cât să-mi dau seama că aveam și alte opțiuni. Zilele în care eram treaz au devenit mai multe și, cu timpul, am trecut testul lui Ricardo și m-am alăturat echipei lui. Nu voiam să-mi stric perioada pe care o mai avem de petrecut în Egipt.

Prea curând, m-aș fi văzut nevoit să plec dacă nu găseam ceea ce căutam. Era amuzant că întreaga mea soartă depindea de o bucătică de hârtie.

L-am găsit pe Ricardo în tabără, aplecat asupra unei hărți, apăsând cu putere cu degetul pe hârtie, de parcă ar fi vrut să șteargă toate imperfecțiunile pe care aceasta ar fi putut să le aibă. Și-a ridicat privirea când m-a auzit venind. Nu încercam să pășesc tăcut. Frustrarea încă mă mistuia.

— De ce nu ești cu Inez?

— Am nevoie de o pauză, am mormăit.

Expresia lui Ricardo s-a preschimbat într-una compătimitoare.

— E de înțeles.

A înțeles greșit, dar nu m-am obosit să-l corectez. Oricum nu s-ar fi bucurat să audă ce voiam să spun cu adevărat.

— Știu de ce Basil Sterling o vânează pe Cleopatra.

Ricardo s-a îndreptat lent, încordându-și umerii, de parcă s-ar fi pregătit pentru ce era mai rău.

— De ce? m-a întrebat, cu dinții încleștați. Pentru glorie? Pentru bani?

Am dat din cap.

— Da, dar e ceva mai mult decât atât.

— *Mierda!* a mârâit. Ce naiba mai vrea?

M-am crispat, pentru că nu-mi doream să rostesc cuvintele.

— Îi vrea trupul - mumia. Crede că are puteri magice. Se spune că Cleopatra era pricepută la magie, i-am reamintit. Nu avem dovezi concrete cum că ar fi făcut vrăji, dar este o bănuială întemeiată dacă ținem cont de mărturii scrise existente.

Lui Ricardo i s-a scurs sângele din obraji.

— Și?

Am oftat.

— Va tăia trupul și îl va pulveriza. Umblă vorba că magia ei ar putea vindeca orice boală.

Am făcut o pauză.

— Se zvonește că este bolnav de tuberculoză.

Ricardo și-a închis ochii.

— La naiba!

— Ce vrei să faci?

Și-a ridicat pleoapele, dezvăluind o privire arzătoare și intensă.

— O găsim noi primii, iar apoi ne asigurăm că el nu o va găsi niciodată.

CAPÍTULO VEINTE

M-am așezat la loc cu un oftat și am pictat până când a început să mă doară spatele și să am crampe la degete. Am lucrat până când luna s-a înălțat pe boltă, deasupra capului meu, și lumina ei argintie a început să se cearnă prin gaura dreptunghiulară din tavan. Când am terminat, în cele din urmă, m-am ridicat și mi-am întins membrele înțepenite. Îmi doream cu disperare să scotocesc prin camera unchiului meu, dar ar fi fost o nebunie să încerc să fac așa ceva din prima zi. Trebuia să acționez strategic, când Whit nu îmi sufla în ceafă.

După ce am aruncat o ultimă privire în jur, ca să mă asigur că nu am uitat nimic, mi-am croit drum până afară, în curtea largă. Nu se vedea picior de om, peste tot locul domnind o liniște deplină, în care singurele sunete erau cele ale Nilului, care curgea de o parte și de cealaltă a micii insule. Cântecele fluviului m-a însoțit până în tabără.

Când am trecut pe lângă Foișorul lui Traian, am simțit o furnicătură stranie în degete. La fel cum simțisem și mai devreme. Senzația devenea din ce în ce mai intensă cu cât mă apropiam mai mult de structura imensă. Eram singură, dar calea îmi era luminată de un milion de stele sclipitoare, care-mi călăuzeau fiecare pas. Mi se părea că trăiesc o scenă antică, eternă. Magia îmi pulsa în sânge. Am făcut încă un pas și încă unul, până când am ajuns destul de aproape încât să pot atinge platforma Patului Faraonului. Mi-am trecut degetele de-a lungul pietrei calcaroase.

Am simțit gustul trandafirilor.

Amintirea m-a împresurat, mi-a acaparat mintea. Cleopatra călătorea într-o ținută extravagantă, plutea pe fluviul albastru într-o ambarcațiune aurită, cu pânze viorii uriașe. Avea în mână o scrisoare din partea lui Marc Antoniu, care îi cerea socoteală pentru cum se purtase. Se întâlnea prima oară cu marele general - era frustrată, agitată și iritată.

Mi-a alunecat un fior pe șira spinării, pentru că sentimentele ei

începuseră să-mi invadeze corpul.

M-am retras cu un suspin adânc. Magia îmi vibra în sânge, mi se răspândea în fiecare celulă a trupului și îmi vuia în urechi. Nu o mai auzisem niciodată atât de tare, nu o mai simțisem niciodată atât de puternic. Am recunoscut-o, arzătoare, și un răget triumfător mi-a sunat în urechi. Cum de mă acaparase atât de repede magia? Și, mai important: *de ce?* Mi-au trecut prin minte tot felul de idei. Un lucru era clar: Cleopatra crease o vrajă prin care să-și conserve amintirile, o vrajă care avea aroma dulce și intensă a trandafirilor, iar efectele magiei o legaseră de inelul din aur. Când îl atinsesem, amprenta magiei se lipise de mine, așa cum se întâmpla adesea cu vrăjile. Iar fărâma aceasta de magie care rămăsese cu mine recunoștea magia Foișorului lui Traian. Ori poate pe toată de pe această insulă? Părea că însăși Cleopatra ar fi lăsat o amprentă a ei în urmă - o femeie care trăise cu două milenii în urmă. Îi simțeam prezența și emoțiile. Era ademenitoare și tară inhibiții, o femeie care știa cum să provoace, o femeie care știa să conducă.

Istoria și-o amintea și ca pe o adeptă a ocultismului.

M-am îndepărtat de platformă, cu inima zbătându-mi-se nebunește în piept. Senzația pregnantă s-a topit și am putut să respir din nou. Aș fi vrut să alerg înăuntru, dar mi-am înfrânat pornirea. În spatele meu, zgomotele făcute de echipa care se strângea la masa de seară umpleau noaptea din ce în ce mai tenebroasă: conversații șoptite cu glasuri joase, trosnetele focului și râsete molatice.

— Inez? m-a strigat *tío* Ricardo.

Picioarele nu voiau să se clinească din loc. Foișorul lui Traian se înălța deasupra mea, uriaș, o siluetă întunecată pe fundalul cerului smălțuit de lună. Din cine știe ce motiv, când atinsesem piatra mă gândisem la tatăl meu. Și el stătuse aici, la fel ca mine. Fusesse ademenit de aceeași formă de magie. Imaginea pe care o aveam în minte era neclară și confuză, dar acum începeam să văd cum se leagă totul.

Moartea părinților mei.

Faptul că mama se temea pentru siguranța ei.

Mormântul Cleopatrei.

Papá și inelul de aur, atins de aceeași formă de magie care mi se lipise de piele.

— Inez!

Tăișul nerăbdării din glasul lui mi-a făcut stomacul ghem.

M-am întors cu inima îndoită și am străbătut întinderea nisipoasă dintre clădirile antice și tabăra noastră. Aerul se răcise și mi-am strâns umerii sub briza nopții. Unchiul meu mă aștepta, conturat de lumina focului care ardea în spatele lui. M-a urmărit venind, cu o ținută severă.

— Ce făceai?

Mi-au asudat palmele. Am păstrat un ton neutru. Instinctul îmi dicta să trec sub tăcere descoperirea pe care o făcusem, până când aveam să aflu care erau regulile jocului său. Un singur pas greșit și m-ar fi trimis pe *Elephantine*.

— Am vrut doar să arunc o privire mai îndeaproape. E o structură magnifică.

Tío Ricardo s-a apropiat de mine și m-am încordat. S-a aplecat, cercetându-mi atent chipul. Am rămas nemișcată și m-am luptat să-mi păstrez o expresie indiferentă.

— Ai simțit ceva?

— Nimic, am spus și mi-am umezit buzele. E cu puțință ca amprenta magică să pălească în timp?

Tío Ricardo nu a zis nimic, cercetându-mi în continuare expresia cu atenție. În cele din urmă, s-a îndreptat.

— Nu știu. Poate? Hai să luăm masa cu ceilalți!

Am răsuflat ușurată.

M-a condus spre locul în care se adunaseră membrii echipei. Stăteau așezați pe pietroaie, pe rogojini și pe păături mici. Am luat loc lângă *tío Ricardo*. Căldura focului alunga frigul care începuse să ne învăluie ca o haină grea. *Whit* stătea în fața mea, iar disputa pe care o avusesem mai devreme zăbovea între noi ca un invitat nepoftit. Își plimba absent degetele pe mânerul pistolului, un tic pe care i-l observasem și altă dată: își trecea degetul mare pe deasupra inițialelor gravate în oțel. Și-a întors capul în direcția mea, cu ochii lui albaștri strălucind precum safirele, și am simțit fluturi în stomac. Apoi a privit

deliberat în altă parte și a început o conversație cu un membru al echipei, așezat în stânga lui.

Tío Ricardo mi-a întins o cană.

— Vei avea nevoie de ceva cald de băut.

I-am mulțumit șoptit și am luat o gură lungă. Simțeam pe umeri greutatea privirilor tuturor celor adunați de față. Eram nou-venită, o străină. Până și domnul Fincastle mi se părea în elementul lui, rezemat pe o rogojină, cu unul dintre pistoale la îndemână. Isadora stătea așa cum se cuvine, cu spatele drept, ținând în echilibru o farfurie pe piciorul îndoit. Mi-a aruncat un zâmbet și a continuat să discute încet cu tatăl ei.

Mă luptam cu această noapte stranie.

Magia vibra în preajma mea, răspândită de Foișorul lui Traian, ademenindu-mă constant, dar am ales să mă concentrez asupra străinilor care mă înconjurau. M-am simțit lovită din nou de o senzație bine cunoscută. Mă afluam într-o țară îndepărtată, în care oamenii alături de care îmi doream cel mai mult să fiu nu aveau să mi se mai alăture niciodată în jurul focului. Simțeam simpatia echipei, dar eram singură - și nici măcar unchiul meu nu era lângă mine, ca să nu mă simt cu totul pierdută. Fusesem o fraieră crezând că Whit îmi e prieten. Loialitatea pe care i-o purta unchiului meu era de neclintit, la fel ca mărețele piramide, iar Whit avea să-și păzească secretele și interesele ca un sfinx. Mi-am băut ceaiul, ca să-mi țin mâinile ocupate.

Abdullah stătea în stânga mea, cu un zâmbet afabil pe chip.

— Tatăl tău era un povestitor extraordinar. Știa cum să facă oamenii să râdă. Nu-i un lucru minunat? Ah, văd că ti-ai băut ceaiul. Îți mai torn?

Vorbea repede, mișcându-și mâinile cu frenezie. Am dat din cap, uluită. Abdullah s-a întins pe la spatele meu și a dezlegat eșarfa pe care o avea la gât *tío Ricardo*, apoi a ridicat-o dinaintea mea.

— Tipul meu preferat de magie!

— Ce este?

Îl văzusem unchiul meu purtând eșarfa mai devreme, când imprimeul insolit îmi atrăsese atenția. Era un model scoțian, în nuanțe îndrăznețe de roșu și verde.

Abdullah mi-a făcut semn să-mi ridic cana goală. I-am urmat îndemnul și am privit uimită cum stoarce cravata deasupra ei. În cană a curs apă fierbinte, aburul plutind spre fața mea.

— E uluitor! am exclamat.

Kareem mi-a adus repede un pliculeț de ceai, pentru care i-am mulțumit. Pe buzele unchiului meu a apărut un început de zâmbet, în vreme ce Abdullah scutura eșarfa, încercând să nu strophească pe nimeni. Când i-a dat-o înapoi partenerului său, materialul în formă de pătrat era complet uscat. *Tío* Ricardo i-a legat colțurile în jurul gâtului.

— Mai avem magie într-o ladă, lângă dormitoare, mi-a spus Abdullah. Lucruri utile pentru săpat și pentru căutări. Ești liberă să-i explorezi conținutul!

— Ah, mulțumesc! O voi face! *Shokran!* Sunt nerăbdătoare să mă puneți la muncă.

— Ți-ar plăcea să sapi alături de noi? m-a întrebat Abdullah cu un zâmbet pieziș.

Unchiul și-a îndreptat privirea spre mine.

— E muncă grea, Inez. O fac de mai bine de o decadă și nu s-a ușurat cu timpul.

— Știu că nu e același lucru, dar mi-a plăcut întotdeauna să caut lucruri, *tío*. De altfel, mă tem că semăn prea mult cu tine și cu părinții mei în această privință. Dacă mă vei învăța cum să fac săpături, sunt sigură că voi reuși să fac munca așa cum trebuie.

— Aș prefera să faci schițe și să pictezi, dacă poți, a spus el, scuturând din cap.

Am băut din ceai în loc să îi răspund. Putea să-mi dicteze cum îmi petreceam zilele, dar nu avea niciun cuvânt de spus în ceea ce urma să fac noaptea. Mi-am amintit de clipele de frenezie prin care trecuse pe *Elephantine* și de momentul în care l-am văzut ascunzând jurnalul mamei în cufăr. Ce alte lucruri de-ale ei voia să păstreze în siguranță? Voiam să descopăr ce anume îmi mai ascundea.

Voiam să aflu adevărul despre poarta misterioasă.

Dar mai întâi trebuia să mă asigur că mă aflu într-o poziție avantajoasă.

Am pășit în vârful picioarelor afară, în noapte. Ochii mi s-au acomodat cu întunericul și am descoperit o potecă ușor bătătorită spre Foișorul lui Traian. Nilul scâlda coasta stâncoasă a insulei, iar foșnetul lui monoton îmi alina inima speriată. Aveam cu mine câte ceva din proviziile părinților mei: chibrituri și o lumânare, briceagul tatei, o gamelă cu apă, blocul de desen și creioane cu cărbune. Șoaptele nopții mi se lipeau de piele și îmi doream să fi avut sandaua fermecată a unchiului meu. M-ar fi ajutat să văd cu mai mare ușurință împrejurimile.

Din câte-mi puteam da seama, poteca din fața mea era pustie. Am înaintat poticnindu-mă prin nisip și am ajuns la Patul Faraonului pe cât de repede și de tăcut am putut. Chemarea magiei s-a trezit la viață, ca răgetul fioros al unui leu mândru. Am înaintat un singur pas, dar mi s-au ridicat firele de păr de pe ceafa și mi s-a făcut pielea de găină. Genunchii mi-au zvâcnit și m-am întors pe jumătate, așteptând, cu respirația tăiată, aproape convinsă că voi vedea pe cineva urmărindu-mă. Dar am fost întâmpinată doar de întinderea de nisip.

Am rămas nemișcată preț de câteva secunde, apoi m-am răsucit spre foișor. Senzația că sunt urmărită mă afectase însă, iar mâinile încă-mi tremurau când am pășit înăuntru.

Doar atunci am scos chibriturile și am aprins o lumânare.

Flacăra plâpândă abia reușea să lumineze grandoarea spațiului închis. Partea de sus a structurii etala colonade uriașe, înalte de trei etaje sau poate mai mult, în vreme ce partea de jos era un perete acoperit de basoreliefuri. Am pășit mai aproape și l-am cercetat pe fiecare în parte, căutând semne care ar fi putut trimite la zeița Isis. Magia pulsa, la fel de constantă ca propria inimă.

— Ai găsit ceva interesant?

Am sărit, reușind însă cumva să-mi înăbuș țipătul.

— *Whit! Por el amor de Dios!*

După cum îi era obiceiul, stătea rezemat de intrare, cu picioarele încrucișate. Mă privea uluit.

— Nu mă pot gândi la niciun motiv care să justifice faptul că nu te afli în pat la ora asta. Olivera! Te-ai pierdut cumva?

M-am uitat urât la el.

— Nu? Mă gândeam eu că nu poate fi vorba despre asta.

— Sunt convinsă că unchiul meu nu se așteaptă din partea ta să mă supraveghez! și zi, și noapte.

— Ar fi cu adevărat scandalos! mi-a răspuns, zâmbind vag.

— Am crezut că ești supărat pe mine.

— Nu îmi pasă într-atât încât să simt ceva, orice ar fi! mi-a întors-o. Și acum ce-ar fi să-mi spui ce cauți aici? *Dios*, era așa un mincinos! Îi văzusem scânteia furioasă din privire înainte să se îndepărteze, călcând apăsător, și linia încordată a maxilarului când strânsese din dinți. Simțea ceva, chiar dacă nu voia s-o recunoască.

— Ți se pare că sunt în pericol de moarte?

A mijit ochii.

— Încă încerc să-mi dau seama dacă reprezinți un pericol pentru tine însăși.

— Ești nepoliticos.

— Repet: ce faci aici?

— Explorez această clădire fără ca unchiul meu să-mi sufle în ceafa. Am ridicat blocul de desen.

— Nu ai auzit? Timpul pe care-l pot petrece aici este extrem de limitat. M-am gândit că aș putea schița interiorul.

Whit s-a apucat de burtă și a izbucnit în râs.

— Șșș! îi vei trezi!

Și-a înăbușit amuzamentul și a pășit înăuntru.

— Dumnezeuule, nu știi deloc să minți!

M-am încordat.

— Nu este adevărat.

A zâmbit.

— Vrei să spui că în clipa asta nu simți atracția magiei?

Că nu încerci să descoperi legătura?

I-am întors spatele, enervată. Nu avea rost să mint.

— Ba bineînțeles că asta fac!

Mă așteptam să mă scoată pe sus de acolo și să îmi strige că ar trebui să trec în pat, dar nu a făcut nimic din toate acestea. S-a dus și s-a așezat într-un colț, întinzându-și picioarele.

— Nu-i nevoie să rămâi, i-am zis.

— Nu?

I-am aruncat o privire urâtă și trăsăturile i s-au împlânzit.

— Mă voi asigura că nu te deranjează nimeni.

— Nu mă vei obliga să plec?

— Am tot încercat să te fac să pleci din ziua în care team cunoscut! a spus Whit, ridicând din umeri. Am învățat că orice aș încerca, e în zadar.

— Ah! Ei bine, știi ce ar trebui să caut?

Mi-a zâmbit.

— Ți-am zis că te voi păzi, nu că te voi ajuta, Olivera! Unchiul tău nu ar fi de acord. Am primit *ordine*, până la urmă.

O urmă de furie mocnită i-a punctat cuvintele. Era îndeajuns cât să mă facă să-mi întorc capul. Pe chip i se citea farmecul obișnuit: liniile zâmbetului care îi încadrau gura, irisurile albastre, cutele fine din colțurile ochilor. Singurul lucru care-i trăda frustrarea era maxilarul încordat.

— Nu a fost cinstit din partea mea să sugerez că...

— Nu pot să gândesc de unul singur? m-a întrebat, iar de această dată m-a lăsat să-i văd furia. Că nu pot lua decizii de unul singur, indiferent de ceea ce mi s-a spus să fac?

— Da. Păi, asta. Îmi pare rău, am spus și am făcut o pauză. Așadar ai fost dat afară din armată. Vrei să vorbești despre asta?

Mi s-a părut ușor scos din pepeni.

— În niciun caz.

I-am întors spatele și am început să studiez din nou pereții.

— Deci planul tău este să stai acolo și să mă urmărești... ia stai puțin!

Magia a vibrat, o senzație care mi-a făcut stomacul ghem. Am cercetat peretele mai îndeaproape și, cum nu am văzut nimic deosebit, privirea mi-a alunecat spre podea. Bucăți din pavaj erau prăfuite și acoperite cu pietricele mai mici și nisip depus în timp, dar exista ceva acolo, chemând magia care se mișca încontinuu înăuntrul meu. De îndată ce am îngenuncheat, fierbințeala acelui foc mi-a acoperit pielea de sudoare, în ciuda nopții răcoroase. Am atins cu

prudență piatra, dând la o parte lucrurile, pipăind după ceva ce știam că este acolo, chiar dacă nu știam după ce anume.

Degetele mi-au alunecat pe o porțiune aspră a pietrei. Am dat la o parte nisip și pietricele până când dinaintea ochilor mi-a apărut un cartuș mic, pe care era scris numele lui *Isis*. Bucuria descoperirii mi-a inundat tot corpul, până în vârfurile degetelor. Era amețitor, o senzație pe care aș fi vrut să o trăiesc mereu.

— Whit!

A fost lângă mine într-o clipă.

— Știam eu că îl vei găsi! mi-a zis, rânjind.

— Și nu ai fi putut să mă ajuți?

— De fapt, nu.

— Poftim? De ce nu?

S-a lăsat pe vine.

— De la moartea părinților tăi, unchiul tău nu îți mai permite decât lui Abdullah să-l însoțească la începutul fiecărei zile. Pe ceilalți îi lasă să intre doar după ce tunelul este deschis.

— Dar nu și pe tine. Nu are încredere în tine?

— Am probleme cu respectarea autorității, ai uitat? mia zis ironic.

— Cum rămâne cu domnul Fincastle?

— Are încredere în el, într-o oarecare măsură... cred. Imaginează-ți cum ar fi să nu ai încredere în omul angajat să îți protejeze echipa! Însă e puțin probabil că îl va implica, dacă nu este absolut necesar.

— Că veni vorba de siguranță, nu ar trebui păzit locul ăsta? Așa m-aș fi așteptat.

— Și, cu toate acestea, ai venit până aici singură?

— Răspunde-mi la întrebare, Whit!

— Domnul Hayes.

— Nu. Mi-am câștigat dreptul să îți spun pe nume.

A ridicat o sprânceană.

— Așa crezi?

Am început să enumăr motivele pe degete.

— Am fost mai inteligentă decât tine de cel puțin două ori. M-ai plimbat prin Cairo, știu despre familia ta și îți știu secrete...

— Nu e mare secret, a bombănit.

— Mi-ai salvat viața în Nil. Am supraviețuit când *Elephantine* a fost cât pe ce să se scufunde...

— Aici exagerezi.

— Și acum îl sfidăm împreună pe unchiul meu. E plăcut să am un tovarăș.

— Mă bucur că sunt aici ca să-ți împlinesc nevoile! mia zis cu o urmă de sarcasm, dar i-am citit amuzamentul din privire. Foișorul nu este păzit, pentru că în acest caz importanța i-ar deveni imediat evidentă.

— Ah, presupun că are sens.

M-am gândit la ceva din ceea ce spusese mai devreme. Mi-am coborât privirea.

— Ia stai puțin, există un tunel?

— Da. Pe care-l vom descoperi acum, a spus Whit, apoi și-a coborât privirea și a pipăit piatra. Mă întreb, oare dacă am apăsa pe ea...

A făcut asta, dar nu s-a întâmplat nimic. Mi-am coborât mâna pe umărul lui.

— Ai putea ridica pavajul? În jurul pietrei este un spațiu destul de mare comparativ cu celelalte care o înconjoară.

A făcut întocmai, ridicând și trăgând, până când piatra s-a desprins cu totul de celelalte.

M-am uitat dedesubt.

— Ei, ce să vezi!

Whit a lăsat jos piatra cu mare grijă și mi s-a alăturat. Un cerc ușor înălțat se ridica din pământ, nu mai mult de câțiva centimetri. M-am întins spre el și am încercat să-l trag, dar cercul a rămas înfipt la locul lui. În partea de sus avea o inscripție sculptată, ștearsă de timp.

— Cât de bine cunoști hieroglifile?

— Destul de bine, mi-a răspuns Whit, mijind ochii. Ai grijă să nu curgă ceară!

Am îndreptat lumânarea.

— Poți citi ce scrie?

— Parțial, a murmurat. Dar nici pe departe la fel de bine ca Abdullah sau ca unchiul tău. Cred că este un alt cartuș pentru Isis, dar zeița este înconjurată de alte siluete pe care nu le recunosc.

— Interesant. Gardianul ei, poate?

Whit a mormăit sceptic.

— Cât de mare este deschiderea tunelului?

— Nu foarte mare, trebuie să intru pe lateral.

Magia dinăuntru aproape că dădea pe afară, amenințând să răbufnească. Nu aveam idee cum se mișca felul acesta de energie și cum alegea încotro să se îndrepte, dar o simțeam mișcându-se ca un curent puternic în venele mele.

Disperată, am pipăit pe la colțuri, până când am dat de o zonă cu asperități.

— Aici, am murmurat. Am găsit-o.

Am apăsât cu putere și un spațiu mic, de formă dreptunghiulară, a cedat, retrăgându-se înăuntru, cu zgomotul pe care îl face piatra măcinată pe piatră. Podeaua dinaintea noastră a coborât cu vreo cinci centimetri, formând o depresiune tot de formă dreptunghiulară.

— Iat-o, Olivera! a zis Whit, rânjind.

A îngenuncheat și a glisat pavajul de dedesubt, scoțând la iveală trepte de piatră care coborau într-un întuneric absolut.

— Vrei să intri tu prima sau intru eu?

Trupul îmi vibra de un entuziasm abia conținut.

— Eu,

Whit a zâmbit și și-a întins mâna.

— După tine, atunci.

CAPÍTULO VEINTIUNO

Am tras adânc aer în piept și mi-am strecurat picioarele în deschizătura îngustă. Apoi, lent și cu multă prudență, am coborât. Flacăra de la lumânare răspândea destulă lumină cât să disting următoarea treaptă, apoi pe cealaltă. Pulsul mi se accelerase, magia din sânge îmi cânta în ritmul bătăilor inimii. Pereții erau prăfuiți și păreau făcuți din pământ. Whit mă urma îndeaproape, iar respirația lui mă liniștea asemenea valurilor eterne care spălau coasta argentiniană.

— Ești bine? mi-a șoptit.

— Desigur, i-am răspuns.

— Celor mai mulți oameni le e frică de spații închise și întunecate.

— Ah, păi și mie mi-e frică de spații închise și întunecate! am recunoscut. Dar nu aș rata această experiență pentru nimic în lume.

Am ajuns la ultima treaptă și m-am trezit într-o cameră mică și pătrată. Am plimbat lumânarea înjur, până când am dat de o mică deschizătură, cu marginile zimțate, de parcă cineva ar fi spulberat-o.

— Dinamită? am ghicit.

Whit și-a scuturat capul.

— E prea riscant, ar putea afecta structura. Nu, a fost vorba despre o cantitate mică de praf de pușcă, ținută asupra unor anumite zone.

Am fluierat.

— Și *asta* nu-i riscant?

Lui Whit i-a apărut un zâmbet în colțul buzelor.

— Nu și dacă știi ce faci.

Mi-am îndreptat rapid privirea spre el.

— *Tu* ai fost?

A făcut o plecăciune, cu un rânjet plin de ireverență pe buze.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

Whit a tușit și și-a dres vocea. Aproape că aș fi putut crede că era rușinat.

— O simplă explozie chimică. Și un copil ar putea să o facă.

Bărbatul acesta era plămădit doar din depreciere de sine, pericol și cinism. Știa cum să folosească explozibilul!

— Nu, nu cred că un *copil*...

— Să înaintăm, bine? mi-a zis, privindu-mă în ochi. Ricardo a descoperit acest loc alături de părinții tăi și de Abdullah. Nu mult după aceea am pătruns în următoarea cameră folosind explozibil. Îți poți închipui dezamăgirea lor când au văzut cât de modest arată.

Deci avusesem dreptate. Tata chiar fusese aici.

Am fixat deschiderea, arzând de nerăbdare să merg mai departe.

— Simt că îmi ascunzi anumite lucruri.

— Simțurile tale sunt demne de admirație, mi-a zis cu ironie. În vechime, egiptenii creau labirinturi în locurile de îngropăciune pentru a-i deruta sau a-i prinde în capcană pe hoții de morminte. Așadar această cameră este menită să deruteze.

Am arătat spre deschidere.

— Trecem prin ea?

— Cum dorești.

Am înaintat prima, pășind peste o grămăjoară de pietre, cu Whit pe urmele mele. În câteva clipe ne aflam într-o altă cameră simplă, cu un aer și mai stătut, în care domnea umezeala, dar și aceasta conducea spre o nouă încăpere. Whit mi-a făcut semn să înaintez și am ajuns în cea de-a treia odaie, care era la fel de simplă și de banală precum cele de dinainte. M-am apropiat de perete, dar acesta nu era ornamentat, nici nu avea urme care să indice că ar fi fost cândva. Prezenta constantă a magiei era singura mea călăuză.

Am simțit ceva în spatele pereților.

— Un alt șiretlic, am murmurat. Dar cum rămâne cu...

Vocea mi s-a stins. Din câte îmi puteam da seama, unchiul și echipa lui lucrau în partea dreaptă a încăperii. O jumătate de duzină de lopeți, târnăcoape și căști erau rezemate de piatră.

— Cum rămâne *cu ce*? m-a întrebat Whit, privindu-mă cu atenție. Simți ceva furnicături? Vibrații? Un bâzâit iritant ca al unui țânțar nesuferit?

— Nu aș zice *nesuferit*... ia stai puțin!

Descriese exact felul în care simțeam magia. Am mijit ochii,

dându-mi dintr-odată seama de ceva ce nu luasem în considerare până atunci.

— Ai simțit lucrurile acestea?

— *Eu* personal, nu.

— Atunci, cine?

— Tatăl tău.

M-am tras mai aproape, disperată să aflu mai multe.

— Spune-mi tot!

— Nu este mult de spus. Era teribil de secretos în unele privințe. Însă a dat peste ceva...

— Peste ce?

— Ei bine, atunci nu știam, dar *acum* cred că se prea poate să fi fost inelul pe care ți l-a trimis. Și tatăl tău zicea că poate simți gustul magiei, dar nu a menționat niciodată că ar fi vorba despre trandafiri.

Am încercat să mă concentrez, să strâng laolaltă toate piesele fragmentate din mintea mea nebuloasă. Mi-am adus aminte de ceea ce auzisem întâmplător în noaptea în care mă furișasem la bordul lui *Elephantine*.

— Unchiul meu știa despre asta?

Whit a rămas tăcut pentru câteva clipe.

— Știa.

Mi-am deschis gura, dar Whit și-a ridicat mâna.

— Gata, fără alte întrebări! E târziu și mai avem de explorat. Nu aș vrea ca unchiul tău să ne găsească aici.

Am clipit. Uitasem cu totul de lumea de deasupra și de oamenii care dormeau fără să bănuiască tot ce făceam noi la zeci de metri sub pământ. Încântarea mi-a trezit furnicături în vârfurile degetelor. Așa era oare pentru arheologi?

Whit și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Ei bine? Simți ceva?

Mai aveam însă o întrebare.

— Unchiul meu crede că tata a găsit mormântul Cleopatrei?

Whit a ezitat, cu fruntea brăzdată de cute. Maxilarul i-a tremurat ușor. Am așteptat, dar el a rămas tăcut, refuzând să-și încalce cuvântul dat. Atunci când reprezenta o inconveniență pentru *el*.

— Nu-mi poți răspunde, așa-i?

Mi-a zâmbit cu regret.

— Nu pot vorbi despre niciuna dintre excavațiile făcute de unchiul tău. Simți ceva în camera aceasta?

Încrederea nu era ceva ușor de obținut, dar am simțit că ne-am învârti în jurul cozii, fără să ajungem vreodată undeva, dacă niciunul dintre noi nu avea să lase puțin de la el. Aș fi putut să fac asta tară ajutor, să revin după ce Whit mergea la culcare, dar obosisem să duc singură povara magiei străine. Era prea grea, prea puternică pentru un singur om. Sprijinul era la îndemână; trebuia doar să-l cer. Am arătat spre stânga și i-am spus adevărul:

— Da, și regret să-ți spun că unchiul meu nu caută unde trebuie. Se află ceva de cealaltă parte a acestui perete. Aici ar trebui să excaveze.

— Ești sigură?

Am dat din cap.

Whit a rânjit aprobator.

— Bine lucrat, Olivera!

* * *

Mi-am ridicat privirea la prelata care se vălurea ușor deasupra pereților dărăpănați din piatră ai dormitorului meu improvizat. Totul părea să-mi confirme bănuielile legate de comportamentul bizar al unchiului meu: erau foarte aproape de a descoperi locul de odihnă veșnică al Cleopatrei.

Mintea îmi vuia. O asemenea descoperire avea să zguduie din temelii comunitatea din Cairo, apoi valuri de străini urmau să vină în Egipt, nerăbdători să pună mâna pe o bucătică de istorie. Serviciul de Antichități avea să se năpustească spre Philae și să pună stăpânire pe excavații, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea unchiul meu. Ceea ce nu știam încă era ce legătură avea descoperirea lui cu părinții mei. Îi condusesese cu bună-știință la pieire?

Poate că îi dusesese la templul cu poarta aceea aparte și îi lăsase acolo să moară?

M-am ridicat în capul oaselor în sacul de dormit, înconjurată de plasa de țânțari ca de un voal nupțial. Ochii mi-au fost inundați de lacrimi fierbinți, pe care mi le-am șters cu furie.

O parte din mine și-ar fi dorit să nu fi venit niciodată în Egipt. Așa nu aş mai fi descoperit trădarea aceasta atât de îngrozitoare. Nu aş fi aflat cum se pot întoarce familiile una împotriva celeilalte cu o cruzime de neiertat.

Fusesem naivă și încăpățânată.

Dar, în sfârșit, știam adevărul.

Aveam nevoie de un plan. Trebuia să cercetez cu atenție cabina unchiului de pe *dahaheeyah* și camera pe care o avea aici, în tabără. Bănuiam că-și luase lucrurile cele mai de valoare de pe barcă, așa că aveam să încep cu ținta mai ușoară. Ar fi trebuit să pot intra în odaia lui tară nicio problemă. Știam cum îi funcționează mintea, îi plăcea să se implice și nu avea să stea în pat pe când toți ceilalți săpau. Ceea ce-mi oferea ocazii din plin ca să-i cercetez camera, având ca pretext misiunea mea de a schița și a picta ruinele.

În această seară tăcusem însă o greșeală prostească.

Îi destăinuisem prea multe lui Whit și nu eram convinsă că nu avea să-i spună unchiului meu cu ce ne ocupaserăm azi-noapte, de cum i se ivea ocazia. Nu-l puteam lăsa să facă asta.

Cu un oftat, am tras plasa și m-am ridicat.

Draperia nu era foarte groasă, așa că lumina se cernea în spațiul mic prin țesătura rară. Am tras-o la o parte și m-am strecurat afară, întâmpinată de vântul rece, care mi-a desprins câteva șuvițe de păr din împletitură. Dinaintea mea se întindeau dormitoarele improvizate. Whit intrase în camera care se afla lângă a mea după ce ne întorseserăm de la Foișorul lui Traian. Am rămas împietrită dinaintea dormitorului său, deodată pe deplin conștientă de ceea ce eram pe cale să fac.

Nu-mi mai petrecusem niciodată atâta vreme cu un bărbat, tară a fi în prezența unui alt membru al familiei, însă de când ajunsesem în Egipt, stătusem foarte mult timp cu Whit. Mă bucurasem de mai multă libertate decât îmi fusese oferită vreodată. Era ca prima gură de apă proaspătă și rece pe care o bei și, dintr-odată, m-am trezit că voiam mai mult.

Dar să mă furișez în camera unui bărbat în creierii nopții?

Mă culcasem îmbrăcată cu pantalonii turcești largi și cu cămașa din

bumbac care-mi era mare și se închidea cu nasturi până la bărbie. Eram acoperită din cap până în picioare, dar asta nu conta. Exista o graniță definitivă, pe care nu visasem niciodată că aș putea să o trec. Trebuia să o fac!

Nu-i puteam permite lui Whit să-i spună unchiului meu ceea ce descoperisem. Poate că mi-ar fi garantat șederea pentru moment, dar ar fi însemnat și că unchiul meu ar fi aflat că știam despre toate minciunile pe care le spusese. Aveam nevoie de mai mult timp. De încă o zi, ca să-mi desfășor căutările.

Controlându-mi respirația, am tras draperia și am pășit în camera lui Whit. Spațiul îngust era cufundat în întuneric...

O mână puternică mi s-a lipit hotărât de gură. M-am zbatut împotriva forței brute, dar era ca și cum aș fi încercat să împing una dintre piramide. Brațul care-mi ținea strâns talia s-a încordat și mai tare, apoi m-a răsucit. Am aterizat cu spatele pe sacul de dormit, cu răsuflarea tăiată. O greutate mi s-a așezat pe piept și am simțit o respirație caldă atingându-mi fața.

— Cine ești? a mârâit cineva în urechea mea.

Tresărind, mi-am dat seama că era Whit. Vocea îi suna aspru și gros, în complet dezacord cu obișnuitul lui farmec tărăgănat.

— Sunt eu, am șoptit. Inez.

S-a încordat.

Între noi s-a scurs o clipă lungă și agonizantă, în care niciunul nu s-a clintit, abia îndrăznind să respirăm. Era de parcă am fi fost doar noi doi pe insula Philae. Mi-a cuprins capul cu brațele, iar pieptul lui lat m-a lipit de pământ. Groaza de necunoscut m-a copleșit. Nu din cauza *lui*, ci a intimității dintre noi. Îi simțeam suflarea furioasă mângâindu-mi chipul. Whit și-a luat avânt și s-a tras în spate. Draperia rămăsese trasă și dormitorul îi era inundat de razele lui- nii. A îngenuncheat pe pământ, lângă sacul de dormit, cu chipul schimonosit de furie. În liniște, s-a îndreptat spre o ladă răsturnată, a luat un chibrit și a aprins o lumânare, a cărei lumină a inundat încăperea.

Era perfect aranjată, mult mai ordonată decât a mea. Nu avea prea multe bunuri: câteva cutii cu pudră pentru dinți, un pieptăn, o lamă și un pătrățel de săpun cu parfum de mentă lângă lighean. Un jurnal

legat în piele era așezat deasupra unui teanc de cărți, ale căror cotoare cu litere aurii le dezvăluiau titlurile: *Manual elementar de chimie*, *Lecții de chimie elementară: anorganica și organica* și *Culegere de chimie*.

Whit și-a schimbat poziția, trecând în fața teancului și astfel blocându-mi definitiv vederea.

— Ce naiba faci? mi-a șoptit răstit. Puteam să te rănesc! Razele argintii ale lunii îi luminau fața, liniile pronunțate ale pomeților și maxilarului, umerii încordați. Nu bănuisem că ar fi interesat de științe. Nu mi se părea în acord cu Whit, așa cum îl știam eu, fostul soldat, un scandalagiu din topor, care bea prea mult. M-am gândit că era o parte din el pe care o ținuse ascunsă, dar apoi mi-am adus aminte cum vorbise despre praful de pușcă. *O simplă explozie chimică*. Mă ardea curiozitatea și întrebările îmi stăteau pe limbă. Mi le-am înăbușit, străduindu-mă să-mi aduc aminte motivul pentru care venisem.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu puteai să aștepți până mâine-dimineață?

— Nu, nu puteam să-mi asum riscul că vei vorbi cu unchiul meu despre ce s-a petrecut în noaptea asta. Ești straniu de onorabil când vrei.

— Pe naiba sunt!

I-am dat la o parte comentariul fluturându-mi nerăbdătoare mâna.

— Cine credeai că sunt? De ce ai avut reacția asta extremă?

— Asta a fost extrem? a întrebat cu un râs aspru și gutural. Ai foarte mare dreptate. Ar fi trebuit să invit un străin să bea un ceai cu mine în mijlocul nopții! Cum de am îndrăznit să mă apăr?

Era ceva mai mult decât atât. Simțisem tensiunea din trupul lui masiv. Fusesse pe jumătate furios și pe jumătate speriat. Ceva îl ținea cu garda sus. Se așteptase la un atac, se așteptase ca cineva să se strecoare în camera lui, în miez de noapte.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat în șoaptă.

Whit s-a încordat.

— E evident că s-a întâmplat ceva.

— De ce nu vrei ca unchiul tău să afle ce am descoperit în seara asta? m-a întrebat brusc.

— Ce te face să crezi că este de încredere?

— Mi-a salvat viața, Olivera!

— Ce? am sărit, uitând că trebuia să vorbesc în șoaptă. Whit mi-a aruncat o privire furioasă și s-a ridicat repede, îndreptându-se spre intrare. A tras de draperie câțiva centimetri și s-a uitat scurt afară. După o clipă, ia dat drumul și a luat iar loc pe podea, privindu-mă cu grijă.

— Nu plec până nu-mi explici ce s-a întâmplat.

— Pot să te fac să pleci.

— N-ai să mă mai atingi!

Whit și-a luat ochii de la mine, cu buzele strânse într-o linie subțire. În cele din urmă, a vorbit cu glas jos, fiecare cuvânt ieșindu-i pe gură de parcă i-ar fi fost smuls tară voie.

— S-a întâmplat chiar după ce m-au dat afară din armată. Lucrurile pe care le-am văzut...

Vocea i s-a pierdut și s-a cutremurat. După o clipă de tăcere, a continuat:

— Ajunsesem rău de tot, îmi petreceam timpul mai mult beat decât treaz și nu mai vedeam vreo cale de ieșire. Ricardo a fost cel care m-a ajutat atunci și cel care mi-a fost alături până acum. Ești mulțumită?

Nu era tabloul complet, dar aflasem destul ca să înțeleg motivația din spatele loialității neabătute a lui Whit față de unchiul meu. Îi era dator. În loc să-i răspund la întrebare, am zis:

— Jură-mi că nu-i vei spune unchiului meu!

— Nu pot să fac asta.

— *Dame un día más!*

— De ce vrei o zi în plus?

— Whit.

— Domnul Hayes, m-a corectat. Ți-am spus să ai grijă la etichetă. Nu sunt obișnuit să fiu eu cel care le aduce aminte altora de reguli și chiar a început să mă enerveze.

M-am târât spre el, în genunchi și pe coate. Whit a rămas ca o stană de piatră, dar în stare de alertă, atent. Fețele noastre erau la câțiva centimetri depărtare.

— Nu poți să te prefaci, pur și simplu, că nu simți. Ceea ce există

între noi.

— Uite ce e, nu e *nimic*...

M-am aplecat și mi-am lipit buzele de ale lui. Unda de șoc mi-a străbătut tot corpul. Whit nu mi-a răspuns la sărut, dar nici nu s-a retras. Am rămas amândoi împietriți și, o clipă, m-am întrebam dacă nu cumva făcea asta pentru că nu voia să rupă legătura. Încet, i-am mângâiat buzele cu ale mele și l-am simțit cum se destinde treptat. Și-a schimbat subtil poziția și gura i s-a relaxat, mișcându-se cu infinită grijă sub buzele mele. Limba lui a atins-o delicat pe a mea. M-am lipit mai tare de el... apoi Whit s-a încordat și s-a retras.

Respira greoi și cuvintele i-au sunat răgușit:

— După cum spuneam, *señorita* Olivera, a zis el cu o expresie neutră, nu e nimic între noi. Nu va putea fi niciodată.

M-am lăsat pe spate, pe călcâie, încercând să respir. Cu aroma lui încă pe buze.

— Mă căsătoresc.

Am clipit.

— *Ce?*

— Am o logodnică, mi-a răspuns pe un ton rece, cu pumnii încordați pe lângă corp.

Cuvântul a căzut ca un bolovan între noi. *Logodnica*.

M-am ridicat, cu obrajii aprinși, și m-am îndreptat împleticit spre ieșire, disperată să pun distanță între noi. Kilometri întregi ar fi fost de preferat, dar aveam să mă mulțumesc cu camera mea. Făcusem o mare greșeală! Cum de fusesem atât de fraieră să...

— *Señorita* Olivera, m-a chemat el șoptit.

M-am oprit, cu mâna încheștată pe materialul aspru al draperiei.

— Îți voi păstra secretul pentru încă o zi, mi-a zis. După aceea, dacă nu-i spui tu exact unde trebuie să sape, îi voi spune eu.

CAPÍTULO VEINTIDÓS

Am fugit în camera mea cu inima bătându-mi nebunește în piept. Mi-am mijit ochii în întuneric. Flacăra de la lumânare se stinsese, iar luna lumina slab încăperea dreptunghiulară. Am pășit înăuntru, cu sângele clocotindu-mi în vene din pricina a ceea ce se întâmplase. Whit avea o logodnică. Se căsătorea. Nu-mi venea să cred, nu *voiam* să cred, nici să mi-o imaginez pe femeia pe care într-o zi avea să o numească *soție*.

În colțul camerei s-a mișcat ceva.

Am împietrit, cu țișatul blocat în gât. O voce mi-a șoptit, molatic și familiar. O voce pe care am crezut că nu o voi mai auzi niciodată. Sunetele au ajuns până la mine ca un murmur grăbit, cu o urmă de panică în fiecare cuvânt. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Ia loc, Inez.

Genunchii mi-au cedat.

M-am prăvălit pe covorul vechi, materialul aspru zgâriindu-mi pielea. Silueta a înaintat spre mine și forma corpului îmbrăcat în haine negre a devenit mai clară, pe măsură ce ochii mi se ajustau la întuneric. S-a auzit șuieratul unui chibrit, apoi a apărut și flacăra pâlpâitoare.

Femeia a aprins cu calm lumânarea, deși mâna îi tremura, după care a tras draperia și s-a așezat lângă mine. Nu puteam să procesez pe cine vedeam, chiar dacă speranța îmi înflorise în piept. Treptat, ea și-a întins mâna spre mine și mi-a atins obrazul umed. Nici nu-mi dădusem seama că plângeam. Lacrimi tăcute îmi alunecau pe bluză. M-am întins spre ea și m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă. Trupul îmi tremura incontrollabil, iar femeia a murmurat ușor, încercând să mă aline.

— *Mamá!* am rostit, apoi m-am îndepărtat de ea și mi-am șters nerăbdătoare fata cu mâneca. *Mamita*.

Parfumul ei m-a învăluit, atât de familiar, încât un hohot de plâns mi-a urcat până în gât.

— Șșș! a șoptit. Totul e bine. Sunt aici.

Abia puteam să mai vorbesc.

— Visez?

Și-a ridicat degetul arătător la buze. Abia-i puteam auzi cuvintele.

— Mai încet. Whitford doarme iepurește.

Am clipit confuză, apoi m-am uitat peste umărul ei, așteptându-mă să-l văd pe tata. Dar venise singură. Mi-am înfipt mâinile în brațele ei, strângând cu putere, și inima mi-a înțeles înaintea minții.

Mama mea era în viață.

Trăia!

Mă simțeam de parcă m-aș fi întors în Nil și trebuia să înot împotriva curentului, dezorientată, tară să știu care este direcția corectă. Mi-am frecat ochii. Genele îmi erau ude. Trecuse aproape un an de când o văzusem ultima oară. Timpul își pusese amprenta pe chipul ei tânăr. Fruntea îi era brăzdată de linii noi și uitasem cât de mult semănăm cu ea. Aceiași ochi verzi-căprui, aceiași pistrui și aceeași piele bronzată. Eram imaginea ei în oglindă.

— Nu pot să cred...

Cuvintele mi-au rămas blocate în gât, formând un nod dureros.

— Ești aici. Ești vie! În tot acest timp...

Vocea mi s-a frânt. Mi se oferea o a doua șansă alături de familia mea. Nici nu-mi venea să cred! Nu știam ce făcusem ca să merit un asemenea miracol.

— Unde este *papá*? Vine și el?

— Inez.

Mama și-a închis strâns ochii și și-a șters obrajii uzi cu mâneca.

— El nu mai e.

Mi-am lipit pumnul de gură. Am simțit că fuge pământul de sub mine. Am început să plâng mai tare, chiar dacă o auzeam pe mama încercând să mă potolească. Pentru o clipă, am crezut că viața era din nou frumoasă.

— Am fost distrusă de durere, i-am spus printre sughituri. Am crezut că nu am să te mai văd niciodată. Cum este cu puțință?

Mama mi-a mângâiat obrazul cu blândețe.

— Nici eu nu am crezut că am să te mai văd vreodată. Am visat la

acest moment, chiar dacă îmi părea imposibil. Te-ai făcut mare, *hijita!*

Cuvintele ei m-au pătruns adânc, unul câte unul. Nu se așteptase să-și mai revadă unica fiică? Încerca să îmi spună că alesese să rămână în Egipt pentru totdeauna? De aceea mă lăsase să cred că *murise*?

— Mi-a fost atât de dor de tine, mi-a șoptit. Nu vei ști niciodată cât de mult!

Tristețea mi s-a evaporat și în locul ei mi s-a aprins altceva sub piele.

— Unde ai fost?

— Inez, a spus mama, încercând din nou să mă îmbrățișeze, dar m-am ferit.

— Unde ai fost? m-am răstit în șoaptă. În tot acest timp, *unde ai fost*?

— Inez...

îmi fierbea sângele în vene.

— De ce nu mi-ai scris? De ce nu ai venit *acasă*?

— Nu am putut, mi-a răspuns. Era prea riscant. Sunt prea puțini oamenii în care am încredere și nu aveam garanția că scrisorile mele vor ajunge la tine tară să fie deschise.

Mi-a dat părul la o parte de pe față.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! M-a ucis faptul că a trebuit să stau departe.

— Prea riscant, am repetat. Să îi scrii propriei fete? Te-am *jelit*! încă țin doliu după tine!

Mama și-a închis ochii, resemnată.

— Te implor să nu ridici glasul! a oftat, iar când și-a deschis din nou ochii, am văzut că erau plini de umbre și groază. Nu avem foarte mult timp la dispoziție, *tesora*. Când te-am văzut venind, am crezut că ești un miraj. Ce cauți în Egipt?

— Ce vrei să spui? Am venit ca să aflu ce s-a întâmplat.

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta, a spus și chipul i s-a sfărâmat de durere. *Lo siento*. Nu știu cum mă vei putea ierta vreodată, dar nu aș fi făcut ceea ce am făcut dacă nu ar fi fost important.

I-am înțeles cu întârziere cuvintele.

— Ia stai puțin! M-ai *văzut* când am ajuns?

— Mi-am ridicat tabăra pe Philae, într-o zonă izolată, departe de

templu, a zis și a ezitat. Femeile m-au ajutat să rămân ascunsă.

— Nu înțeleg, am murmurat. Ai fost pe insula asta în tot acest timp?

— Nu tot timpul, a ezitat. M-am ascuns.

Am strâns-o mai tare.

— Te-ai ascuns? De.... de *tío* Ricardo?

A rămas cu gura căscată.

— De unde știi?

— De unde știu ce?

S-a aplecat spre mine și mi-a cuprins chipul.

— Te-a rănit, Inez?

Mi-am scuturat capul.

— Ți-am găsit scrisoarea.

— Scrisoarea? a repetat nedumerită. Ce scrisoare?

— Cea pe care nu i-ai mai trimis-o lui *monsieur* Maspero. Am găsit-o la hotel și am citit-o. *Mamá*, de ce te temi de propriul frate?

S-a albit la față în semiîntunericul încăperii.

— Inez, trebuie să te întorci în Argentina, *por favor!* Aici situația este prea periculoasă.

— Da, vom merge împreună și...

— Nu, trebuie să pleci fără mine. Eu nu pot... Nu voi pleca până când nu voi duce la bun sfârșit ceea ce am început.

— Ce anume? Spune-mi ce se petrece! Am fost speriată încă de când am ajuns în Egipt. Ți-a făcut rău *tío* Ricardo? I-a făcut rău lui *papá*?

Mi-a șters lacrimile din nou, cu dosul palmei.

— Inez, unchiul tău este implicat în trafic ilegal cu antichități egiptene. Am încercat să-l opresc, dar are prea multe relații. S-a schimbat, este mai disperat și... Nu mai este fratele pe care-l știam de o viață. S-a schimbat sub ochii mei, a spus mama cu voce tremurândă și cu chipul contorsionat de durere. Am *permis* ca asta să se întâmple. E vina mea!

Gândurile mi se învâlmășeau în minte. Mi-am adus aminte că Maspero se temea că ar putea reveni licitațiile ilicite, însă, din câte-mi puteam da seama, nu doar că reveniseră, ci cumpărarea și vânzarea de artefacte erau în floare. Mama s-a înecat ușor, iar expresia ei vinovată mi-a strâns inima în piept.

— Cum poți să spui asta? am întrebat-o cu blândețe. E un om în toată firea.

Și-a întors capul, cu pieptul palpitând agitat. Nu o văzusem niciodată atât de răvășită, de afectată și de speriată. *Mamá* nu se lăsase niciodată copleșită de emoții, cel puțin nu în felul în care mă crescuse.

— Inez, când vin în Egipt..., a spus și și-a închis strâns ochii. Mă port puțin diferit și mi-am permis mai multe libertăți decât mi-aș îngădui în mod normal în Buenos Aires.

Am înțeles imediat la ce se referea. Mi-am amintit de hainele mai tinerești pe care i le descoperisem în camera de hotel. Îmi treziseră întrebări legate de această latură a mamei pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Continuă, am încurajat-o blând.

— Eu și tatăl tău ne-am lăsat distrași, iar eu am fost prinsă de marea aventură, mi-a spus, cu tristețea întipărită în colțurile buzelor. Știam că fratele meu se joacă cu focul, dar el mă asigurase că are totul sub control, că nu se va amesteca niciodată cu bărbații despre care se zvonea că ar fi implicați în activități ilegale. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Ar fi trebuit să vorbesc mai mult cu el, să cer ajutor. Eu și tatăl tău nu am știut ce să facem... așa că nu am făcut nimic.

Mamá și-a ridicat privirea și s-a întors spre mine. Părul îi atârna în suvițe murdare, încadrându-i chipul slab și încordat.

— Nu știu dacă te pot proteja. Trebuie să te duci acasă, Inez!

— Nu te părăsesc! Nu o voi face.

Și-a închis din nou ochii, resemnată.

— De ce nu am reușit să-ți domolesc încăpățânarea, nu voi ști niciodată! Inez, aici nu suntem în Argentina.

Acolo ți-am acordat unele libertăți, dar aici nu o voi face.

I-am strâns mâna.

— Am crezut că te-am pierdut. Lasă-mă să te ajut!

Mamá și-a deschis ochii, gândindu-se la ce avea să spună.

— Știi pe cine speră unchiul tău să găsească în Philae? Am dat din cap.

— Pe Cleopatra. Crede că ar putea fi îngropată sub Foișorul lui Traian; acolo fac săpături.

— Și înțelegi importanța extraordinară a unei asemenea descoperiri? Să găsești ultimul faraon al Egiptului are aceeași însemnătate ca găsirea Sfântului Graal. Este visul oricărui arheolog. Una dintre cele mai importante descoperiri, care ar putea fi întrecută doar de cea a lui Alexandru cel Mare sau a lui Nefertiti. Artefactele din mormântul ei vor valora milioane pe piața neagră. Unchiului tău nu i se poate permite să vândă asemenea obiecte de artă neprețuite la Poarta Negustorilor!

— Poarta? Ce poartă? *Ah!* Te referi la cartonaș, am șoptit. L-am descoperit în camera ta de hotel. Are ilustrată o poartă pe o parte.

— Acolo au loc schimburi ilegale de artefacte, mi-a răspuns încet. De cele mai multe ori, Curatorii - care sunt cunoscuți sub numele de *negustori* - organizează licitații la care vin cumpărători. Dar *poarta* metaforică își schimbă mereu amplasarea și este foarte greu să iei parte la licitație dacă nu ai o invitație.

— Asta ai făcut în tot acest timp, am spus. Ai încercat să identifici locul în care se mută poarta și să îl împiedici pe *tío* Ricardo să ia parte la licitație.

Mamá a dat din cap. Mi-a trecut o șuviță de păr după ureche.

— Situația de față este prea complicată pentru tine. Dacă ar fi să pățești ceva...

— Dar nu-l poți opri de una singură! i-am șoptit, disperată. E pe cale să o găsească, așa cred. Am simțit eu însămi magia.

Mama s-a încruntat.

— Magia? *Que magia?*

— De la inelul de aur pe care mi l-a trimis *papá*.

A rămas tăcută, uitându-se la mine cu o expresie confuză pe chip. Uluirea ei s-a preschimbat în șoc.

— Un inel? a repetat năucă.

— Cel pe care mi l-a trimis prin poștă, am explicat. Cel care i-a aparținut Cleopatrei?

— Desigur, m-a aprobat, iar cutele de pe frunte i-au dispărut. Acela. Uitasem că ți l-a trimis ție ca să ai grijă de el. Asta s-a petrecut cu luni bune în urmă, la scurt timp după ce... Trebuia să fi știut...

Gândurile i-au rămas neterminate. Și-a scuturat capul, de parcă ar

fi vrut să-și limpezească mintea.

— Ce-i cu el?

— Păi, când mi l-am pus pentru prima oară pe deget, am simțit magia pătrunzându-mi prin piele. Mi s-a transferat o parte din energia inelului. Am reușit să-mi dau seama că însăși Cleopatra a urzit o vrajă prin care să-și conserve amintirile. Rămășițele magiei recunosc tot ceea ce este legat de ea și de vraja aruncată. Cred că obiectele cu cea mai puternică amprentă magică sunt atrase de inelul din aur.

— Are sens, a spus. Dacă a rămas nedescoperită timp de mii de ani, magia nu a avut unde să se transfere. Inelul trebuie să fi trecut prin foarte puține mâini. Mama a căzut pe gânduri.

— Ce este?

— S-ar putea să existe un mod prin care să-l putem opri pe unchiul tău, a continuat în șoaptă, de parcă ar fi vorbit cu ea însăși. Dar ar însemna să te pun în pericol. Unchiul tău te va urmări și nu sunt convinsă că este o idee bună să te implici.

— E prea târziu! Sunt deja implicată!

Mama mi s-a părut teribil de tristă.

— Aveam de gând să caut prin camera unchiului, ca să văd dacă pot găsi indicii legate de ce ar fi putut să ți se întâmple. Dar poate că ar mai fi ceva ce aș putea găsi? Ceva ce ne-ar putea fi de ajutor?

Dintr-odată, mi-am adus aminte de ceva.

— Știi că are jurnalele tale?

I-a tremurat ușor maxilarul, î

— Nu știam, dar nu mă mir. Caută cu siguranță tot ce-ar putea să-l pună într-o lumină nefavorabilă. Nu-și permite să-și piardă permisul.

— Un motiv în plus ca să-i caut prin cameră!

Mama și-a scuturat capul.

— Nu trebuie să atragi atenția asupra ta. Promite-mi că nu vei căuta. Riscul este prea mare!

— Dar...

De data aceasta, glasul i-a sunat ca mai înainte, aspru și hotărât.

— Promite-mi!

Am dat șovăitor din cap.

Mulțumită, s-a aplecat spre mine și mi-a sărutat obrazul, apoi m-a

strâns cu putere în brațe și am simțit că nu voia să-mi dea drumul.

— Oricât m-ar umple de neliniște să te văd aici, mă bucur să te văd, *querida!* Mi-a fost dor de tine.

— Și mie de tine, i-am spus, luptându-mă cu lacrimile. Mi se frânge inima pentru *papá*. Nu pot să cred că n-am să-l mai văd niciodată.

Mama și-a șters lacrimile.

— *Yo tambien, hijita*. L-am iubit atât de mult și știu că tu ai fost totul pentru el. Nimic nu l-ar fi făcut mai fericit decât să te aibă aici, alături de noi, iar dacă lucrurile ar fi stat altfel, te-am fi adus. Sper că știi asta. Unchiul tău a început să alunece încetul cu încetul pe acest drum, de ceva timp.

A ridicat neajutorată din umeri.

— Nu ne mai înțelegeam de ani buni, ne certam mereu, în fiecare zi apărea o nouă dispută. Nu era un loc potrivit pentru tine.

— Oricum ar fi fost, aș fi vrut să mă fi luat cu voi.

— Poate că am greșit, a spus și ochii ei îmi dezmierdau fiecare linie și curbă a feței. Ai crescut, Inez. Văd atât de mult din tatăl tău în tine.

— Dar toată lumea îmi spune că semăn cu tine.

A zâmbit aproape melancolic.

— E vorba despre înțelepciunea din privirea ta, de maxilarul pronunțat și de părul rebel. Semenii mai mult cu el decât cu mine. Voia tot timpul să învețe, era atât de *curioși*. În fiecare an, de ziua ta, îți doreai o carte nouă, un bloc de desen nou, sticlute cu cerneală sau un bilet de tren către o țară străină. Te afli aici pentru că ești fiica tatălui tău, Inez.

Mama s-a ridicat și și-a înfășurat o eșarfă groasă și închisă la culoare în jurul capului.

— Mă voi întoarce la tine când va fi sigur, odată ce voi pune la cale un plan. Până atunci, ai grijă și nu vorbi cu nimeni despre asta.

— Promit.

— Și nu trebuie să-i spui lui Whitford că m-ai văzut.

— Poate că, dacă i-ai spune ceea ce știi despre *tío Ricardo*, te-ar crede.

A ezitat, nesigură. Cu inima îndoită, și-a scuturat capul.

— Nu, Inez. Jură-mi că-mi vei păstra secretul!

Am dat din cap.

S-a dus spre ieșire și a apucat draperia umflată de vânt. Când și-a coborât și mai mult vocea, mi-am ciulit urechile ca să o aud.

— Ar mai fi un lucru pe care trebuie să-l faci pentru mine.

— Ce anume?

— Trebuie să te prefaci că ții la unchiul tău.

M-am cutremurat, neputând să-mi ascund fiorul.

— Dar...

— Iubește-l , Inez! Străduiește-te să-i câștigi aprobarea, încearcă să-l cunoști fără să-i dezvălui nimic despre tine. S-ar folosi împotriva ta de orice slăbiciune ai putea avea. Poartă-te cu el ca și cum ar face parte din familie. Nu trebuie să bănuiască nicio clipă că știi adevărul.

* * *

Dimineața a venit pe Nil încărcată de splendori. Panglici de culoarea lavandei se desfășurau pe cer dintr-un capăt al fluviului, anunțând înflăcărarea răsăritului de soare. Egretele brodau țărmul, în vreme ce pescarii se pregăteau să iasă în larg. Am căscat larg și m-am frecat la ochi. Nu reușisem să dorm toată noaptea. Am tras draperia și m-am întins, bucurându-mă de atingerea răcoroasă a dimineții.

Toți ceilalți se sculasera devreme.

Jumătate din echipaj se ruga la răsăritul soarelui. Era o imagine care-mi devenise familiară din prima dimineață în Cairo, unde sute de moschee anunțau când este vremea rugăciunii, *Azanul*, de cinci ori pe zi. Cealaltă jumătate a echipajului era formată din creștini egipteni, care începuseră să se miște tăcut și să se pregătească pentru ziua lungă.

Mi-am croit drum spre focul care trosnea, masându-mi brațele ca să alung răcoarea dimineții. Unul dintre membrii echipajului a pus mâna pe un stilou elegant cu peniță și a scuturat cerneala în foc. Din stropii întunecați au erupt flăcări și în aer au sărit scântei. *Tío Ricardo* își bea cafeaua, în timp ce îi urmărea pe ceilalți, evitând să privească în direcția mea. Una dintre femeile care ne servea echipa mi-a pus în mână o cană fierbinte cu cafea. Am luat o gură din băutura tare, cu blocul de desen sub braț. Whit a ieșit din dormitor și ochii lui albaștri i-au găsit imediat pe ai mei. Avea o expresie absentă și rece. Am

recunoscut despre ce era vorba cu adevărat. Își pusese armura la loc, ca un cavaler care apără o fortăreață vulnerabilă.

Logodna lui era șanțul care o înconjura.

Nu puteam să identific momentul exact în care începusem să-mi doresc ceva mai mult decât o prietenie de la Whit. Ar fi trebuit să dau uitării sentimentelor mele pentru el și să mă concentrez la lucrurile care mă scoteau din sărite. Era arogant și exasperant, secretos și închis în el. Și își exprimase foarte clar sentimentele noaptea trecută.

Dar îmi aminteam senzația pe care mi-o treziseră buzele lui lipite de ale mele.

Mi-am ferit privirea, rememorând rugămintea mamei. Cel mai bine era să stau departe de Whit. Mi-aș fi dorit doar ca și inima mea să fie de acord. Nu puteam avea încredere în el, mi-am spus pentru a suta oară. Se retrăgea în spatele ordinelor primite de la unchiul meu și mă ținea la distanță cu flirtul lui superficial și ochadele ștrengărești.

Era omul unchiului meu, până în măduva oaselor.

Tío Ricardo a arătat cu mâna spre locul gol de lângă el și m-am așezat alături, pe rogojină.

— *Buenos días, tío!* l-am salutat.

Inima mi s-a urcat în gât; eram convinsă că va simți falsitatea comportamentului meu nonșalant, dezgustul amestecat cu frica. Nu era un om onorabil și nici decent, ci un mincinos și un hoț.

— Ai dormit bine? m-a întrebat *tío* Ricardo.

— Da.

Mi-am scos carnetul de desen și am dat la pagina cu schița pe care o definitivasem cu o zi înainte, zicându-mi că am o misiune de îndeplinit.

— E ceea ce-ți doreai?

Tío Ricardo și-a coborât privirea. Partea de jos a feței îi era aproape cu totul acoperită de barba deasă și neîngrijită. Ochii verzi-căprui i s-au mărit când a luat coala în mâinile lui ridate. Imortalizasem coloanele masive, fantomele culorilor vibrante care decorau capitellurile, hieroglifele săpate în piatră. Îmi luase ore întregi, dar nici măcar nu simțisem când trecuse timpul.

— Sunt încântătoare! a zis, luminându-se la față.

În sfârșit, un compliment - ar fi trebuit să însemnez data în calendar. Unchiul meu a remarcat că toți ceilalți membrii ai echipei trăgeau cu ochiul la blocul de desen și, spre mirarea mea, l-a pasat mai departe. Isabela a fost prima care a pus mâna pe carnet și a cercetat cu atenție schițele.

— Vai, dar sunt extraordinare! Nu aș putea să trasez o linie dreaptă nici dacă mi-ar oferi cineva un regat. Va trebui să mă înveți, Inez!

— Trebuie doar să exersezi, i-am zis.

— Prostii! Dacă ar fi așa, acum aș ști să cos - și mă tem că nu știu deloc!

I-am zâmbit și ea a dat mai departe desenele tatălui ei. Domnul Fincastle abia dacă le-a aruncat o privire, dar Abdullah s-a minunat de detalii și am simțit cum îmi crește inima în piept de mândrie. Mi-am îndreptat spatele, încercând să nu mă înroșesc. Când a ajuns carnetul la Whit, el l-a pasat mai departe iară să se uite, bând din cana lui cu cafea.

— Am fost de față când le-a desenat, i-a explicat Whit lui Abdullah, care se arătase uimit.

— Apropo, a intervenit *tío* Ricardo. Inez, astăzi aș vrea să schițezi și să desenezi templul lui Isis.

— Abia aștept!

— Whitford te va însoți.

— Doar mi-ar distrage atenția, am zis, păstrându-mi glasul calm și nonșalant.

Nu aș mai fi putut să fac față încă unei întâlniri cu Whit.

— Oricum, lucrez mai repede tară să am pe cineva care se uită tot timpul peste umărul meu. Promit că voi avea grijă și că nu voi ieși până nu termin.

— Chiar și așa, m-aș simți mai bine dacă Whitford ar fi cu tine! mi-a zis unchiul, încruntat.

Nu m-am putut abține și am privit spre Whit. Se uita fix în cana lui, cu buzele strânse. Era evident că nu îi făcea plăcere să se afle în compania mea.

— Te voi însoți eu! a zis dintr-odată Isadora, care își plimba privirea de la mine la Whit.

I-am zâmbit, plină de recunoștință.

— Te vei umple de praf! a comentat domnul Fincastle.

Isadora a ridicat delicat din umeri.

— Îndrăznesc să cred că poalele mele prăfuite nu vor jigni pe nimeni.

— Pe mine cu siguranță nu! am zis. Mă bucur *foarte* tare de compania *ta*.

Dacă nu m-aș fi uitat în direcția lui, mi-ar fi scăpat că Whit și-a dat ochii peste cap. Își încleștase însă degetele pe cană și i se albiseră încheieturile.

Unchiul meu mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Îmi vei da de știre dacă apare vreo schimbare?

M-am străduit să-mi păstrez expresia indescifrabilă și l-am mințit în față.

— Desigur, *tío!*

Isadora ne-a măsurat cu o privire întrebătoare. Instinctul mi s-a activat imediat. Poate că-l păcălisem pe unchiul meu, dar nu o convinsesem și pe ea. Observase tensiunea dintre mine și Whit, îmi sărise în ajutor, iar acum știa cumva că îl mințisem pe unchiul meu. Isadora strângea în continuare informații, în vreme ce pentru mine ea rămânea un mister. Deodată, am înțeles că mă puneam într-o situație vulnerabilă.

Dacă nu eram atentă, ar fi putut să-mi descopere cel mai mare secret.

CAPÍTULO VEINTITRÉS

Whit a rămas afară, săpând alături de restul echipei, în vreme ce Abdullah și *tío* Ricardo le strigau tuturor instrucțiuni, cu mâinile la fel de murdare ca toți ceilalți. Lucrau eficient, o dovadă a anilor lungi petrecuți împreună, și păreau să se înțeleagă unii pe alții fără cuvinte. Praful de pușcă, lopețile și târnăcoapele au dispărut în tunelele de sub Foișorul lui Traian. Eu și Isadora am strâns masa de dimineață și am spălat cămile și farfuriile într-un cufăr plin ochi cu apă cu săpun. După ce am terminat cu vasele, am coborât capacul, iar când l-am ridicat din nou, apa pe care o folosisem fusese înlocuită de alta proaspătă și curată. Cufărul era o adevărată comoară aici, în deșert.

Mi-aș fi dorit să încap în el, ca să fac baie.

Probabil că și Isadora visa la același lucru, pentru că am surprins-o privind cu jind la el, însă ea arăta curat și îngrijit, cu părul împletit perfect, răsucit în jurul capului. Nici n-ai fi putut bănui că își petrecuse noaptea într-un cort improvizat, cu pereți dărăpânați și o prelată întinsă deasupra capului.

— Mergem? m-a întrebat, arătând spre templul lui Isis. Am luat cu noi blocul de desen, creioane și vopseluri, precum și geanta mea din pânză, în care aveam o gamelă cu apă și o gustare pentru prânz, pregătită de Kareem. Ne-am găsit locul înăuntrul templului, înconjurate de coloane și basoreliefuri, iar eu am lucrat câteva ore, în vreme ce Isadora explora împrejurimile. Mi se părea cu garda sus, neliniștită, de parcă ar fi avut ceva pe suflet și aștepta doar momentul potrivit pentru a aduce vorba despre asta. Am *simțit* că știa că mințisem.

După un timp, Isadora s-a întors și mi s-a așezat alături, cu genunchii strânși sub ea și gleznele acoperite de fusta umflată din bumbac. Avea modestia și manierele care i-ar fi fost pe plac mamei. Hainele mele erau deja destul de prăfuite, iar buricele degetelor îmi erau pătate de cărbune.

— Ai progresat? m-a întrebat Isadora.

Am întors planșa, ca să-i arăt.

— Domnul Marqués va fi încântat, sunt convinsă. Cel puțin așa sper. Pare un om greu de mulțumit, a spus ea, înghiontindu-mă cu umărul. Dar ușor de dus de nas. Am rămas cu gura căscată.

— Interesantă observație. Ce te face să spui asta?

Isadora a ridicat o sprânceană.

— Data viitoare când mai spui o minciună, nu-ți strânge mâinile-n pumni.

Mi-am închis gura și m-am uitat lung la ea cum râde.

— Nu-ți face griji, el te-a crezut, mi-a spus, ștergându-și ochii de lacrimi și încă hohotind. Dar acum sunt foarte curioasă. Ce ar fi trebuit să-i raportezi?

— Cum progrez, i-am răspuns, atentă să-mi țin palmele întinse pe genunchi. Vrea să mă mișc rapid și se teme că voi provoca întârzieri.

— Hmm..., a murmurat, plecându-și capul într-o parte.

De ce crezi că se grăbește așa de tare?

— Nu-mi împărtășește astfel de lucruri. Ai uitat?

— Foarte iritant, a aprobat Isadora, dând din cap. Relația pe care o ai cu unchiul tău nu este așa cum mă așteptam.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o, continuând să lucrez la desen.

S-a încruntat.

— Mi s-a spus că membrii familiei tale sunt foarte apropiați.

M-a privit cu un interes sincer și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea compania unei femei. Îmi era dor de Elvira, care știa întotdeauna cum să mă facă să râd. Ce ar fi crezut ea despre ceea ce făcuse *mamá*? Ar fi iertat-o?

Nu eram sigură că eu o iertasem.

Dar îmi doream asta. Cu disperare. Primisem o a doua șansă și mi se părea copilăresc să-mi irosesc ocazia de a petrece mai mult timp cu mama.

Isadora a rămas tăcută, așteptând să-i răspund. Îmi plăcea asta. Nu mulți oameni aveau răbdare.

— Părinții mei petreceau foarte mult timp aici, i-am explicat. Așa că l-au cunoscut mai bine. Eu încă încerc să-l descopăr, cum ar veni.

E un om greu de înțeles.

— Îți place aici?

— Mai mult decât mă așteptam, am recunoscut. A trăi aici este atât de diferit de a citi despre Egipt. Ani buni, cea mai mare dorință a mea a fost să-i însoțesc pe părinții mei, dar nu mi s-a permis niciodată. Cred că o mică parte din mine purta ranchiună întregii țări.

— Și acum?

Am studiat colonadele uriașe și hieroglifile înconjurătoare, jurnalele și însemnările de pe ziduri care supraviețuiseră generații întregi.

— Acum înțeleg de ce era un loc atât de special pentru ei.

— Povestește-mi despre mama ta! mi-a cerut Isadora din senin. Eu abia dacă apuc să o văd pe a mea. Nu îi place să călătorească alături de tata.

— Mama mea a fost... devotată. Ne-a fost loială, cred, și era extrem de hotărâtă să-mi ofere o educație aleasă și demnă.

Nu mă ridic întotdeauna la standardele pe care mi le-a fixat, asta este clar. De ce nu îi place mamei tale să călătorească alături de tatăl tău?

— Lui îi place să îi spună ce să facă și cum să se comporte, mi-a explicat Isadora, cu un zâmbet obosit pe buze. Se ceartă tot timpul și cred că, uneori, mamei îi place să se bucure de libertate, fără durerile de cap constante pe care i le provoacă tata.

— Mi se pare un bărbat dificil.

— Eu mă descurc cu el, mi-a zis, rânjind. Sunt aici, în Egipt, nu-i așa?

I-am întors zâmbetul. O înțelegeam întru totul. Îmi petrecusem mare parte din viață încercând să învăț cum să mă descurc cu oamenii în grija cărora mă aflam.

M-am întors la treabă. Desenul prindea viață, detaliu cu detaliu, pe măsură ce minutele se scurgeau. Lucram cu încredere și liniile îmi ieșeau drepte, grație eforturilor profesorului meu de desen.

Astfel de momente mă fascinaseră dintotdeauna - cum prindea treptat contur ceva ce nu existase până atunci, în parte, de aceea mă simțeam atrasă de templu, de arta gravată pe zidurile sale străvechi.

Arta ar trebui să-i supraviețuiască creatorului ei. În timp ce pictam, am încercat să mi-l închipui pe artistul care lucrase în căldură, pictând cu o minuțiozitate incredibilă fiecare petală de floare și fiecare chip.

Îi admiram dedicarea, fermecată de talentul său. Nu voiam ca artefactele să treacă granițele Egiptului și să nu se mai audă niciodată de ele.

Reproducerea mea pălea prin comparație, dar mă simțeam puțin mândră că putusem să captez cât de cât ceva atât de frumos. După ce am terminat prima pictură, m-am ridicat și mi-am întins membrele amorțite.

— Cred că este minunat! m-a complimentat Isadora.

Probabil că remarcase ochiul critic cu care întârziam asupra fiecărui detaliu.

— Mult mai bine decât aș fi putut eu face! Din mâna mea ar fi ieșit ca și cum un copil ar fi descoperit întâmplător o pensulă, a spus ea, ridicându-se la rândul ei ca să se întindă. Cred că mă voi întoarce în tabără, dacă te descurci singură.

Mi-a întors spatele, dar apoi s-a oprit din drum și a aruncat o privire peste umăr:

— Inez.

— Hmm?

— Pot să aflu de ce se grăbește unchiul tău. Poate că bănuiește că echipa este pe cale să facă o descoperire importantă.

Mi s-a uscat cerul gurii și mi-am blestemat în gând nesăbuiința. Din câte știam, echipa nu era la curent cu faptul că unchiul meu căuta mormântul Cleopatrei. De aceea nu voiam să-i spun Isadorei despre magia care se legase de mine.

— Poate.

Și-a fluturat mâna și a plecat.

M-am întors la muncă, deși, de fiecare dată când auzeam până și cel mai mic zgomot, mă așteptam să o văd pe *mamá* apărând din întuneric. Dar nu a venit nimeni cât am terminat de pictat porticul. Mi-am zis că lucrau cu toții din greu, ca să dezgroape o nouă intrare. Sau, mai bine spus, ceea ce *sperau* că va fi o altă intrare, într-o cameră nouă de sub Foișorul lui Traian.

Dacă Whit se ținuse de cuvânt, atunci căutau în locul greșit. La acest gând, mi-a încolțit o idee. Poate că exista o cale prin care să-l împiedic pe unchiul meu să găsească mormântul Cleopatrei. Aș fi putut să-i îndrum în direcția greșită...

— Iată-te!

Am tresărit și abia am reușit să-mi prind pensula înainte să-mi distrug planșa.

Whit a pășit spre mine, cu sandaua aprinsă în mâna lui aspră.

— Ar fi fost frumos să-ți anunți venirea, i-am zis sec.

S-a oprit în fața mea, cu degetele de la picioare lipite de vârfurile ghetelor mele.

— Trebuie să vorbim, Olivera.

Avea un ton grav și nerăbdător, iar furia îi creștea cu fiecare cuvânt rostit, înălțându-se ca o fortăreață.

— Despre?

S-a uitat urât la mine.

— Despre noaptea trecută.

— Noaptea trecută, am repetat.

Whit și-a încrucișat brațele peste piept. M-am ridicat, zicându-mi că ar fi mai bine să port conversația stând în picioare.

— Ce-i cu noaptea trecută?

O auzise pe *mamá* în camera mea? Sau voia să se răstească la mine pentru că îl sărutasem?

Speram la varianta din urmă. Era cel puțin ceva despre care puteam să vorbesc.

Whit s-a încruntat la mine.

— Știi despre ce. Nu-mi mai invadea spațiul personal, nu-mi place!

— N-am nevoie de mai multe clarificări privind statutul tău marital, i-am spus.

— Minunat! Dar nu la asta mă refeream.

— Ah! am spus, înghițind nodul dureros din gât. Nu?

Și-a scuturat încet capul, cu o sclipire periculoasă în adâncul ochilor lui reci.

— Cine naiba a fost în camera ta noaptea trecută?

Mi s-a scurs sângele din obraji. Avusesem grijă și vorbiserăm atât

de încet, încât până și mie îmi fusese greu să o aud pe *mamá*, deși mă aflasem chiar lângă ea. A avut dreptate: Whit chiar dormea iepurește. M-am încruntat. De unde ar fi putut ea să știe asta?

— Am să aștept cât te gândești la o explicație plauzibilă, a spus Whit sumbru. La o minciună, cel mai probabil.

Am făcut un pas în spate. Whit a rămas nemișcat, rece și furios. Își ținea în continuare brațele strâns încordate peste pieptul lat. Uitam mereu că era mai înalt decât mine, că ocupa atât de mult spațiu, încât nu puteam să văd nimic în afara lui.

— Nu a fost nimeni în camera mea noaptea trecută.

A strâns din buze.

— Pe dracu'!

— Și chiar dacă ar fi fost, nu e treaba ta.

Și-a înfipt degetele în brațele mele.

— De ce te afli aici, Olivera?

Întrebarea lui m-a luat pe nepregătite. Gândurile mi s-au împrăștiat într-un milion de direcții și palmele au început să-mi transpire. Nu-mi puteam da seama de ce mi-ar fi pus o asemenea întrebare. Părea bănuitor, de parcă eu aș fi fost cea care avea ceva de ascuns, și nu invers.

M-am străduit să rămân calmă.

— Mă aflu aici pentru a afla ce s-a întâmplat cu părinții mei. Mă aflu aici pentru că vreau să o găsesc pe Cleopatra.

— Chiar așa?

Am dat din cap. Whit a făcut un pas spre mine.

— Cred că ne ascunzi ceva, tuturor.

Furia mi-a ridicat un nod în gât. Cum de îndrăzneam să mă încolțească așa când el era cel care păstra secrete, *profesional* vorbind? Știa că părinții mei nu se rătăciseră în deșert, la fel cum știa și că unchiul meu este la fel de corupt ca ofițerii de antichități pe care declara că îi urăște. Ipocrizia lui mă îneca. Mi-am trecut mâinile prin păr. Mă durea că trebuie să rămân tăcută când voiam să urlu. Cuvintele-mi stăteau pe limbă, îmi ardeau plămânii, așa că am cedat flăcărilor și vuietului asurzitor care îmi cerea să *fac* ceva și am țâșnit pe lângă Whit.

M-a urmat.

— La naiba, Olivera! N-am încheiat această discuție!

Amorțită, am dat roată coloanei, hotărâtă să scap de el, și m-am ascuns într-o cameră nu foarte mare, care dădea într-o încăpere și mai mică. În clipa în care am pășit înăuntru, aroma trandafirilor mi-a inundat gura. M-am oprit în loc și Whit s-a izbit de mine. Am alunecat, dar el și-a trecut brațul puternic în jurul taliei mele.

— Ești bine?

Mi-a dat drumul și și-a pus ușor mâinile pe umerii mei, întorcându-mă cu fața spre el. M-a privit de sus.

— Ce s-a întâmplat? Ce este? Ai pălit.

Nici măcar n-am putut să încerc să-i ascund adevărul. Pulsația pe care o simțeam sub piele era slabă, de parcă ar fi fost vorba de magia dintr-un tărâm îndepărtat, care mă chema acasă. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, fâstăcită sub intensitatea privirii lui, și am pășit încet prin cameră, înclinându-mi capul, atentă la fiecare mișcare subtilă din curentul magic care-mi inunda venele.

— Parcă nu simțeau nimic în templu, mi-a zis Whit. Tremuri. Ce naiba se petrece?

— Nu am ajuns niciodată atât de adânc. E prima oară când intru în această cameră. Magia e foarte slabă.

Am clipit. Nu avea sens. Am oftat nerăbdătoare.

— Whit, *simt* magia!

Și-a întredeschis ușor buzele.

— Înseamnă că este ceva aici.

Am pornit căutarea amândoi deodată, cercetând fiecare colțișor, examinând fiecare piatră, dar nu am dat de nimic. N-am găsit niciun semn care să indice că pe acești pereți fusese cioplit cartușul lui Isis.

— La naiba. Olivera! Vino să vezi asta!

Eram captivată de reprezentarea detaliată a unui banchet. Mi-aș fi dorit să cunosc mai multe hieroglifice.

— Ca să ne înțelegem, faptul că mi te adresezi pe numele de familie înseamnă că ai un comportament respectabil? Și cum rămâne cu înjuratul?

— Ai vrea să vii încoace, te rog? De preferat mai tară atitudine.

Mulțumesc! a adăugat când a văzut că mă apropii.

— Așa e mult mai bine.

— Așa cum, mai exact?

— Versiunea aceasta a ta, care bănuiesc că este mai apropiată de cel care erai înainte.

— Înainte *de ce*?

— Înainte să fii dat afară din armată.

M-a privit de sus cu o furie abia stăpânită și buzele curbate de enervare.

— Ești atât de...

— Directă? am completat, săritoare.

— *Exasperantă*.

Exasperantă era mult mai bine decât să-i fiu indiferentă, deși nu ar fi trebuit să-mi pese oricum, având în vedere statutul lui marital.

— Ce voiai să-mi arăți?

A indicat singura coloană din încăperea mică, groasă de nouăzeci de centimetri, care se ridica până în tavan.

Am dat din cap, înțelegând imediat la ce se gândea. Și mie îmi sărise în ochi.

— E singura încăpere din templu care are o astfel de coloană.

— Exact! a spus Whit, ciocănind încetișor cu degetul în coloană. Aceasta este hieroglifa pentru *soare* și chiar alături se află cea pentru *lună*.

— Nu este ceva unic. Simbolurile acestea se regăsesc cu siguranță pe o mulțime de pereți, în tot Egiptul.

— Adevărat, a aprobat. Dar, dacă ținem cont de faptul că Cleopatra și-a numit gemenii - al căror tată era Marc Antoniu

- Helios și Selene, numele grecești pentru *soare* și *lună*, cred că descoperirea este una interesantă. Mai ales într-un templu al lui Isis, cu care se știe că este identificată Cleopatra.

— Nu trebuie să mai adaugi nimic ca să mă convingi. Știu că această coloană este importantă. O *simt*, i-am spus cu glas tăcut. Tu cercetează partea de sus, iar eu mă ocup de cea de jos.

— Îți face plăcere să îmi dai ordine? m-a întrebat ușor amuzat.

— Ți se pare că mi-ar plăcea? i-am întors-o.

O întrebare pentru o întrebare, așa cum îi plăcea lui. Răspunsul pe care mi l-a dat nu a făcut decât să-mi confirme teoria.

— Doar nu crezi că funcționează?

— Ești aici, nu-i așa? i-am spus fără să ezit.

— Cum de cu doar câteva clipe în urmă voiam să te strâng de gât, dar acum îmi vine să râd?

— Asta-i farmecul meu.

— Nu am încheiat conversația de mai devreme.

— Abia aștept să o continuăm! îmi place tare mult să mă interoghezi, i-am răspuns sarcastic.

Whit a râs scurt și a început să examineze coloana.

Porțiunea mea avea câteva duzini de basoreliefuri, o varietate de litere în alfabetul antic egiptean, săpate în piatră pentru eternitate. În timp ce o studiam pe fiecare în parte, m-am gândit involuntar la faptul că poate aveam să pictez cândva ceva ce ar merita să fie salvat, ceva care să-mi supraviețuiască. Mi-am trecut degetele de-a lungul părții de jos a coloanei, căutând caneluri și adâncituri mai neobișnuite, atentă fiind în același timp și la magia aprinsă brusc, care-mi aluneca prin vene.

— Whit, am șoptit.

A îngenuncheat lângă mine.

— Văd.

Am apăsat amândoi pe o secțiune din josul coloanei. Partea din față a acesteia s-a tras spre noi - era o ușă groasă, care imita curbura coloanei. Piatra se mișcase doar câțiva centimetri, îndeajuns cât să putem trage de ea. Ne-am ridicat în picioare, respirația accelerată a lui Whit umplând spațiul. Eram în aceeași stare, de parcă aș fi alergat kilometri întregi.

Entuziasmul mă mâna de la spate, așa că m-am întins spre ușă. Magia s-a trezit înăuntrul meu, ca un curent puternic, și nu m-am putut împotrivi. Eram neajutorată în fața puterii ei.

— Împreună, Whit.

Ca unul, am tras de ușă și frecușul pietrei a răsunat în camera goală. Nu se mișca ușor și a trebuit să ne unim forțele ca să creăm o deschizătură suficient de largă pentru a putea trece amândoi prin ea.

În interiorul coloanei am dat de trepte înguste, care coborau în spirală. Am făcut un pas în față, dar Whit mi-a pus mâna pe umăr.

— Nici să nu te gândești! Eu intru primul.

Magia dinăuntrul meu s-a zbatut în semn de protest.

— Dar...

— Du-te după lumânare și apă!

— Să nu îndrăznești să faci vreun pas fără mine, i-am spus. O să-ți piară toată fericirea dacă o vei face, îți jur.

— Nu mai sunt fericit de ceva vreme, Olivera.

M-am răsucit cu fata la el.

— Putem discuta despre asta?

— *Nu!* a spus Whit, dându-și ochii peste cap. Acum du-te și ia-ți lucrurile!

Lumânarea și gamela se aflau alături de restul proviziilor mele de artă, abandonate lângă desenul pe care îl făcusem mai devreme. Când m-am întors, l-am găsit pe Whit exact așa cum îmi promisese că va rămâne. O parte din mine chiar se așteptase că va coborî singur, mai ales după comentariul lui în doi peri despre fericire. Sau despre nefericire, mai degrabă. Nu-mi păruse trist, ci mai degrabă ciudat de resemnat.

Dar s-a ținut de cuvânt.

A aprins lumânările și a deschis calea. În timp ce coboram, mi-am așezat ușor mâna pe umărul lui. Cu cât ajungeam mai jos, spațiul de deasupra noastră devenea din ce în ce mai întunecat. Scara era îngustă și de mai multe ori am simțit pornirea de a-mi suge burta, însă nu ar fi făcut nicio diferență: spațiul era oricum strâmt. Whit trebuia să înainteze în lateral din cauza trupului său masiv. Nu știu cum reușea, în condițiile în care mă simțeam de parcă aș fi fost strânsă într-un pumn. Doar respirațiile noastre sacadate, unite în spațiul strâmt, spulbera liniștea.

Într-un târziu, am ajuns la capătul scării parcă nesfârșite, dar un perete solid ne împiedica de acum să mai înaintăm. Whit l-a împins, folosindu-și forța deloc de neglijat.

— Ei bine?

Whit a icnit.

— Se clintește?

Mi-a aruncat o privire sumbră.

— Cred că va trebui să împingem împreună.

M-am alăturat și eu, de pe ultima treaptă. Umăr la umăr, cu piciorul lui lung lipit cu putere de al meu. Nu exista spațiu pentru a putea crea distanță între noi.

— Cum de sfârșim noi doi întotdeauna în spații strâmte și întunecate, Olivera? a murmurat Whit.

— Fiorul aventurii?

A pufnit și și-a lipit o mână de perete, iar eu l-am urmat imediat.

— Ești gata?

— Da.

Am împins, icnind și gâfâind, dar peretele nu a vrut să se clintească. Nu puteam lăsa jos lumânările, ca să ne folosim de ambele mâini, fără să le stingem mai întâi. Ne-am oprit după o clipă și am tras în piept aerul care părea vechi de secole, umplându-ne plămânii și burțile.

— Am o idee! i-am zis printre pufăieli.

— Ascult.

— Ne rezemăm de perete și ne folosim de picioare ca să împingem. Locul e destul de mic ca să...

Whit se pusese deja în mișcare. Și-a rezemat picioarele, cu tălpile lipite de peretele opus. Am făcut și eu la fel, apoi am împins împreună și peretele a început să cedeze, încetul cu încetul. Nu ne-am oprit până când nu am creat o deschizătură suficient de mare ca să ne putem strecura amândoi prin ea. O pală de aer cald ne-a lovit în față, suierând în sus, pe scara în spirală. Mi s-a ridicat părul de pe mâini. Lumânările străluceau la doar câțiva pași în față, dar nu conta. Văzusem destul. Găsisem ceva.

Eram înconjurați de comori neasemuite, care fuseseră ascunse cu două mii de ani în urmă.

CAPÍTULO VEINTICUATRO

Whit m-a tras spre el și am început să râdem ca nebunii. Mă cuprinsese cu totul, silueta mea subțire fiind umbrită de trupul lui înalt, lipit de al meu. Îmi alunecau lacrimi pe față, dar am clipit ca să le alung, pentru că nu voiam să pierd nicio clipă. Am simțit esența Cleopatrei în jurul meu și am înțeles că acolo se aflau mai multe obiecte legate de ea, cu vrăji la fel de puternice precum cea prinsă în inelul de aur.

— Avem nevoie de mai multă lumină, a spus Whit, cu glas răgușit.

— Cât de *incredibil* e că sandaia unchiului meu nu e îndeajuns, am spus, încercând să respir.

Am râs împreună, cu lacrimile șiroindu-ne pe obraji.

Whit a ridicat sandaia aprinsă, iar eu am făcut același gest cu lumânarea mea, apoi am privit împreună ce ne revelau flăcările slabe. Lumina lor învăluia încăperea în raze aurii și blânde, mângâind nenumăratele obiecte care decorau spațiul, organizate după asemănare și mărime. Un cufăr uriaș era lipit de peretele din partea stângă a încăperii, iar în fața lui se afla ceva ce semăna cu un car din lemn.

Pereții erau acoperiți de picturi superbe, veștejite de anii lungi care se scurseseră de când pictorii atinseseră piatra cu pensulele lor. Am văzut scene care o înfățișau pe Cleopatra luând cina la o masă somptuoasă, cu farfurii de aur. Altele o arătau într-o procesiune lungă, înconjurată de slujnice. În mijlocul încăperii trona un divan frumos, sculptat în bronz și incrustată cu fildeș și sidef. Întreaga cameră scliffea datorită plăcilor turcoaz care garniseau pereții și luceau în lumina lumânărilor. Covoare plușate, strânse bine, sul, fuseseră rezemate în colțuri și, chiar și din locul în care mă aflam, am văzut țesătura cu trandafiri, lucrată delicat. Degetele îmi ardeau să immortalizeze fiecare detaliu.

— Aceasta pare a fi anticamera, a murmurat Whit. Camera de dinaintea mormântului. Și pare să fi fost prăduită.

I-am aruncat o privire uimită.

— Cum îți poți da seama?

— E un haos organizat aici. Camera nu ar fi fost lăsată așa.

Cel mai probabil...

S-a întors la scară și a ridicat lumânarea ca să examineze curbura intrării. După câteva clipe a scos un sunet mulțumit.

— Poți vedea aici unde a fost întărită ușa cel puțin o dată.

L-am urmat în timp ce lumina diferite statuete, unele destul de mici cât să-mi încapă în palmă, altele îndeajuns de mari ca să-mi ajungă până la șold. Privirea mi-a fost atrasă de o intrare care dădea într-un alt spațiu. Magia îmi cânta în sânge. Cu inima în gât, am trecut dincolo, iar Whit m-a urmat îndeaproape. Pe pereții elaborat ornamentați, flăcările păreau monștri.

Următoarea încăpere era mai mică și, la prima vedere, am crezut că fusese zugrăvită cu totul în aur.

— Ei, *drăciei* s-a minunat Whit.

Privirea mi-a fost inundată de frumusețea impunătoare. Mii de obiecte își revărsau strălucirea spre mine: urne aurite, ornate cu statuete înfățișând zeități, machete de ambarcațiuni și mai multe care. Whit și-a îndreptat atenția spre sulurile de pergament stivuite sus. Le-a privit intens, dar când a observat că mă uitam la el, s-a întors și a arătat cu mâna spre o statuie enormă, care ne întâmpina. Era decorată cu frunze de aur, iar în vârful ei se odihnea sculptura unui șacal.

— Anubis, mi-a spus.

Am privit în jur, cufundați într-o tăcere încărcată de uimire, până când Whit a vorbit, stricând momentul:

— Trebuie să-i aduc pe Abdullah și Ricardo.

Toată încântarea pe care o simțeam s-a evaporat într-o clipă. *Dios*, ce făcusem? Camera părea să se strângă în jurul meu, sufocându-mă ca un pumn de fier. Cuvântul mi-a izbucnit din piept, tare și cu vehemență, a reverberat în spațiul mic.

— *Nu!*

Whit a căscat gura la mine.

— Nu? Ce vrei să spui?

Făcusem o mare greșeală. Nu trebuia să fi ajuns aici și mai ales nu cu Whitford Hayes. Gravitatea faptei mi-a înghețat sângele în vene. *Mamă* ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat ce se întâmplase. Am simțit în gură gustul amar al eșecului.

— Te rog, am putea să ne prefacem că nu am găsit-o?

— Ți-ai pierdut mințile? O caută pe Cleopatra de ani în șir, Olivera! Chiar vrei să le răpești asta?

— Bine, îi spunem doar lui Abdullah. Nu am încredere în unchiul meu.

I-a tremurat bărbia.

— Nu ai încredere în *Ricardo*?

Mi-am scuturat capul.

— Ce naiba se petrece aici? Asta-i din cauza persoanei pe care ai primit-o în camera ta noaptea trecută?

— Nu.

Whit m-a privit sumbru.

— Nu am de gând să renunț.

Panica mi s-a răspândit în corp, din cap până în picioare. Îi distrusesem mamei planurile, dorința ei de a-l împiedica pe

Ricardo să dezmembreze și să distrugă locul de odihnă eternă al Cleopatrei.

— Nu-ți pot explica, am șoptit. Te rog, dă-mi mai mult timp...

— Ca să ce, mai exact?

S-au auzit pași pe scara ascunsă în coloană. Am împietrit amândoi.

— Whit, am șoptit panicată. Vine cineva!

Whit a alergat spre intrare. L-am urmat imediat, însă s-a oprit atât de brusc, încât m-am izbit de el și a trebuit să-și întindă mâna ca să mă prindă. Când am încercat să trec pe lângă el, mi-a blocat drumul cu brațul. Voia să rămânem în camera tezaurului, dar având vedere la scară. Whit și-a scos revolverul și l-a îndreptat spre ultima treaptă. Am îndepărtat lumânarea, iar anticamera a fost înghițită de întuneric.

— Bine gândit! mi-a șoptit.

Cineva cobora scara, sunetul respirației greoaie auzindu-se din ce în ce mai tare. Mi-am ținut răsuflarea, temându-mă să scot vreun sunet. O mică lumină albastruie și-a făcut apariția, târându-se

încetișor, odată cu târșăitul încălțărilor pe piatră. Mai întâi și-au făcut apariția cizmele scâlciate din piele, apoi două picioare lungi, în pantaloni largi, mânjiți de pământ și de murdărie, după care o talie îngustă și, la final, o față ridată și bărboasă, în același timp firoasă și familiară. *Tío Ricardo*.

Îl adusesem drept la Cleopatra! *Mamá* avea să fie devastată, îngrozită. Unchiului i-au tremurat genunchii și s-a tras înapoi, cu privirea îndreptată spre anticameră. Abia putea să țină în mână torța cu flacără pâlpâitoare.

— *Dios!* a murmurat.

Dar apoi s-a îndreptat și m-a strigat pe nume cu o voce panicată.

— *Inez!*

L-am ocolit pe Whit, lumina urmându-mi fiecare mișcare. Tremuram și mi-am reamintit că am un rol de jucat.

— Sunt aici, *tío!*

Unchiul s-a răsucit în direcția din care venea vocea mea și a mijit ochii. Am simțit brațul lui Whit, atingându-mă ușor, în timp ce-și puneă înapoi revolverul. Când a dat cu ochii de mine, unchiul meu a pășit în față, oprindu-se brusc când l-a văzut pe Whit în spatele meu, apoi s-a încruntat, coborându-și sprâncenele groase.

— Explică! a cerut cu glas aspru.

Whit a tras aer în piept, și-a deschis gura... dar am fost mai rapidă și am aruncat imediat vina asupra lui.

— Ne spionai?

Whit și-a tras o palmă peste față, gemând.

— Să vă spionez? a întrebat *tío Ricardo* cu glas rece. Nu, nu vă spionam. Ce naiba se petrece? De câtă vreme vă aflați aici jos?

— Acum am găsit-o, i-am tăiat vorba.

Whit a răsuflat, prelung și exasperat, de parcă ar fi fost alarma unui ceas cu clopoței. *Tío Ricardo* s-a îmbățosat, dar cel puțin atenția îi era îndreptată asupra *mea*.

— Când am pătruns în inima templului, am simțit magia. A fost copleșitoare. Am ascultat această pulsație magică și domnul Hayes nu a avut încotro și m-a urmat.

— Nu a avut încotro, a repetat unchiul meu domol.

Mi-am ridicat mâinile în aer.

— N-a fost vina lui!

— N-am nevoie să-mi iei apărarea, a comentat Whit.

— Asta fac *prietenii*.

Tío Ricardo și-a fixat atenția exclusiv asupra mea. A tras adânc aer în piept, nasturii de la cămașă fiind gata să-i plesnească.

— Să nu mai intri niciodată într-un tunel, într-un mormânt sau într-o cavernă întunecată tară mine, Inez! Ai înțeles?

— Bine.

— Whitford, te poți duce după Abdullah? Fii discret, te rog.

I-am aruncat o privire lui Whit, dar el a plecat tară să se uite la mine și a dispărut pe scara ascunsă, luându-mi lumânarea cu el. Eu și unchiul meu am rămas la câțiva pași depărtare, cu un petic de lumină pâlpâind între noi. Fuseserăm cu adevărat singuri doar de câteva ori în viață. Mi s-a făcut pielea de găină. Nu pentru întâia oară, m-am întrebat cât de parșiv era cu adevărat.

Dar... mi se părea ușurat să vadă că sunt bine.

— Ai găsit-o, a murmurat.

— Magia inelului de aur a găsit-o.

M-am foit pe loc, rotindu-mi privirea prin anticamera pe jumătate cufundată în întuneric. Încăperea nu era la fel de bogată în artefacte precum cealaltă, mai mică, pe care Whit o numise camera tezaurului, dar și aici se găsea un număr de obiecte neprețuite. Figurine și piese de mobilier, borcane cu miere și cutii cu bijuterii. Adevărul m-a lovit ca un val puternic și mi s-a tăiat respirația.

Unchiul m-a privit cu subînțeles.

— Ai înțeles și tu.

— *Papá* a descoperit această cameră înainte să... moară, am răspuns gătit. Așa trebuie să fi fost, pentru că *papá* a luat de aici ceva ce a aparținut Cleopatrei și mi l-a trimis prin poștă.

— Inelul de aur, care te-a ajutat să găsești locul acesta. Ar fi trebuit să mi-l dea mie.

Tensiunea plutea între noi, otrăvind aerul. Am simțit o undă de teamă: eram singură, sub pământ și fără resurse, dinaintea unui bărbat pe care nu-l cunoșteam aproape deloc.

S-au auzit zgomote înfundate dinspre scară. Raze de lumină au coborât și s-au unit cu ale noastre, apoi Abdullah și-a făcut apariția, cu un zâmbet entuziasmat pe chip. Sa strecurat prin deschizătură, urmat de Whit, amândoi ducând în mâini torțe subțiri.

Abdullah a rămas cu gura căscată și în ochii negri i-au izvorât lacrimi. Unchiul meu a pășit spre el și s-au îmbrățișat, râzând și vorbind repede în arabă.

Mă simțeam deconcertată să-l văd pe unchiul meu păcălindu-l cu atâta ușurință pe cumnatul său. Unchiul era un șarpe care aștepta în iarbă clipa perfectă ca să atace. Avea să-l trădeze pe Abdullah, la fel cum îi trădase pe bieții mei părinți.

Whit s-a tras lângă mine.

— Ești bine? Am alergat tot drumul.

I-am aruncat o privire, observând că smocul de păr care-i atârna pe frunte era ud de sudoare. Tensiunea pe care o simțisem mai devreme s-a evaporat.

— Ai alergat tot drumul? am murmurat.

A ridicat din umeri.

— Pentru asta sunt prietenii.

Abdullah și *tío* Ricardo explorau anticamera, minunându-se de fiecare lucru în parte, însă nu s-au atins de nimic, împietriți de uimire în timp ce examinau fiecare detaliu, fiecare sculptură și statuie. Îmi ardeau degetele după blocul meu de desen. Aș fi vrut să immortalizez picturile de pe pereți, să desenez diferitele obiecte împrăștiate peste tot prin încăpere. O parte din mine și- ar fi dorit să stea pe divanul luxos, dar am urmat exemplul lui Abdullah, care păstra cu grijă distanța, atent să nu deranjeze nimic de la locul lui.

— A fost jefuită, a spus Abdullah.

— Cu siguranță, a aprobat unchiul meu.

Nu era nevoie să mă uit la Whit ca să știu că zâmbește îngâmfat.

— Uită-te la asta! a exclamat unchiul, în timp ce studia o parte din perete.

Ne-am adunat cu toții în jurul lui și ne-am ridicat privirile. Era o scenă interesantă, care înfățișă soldați înarmați.

— Bătălia de la Actium, a spus Whit.

Abdullah l-a bătut pe cu mâna pe umăr.

— Deci chiar ești atent când vorbesc. Corect! Aici este momentul în care Cleopatra a pierdut totul - familia, rangul, tronul, iubitul și viața.

— Atunci au pierdut bătălia pentru Alexandria în favoarea lui Octavian, pupilul lui Marc și moștenitorul lui Cezar, ne-a explicat *tío* Ricardo. Marc Antoniu s-a înfipt în sabia lui, iar Cleopatra l-a urmat câteva zile mai târziu.

Abdullah a arătat spre perete.

— Sunt amândoi immortalizați aici, unul lângă altul, alături de copiii lor: gemenii Cleopatra Selene și Alexandru Helios, precum și fiul cel mic, Ptolemeu Philadelphul. Selene a fost dată în căsătorie, fratele ei geamăn - ucis, iar de cel mic nu s-a mai auzit nimic - a dispărut în obscuritate.

— După bătălie, a spus *tío* Ricardo, Octavian, numit acum Augustus, le-a interzis tuturor cetățenilor de la Roma să mai folosească numele Marc și Antoniu. Toate realizările lui, toate meritele și împlinirile i-au fost șterse din istoria Romei. A rămas cunoscut ca un trădător.

— Însă aici Marc Antoniu este comemorat, a șoptit Whit.

Am simțit în vocea lui ceva care m-a făcut să-mi ridic privirea spre chipul său. Avea o expresie stranie, pe care nu știam cum să o interpretez. M-am apropiat de perete, fascinată de familia aceasta sortită pieirii. L-am auzit pe Abdullah în spatele meu scoțând un icnet de uimire. Pășise în camera alăturată, cea a tezaurului. Whit privea încă peretele, transfigurat.

— *Răul făcut de-un om ades rămâne / Și după moartea lui, iar binele / Stă în mormânt⁶* - a citat.

— De ce apare mereu Shakespeare în conversațiile noastre?

Whit și-a desprins privirea de la Marc Antoniu. Mi-a trecut atunci prin minte că s-ar putea să se regăsească în acest soldat, care luptase și trăise cu două mii de ani în urmă. Un bărbat care se întorsese împotriva patriei lui. Care fusese șters din amintirile și istoria acesteia, realizările lui fiind cu bună-știință date uitării.

Nu voiam să simt niciun strop de simpatie pentru el, dar o făceam.

Indiferent de câte ori îmi spuneam că era pe cale să se căsătorească, că îi era loial unchiului meu, că nimic din tot ce-i spuneam nu aveam garanția că va rămâne între noi, *tot* simțeam chemarea iritantă a atracției.

I-am întors spatele și am mers să mă alătur unchiului meu și lui Abdullah, în camera vecină. Am auzit cum pășește în urma mea, o prezență tăcută, care reușea cumva să mă aline și să mă neliniștească în același timp.

Paradoxul care purta numele de Whitford Hayes.

Mă așteptam să-i găsesc pe cei doi bărbați în aceeași stare de uimire de mai înainte, dar am dat de amândoi holbându-se la un perete pictat, împodobit cu sute de bucăți de mozaic sclipitor, în nuanțe vii de lapislázuli, roz cuarț și turcoaz. Mă durea inima să stau atât de aproape de *tío* Ricardo, când tot ce-mi doream să fac era să mă îndepărtez de bărbatul care-mi distrusese familia. Cuvintele lui îmi răsunau ca un refren în minte și le întorceam tot timpul pe o parte și pe alta, de parcă ar fi fost o ghicitoare pe care trebuia să o rezolv, în mod clar știa cum să-și joace rolul.

— Uitați-vă la scena aceasta atât de frumoasă! a spus Abdullah, arătând spre basorelieful care înfățișa oameni purtând panere încărcate cu fructe. Culeg struguri. Iar aici îi conservă în borcane.

— Crezi că-i vom găsi aici? am întrebat, surprinsă. Struguri vechi de două mii de ani?

— Probabil că s-au transformat în vin până acum, a comentat Whit, rânjind și apropiindu-se de perete. Da, uite, aici fac vinul!

— Fascinant! a șoptit unchiul meu. Mormântul acesta arată și se simte în același timp grecesc și egiptean. Chiar și textul de pe pereți este bilingv.

A urmat linia de pe perete, minunându-se și șoptindu-și în barbă, fascinat.

— Uite aici, Abdullah! Picturi care înfățișează moartea lui Osiris și răpirea Persefonei.

— Și o mulțime de scarabei, a comentat Whit, cercetând sculpturile.

— Care este semnificația lor? l-am întrebat. l-am văzut peste tot. Pe

amulete, pe ziduri, pe stâlpi, ca figurine și brodați pe haine.

— Sunt simboluri ale renașterii și regenerării și au scopul de a-i proteja pe cei care au trecut în viața de apoi, mi-a răspuns *tío* Ricardo. Scarabeii sunt asociați și cu zeul egiptean al soarelui, cel care, desigur, moare și renaște în fiecare zi. El...

— Ricardo, nu te lăsa distras! Trebuie să fie o ușă pe aici, pe undeva! a zis Abdullah, punându-și torța într-un suport din fier, aflat la intrarea în camera tezaurului.

— De acord - altfel de ce nu ar fi lipit niciuna dintre aceste comori de perete? a grăit *tío* Ricardo.

— Nu au vrut să blocheze calea de acces, i-a răspuns Abdullah. Dar mi se pare straniu... Nu ar vrea să-i descurajeze pe jefuitorii de morminte?

— Asta dacă nu cumva au fost prinși! a intervenit Whit. Să zicem că au intrat și au fost descoperiți când încercau să ia comorile. Egiptenii din antichitate ar fi putut întări ușa de la scară ca să-i pedepsească pe hoți. De atunci, mormântul a rămas nedescoperit. E posibil să nu fi fost ușor să te furișezi pe insula Philae după ce secole mai târziu a devenit pământ sfânt.

— E o teorie plauzibilă, a opinat Abdullah.

Am cercetat cu toții ușa și răspunsul mi-a venit într-o clipă. Poate că datorită magiei pe care o simțeam sub piele sau a imaginii cu Cleopatra și copiii ei pe care o aveam în minte.

— Unele dintre dalele acestea sunt gravate cu luna și cu soarele, am zis.

Unchiul și Abdullah au răspuns într-un glas:

— Selene și Helios.

— Altele au cartușul Cleopatrei. Uite una pentru Marc Antoniu, a punctat Whit. Ciudat că Iulius Cezar a fost omis.

— Poate că nu e *chiar* atât de ciudat, a spus Abdullah. Ricardo, ce crezi că se află de cealaltă parte a acestui perete?

— Camera ei mortuară, a spus *tío* Ricardo. Văd unde vrei să ajungi, *sahbi*. Te întrebi dacă nu cumva Cezar a fost lăsat pe dinafară pentru că el nu a fost îngropat cu Cleopatra.

— Cu cine altcineva să fi fost îngropată atunci? am întrebat,

amețită.

Nu mă gândisem nicio clipă că ar fi putut să fie înmormântată cu altcineva. Oare dalele erau indicii cu privire la cine ar mai fi putut să se afle cu ea?

— L-a implorat pe Octavian să nu fie despărțită de Antonius, a spus Whit. Oare el i-a onorat rugămintea?

— Este puțin probabil, a spus *tío* Ricardo în șoaptă. Cleopatra a fost un ghimpe în coasta lui. De ce i-ar fi păsat?

— Pentru a-i împăca pe egipteni, a spus Abdullah. Faraonul lor fusese înfrânt. Cleopatra era iubită de popor și a fost singurul conducător care s-a deranjat să învețe egipteana. Și-ar fi dorit ca ultima ei dorință să fie respectată.

Am făcut un pas în față și, instinctiv, am călcat apăsător pe o dală turcoaz, gravată cu simbolul soarelui. S-a coborât cu totul, ajungând la același nivel cu peretele. Aceeași încântare a descoperirii m-a furnicat în vârfurile degetelor; începeam să mă obișnuiesc cu ea. Am dat să încerc celelalte plăci marcate și mi-am dat seama că fiecare dintre ele funcționa ca un buton.

Whit a pocnit din degete.

— Precum coloana!

— I-am descoperit pe Selene și pe Helios sus. Așa am știut că trebuie să cercetăm colonada, i-am spus lui Abdullah.

Încă îmi era greu să privesc în direcția unchiului meu. De fiecare dată când o făceam, vedeam detalii care-mi aminteau de *mamá*. De sora pe care o trădase.

Nu ar fi trebuit să-i ajut, dar nu puteam nici să plec. *Mamá* și-ar fi dorit să știe tot ce se întâmpla și nu aveam de gând să o dezamăgesc din nou.

— Cred că ar trebui să încercăm să apăsăm pe plăcile însemnate în diferite feluri, a spus Whit. Sunt doar opt, dacă o excludem pe cea a lui Marc Antoniu. El nu era reprezentat pe coloană.

Am fost cu toții de acord, fiecare dintre noi alegându-și câte două plăci de faianță.

— La trei, a zis *tío* Ricardo. Începând cu tine, Whitford.

— *WaaHid, itnein, talaata*, a început să numere Abdullah.

Whit a apăsător pe dale, eu l-am urmat, apoi *tío* Ricardo și, în cele din urmă, Abdullah.

Nu s-a întâmplat nimic. Am trecut prin toate secvențele la care ne puteam gândi, până când ne-a mai rămas doar una, cea evidentă.

— *Dios mío!* a spus *tío* Ricardo. Poate că Marc este îngropat cu ea.

Am inclus placa soldatului în numărătoarea noastră, însă fără niciun rezultat.

Unchiul a mârâit frustrat.

Abdullah a scos un sunet uimit și s-a aplecat, arătând spre o placă mică, aproape de podea, însemnată cu un soim.

— Este *Horus!*

— Fiul lui Cezar și al Cleopatrei - Cezarion! a zis *tío* Ricardo. Uneori era asociat cu progenitura lui Isis.

— Cleopatra, Cezarion și Marc Antoniu! a spus Abdullah. Ei sunt cei care se află de cealaltă parte a acestui perete. Vom apăsa doar pe plăcile lor.

Unchiul a dat din cap, resemnat. Dar, după ce am apăsat pe dale în diferite feluri, peretele a rămas tot neclintit.

— Ce-ar fi să apăsăm pe toate plăcile odată? am propus. Pentru că sunt îngropați împreună?

Abdullah a dat aprobator din cap și mi-a crescut inima în piept.

— Împreună. La trei!

— *WaaHid, itnein, talaata*, a numărat Whit.

Am apăsat pe faianță și un bubuit a răsunat cu putere, urmat de uruitul pietrei care nu mai fusese deranjată de două milenii. A apărut conturul unei uși, ale cărei colțuri corespundeau formei pătrate a dalelor. Abdullah a împins pentru ultima oară și ușa s-a deschis. Aerul a năvălit afară, involburându-se în jurul nostru ca o îmbrățișare caldă. Lumânările au pâlpâit, dar au rezistat atacului violent.

Mi-am îndreptat privirea spre Abdullah, dar el nu părea uimit de ceea ce se întâmplase, de parcă s-ar fi așteptat la asta. Poate că era ceva ce se întâmpla de obicei când deschideai prima oară o ușă, după mai bine de două mii de ani.

Tío Ricardo s-a dus după torță și i-a adus-o lui Abdullah, care a pășit primul înăuntru, urmat de unchiul meu. Whit mi-a făcut semn să-i

urmez.

Am tras aer în piept și am intrat în mormânt.

CAPÍTULO VEINTICINCO

Am fost întâmpinați de o nouă barieră. Mi-am mușcat buza, frustrată, pentru că eram nerăbdătoare să descopăr ce ne așteaptă, dar îngrozită să merg mai departe. Nici Abdullah și nici *tío* Ricardo nu păreau să-și facă griji din pricina peretelui gros. Era masiv, cu două uși de altar pe centru, împodobite cu alte hieroglife sculptate. Fiecare dintre uși avea câte un mâner de aramă, iar acestea erau legate la un loc cu o funie groasă, rotită de la stânga spre dreapta.

— E făcută din fibră de papirus, a apreciat Abdullah.

— Va trebui să sfărâmăm pecetea pentru a putea confirma cine se află de cealaltă parte! a spus *tío* Ricardo, cu mai mult entuziasm copilăresc decât văzusem vreodată la el.

Și-a scos briceagul din buzunar, cu gândul să taie funia, dar a ezitat. Scuturându-și rușinat capul, s-a îndepărtat de intrarea sigilată și i-a înmânat cuțitul lui Abdullah.

— Ți-ai venit în simțiri? a spus amuzat Abdullah. Credeam că te-am învățat mai bine de atât.

Ricardo și-a dat ochii peste cap.

— Tu ar trebui să faci onorurile.

— Folosește-ți capul, Ricardo! a zis Abdullah. Mereu te grăbești, fără să stai să cugeți.

A rămas tăcut câteva clipe, gândindu-se la ceva.

— Mai întâi va desena Inez sigiliul. Apoi, după ce l-am înregistrat, îl voi rupe. Dar *fiu* vom deschide sarcofagul și nici nu-l vom scoate din cameră.

Am oftat încetișor, ușurată. Eu și *mamá* aveam așadar timp să punem la punct un plan.

— Ustensilele mele sunt sus. Aș putea să mă apuc să desenez celelalte camere, dacă vreți.

Abdullah a dat din cap.

— Și echipa?

— Vrei să coboare aici? l-a întrebat *tío* Ricardo.

Abdullah a cugetat îndelung la întrebare, apoi și-a scuturat capul.

— Încă nu. Propun să lucreze în continuare la încăperile de sub Foișorul lui Traian, a spus cu o sclipire de entuziasm în ochii lui plini de căldură. Acum, că știm ce se află sub Templul lui Isis, mă întreb dacă cele două clădiri sunt legate subteran.

Entuziasmul mi-a aprins sângele în vene. Aceasta era magia pe care o simțisem sub foișor.

— De acord. Whit, cât desenează Inez, noi vom înregistra tot ce se află în ambele camere, a spus *tío* Ricardo, apoi s-a întors spre mine. Poți face față acestei responsabilități?

— Desigur, i-am răspuns.

— *Bien, bien!* Cred că ar trebui să-i cerem domnului Fincastle să păzească intrarea.

— Te voi ajuta să inventariez! artefactele, a spus Abdullah.

Unchiul și-a înclinat capul și, unul câte unul, am trecut prin cele două camere și am urcat scara ascunsă, fiecare dintre noi pregătit să-și îndeplinească misiunea.

* * *

În acea noapte, mama a venit la mine când toți ceilalți dormeau. M-am așezat pe sacul de dormit, foindu-mă în așternuturi, cuprinsă de temeri, până când i-am zărit silueta de cealaltă parte a cortinei, luminată de razele blânde ale lunii. A dat materialul la o parte și a pășit înăuntru. Purta și de această dată haine închise la culoare: o rochie neagră, lungă și o jachetă cu două rânduri de nasturi, care-i ascundea trupul subțire. Își înfășurase o eșarfă în jurul capului, acoperindu-și părul și cea mai mare parte a feței.

M-am sculat și mi-am ridicat degetul arătător, apoi am arătat în direcția camerei lui Whit. A înțeles imediat și mi-a făcut semn să o urmez afară. Fără cuvinte, *mamá* m-a condus spre marginea insulei Philae. Luna atârna sus pe cer, deasupra noastră, luminându-ne calea. *Mamá* s-a oprit în mai multe rânduri ca să privească în jur, atentă la pericole. Domnul Fincastle ar fi trebuit să fie de gardă, dar până și el mersese la culcare. În cele din urmă, după ce am ajuns pe malul fluviului, a încetinit.

S-a întors apoi spre mine și m-a strâns cu putere în brațe. Avea un

miros diferit, nu mai simțeam parfumul floral care-mi amintea întotdeauna de ea. Aici, în Egipt, parfumul ei era mai reavăn. Încă nu-mi venea să cred că era în viață și că mă găsisse. Eram nespus de norocoasă! Primisem o a doua șansă când nici nu mai speram.

— S-a întâmplat ceva astăzi, a murmurat. Ați stat cu toții în templu o bună bucată de vreme. De ce?

Mi-am umezit buzele arse.

— *Mamá*, a fost vina mea! Am simțit magia și intensitatea ei m-a copleșit. I-am condus direct la mormânt.

A împietrit cu totul.

— Cleopatra a fost găsită.

Am dat cu tristețe din cap.

Mama și-a întors fața spre Nil, urmărind cum adie briza ușoară pe deasupra noastră. Milioane de stele au sclipit în noaptea neagră ca păcura, reflectate pe suprafața apei.

— Știai că egiptenii aveau obiceiul să își arunce obiectele de valoare în fluviu?

— Da. În timpul inundațiilor anuale, pentru a o venera pe Anuket.

Mama s-a aplecat și și-a strecurat mâna în apă.

— Închipuie-ți toate lucrurile pe care le-a văzut de-a lungul veacurilor.

Gândul parcă m-a trezit. Nilul cunoștea toate secretele, văzuse tot ce e mai bun și mai rău din Egipt.

— Cleopatra trebuie să fi fost adusă la Philae tocmai din Alexandria, pe apă, într-o procesiune cum nu a mai fost alta, a spus mama și s-a ridicat, cu chipul palid. Unchiul tău îi va distruge locul de odihnă veșnică. Va face milioane în mod ilegal, vânzând artefactele la Poarta Negustorilor.

— *Mamá*, cum îl putem împiedica? Ce am putea face? Am lăsat întrebarea să străpungă noaptea întunecată înainte de a continua.

— Ar trebui să plecăm la Cairo, chiar în noaptea asta. Am putea să ne luăm bilete spre Argentina și să lăsăm totul în urmă!

— Cum am putea face așa ceva? Două persoane nu o pot manevra pe *Elephantine* și cu siguranță nu putem să ne întoarcem înot în Cairo. Ne aflăm pe o insulă, înconjurată de un fluviu plin cu crocodili.

— Dar tu ai ajuns până aici singură, i-am spus.

— Nu chiar, a zis după un pufăit lung. M-am alăturat unui grup de turiști. Am putea face și acum la fel, dar mai sunt câteva săptămâni până sosește prietenul meu. Iar eu mă aflu aici cu un scop, Inez. Fratele meu a greșit față de mine, față de *noi*.

— Atunci ar trebui să le scriem autorităților! am insistat. Așa este corect.

Mama și-a scuturat capul.

— Trebuie să acționăm *acum*, Inez! Nu știu cât timp mă voi mai putea preface moartă. Acum este momentul să acționăm împotriva lui Ricardo; nu va bănuî niciodată.

— Dar are deja bănuîeli! De aceea l-a angajat pe domnul Fincastle. Mama și-a fluturat expeditiv mâna.

— L-a angajat pentru a se asigura că este protejat împotriva competitorilor.

Miércoles! Existau mai mulți oameni de care trebuia să ne temem?

Dintr-odată, am simțit că aș fi vrut să las afurisita aceasta de insulă în urmă. Să uit toată această întâmplare nefericită!

— De ce nu poți lăsa toate astea în urmă? Ai dat Egiptului șaptesprezece ani din viața ta.

M-am gândit la cele șase luni din an, pline de singurătate, pe care le petreceam fără părinții mei în Argentina, rănită de faptul că nu mă luau niciodată cu ei. Aniversări și sărbători de la care au lipsit, atâtea și atâtea ore pe care nu aveam să le primesc niciodată înapoi. Acum tatăl meu nu mai era și tot ceea ce voiam era să nu o pierd și pe *mamá*. M-am simțit cuprinsă de groază. Nu voiam să o pierd din cauza Egiptului!

— Nu ne-a răpit destul?

Mama a răsuflat lung. Un oftat tăcut, care mi-a frânt inima.

— *Nu pot!* Am crezut că înțelegi.

— Ce? Ce anume nu înțeleg?

— *Ricardo l-a ucis pe tatăl tău!* a spus mama, respirând cu greutate după fiecare cuvânt. Mi-a murit în brațe.

Un țiuit puternic mi-a invadat timpanele. Mi se tăiase respirația și simțeam o presiune puternică în piept, care-mi făcea capul să se

învârtă. Disperarea și-a înfipt ghearele în mine și mi-am masat brațele, simțind brusc că îmi este frig.

— Ce?

— Unchiul tău s-a descotorosit de el.

Am tresărit și mi-am acoperit fața cu mâinile. *Mamă* s-a tras mai aproape și m-a îmbrățișat, ținându-mă strâns.

Vocea i-a devenit aprigă la urechea mea:

— Nu-l voi lăsa să scape nepedepsit. Vreau să știe că *eu* am fost cea care l-a distrus. Persoana pe care a subestimat-o, sora pe care a considerat-o insignifiantă și nu îndeajuns de isteată încât să-i înțeleagă munca.

O undă de neliniște mi-a străbătut pielea. Nu o văzusem niciodată așa, nici măcar când eram doar noi două. Era întotdeauna foarte echilibrată și reținută. Mi-am șters ochii cu mâneca, copleșită de durere, cu inima frântă. Nu-mi plăcea să-mi văd mama așa, dar îi înțelegeam supărarea și furia.

S-a îndepărtat cât să mă privească în față.

— Mă vei ajuta, Inez?

Nu trebuia să mă mai întrebe. Era în viață, iar eu aveam să fac tot ce ținea de mine ca să nu o pierd. Indiferent de ce urma să se întâmple, aveam să fim împreună. M-am rugat ca asta să fie îndeajuns ca să rămânem amândouă în viață. Unchiul meu era ca o armă care ar fi putut să ne spulbere pe toți - pe noi, pe Abdullah, pe întreaga echipă. Avea multe de câștigat în urma acestei descoperiri monumentale. Am dat din cap și ea mi-a mângâiat părul cârlionțat, care semăna atât de mult cu al tatei. *Papá* nu a meritat ceea ce pățise.

— Da, am spus. Dar cred că ar trebui să-l avertizăm pe Abdullah. Trebuie să afle adevărul despre bărbatul cu care face afaceri.

I s-a scurs tot sângele din obraji.

— Nu m-ai auzit?

S-a întins după brațul meu și mi l-a strâns cu putere, înfigându-și unghiile în carnea mea. Cuvintele îi erau îmbibate de spaimă.

— Unchiul tău este un ucigaș! Ce crezi că i se va întâmpla lui Abdullah dacă va sta în calea fratelui meu?

— Eu nu...

— Îl va ucide, a șoptit *mamá*. Inez, nu pot! Nu pot...

— Ce este, *mamita*?

— Nu pot să mai pierd pe încă cineva. Abdullah este prietenul meu și nu te voi lăsa să-i pui viața în pericol. Inez, trebuie să-mi juri că te vei asigura că e în siguranță și că nu îi vei zice *nimic*!

— Jur, am șoptit.

M-a ținut strâns pentru câteva clipe în plus, ca să se asigure parcă de faptul că nu aveam să-l pun în pericol pe Abdullah, că aveam să mă țin de cuvânt și să nu atrag privirile criminale ale unchiului asupra sa. Am privit-o în ochi, fără să clilesc, și ea a dat încet din cap. Mi-a dat drumul la braț și am răsuflat, înfrângându-mi pornirea de a-mi masa pielea înroșită.

— Cum pot fi de ajutor?

— Am o idee care s-ar putea să funcționeze. Vei avea nevoie de curaj, Inez!

M-am uitat cu subînțeleas la ea.

— Nu ți-am povestit cum am ajuns în Egipt?

Mi-a zâmbit, primul zâmbet adevărat pe care mi-l oferea de când aflasem că trăiește. A scos o eșarfa lungă de mătase din buzunar și mi-a întins-o. Era moale la atingere și brodată cu un model floral delicat.

— Tu și florile tale, am reflectat. Îți e vreodată dor de grădina ta?

— Mi-am petrecut ultima decadă a vieții trăind jumătate din timp în Egipt, mi-a răspuns. După atâta deșert, bineînțeles că îmi este dor de grădina mea. Îmi lipsesc multe lucruri, ori de câte ori părăsesc Argentina. *Té de maté*⁷, *empanadas*⁸.

Faptul că puteam să simt mirosul oceanului de pe balconul dormitorului meu.

Mamá și-a ridicat ochii, identici cu ai mei. Ochi care-și schimbau culoarea, ochi care nu-și găseau liniștea.

— Tu.

Mi s-a încălzit tot corpul. Nici nu mi-am dat seama cât de mult îmi dorisem să aud aceste cuvinte. Cât aveau să mă hrănească.

— Ce vrei să fac? am întrebat-o.

— Magia este veche; persoana care a creat vraja originală trebuie să fi fost puternică. Vei putea micșora tot ce acoperă această eșarfa...

— Cum ar fi ochelarii fratelui tău.

A ridicat din umeri, cu urma unui zâmbet ștrengar în colțul gurii.

— Posibil. Am încercat s-o folosesc doar în cazuri speciale.

— Sunt convinsă! Cum ar fi când vrei să-ți tachinezi fratele?

— E atât de ușor cu el, mi-a răspuns, zâmbind.

Încetul cu încetul, culoarea i s-a scurs din obraji și mi-am dat seama că începea să-și aducă aminte de ce ne făcuse. De viața pe care o furase familiei noastre.

Mi-am dres vocea, dorindu-mi să-i iau gândul de la asta.

— Deci ai vrea să...

— Micșorezi cât mai multe artefacte în timp ce lucrezi, mi-a spus cu glas serios și sumbru. Fără să observe cineva.

Mi s-a uscat cerul gurii.

— Noaptea mi le vei da mie, în păstrare.

— *Tío* Ricardo va observa dacă vor începe să lipsească lucruri! am protestat.

— Vorbește încet, mi-a zis, aruncând o privire agitată în lungul malului. Acționează strategic. Caută redundanțele - toate mormintele le au. Dubluri ale bijuteriilor, statuetelor, sipetelor. Mă îndoiesc că fratele meu le-a reținut pe toate.

Nu vom reuși să salvăm tot, dar, dacă te vei mișca rapid, cred că vom putea să scăpăm destule obiecte din mâinile lui hrăpărețe.

Mama s-a aplecat spre mine și și-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Și acum, ascultă-mă, Inez! Ceea ce-ți voi spune este foarte important.

A așteptat să dau din cap.

— Mai întâi trebuie să micșorezi toate papyrusurile pe care le găsești, toate sulurile de pergament.

M-am încruntat.

— De ce? Sunt convinsă că unchiul meu va pune mai întâi mâna pe bijuterii. I-ar aduce un câștig mai mare.

— Nu și când vine vorba de acest papyrus.

— Care anume? am întrebat-o. Dacă îmi spui cum arată, poate că voi reuși să-l caut întocmai pe acesta.

A rămas pe gânduri, dar în cele din urmă și-a scuturat capul.

— Nu, ar putea arăta suspect dacă vei părea că ești în căutarea unui anumit sul.

O altă întrebare mi-a încolțit în minte. Eram înconjurată de Nil și ne aflam atât de departe de Assuan, încât o călătorie rămânea problematică.

— Dar, chiar dacă aș reuși, tot rămânem blocate pe această insulă.

— Nu, am un prieten care va veni să mă ajute. Mi-a spus că va fi aici la scurtă vreme după *Navidad*. Ne va ajuta să încărcăm tot pe *dahaheeyah-ul* cu care vine. Apoi vom naviga spre Cairo.

Eram confuză.

— Dar cum rămâne cu asociații criminali ai lui *tío* Ricardo? Bănuiesc că le-a trimis vorbă despre descoperire.

Mama a dat din cap, gânditoare.

— Cei mai mulți sunt în Teba, așa că, dacă vom ajunge în Cairo înainte ca ei să vină în Philae, ar trebui să fim în siguranță. Le va fi mai greu să fure artefactele din Muzeul Egiptului, de sub ochii atenți ai lui *monsieur* Maspero.

— De unde știi toate astea?

— Mi-am petrecut mult timp spionându-l pe fratele meu și citindu-i corespondența, a spus *mamá* și și-a strâns eșarfa bine în jurul părului. Voi veni eu la tine, Inez. Te rog, nu încerca să mă cauți. E prea riscant... pentru amândouă.

— Va funcționa planul?

A tras adânc aer în piept și a răsuflat prelung.

— Trebuie. Tatăl tău ar fi vrut să ajutăm, în orice mod cu putință. Îmi închipui că este bucuros că lucrăm împreună pentru un țel la care el a ținut atât de mult.

Misiunea pe care o aveam nu era ușoară, dar prindeam putere la gândul că lucrez împotriva bărbatului care mi- l răpise pe tata.

Mamá mi-a cuprins chipul cu mâinile ei.

— Ai grijă! Adu-ți aminte ce am spus: poartă-te ca o nepoată exemplară cu unchiul tău.

Apoi a urcat bancul de nisip și a dispărut în noapte.

* * *

Tăcerea din anticameră mă împresura apăsător. Îmi transpirase

ceafa desenând figurinele una după alta, o paradă de zeițe și zei egipteni care îmi umpleau carnetul. Abdullah și unchiul meu tot treceau dintr-o parte într-alta, cu Whit pe urmele lor, catalogând flecare obiect în parte. Era o muncă anevoioasă.

Nu puteam să folosesc eșarfa primită de la *mamá*. Mi-am șters fruntea și am aruncat o privire peste umăr. Cei trei bărbați erau strânși laolaltă la intrarea în camera tezaurului, aplecați asupra agendei groase, legate în piele, din mâinile lui Whit. Șușoteau între ei, iar Abdullah gesticula larg spre artefacte.

Teama mă rodea pe dinăuntru.

O parte din mine ura planul, dar cealaltă nu voia ca unchiul meu să reușească. Îmi ucisese tatăl și-și închipuia că scăpase basma curată. Privirea mi s-a îndreptat spre Abdullah.

Iar acum *tío* Ricardo avea să-și trădeze cumnatul.

Am tras aer în piept, apoi mi-am strecurat încetișor mâna în geanta pe care mi-o țineam rezemată de genunchi. Nimeni nu privea în direcția mea. Am scos eșarfa și i-am dat drumul în poală, apoi m-am tras mai aproape de artefactele care se aflau la înălțimea mea. Vocile șoptite ale bărbaților au pierit odată ce au intrat în camera tezaurului.

Am răsuflat și am drapat materialul pătrat peste o statuie a lui Anubis. S-a auzit un pocnet slab și eșarfa a plutit până la pământ: statueta ajunsese de mărimea unei amulete. Mi-am aruncat din nou privirea peste umăr. Bărbații erau încă în cealaltă cameră.

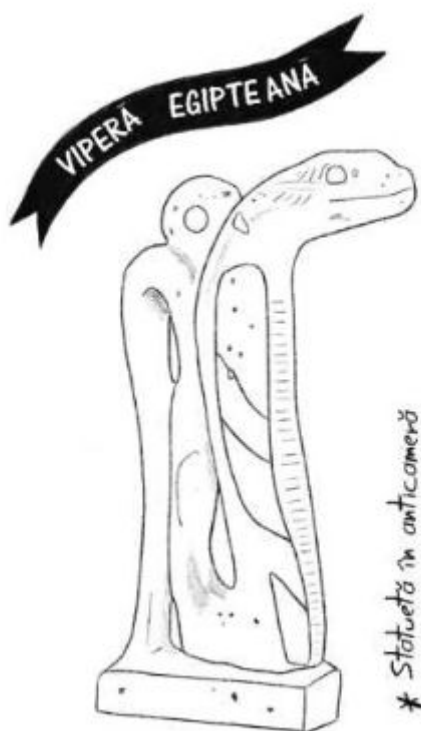
Am repetat procedeul pentru alte trei statui, micșorându-le pe rând. Le-am pus cu grijă la mine în geantă, în vreme ce sudoarea îmi aluneca pe obraji. Duceam un război lăuntric pentru că nu îmi plăcea să iau obiectele de artă din locul lor de origine, dar știam că unchiul meu ar fi făcut ceva mult mai rău. Cel puțin aceste obiecte aveau să-i scape, iar *mamá* avea să fie mândră de strădania mea. Privirea mi-a alunecat peste sutele de artefacte sclipitoare din fiecare colț și de pe fiecare suprafață din cameră, până când ochii mi s-au oprit la o statuie albastră, care înfățișă o viperă cam de mărimea palmei mele. Am privit mai îndeaproape sculptura migăloasă, recunoscând în nuanța unică de azur faianța egipteană antică.

Mi-a venit în minte un citat din Shakespeare în timp ce studiam

vipera otrăvitoare.

— *Fatală lighioană cu dinții-ți ascuțiți, / Vin să desfaci mai iute al vieții gingaș nod. / Sermană jucărie umplută cu otravă, / Te-nfuriază iute⁹, am murmurat.*

Mi s-a făcut pielea de găină. Potrivit legendelor și istoricilor romani, Cleopatra murise după ce fusese mușcată de un astfel de șarpe. Mi se părea potrivit că o astfel de figurină fusese inclusă în camera ei mortuară. Am desenat-o repede în carnetul meu.

După ce am terminat, am închis carnetul. Mi-am întors apoi atenția la statueta și, cu mare băgare de seamă, mi-am trecut degetul arătător pe deasupra capului acesteia. Magia a vibrat în jurul meu și mi-am retras rapid mâna. Era prea târziu. Amintirea a venit nechemată și am înțeles că descoperisem un nou obiect atins de vraja Cleopatrei.

Stătea aplecată, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. Plângea îngrozită, deznădăjduită.

Pe culmile disperării.

Jelea de parcă ar fi murit cineva.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe. Oare eram martoră la momentul în care aflate despre moartea lui Antoniu? Cleopatra s-a

prăbușit la pământ și s-a bătut cu pumnul în piept.

Greutatea durerii ei mă strivea. Am oftat, luptând să mă eliberez și, o secundă mai târziu, mi-am venit în fire. Am simțit apăsarea carnetului din poală, liniștea anticamerei. Îmi amortiseră degetele și respiram sacadat, răsuflând atât de greu încât mi se sfâșiau plămânii.

Fără să mă gândesc măcar, am aruncat eșarfa pe șarpe. Voiam să mă distanțez cât mai mult de statueta, nu voiam să simt din nou durerea Cleopatrei. Era ca un pumnal care mi se înfigea în stomac.

— Cum merge treaba?

Luată prin surprindere, mi-a scăpat un suspin și mi-am dus imediat mâna la inimă, din instinct. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Whit privind de sus la mine, în timp ce căra cu grijă o grămadă de suluri de papyrus, într-o ladă mică din lemn. Privirea i-a alunecat la carnetul cu schițe din poală, apoi la eșarfa întinsă dinaintea mea, pe podea.

— Ți-a spus vreodată cineva că e nemaipomenit de nepolitic să te furișezi așa?

M-a măsurat ironic.

— În armată te încurajează să faci asta.

— Suntem în război? Nu știam.

— Marea Britanic e în război cu toată lumea.

Whit a dat să plece, dar apoi s-a oprit.

— Drăguță eșarfa.

Am înghițit nodul dureros din gât.

— *Gracias*.

Whit și-a văzut de drum și li s-a alăturat unchiului meu și lui Abdullah în cealaltă cameră. Aveam inima în gât. Bănuia? Iși amintea că eșarfa îi aparținuse mamei? Mi-am scuturat capul, limpezindu-mi mintea de gânduri negre. Nu ar fi complimentat-o dacă ar fi recunoscut-o, așa că am răsuflat încetitor, am ridicat ușor eșarfa de pe vipera micșorată, pe care mi-am pus-o apoi în geantă, după care mi-am lăsat privirea să rătăcească peste sutele de obiecte din anticameră.

Aveam mult de lucru.

* * *

În acea noapte, i-am dat mamei douăzeci și nouă de figurine

neprețuite. Ea a împăturit-o pe fiecare în câte un șal și la final a așezat artefactele într-o geantă din piele.

Mi-am umezit buzele uscate.

— Mai sunt sute. Abia dacă se cunoaște.

— Fiecare în parte contează, Inez! a murmurat ea. Facem ceea ce este bine, chiar dacă pare rău. Aș prefera ca obiectele istorice să rămână la locul lor. Urăsc ce ți- am cerut să faci.

— Și eu, am spus, cu speranța că poate avea să se răzgândească.

Trebuia să existe o altă cale prin care să-l putem împiedica pe unchiul meu să...

— Ține minte, ai vreme doar până la *Navidad* ca să salvezi ce poți! Ai reușit să micșorezi vreun sul de pergament?

Am dat din cap și ea m-a sărutat pe obraz, întorcându-se pe unde venise, pe o potecă îngustă care ducea undeva dincolo de templu.

Cuvintele ei ar fi trebuit să mă aline. Asemenea mie, nici ea nu voia să deranjeze mormântul. Ar fi trebuit să mă ajute faptul că amândouă aveam aceeași părere, că eram în aceeași tabără. Dar, în timp ce o priveam îndepărtându-se în întuneric, nu am putut scăpa de senzația că făceam mai mult rău.

Nouă, tuturor.

CAPÍTULOI VEINTISÉIS

S-au scurs două săptămâni fără ca noi să deschidem încă mormântul. După ce au discutat din nou în tabără, Abdullah și *tío* Ricardo au decis împreună ca mai întâi să inventarieze și să deseneze totul, înainte să rupă sigiliul. Echipa de excavări și-a continuat munca sub Foișorul lui Traian, avansând încet, dar sigur spre Templul lui Isis. Sub picioarele noastre se întindea un adevărat labirint, iar Whit își petrecea acolo cea mai mare parte a timpului, ajutând cu explozibilul pentru fiecare dintre camere în parte. Când nu era cu o pungă cu praf de pușcă în mână, se afla în preajma mea, în anticameră, înregistrând cu meticulozitate artefact după artefact, într-o agendă groasă, legată în piele, nu cu mult diferită de cea pe care o foloseam pentru schițele mele. Părea la fel de interesat de artefacte ca unchiul meu și ca Abdullah. Își rotea tot timpul privirea prin încăpere, de parcă ar fi căutat ceva anume. Dacă așa era, mie nu îmi mărturisise niciodată ce spera să găsească.

Până și Isadora fusese implicată în munca aceasta minuțioasă, iar ea nu se plângea niciodată din cauza monotoniei. Uneori își făcea apariția la treabă chiar înaintea mea și o găseam aplecată asupra unui carnet, notând fiecare artefact din secțiunea ei.

Zilele erau lungi. Whit lucra cot la cot cu mine, dar în clipa în care ieșea din anticameră, scoteam eșarfa și micșoram tot ce strălucea sau era făcut din aur.

Aceasta era, de departe, cea mai grea parte a zilei.

Dar de fiecare dată când Ricardo pășea în anticameră, studiind apreciativ toate obiectele, vina mi se estompa. Când l-am văzut punând mâna pe mai multe bijuterii bătute cu pietre prețioase, stomacul mi s-a făcut ghem și m-am întrebat dacă le fixează un preț. Din fericire, Abdullah l-a surprins și s-a răstit la el pentru cât de nesăbuit fusese.

Mesele erau pline de conversații animate. Abdullah ne distra cu povești despre copiii și nepoții lui. Seara mă întâlneam cu *mamá* pe

malul Nilului, ascunse în spatele plantelor înalte de papirus. Timp de două săptămâni, am reușit să micșorez în jur de două sute de artefacte. Am încercat să aleg obiectele care nu fuseseră înregistrate sau care ar fi putut ușor să fie trecute cu vederea din cauza amplasării lor în încăpere.

Dar îmi făceam oricum griji și nu-mi puteam ascunde neliniștea în fața mamei. I-am predat captura zilei, urându-mă pentru asta, iar ea mi-a prins mâna într-a ei.

— Ce este? M-a întrebat.

Uitasem cât de ușor îi era să mă citească.

— Mi-aș fi dorit să existe o cale mai bună, am murmurat. *Tío* Ricardo supraveghează înregistrarea tuturor artefactelor. De ce ar face asta dacă planul lui este să le fure?

— Inez, gândește-te mai bine! Orice lucru scris poate fi tăiat, rescris sau pagina poate fi chiar ruptă cu totul. Cine ține registrele până la urmă? Nu unchiul tău?

M-am gândit la agenda din piele, pe care o văzusem adesea în mâinile lui Whit sau ale Isadorei, dar la sfârșitul zilei aceasta mergea la unchiul meu, nu la Abdullah. Și rămânea la el până dimineața, când unchiul i-o returna lui Whit la începutul zilei de lucru. *Tío* Ricardo ar fi putut cu ușurință să altereze registrele..., dar oare nu ar fi observat Whit? Isadora mi se părea o fată mult prea atentă ca să nu remarce schimbările neobișnuite.

Doar că... erau *literalmente* sute de statuete din calcar și bărci și bijuterii. Eu nu aș fi băgat de seamă dacă ar fi fost Șterse sau tăiate câteva dintre ele.

Mamá avea dreptate.

— Prietenul meu va fi aici mâine, Inez! Mi-a șoptit ea, strângându-mi mâna. Ești gata de plecare?

Mi-am scuturat capul.

— Împachetez în seara asta.

* * *

Până s-a luminat de dimineață, tot ceea ce dețineam se afla din nou la mine în geantă. Mi-am rotit privirea prin încăperea mică, trecând în revistă covorul uzat, lada goală care-mi servea drept noptieră, sacul

subțire de dormit. Petrecusem aproape o lună pe această insulă, muncind alături de echipă... și poate chiar devenisem parte din ea. Știam pe toată lumea pe nume.

Și în fiecare zi eram distrusă la gândul că unchiul meu îi va trăda pe acești oameni. Aș fi vrut să-i avertizez, dar, după cum punctase mama cu înțelepciune, nu știam în cine puteam avea încredere și în cine nu. Unii dintre membrii echipajului ar fi putut lucra pentru aceiași infractori. Furtul din morminte era o meserie veche de secole în Egipt.

Am ieșit din camera mea îmbrăcată cu fusta și jacheta din bumbac care, deși curate, purtau amprenta orelor lungi petrecute în subteran. M-am apropiat de tabără masându-mi brațele, ca să alung frigul. Whit m-a salutat ridicându-și cana și am simțit mirosul cafelei lui de peste foc. M-am așezat pe una dintre rogojinile libere, conștientă de privirea atentă a unchiului.

Am primit cu recunoștință o cană plină cu ceai de la Kareem. Minte nu voia să mi se concentreze asupra niciunui lucru în afara faptului că aceasta era ultima mea zi pe insula Philae.

Emoții pe care le ținusem în frâu mult timp amenințau să iasă la suprafață. Mi-am coborât privirea, astfel încât să-mi ascund cu grijă ochii înlăcrimați. Mă simțeam ușurată să-l las în urmă pe unchiul meu nemernic. Ușurată și că reușisem să-i sustrag pe sub nas un număr de artefacte. *Monsieur* Maspero avea să se asigure că urmau să aibă o casă în noul muzeu din Cairo, apoi ar trimite ofițerii de antichități în Philae, ceea ce ar fi năruit planurile unchiului meu.

Dar o parte mică și mai tăcută din mine se revolta la gândul că-l voi lăsa în urmă pe Whit.

Mi-am reamintit pentru a suta oară că urma să se căsătorească. Cel mai ușor și mai puțin dureros plan era să-mi văd de viață. Nu putea să iasă nimic bun din faptul că tânjeam după cineva care nu era disponibil.

Isadora a venit și a luat loc lângă mine, lăsându-se cu grație în genunchi în timp ce balansa o cană plină cu ceai fierbinte. Nu a vărsat niciun strop.

— Arăți remarcabil de proaspăt pentru cineva care doarme într-un cort.

— Am antrenament! Mi-a răspuns, cu gropițe în obraji. Știi, ești tare șireată! Ai atâtea secrete.

— Ah?

— Nu-i rostești niciodată numele.

Vorbăria din jurul nostru a părut să scadă cu o octavă. Am avut grijă să-mi păstrez o mină neutră, în ciuda bujorilor trădători care-mi înfloriseră în obraji.

— Numele cui?

Isadora a ridicat o sprânceană de culoarea mierii.

— Al domnului Hayes, desigur.

— Nu prea vine vorba despre el în conversații, atâta tot! Am răspuns o clipă mai târziu.

— Nu cred că despre asta este vorba.

M-am întors cu fața spre ea, răsucindu-mi genunchii astfel încât erau la doar câțiva centimetri de rochia ei voluminoasă. Isadora a sorbit leneș din cană, cu o urmă de zâmbet în ochii albaștri. Amuzamentul ei mă irita. Nu-mi plăcea să-mi închipui că sentimentele îmi erau prea evidente, în primul rând pentru că mă enervau pe mine.

— Dar despre ce crezi că este vorba?

— Ai văzut cum se uită la tine? Atât de... atât de posesiv.

— E logodit, i-am răspuns simplu. Privirile lui nu pot duce la nimic.

— Păcat. El nu e plictisitor, cum sunt atâția bărbați.

— Și tu ești mai mult decât pari la prima vedere, Isadora! Am spus, lăsându-mi privirea să alunece cu înțelese la ținuta ei perfect aranjată. Știam însă că ascunde o armă pe undeva.

— La fel și tu.

Dinspre barca trasă în capătul insulei Philae s-a auzit hărmălaie.

— *Dios, acum ce mai e?* a mârâit *tío* Ricardo, smulgându-mă din reverie.

Whit ședea vizavi și cerceta cu atenție notele din agendă. Când l-a auzit pe unchiul meu, și-a ridicat ochii și mi-a întâlnit privirea, cu un mic zâmbet în colțul buzelor.

Mi-am îndreptat atenția spre locul în care privea încruntat unchiul meu și am văzut mai mulți oameni care vâsleau spre bancul de nisip.

Unul dintre ei îmi părea vag familiar. *Tío* Ricardo se enerva adesea când vedea turiștii care îmbâcseau Nilul. Insula Philae, deși nu era la îndemână, precum celelalte atracții turistice din Teba, era o destinație preferată de aceștia. Nu degeaba era numită Giuvaierul Nilului.

— Un grup de femei călătore, a spus domnul Fincastle, cu o mână streășină la ochi, în vreme ce pe cealaltă și-o rotea în preajma revolverului. Și câțiva domni. Cu siguranță americani.

— În niciun caz bineveniți, a mormăit unchiul.

Am ciulit urechile. Era cu puțință ca una dintre aceste persoane să fie confidentul mamei?

Turiștii, fără să bănuiască faptul că nu sunt bineveniți, s-au apropiat veseli de noi, vorbind tare între ei. *Tío* Ricardo i-a aruncat o privire rugătoare lui Whit, care a rânjit larg și și-a închis carnetul, sărind apoi în picioare. Le-a ieșit în cale turiștilor, înainte ca ei să ajungă la tabăra noastră.

Whit făcea uz de farmecul lui personal și am văzut cum câteva dintre tinerele doamne din grup radiau de încântare. Mi-am scuturat capul, amuzată. Masca pe care domnul Hayes o purta pentru toată lumea era etalată din plin. Când mi-am întors din nou privirea spre grup, am remarcat că ochii lui Whit erau îndreptați asupra mea. M-am uitat cu subînțele la una dintre frumoasele domnișoare și am ridicat din sprâncene.

El a dat nepăsător din umăr și am râs, chiar dacă nu făceam decât să ascund durerea care-mi sfâșia inima. Whit refuza în continuare să vorbească despre anii petrecuți în armată, nici nu voia să povestească mai multe despre familia lui, dar între noi se înfiripase o camaraderie simplă. Îmi căuta compania ori de câte ori aveam timp liber. Mă bazam pe el că-mi va aduce cina când se făcea târziu și încă nu terminasem o anumită schiță, iar eu mă asiguram întotdeauna că are cafeaua caldă dimineăta. Nu era mult, dar cel puțin existau câteva lucruri mici între noi pe care le simțeam autentice.

M-am ridicat, mi-am scuturat nisipul de pe fusta din in și am pășit spre templu, așa cum făceam în fiecare zi după prânz. Când am trecut pe lângă el, *tío* Ricardo și-a întors capul în direcția mea.

— Inez, ești aproape gata?

M-am străduit să-mi păstrez un ton amabil, deși în fiecare zi îmi era din ce în ce mai greu să o fac. Trăiam cu groaza că îmi va descoperi secretul, abia dacă-mi puteam ascunde durerea și furia în preajma lui.

— Pictura care înfățișează anticamera este gata. Am terminat schița detaliată pentru camera tezaurului și am pus deja culoarea de bază. De acum mai am doar de adăugat detaliile.

— Bun, mi-a răspuns.

— Ricardo! L-a strigat Whit.

Unchiul a mormăit în cana lui cu ceai. Cu un oftat exasperat, s-a ridicat și și-a târât picioarele spre grupul de turiști. Aceștia l-au privit cu o fascinație plină de uimire. Era un arheolog adevărat în elementul lui, cu păr des și răvășit, pantaloni de lucru și cizme scâlciate, înalte până la genunchi, cu fața bronzată și plină de riduri, bătută de soarele puternic. O adevărată figură așa cum stătea acum, înconjurat de monumente antice, și am înțeles de ce câteva dintre doamne au început să-și facă vânt cu evantaiele.

Mă pregăteam să-mi continui drumul spre templu când, dintr-odată, unchiul meu a întors spatele grupului și a luat-o cu pași apăsați spre noi, teribil de încruntat. S-a lăsat pe piatra pe care o improvizase drept scaun. Din pumnul lui bronzat se ițeau două scrisori.

Curiozitatea m-a oprit în loc.

— Ce este?

— O invitație? A rânjit Abdullah.

Tío Ricardo își cântărea în mod vizibil răspunsul, tot mai încruntat cu fiecare secundă trecută. Dacă ar fi fost să i se facă o statuie, expresia aceasta ar fi fost cea potrivită! Așa era unchiul, în esența lui.

— Nu îmi place când faci pe istețul, a mormăit el.

M-am așezat pe o piatră.

— De la cine este invitația?

— E o invitație pentru Balul de Anul Nou, organizat la Shepherd's în fiecare an, a spus vesel Abdullah. Unchiul tău nu a mers niciodată!

— De ce nu vrei să mergi? Am intervenit.

Unchiul a ridicat din umeri.

— Pentru că, Inez, ar însemna să mă smulg de aici, când avem atât de mult de lucru! Nu voi anunța *niciodată* descoperirile pe care le-am

făcut și, chiar dacă am încredere în cea mai mare parte a echipei noastre, știu că este naiv din partea mea să cred că tot ce am găsit va trece neobservat pentru prea multă vreme. Este imperativ să înregistrăm tot ce am descoperit cu toată obiectivitatea și detașarea posibile, înainte ca domnii incompetenți care-și zic arheologi să sosească în Philae. Sunt cu toții niște idioți!

Aproape că mă convinsese, dar mi-am adus aminte de liniile dure ale chipului său când vorbise despre *papá*, mi-am adus aminte cum mă făcuse să cred că ambii mei părinți erau morți, că pieriseră în deșert.

Unchiul meu ar fi trebuit să urce pe o scenă. Ar fi făcut o avere.

— Nimeni nu va veni în inspecție pe durata balului, a spus Abdullah cu glas molatic, reluând firul conversației. Nu uita că eu voi fi aici pentru a menține ordinea, de vreme ce nu am fost invitat.

— După cum ziceam, a comentat *tío* Ricardo, niște idioți! Cei mai mulți dintre ei sunt jefuitori de morminte mai spălați, care ar fi în stare să fure tot ce poate fi urnit din loc. Și chiar vreau să spun tot: sarcofage și mumii, obeliscuri, sfincși. Literalmente, *mii* de artefacte! Puțini sunt aceia cărora le pasă de păstrarea unor arhive temeinice, care înțeleg cât de importantă sunt cunoașterea și apărarea trecutului Egiptului.

— Iar aceștia, de vreme ce sunt egipteni, adesea sunt excluși, la fel ca mine! A adăugat Abdullah, cu furie mocnită. Și atâta vreme cât sunt îndepărtat din domeniul acesta de studiu, nimic din ceea ce excavăm nu va fi împărtășit cu Serviciul de Antichități.

M-a durut inima pentru el. Înșelăciunea unchiului meu avea să-i frângă inima.

— Ricardo! A spus Abdullah, întinzând mâna. Dă-mi-o, te rog!

Fără cuvinte, unchiul i-a întins lui Abdullah cea de-a doua scrisoare, iar el a citit-o o dată, apoi încă o dată.

— Nu înțeleg, a spus. Maspero ți-a revocat autorizația? Dar de ce? Furia era săpată adânc pe chipul unchiului meu.

— Bănuiesc că *sir* Evelyn a avut ceva de-a face cu asta, nenorocitul!

— *Trebuie* să mergi la petrecere. Și să îndrepti lucrurile. Știi ce este în joc!

— Zazi ura societatea din Cairo! A protestat Ricardo.

— Într-adevăr, a aprobat Abdullah.

— Dar venea cu mine.

Abdullah începuse deja să-și scuture capul.

— Dacă voi merge, voi înrăutăți situația. Știi asta.

— Dar...

— Știu cum era sora mea, iar ea ți-ar fi spus să mergi.

Ricardo a suspinat.

— Am putea acoperi...

— Nu ar fi îndeajuns ca să păcălească un arheolog bun.

Abdullah s-a aplecat spre el, cu sprâncenele coborâte.

— Gândește-te la ce și-ar fi dorit Zazi, Ricardo.

Unchiul meu l-a privit pe cumnatul lui în ochi, cu răzvrătire. Apoi însă, încetul cu încetul, a început să cedeze în fața hotărârii tăcute a lui Abdullah.

— Fie. Voi merge! A doua zi după *Navidad*.

Cumva, uitasem că se apropie cu pași rapizi Crăciunul. Familia noastră nu-l sărbătorea niciodată chiar în acea zi. În fiecare an, părinții mei erau în Egipt, așa că făceam schimb de daruri când se întorceau. Anul trecut fusese ultima oară când îl sărbătorisem alături de tatăl meu. Mi-aș fi dorit să fi știut. Fusesem închisă în mine și morocănoasă, iritată că primeam o sărbătoare consolatoare *iarna*, când *toată lumea* din Buenos Aires o celebra așa cum se cuvine, în timpul verii, în decembrie.

Tata mă rugase să jucăm o partidă de șah, dar îl refuzasem.

Mi-am adunat materialele și m-am ridicat, pregătită să mă întorc în sfârșit la muncă. Whit era încă prins în conversație cu turistele atrăgătoare, iar eu am avut grijă să nu-mi las privirea să se furișeze spre el.

— Inez! M-a strigat *tío* Ricardo când am trecut pe lângă el,

M-am oprit, confuză. Unchiul și-a păstrat privirea ațintită la cana lui și degetele încleștate pe mâner.

— Mâine, de cum se luminează, rupem sigiliul.

Am reușit cumva să-mi mențin o mină neutră, de parcă faptul că mă făcuse părtașă la asta nu mi-ar fi trimis un fior pe șira spinării.

Unchiul m-a măsurat întrebător și m-am fâstâcit sub privirea lui atentă. Între sprâncene i-a apărut o cută adâncă. Mi-a trecut prin minte că îl nedumerea faptul că nu aveam nicio reacție, având în vedere de cât timp și cât de mult încercasem să-l conving să mă alătur echipei de excavări.

M-am forțat să zâmbesc, dornică să ascund adevărul.

Urma să fiu de mult plecată când vor deschide ei mormântul.

* * *

Câteva ore mai târziu, Whit m-a găsit aplecată asupra picturii mele, străduindu-mă să immortalizez detaliile unei cutii de bijuterii incrustate cu perle și turcoaze. A rămas în spatele meu, privindu-mă cum lucrez.

— Ai făcut-o prea mare, mi-a zis.

M-am întors și mi-am ridicat privirea sumbră spre el.

— Ba nu!

— De ce te încrunți?

— Nu mă încrunt, i-am răspuns, urându-mă pentru faptul că-mi tremurase ușor vocea. De ce nu ești cu prietenii tăi?

— Vai, pentru că au plecat! Dar mi-au lăsat o scrisoare pentru tine. Un domn mi-a adus-o și mi s-a părut că îl irit destul de tare pentru că nu am vrut să-i dezvălui unde te-ai dus.

— Nu cunosc niciun domn aici, am spus.

— Mi-a spus să-ți transmit că încă vrea să luați cina, de îndată ce te vei întoarce în Cairo, mi-a zis Whit cu severitate.

Am încercat să-mi amintesc și, dintr-odată, am făcut ochii mari.

— Trebuie să fi fost domnul Burton; stă la Shepherd's.

— Aha! Cum l-ai cunoscut?

L-am privit cu atenție pe Whit.

— M-a escortat la cină.

— La cină, a repetat. Cât de amabil!

— Te deranjează asta?

A ridicat din umeri.

— Nu, Olivera. De ce m-ar deranja?

Poate că rostise cuvintele pe un ton nonșalant, dar am observat cum strânsese ușor din buze. Am rămas cu gura căscată.

— Ești gelos.

A râs.

— Pe naiba!

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă de comportamentul tău, i-am spus. Sau ai crezut că nu voi observa că nu-ți poți lua ochii de la mine?

— Unchiul tău m-a rugat să stau cu ochii pe tine! A răbufnit Whit. Dacă mă uit, e doar pentru a mă asigura că nu dai de necaz.

— Știu cum să am grijă de mine! I-am răspuns, ușor jignită.

— Ha! A murmurat în barbă.

Pentru câteva minute, ne-am uitat lung unul la altul. Whit emana frustrare. Am ridicat o sprânceană, provocându-l să-mi explice, dar el a tăcut cu încăpățănare pentru o bucată intolerabil de lungă de timp. Apoi, cu o voce mult mai calmă, m-a întrebat;

— Vrei sau nu scrisoarea?

Am întins mâna.

Existau doar două persoane care știau unde să mă găsească în Egipt și puteam să bănuiesc ce părere aveau pentru că plecasem fără să-mi iau rămas-bun. Lăsasem un bilet, dar îmi imaginam ce a crezut mătușa mea despre asta. Vina mă îmboldea și, chiar dacă nu mă simțeam vinovată că-mi păcălisem mătușa, regretam faptul că o lăsasem în urmă pe Elvira. Dacă i-aș fi dezvăluit însă planurile mele, verișoara mea ar fi vrut să vină cu mine. Iar dacă ar fi venit, mătușa mea ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință ca să o aducă înapoi. Nu puteam să risc.

— Dă-mi-o odată!

Whit și-a îndesat mâna în buzunar și a scos cele două plicuri pe care le vârâse înăuntru. Le-a aruncat o privire în treacăt, apoi mi l-a întins pe al meu, pe celălalt îndesându-l înapoi în buzunar, ușor încruntat. M-a întâmpinat scrisul de mână citeț și frumos al mătușii mele. Nu-i citisem prima scrisoare și adevărul era că nici nu mai știam unde o pusesem. Nu o mai văzusem de săptămâni bune, de când plecasem din Cairo. Scuturată de un fior, am pus plicul între filele carnetului de schițe.

Whit a ridicat din sprâncene.

— De la cine este?
— De unde a știut domnul Burton unde să mă găsească?
— Probabil că personalul de la Shepherd's a dedus că îl însoțești pe Ricardo. De la cine e scrisoarea?

— O voi citi mai târziu.
— Nu asta te-am întrebat.
— Nu-i treaba ta, Whit!
— Dacă este vorba despre ceva important? A insistat.
— Crede-mă, nu este, am răspuns, mijind ochii la el. Parcă nu discutam despre lucruri personale.

Și-a dat ochii peste cap și a luat loc lângă mine, strângându-și picioarele lungi, ca să nu dărâme ceva.

— Nu discutăm, cu excepția cazurilor când este vorba despre ceva care te necăjește.

— Nu sunt necăjită.
— Știu când ești supărată și când nu, Olivera! Fața ta este ca o carte deschisă.

— Atunci nu te mai uita la fata mea! Am subliniat.
Whit și-a deschis gura și a închis-o la loc.
— Ce aveai de gând să zici?
— Nimic util, a mormăit.
— Îți spun de la cine este scrisoarea dacă îmi zici și tu de la cine e a ta, i-am zis. Băgăciosule!

Ochii i-au coborât spre buzunar.

— E de la tatăl meu.

— Ah!

Arareori vorbea despre familia lui. O mică parte din mine și-ar fi dorit să nu fi insistat, dar mă iritase cu întrebările lui. Whit nu a mai adăugat nimic altceva, așa că mi-am dres vocea și i-am spus:

— E de la mătușa mea. Sigur e furioasă.

Whit a strâns din buze.

— Probabil vrea să te întorci acasă.

— Sunt convinsă că și familia ta vrea același lucru de la tine.

Whit și-a încordat mâinile. Tensiunea plutea în jurul lui ca aburul deasupra apei fierbinți. Am rămas tăcuți, iar când am înțeles că nu

avea de gând să mai adauge ceva, m-am întors la lucru.

— Măine îi deschidem mormântul! A grăit Whit dintr-odată. Ți-a spus unchiul tău?

Am strâns din buze și am dat din cap.

— De ce nu ești mai entuziasmată?

Aș fi fost. Timpul petrecut în Egipt îmi domolise ranchiuna, iar țara mă sedusese cu întinderile ei nesfârșite de deșert, înțesate cu temple și un milion de secrete ascunse sub nisipul auriu. Oamenii de aici erau calzi, buni și foarte ospitalieri. Devenisem parte din echipă și senzația pe care o trăiam știind că lucrăm cu toții cu un scop comun mă umplea de o încântare la care nu mă așteptasem. Voiam să le fiu alături când aveau să deschidă mormântul Cleopatrei.

Lucru imposibil, pentru că urma să plec. Am tușit, încercând să găsesc un ton nonșalant. Mi-a trecut brusc prin minte că aceasta ar fi putut să fie ultima oară când mă aflu singură cu domnul Whitford Hayes. L-am privit în ochi, știind că nu aveam să-i răspund la întrebare pentru că nu voiam să rostesc o nouă minciună. Mă săturasem de secrete, de furișat și de greutatea care-mi apăsa umerii.

Voiam să spun adevărul, pe cât de mult puteam, și voiam să încep de acum.

Așa avea să se sfârșească mai repede.

Să se sfârșească înainte să înceapă.

— Whit, îți voi mărturisi ceva, și aș vrea să nu scoți o vorbă. Nu vreau să știu ce crezi și nici ce ai fi zis tu. Vreau doar să-ți spun ceva adevărat. În ordine?

Și-a îngustat privirea.

— N-o să-mi placă, nu-i așa?

— Probabil că nu, am recunoscut.

— Atunci nu-mi spune.

— Am să regret dacă nu o fac.

Whit și-a mușcat buza inferioară și umerii i s-au încordat, de parcă s-ar fi pregătit pentru o lovitură mortală.

Am tras adânc aer în piept și m-am străduit să-l privesc în ochi. Erau intimidanți și reci. M-a străbătut un fior.

— Sunt atrasă de tine, Whit. Mai mult decât m-aș fi așteptat

vreodată.

Mai mult decât față de un prieten – dar mi-am înghițit cuvintele. Aveam mândria mea, care încă mă guverna fără milă.

— Nu există un mâine pentru noi; nu avem nici măcar ziua de azi. Dar am vrut să știi ce simt. Chiar dacă tu nu simți același lucru.

M-a privit fără să rostească un cuvânt. A rămas tăcut când m-am ridicat, tăcut cât mi-am adunat lucrurile. Abia când am dat să plec, cu genunchii tremurând, a vorbit în cele din urmă;

— Inez, mi-a șoptit, cu glas răgușit, e valabil pentru amândoi.

M-am oprit, cu umerii încordați, dorindu-mi să mă arunc în brațele lui. Să mă las în voia a ceea ce amândoi ne doream. Dar nu era cu putință. Urma să se *căsătorească*! Am strâns din dinți și am ieșit din cameră, apoi am urcat scările, cu inima zbatându-mi-se-n piept, până când am ajuns înapoi în dormitorul meu. În câteva ore urma să plec alături de mama mea, ducând cu mine sute de artefacte neprețuite în Cairo, unde aveau să fie protejate de ghearele lui *tío Ricardo*.

Ar fi trebuit să mă simt ușurată, dar nu puteam să nu mă gândesc că poate făcusem o greșală spunându-i lui Whit ce simțeam.

* * *

Să mă ia dracu'!

Lumina răspândită de torță arunca umbre tremurătoare pe zid în timp ce Inez părăsea încăperea, lăsând în urmă un parfum dulce care mă aducea treptat în pragul nebuniei. Își ținea umerii drepti, purtând pe ei greutatea întregii lumi. Ar fi fost mai ușor dacă nu ar fi vorbit, iar eu eram un *nebun* pentru că rostisem acele cuvinte. Nu erau de preferat unei minciuni. Cu mâini șovăitoare, am scos misiva tatei și am citit-o, rînd cu rînd, cu inima-n gât.

Whitford,

Am obosit să-ți scriu același lucru, iar și iar. Mama ta a ajuns la capătul răbdărilor. Nu știu cât mai poate să îndure. Aceasta este ultima mea scrisoare înainte să vin eu însumi.

Nu te va bucura vizita mea, te asigur.

Vino acasă.

- A

Înăuntrul meu s-a căscat un gol adânc, care amenința să mă înghită cu totul. Nu găsisem pergamentul, în ciuda faptului că îl căutasem săptămâni întregi. Fusesse o dorință disperată și iluzorie. Nimic nu mă mai putea ține aici. M-am ridicat, stăpânit de o hotărâre calmă, și am pășit spre torța pâlpâitoare.

Am dat foc scrisorii.

CAPÍTULO VEINTISIETE

Reflexia lunii se vălurea pe apă, în timp ce cântecul Nilului plutea în jurul meu. Broaștele orăcăiau, păsările își înălțau trilurile și, din când în când, câte un pleoscăit ivit de nicăieri răsuna în nemișcarea nopții. M-am așezat pe mal, cu brațele încrucișate strâns peste pieptul scuturat de teamă, cu geanta mea cea mare la picioare. Frigul îmi pătrundea pe sub hainele de în și pe șira spinării mi-a alunecat un fior rece.

Mama s-a materializat din întuneric, silueta ei subțire prinzând contur sus, pe creasta dunelor. Mi-a făcut cu mâna și i-am răspuns. Brațul mi-a fugit stângaci într-o parte când am dat cu ochii de silueta înaltă care o însoțea. Era un bărbat, îmbrăcat în costum de zi, cu părul negru, răvășit de vânt. Avea ochi albaștri, blânzi, și un zâmbet timid.

— Inez, acesta este prietenul despre care îți spuneam. Bărbatul mi-a întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Mama ta mi-a povestit totul despre tine.

Mi-am retras mâna. Între ei plutea o familiaritate degajată, iar felul relaxat de a fi al bărbatului mi-a risipit tensiunea strânsă între omoplați. Însă mintea îmi ardea de întrebări. Când se cunoscuseră? în ce fel era omul acesta implicat în situația noastră? De ce avea *mamá* încredere în el? Știa despre Cleopatra, unchiul meu și *papá*?

Mamá a arătat spre geantă înainte să-mi pot articula întrebările. Mi-am ținut gura închisă, știind că voi avea destul timp pentru ele pe durata călătoriei spre Cairo. Deocamdată, trebuia să ne mișcăm rapid.

— Ai mai adăugat și alte artefacte? m-a întrebat *mamá*.

Am dat din cap, strecurându-mi rapid privirea spre prietenul ei. Nu părea surprins de întrebare.

— Am reușit să iau încă șase.

M-am aplecat și am căutat printre lucrurile pe care le împachetasem cu atenție, scoțând la iveală bijuteriile, înfășurate bine într-una dintre bluzele mele. I-am dat pachetul mamei.

— Barca mea este chiar acolo, a spus bărbatul, arătând- o cu bărbia.

I-am urmărit privirea și am dat de o ambarcațiune îngustă, ascunsă în păpurișul înalt. Mi-am luat geanta și am pornit în urma lor, cu inima palpitând în piept.

Asta era.

În dimineața de Crăciun, *tío* Ricardo și Whit, precum și restul echipajului, urmau să nu mă mai găsească pe insulă. Avea să fie de parcă m-ar fi înghițit pământul, de parcă aș fi dispărut într-o altă lume, ca în povești. Mă gândisem să-i las un bilet lui Whit, dar până la urmă hotărâsem să nu o fac. Îi spuseseam deja tot ce voisem să-i mărturisesc. Nu părea să aibă niciun rost să las și un mesaj.

Capitolul acesta din viața mea avea să se încheie curând.

Prietenul mamei a ajuns primul la barcă, i-a luat lucrurile și le-a așezat cu grijă în ambarcațiune. *Mamá* și-a pipăit haina, încruntată. S-a întors apoi, cu bărbia plecată, căutând pe jos.

— Ai pierdut ceva? am întrebat-o.

— Da. Geanta mea mică, din mătase. Am în ea medicamentele pentru durerile de cap. Nu călătoresc nicăieri fără ea.

Am îngenunchat cu toții și am început să căutăm pe plaja pietroasă. Cum nu reușeam să dau de ea, m-am gândit să-mi urmez în sens invers pașii. Am aruncat o privire agitată în direcția taberei. Mă așteptam să-l aud în orice clipă pe unchiul meu țipând la noi, să-l văd pe Whit alergând spre mine, cu dezamăgirea întipărită pe chip.

— Poate că am scăpat-o mai sus, pe dună? a șoptit *mamá*, de la câțiva pași din spatele meu.

— Merg să văd, i-am spus. Ne întâlnim la barcă.

Mamá a dat din cap și s-a întors, îndreptându-se tăcută spre prietenul ei. Am alergat în susul malului, m-am aplecat și am început să caut. Tufișuri dese de plante țepoase îmi stăteau în cale, dar mi-am croit cu prudență drumul. În cele din urmă, am văzut o geantă sclipind ca argintul în lumina lunii. Am pus mâna pe ea și am luat-o înapoi pe unde venisem și, deși am alunecat pe o piatră, am reușit să-mi păstrez echilibrul. Am ajuns la mal cu respirația tăiată și am căutat-o din priviri pe *mamá*, dar nu am văzut pe nimeni.

În jur plutea o tăcere stranie.

M-am îndreptat spre porțiunea de plajă unde îi lăsasem pe *mamá* și

pe prietenul ei, dar nu am zărit pe nimeni. La început nu am priceput ce se întâindea dinaintea ochilor mei. Malul era pustiu, doar urmele pașilor lor aminteau că trecuseră pe acolo. Am simțit cum mă împresoară panica. Îi descoperise oare unchiul meu? Sau domnul Fincastle? Cu siguranță însă, aș fi auzit gălăgie. Am străbătut malul, tot mai îngrozită. Respirația îmi ieșea șuierat pe gură. Treptat, am început să înțeleg.

Barca nu mai era. Plecase.

Mi-am întors privirea spre Nil, cu un nod în gât. Silueta încețoșată a ambarcațiunii se zărea în depărtare, atât de departe, încât trebuia să mijesc ochii ca să-i întrezăresc forma. Aluneca tăcut pe apă.

Ducând-o cu ea pe *mamá*, numai Nilul știa unde.

* * *

Era *Noche Buena*.

Ajunul Crăciunului. Și mama mă lăsase în urmă.

Nu știu câtă vreme am stat în fața Nilului, sperând că era vorba despre o greșeală, că pierduseră cumva controlul asupra ambarcațiunii. Eram în stare să cred și că un crocodil îi purtase pe spinare.

Să cred orice, numai adevărul nu.

Durerea pe care o simțeam între sprâncene a crescut, presiunea răspândindu-se în valuri cumplite. Ochii îmi ardeau. Am îngenuncheat în nisip și pietrele ascuțite mi s-au înfipt în carne, însă abia dacă am acordat importanță durerii. Ultimele două săptămâni mi-au trecut pe dinaintea ochilor, cu fiecare secundă înfiorătoare. Nu înțelegeam nimic. De ce mă lăsase aici? Nu voia să o ajut cu artefactele? A îmi era atât de frig, eram atât de speriată și de împovărată de vinovăție! Senzația că mă purtasem ca o proastă nu-mi dădea pace. M-am întins după poșeta de mătase a mamei și am scotocit prin ea, sperând să găsesc...

Am dat cu degetele de un bilețel mic și împăturit. Era prea întuneric ca să-l pot citi, așa că m-am ridicat cu greu și am luat-o înapoi spre tabără. Rușinea mi se încolăcea lăuntric ca o durere fizică, de parcă aș fi băut otravă. Când am ajuns în tabără, am avut grijă să pășesc cât mai încet cu putință, amintindu-mi că Whit dormea iepurește.

Am scos un chibrit și am aprins o lumânare după ce am intrat în camera mea, din care-mi strânsesem lucrurile. Covorul și lada erau singurele obiecte pe care alesesem să le las în urmă. Cu degete tremurânde, am despăturit biletul.

Dragă Inez,

Acesta este un bilet de rămas-bun. Știu că ar fi fost mai bine să te las să crezi că am murit, dar, după ce ai ajuns în Philae, a trebuit să te implic în planurile mele. Te îndemn să pleci din Egipt. Uită ce ai văzut și ce ai auzit și vezi-ți de viață! Ai tot viitorul în față. Căsătorește-te cu fiul consulului, întemeiază-ți propria familie și ia-o de la capăt.

Nu mă căuta. Nu-ți va plăcea ce vei găsi, Inez.

Mamita

Un țipăt puternic mi-a sfâșiat pieptul. Mi-am acoperit gura cu mâna, încercând să-mi înăbuș hohotele. Confuzia și durerea se luptau înăuntrul meu. Nu înțelegeam de ce mă părăsise, de ce mă făcuse să cred că vom pleca împreună.

— Olivera?

Am împietrit, cu lacrimile încă alunecându-mi pe obraji. Whit se afla de cealaltă parte a draperiei înfoiate de vânt, cu picioarele la vedere. Mi-am mușcat buza de jos, încercând să mă potolesc.

— Olivera, te aud! mi-a spus cu glas tăcut. Ești bine?

M-am străduit să nu-mi tremure glasul, dar am dat greș:

— Pleacă, Whit!

A tras draperia într-o parte și a pășit înăuntru, clipind din cauza luminii răspândite de lumânare. Privirea i-a alunecat spre covorul pe care stăteam ghemuită. Whit a îngenuncheat lângă mine și m-a tras spre el. I-am simțit piciorul lung lipit de al meu.

— Inez, a șoptit. Plec dacă vrei, dar trebuie să știu dacă ești bine. Ești rănită?

— Cred că am inima frântă, am șoptit.

M-a strâns în brațe, desenându-mi lent cercuri pe spate, cu degetul mare. Mângâierile au risipit, încetul cu încetul, apăsarea dureroasă din piept. Am început să respir mai ușor și lacrimile s-au mai domolit. Whit nu fusese niciodată atât de delicat cu mine. Atât de răbdător.

Aștepta, fără să insiste. Era o parte din el pe care nu o mai văzusem, dar despre care știam că există. Respirația nu-i mai mirosea a whisky, privirea îi era limpede. Nu-l mai zărisem bând de săptămâni întregi, de când își pierduse plosca în râu.

Confesiunea lui Whit plutea între noi.

E valabil pentru amândoi.

Un val de energie, ca acela al vechii magii, mi-a străbătut trupul. M-am lăsat în voia clipei, deoarece știam că, din momentul în care voi deschide gura, totul se va schimba. Adevărul avea acest obicei de a schimba lucrurile. Fără grabă, mi-am dus pe furiș mâna la pieptul lui și i-am simțit inima bătând sub palma mea.

Aveam să-mi îngădui încă o bătaie de inimă înainte să mă smulg din brațele lui, dar el mi-a ridicat bărbia cu degetul arătător și privirile ni s-au întâlnit în lumina blândă. Ochii albaștri i-au coborât spre buzele mele și m-am înfiorat. Voia să mă sărute, iar eu nu aveam de gând să fac nimic ca să-l opresc, deși ar fi trebuit. Avea să mă urască mai târziu, dar cel puțin îmi rămânea amintirea unui moment perfect. A închis ochii și a răsuflat, iar când i-a deschis din nou m-a împins domol, punând distantă între noi.

— Îmi spui ce te-a supărat?

— Vreau, i-am zis. Dar mi-e teamă.

— Nu trebuie să-ți fie teamă de mine, mi-a zis. Niciodată.

Whit aștepta, cu o expresie sinceră și deschisă.

— Am făcut o greșală îngrozitoare, i-am spus. Nu știu cât de multe știi, cât de implicat ești în... toate, dar m-am saturat să păstrez secrete. Să mint.

Mi-am umezit buzele uscate, concentrându-mi privirea asupra mâinilor din poală.

— Cu două săptămâni în urmă, în noaptea aceea în care ai auzit că era cineva în camera mea, am aflat că mama trăiește.

Whit s-a încordat.

— Mi-a spus că *tío* Ricardo este implicat în comerțul ilegal cu artefacte egiptene. Că ia parte la tranzacțiile de la Poarta Negustorilor.

— Asta este o minciună! a șoptit Whit cu aprindere.

— De unde știi?

Pentru că a ezitat, am continuat.

— Am crezut-o, am zis, ridicând neajutorată din umeri. E *mama* mea. De ce mi-ar fi spus așa ceva dacă nu era adevărat?

Whit și-a ferit privirea, cu maxilarul strâns.

— Ce altceva ți-a mai spus?

— Mi-a cerut ajutorul. Mama, pe care o crezusem moartă, m-a rugat să o ajut.

Mi-am umezit iar buzele.

— Așa că am ajutat-o.

Cuvintele lui Whit erau șoapte încărcate de teamă și prevestiri rele.

— Ce ai făcut, Inez?

Mi-am închis cu înverșunare ochii, fiindu-mi teamă să-i întâlnesc privirea.

— În ultimele două săptămâni, am micșorat multe dintre artefactele din mormântul Cleopatrei și i le-am dat ei. Planul era să le ducem în Cairo și să le lăsăm în grija Muzeului Egiptului. Aveam de gând să implicăm Serviciul de Antichități, iar eu speram că reprezentanții instituției aveau să vină și să pună punct urzelilor unchiului meu.

Whit și-a strâns mâinile-n pumni.

— Mi-am împachetat lucrurile, am șoptit, și m-am întâlnit cu *mamá* pe malul Nilului, mai devreme, în seara asta. Apoi ea m-a abandonat aici, după ce a luat toate artefactele. Mi-a lăsat o scrisoare - i-am întins-o -, iar acum... tu-mi spui că m-a mințit.

— Chiar asta a făcut, mi-a spus printre dinți.

Whit a citit scrisoarea, cu cealaltă mână încă strânsă-n pumn și lipită de coapsă. După ce a terminat, a împăturit biletul și mi l-a întins.

— Asta e tot?

Avea glasul încordat, de parcă ar fi încercat să-și controleze furia.

Mi-am scuturat capul.

— Mi-a spus că *tío* Ricardo l-a ucis pe tata.

— *Poftim ?*

Am tresărit.

— L-am auzit pe unchiul vorbind despre tata în prima noapte în care m-am strecurat pe *dahabeeyah*. Am înțeles că s-au certat.

— S-au certat, dar Ricardo nu l-a ucis pe tatăl tău!

— Atunci *cine?* am exclamat. Mi-a devenit foarte clar că unchiul meu m-a mințit de la început. Inventase o poveste trasă de păr despre cum părinții mei s-au pierdut în deșert. Nu am știut ce să cred, pe cine să cred, încă nu știu dacă pot avea încredere în *tine!* În Cairo am descoperit o scrisoare pe care *mamá* i-o scrisese lui *monsieur* Maspero, prin care îi cerea ajutorul pentru că ea credea că fratele ei a devenit un infractor.

Whit s-a așezat dinaintea mea, cu picioarele încrucișate.

— Unchiul tău nu este implicat în comerțul ilegal, Inez! Există o organizație numită Compania, a continuat, inspirând adânc, ai cărei membri sunt numiți Curatori. Ei sunt cei care conduc Poarta Negustorilor, iar mama ta le procură bunuri pentru licitații.

M-am străduit să-i înțeleg cuvintele, punând cap la cap piesele de puzzle și încercând să descifrez ce-mi dezvăluiau.

— *Mamá* este unul dintre Curatori, am repetat.

Whit a dat din cap.

— Ricardo a bănuțit adevărul, dar el credea că și tatăl tău este implicat.

Mi-a întâlnit privirea cu precauție.

— Vrei să spui că nu este?

— Potrivit mamei, nu! am șoptit. Ea mi-a spus că este *mort*.

La auzul veștii, Whit a pălit și și-a trecut mâna prin păr.

— Trebuie să știi ceva, Inez. Mama ta... avea o aventură. Am descoperit întâmplător, iar ea m-a pus să jur că nu voi spune nimic. Mi-a dat cuvântul că fusese doar o greșeală, că avea să-i pună capăt. Apoi am început să observ că era plecată pentru perioade lungi. Abia dacă-i scria tatălui tău, așa că m-am gândit că nu pusese punct aventurii.

Urechile îmi vuiau. Nu-mi venea să cred ce-mi spunea Whit! Era greșit - ca o noapte lă ră lună sau un râu sec. Mi-am scuturat capul, în vreme ce vuietul din minte tot creștea.

Când am vorbit din nou, vocea mi-a sunat răgușit:

— Mi s-a părut atât de bucuroasă să mă vadă.

— Poate că reacția ei a fost reală, a spus Whit, apoi, după o ezitare:

Cât a reușit să ia?

Am răs cu amărăciune.

— Înjur de trei sute de artefacte: bijuterii, ambarcațiuni funerare și statuete din calcar.

Pe chipul lui Whit a apărut o expresie stranie, de parcă i-ar fi trecut prin minte un gând devastator.

— Dar pergamente? A luat vreun sul?

Am ridicat din sprâncene.

— Și *mamá* a întrebat de un anumit papirus. Știam eu că e ceva ce cauți! Despre ce este vorba?

— Ar fi trebuit să conțină un desen care înfățișează un șarpe care-și înghite coada. Șarpele Ouroboros. Ți sună familiar?

Mi-am scuturat capul.

— Ar mai fi trebuit să conțină și ceva scris în grecește, precum și alte desene și diagrame, a insistat Whit. Ar fi trebuit să arate ca niște instrucțiuni.

— Nu, i-am răspuns. Nu am găsit nimic de felul acesta. Despre ce e vorba?

— Alchimie, mi-a zis.

— Alchimie? am repetat.

— Acum nu mai contează. Ceea ce contează este Lourdes.

Corect. Mama mea - hoața.

— Rămâne ceva ce nu pot să înțeleg. Ce e cu scrisoarea către Maspero?

— Cea pe care ai găsit-o în camera lor de hotel? Ar fi putut să o pună special acolo. Gândește-te: altfel de ce nu ar fi trimis-o?

Plicul mi-a apărut clar în minte. Greutatea lui, scrisoarea boțită dinăuntru. Nu avea timbru. As fi vrut să mă revolt, să o apăr pe mama, dar nu-mi găseam cuvintele. Fiecare clipă petrecută alături de ea era întinată, distrusă de înșelăciunea ei. Iar eu, ca o copilă proastă, o ajutasem să fure opere de artă neprețuite, cu o semnificație istorică monumentală. Unchiul meu avea să fie devastat când va afla adevărul.

Mamá se gândise la toate.

— A vrut ca scrisoarea aceea să fie găsită, a vrut ca bănuielile să cadă asupra fratelui ei. Am fost atât de fraieră! M-a manipulat în tot

acest timp.

Whit și-a coborât ușor mâna pe brațul meu.

— A profitat de afecțiunea pe care i-o porți. E dezgustător! Și eu mi-aș fi crezut mama.

Rușinea m-a înghițit ca nisipurile mișcătoare. Nu meritam compasiune și nici bunătate. Ceea ce făcusem era o prostie de neiertat.

— Nu trebuie să fii bun cu mine.

— Iar tu nu ai dreptul să fii prea dură cu tine! Nu când vine vorba de așa ceva.

I-am auzit cuvintele, dar nu le-am putut accepta. Făcusem o greșală colosală și îmi doream din tot sufletul să o îndrept.

— Ce fac acum?

— Culcă-te, mi-a spus cu glas blând. În zori, vom vorbi cu Ricardo. Mi-a stat inima-n loc.

— N-ai de ce să-mi fii alături.

— Știu. Dar îți voi fi.

Whit și-a ridicat mâna și am simțit imediat lipsa căldurii palmei lui pe piele.

— Încearcă să dormi, Inez.

S-a întors, gata să plece.

— Whit! I-am strigat.

A așteptat lângă intrare.

— Ce este?

— Ești un om extrem de decent, i-am spus. Chiar dacă te prefaci că nu-i așa.

— Atâta vreme cât nu vei spune nimănui, mi-a zis cu o urmă de zâmbet.

Apoi a ieșit din camera mea.

M-am aruncat cu spatele pe sacul de dormit, cu mintea vuind. Singura cale prin care puteam îndrepta lucrurile era să o opresc cumva pe *mamá*.

Dar nu aveam idee cum.

CAPÍTULO VEINTIOCHO

În dimineața de Crăciun am deschis ochii plină de groază.

M-am afundat sub pătură, în timp ce în odaie suferința plutea precum ceața din părțile industriale ale orașului Buenos Aires. În câteva minute urma să dau piept cu unchiul meu și să-i spun că îi trădasem pe toți, chiar sub nasul lor. După ce m-am spălat pe față și m-am îmbrăcat, am pășit afară, cu palmele transpirate. Whit mă aștepta rezemat de structura din piatră, cu o cană de cafea în mână.

Fără cuvinte, mi-a înmănat-o, iar eu am luat-o cu un zâmbet spăsit.

— E lângă foc, a murmurat. Cu Abdullah.

Am tresărit. Desigur. Nu puteam să port discuția doar cu unchiul meu - ceea ce făcusem îl afecta și pe Abdullah; mai mult chiar. Majoritatea membrilor echipei erau deja la muncă, iar unchiul și Abdullah examinau o agendă care se afla dinaintea lor. Discutau probabil despre deschiderea mormântului. Mi s-a făcut stomacul ghem.

Le stricasem cu desăvârșire momentul.

Am pășit alături de Whit spre ei, apoi ne-am așezat în fața lor, pe rogojinile goale, unul lângă altul. Whit era un prieten bun, unul dintre cei mai buni din câți avusesem vreodată.

Tío Ricardo nu și-a ridicat privirea de la agenda lui.

— N-ar trebui să cobori în camera tezaurului și să lucrezi la schițele tale?

Mi-am împreunat mâinile strâns în poală.

— Trebuie să vă spun ceva, amândurora.

Și-au ridicat la unison frunțile și m-au privit cu atenție. Dormisem foarte puțin și extenuarea îmi plecase umerii. Aveam vocea răgușită.

— Ce este? m-a întrebat *tío* Ricardo nerăbdător.

Abdullah și-a lăsat cu băgare de seamă mâna pe brațul unchiului meu, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția la maniere. Se pricepea foarte bine la asta, o abilitate utilă pentru un partener de afaceri, și cu atât mai mult pentru un membru al familiei.

De lângă mine, Whit mi-a aruncat o privire. Tăcerea se prelungea. Trăgeam de timp, pentru că vorbele îmi rămăseseră în gât. I-am surprins cu colțul ochiului mișcarea ușoară. Palma lui caldă a găsit-o pe a mea, mia strâns scurt mâna, apoi mi-a dat drumul.

Am tras adânc aer în piept și am început să vorbesc, cu multe pauze. Mă străduiam să nu plâng, să păstrez un ton neutru. Niciunul dintre cei doi bărbați nu m-a întrerupt, dar expresiile de pe chipurile lor au devenit din ce în ce mai îngrozite. *Tío* Ricardo părea să se fi preschimbat în stană de piatră. Abia dacă mai respira. Whit mi-a rămas alături, sprijinindu-mă în tăcere. După ce am terminat de vorbit, s-a instalat o tăcere grea și opresivă.

— Chiar dacă este ultimul lucru pe care îl voi face, am încheiat, cu voce răgușită, o voi opri.

Unchiul meu s-a ridicat, legănându-se, și s-a îndepărtat împleticit. I-am auzit urletul, care nu era doar de furie. Părea plin de angoasă. Pornirea de a merge la el m-a copleșit. Nu avea să-mi accepte vorbele de alinare, dar trebuia să încerc.

M-am pregătit să mă ridic, dar Whit și-a întins brațul și m-a oprit.

— Lasă-l un minut.

— Dar...

Unchiul izbea cu gheata în nisip. Dacă ar fi fost un ibric, ar fi scos aburi. Nu era o flacăra, ci un incendiu care pustia totul în jur.

— Poate mai mult de un minut, a adăugat Abdullah, cu chipul întors spre unchiul meu. Lasă-l să-și consume furia. Oricum nu-l tine mult. Se va întoarce când va fi pregătit.

Tío Ricardo a revenit peste zece minute, aprins la față și cu părul cenușiu răvășit. Îl văzusem smulgându-și-l și m-am temut că ar putea să-și facă rău. A luat din nou loc, respirând greoi, apoi m-a privit în ochi.

— Și-a pus în gând să mă distrugă, a zis pe un ton abia controlat. Am dat din cap.

— M-a făcut hoț. Un *criminal*!

Am dat din nou din cap.

— Și tu ai crezut-o!

— Ricardo, a intervenit Abdullah prompt. Trebuie să ne

concentrăm asupra artefactelor pierdute.

— S-au dus deja, a spus sumbru *tío* Ricardo. Nu le mai putem recupera. Lourdes e deja în drum spre Cairo, iar odată ajunsă acolo le va da pe mâna amantului ei. El se va asigura că dispar înainte să-și facă apariția la Poarta Negustorilor.

— După ce vor ajunge pe mâna colecționarilor, a spus Abdullah încetișor, în muzee sau în posesia istoricilor, cineva le va descoperi originea. E doar o chestiune de timp până când lumea va afla pe cine am descoperit.

— Dar *mamá* are nevoie de zile bune ca să ajungă în oraș, am zis. Avem timp să o prindem din urmă, avem timp să implicăm autoritățile. Avem nume, avem un loc. Ar trebui să ne facem bagajele și să plecăm chiar în această clipă!

— Astăzi deschidem mormântul, a zis Abdullah. Nu o putem lăsa pe Cleopatra nepăzită și am ajuns prea departe ca să ne mai putem acoperi urmele. Prea mulți oameni vin și pleacă de pe Philae.

Unchiul meu cântărea în mod clar situația și era evident că se simțea sfâșiat. Îmi dădeam seama că ar fi vrut să fugă după *mamá* și să ia înapoi tot ce furase, dar vorbele lui Abdullah aveau sens. Am încercat să-i surprind privirea, însă nu mai voia să se uite la mine. Terenul pe care îl câștigasem fusese pierdut. Nu meritam încrederea pe care mi-o arătase și trădarea mea îl îndepărtase, crease o ruptură între noi.

Era ca și cum între mine și unchiul meu s-ar fi întins un deșert.

— Sunt de acord cu tine, a spus *tío* Ricardo în cele din urmă.

— Deschidem mormântul și înregistrăm tot ce putem, a spus Abdullah.

— Apoi voi merge cu Whit să aflăm tot ce putem despre artefactele pierdute.

— Vom pierde prea mult timp! am intervenit. Să mergem și...

— Suntem în această încurcătură din cauza nesăbuinței tale! a răbufnit unchiul. Și nu există niciun *noi*! După ce deschidem mormântul, tu vei rămâne aici ca să termini desenele.

M-am aprins.

— Poate că dacă ai fi fost onest de la început...

Tío Ricardo mă privea cu un mușchi zvâcnindu-i în maxilar.

Whit m-a tras de mâneca rochiei, cerându-mi fără cuvinte să nu mai vorbesc. *Mamá* fugise cu artefactele din cauza mea. Nu puteam să stau cu mâinile în sân! Nu puteam să desenez!

— *Tío Ricardo, por favor...*

— Destul! mi-a retezat-o unchiul meu, sărind în picioare. Nu mai am timp să-ți ascult prostiile!

Whit i-a aruncat o privire urâtă unchiului meu.

— Este *mama* ei!

Tío Ricardo a scos un sunet plin de dezgust și a plecat val- vârtej. Nu a ajuns prea departe însă, pentru că a fost acostat de domnul Fincastle și de Isadora. Stătuseră prin preajmă și ne urmăriseră interacțiunea cu mare interes. Unchiul a arătat spre mine, apoi s-a îndepărtat. Isadora a luat-o spre micul nostru grup, în vreme ce tatăl ei îl urma pe unchiul meu, oriunde s-ar fi dus. Fata purta o rochie frumoasă de culoare albastră, strânsă bine în talie cu o fundă lată. Părul auriu i se revărsa pe umeri.

— Bună dimineața! ne-a întâmpinat cu un zâmbet. Sper că toată lumea a avut o noapte odihnitoare.

Nu i-a răspuns nimeni.

— După prânz vom deschide mormântul, a spus Abdullah. Să fiți cu toții pregătiți pentru atunci.

S-a ridicat apoi, cu supărarea citindu-i-se în colțurile lăsate ale buzelor.

— Astăzi este sărbătoare, nu-i așa? *Feliz Navidad!*

S-a îndepărtat și am simțit că mi se frânge inima în piept.

Năruisem totul. Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să mă aștept! Suferința tăcută a lui Abdullah mă rănea profund. Aș fi preferat să țipe la mine, așa cum făcuse unchiul meu. Dezamăgirea lui era mai dureroasă, dar oare nu era și vina lui? Faptul că mințise și păstrase secrete ne afectase pe *toții* Cerurilor, mi-aș fi dorit să... Whit m-a îmboldit cu genunchiul.

— Potolește-te!

Am tresărit.

— Poftim?

Whit s-a aplecat spre mine și a vorbit încet, astfel încât să nu ne audă Isadora.

— Știu ce faci. Nu poți schimba ceea ce s-a întâmplat, nici ceea ce ai făcut. Încearcă să nu te lași mâncată pe dinăuntru de vinovăție. Mama ta te-a trădat. Dacă există o persoană care nu merită iertare în această poveste, atunci ea este aceea.

Mi-au apărut lacrimi în ochi.

— Nu știu dacă pot.

— Încearcă, mi-a zis cu blândețe, apoi s-a ridicat și mi-a întins mâna. Hai, Olivera! Vreau să-ți arăt ceva.

— Mai vrei să înveți cum să tragi cu arma? a intervenit Isadora. Aproape că uitasem că era acolo.

— Aș putea să te învăț acum, dacă vrei. E darul meu pentru tine. Whit s-a încruntat.

— Te pot învăța eu cum să tragi cu arma.

Am sărit în picioare. Dintr-odată, ideea de a face pulbere ceva suna minunat.

— Să mergem!

— Olivera..., a început Whit.

Isadora a ridicat din sprâncene când a auzit cu câtă lejeritate mi se adresa.

— Dacă vrei să înveți, te pot învăța chiar acum! mi-a spus.

— Sunt pe mâini bune, i-am zis lui Whit. Ai văzut și tu cum trage Isadora, nu-i așa?

— Atunci caută-mă după ce termini. La Foișorul lui Traian. Și, pe toți sfinții, să nu te rănești!

Isadora m-a tras după ea, departe de ceilalți, spre apă, într-un loc înconjurat de copaci și pietre mari. Am urmat-o până pe țărm, cu încălțările pline de nisip fierbinte. Am zărit ceva cu coada ochiului și am scăpat un țipăt.

Isadora s-a întors, privind peste umărul meu.

— Un scorpion. Bine că nu te-a înțepat!

M-a trecut un fior privind cum arahnida își croiește drum pe dună. În cele din urmă s-a oprit, găsindu-și locul pe o piatră netedă. I-am întors spatele și m-am alăturat Isadorei, în dreptul apei.

— Cred că, deocamdată, cel mai bine ar fi să țintești spre râu. Apoi, după ce te vei obișnui cu senzația armei când tragi, îți voi pregăti niște ținte adevărate.

— *Gracias*, am murmurat, cu gândurile încă la dezamăgirea unchiului meu.

Expresia lui furioasă îmi era înfierată în minte. Nu aveam s-o uit cât voi trăi.

— Te simți bine? m-a întrebat Isadora. Ești palidă.

— M-am certat cu unchiul meu! i-am spus, pentru că voiam să evit alte minciuni. A fost vina mea. Bine, în mare parte a fost vina mea.

— Ți-ai cerut iertare?

Am râs fără strop de veselie.

— Nu mi-a fost de prea mare ajutor.

Isadora și-a mușcat buza de jos.

— Toată lumea face greșeli.

— Deși e adevărat, asta nu mă face să mă simt mai bine.

Am ezitat.

— Am avut încredere în persoana greșită.

— Tu ai încredere în oameni, a aprobat. Prea mare.

Am clipit surprinsă. Mânia mi-a aprins sângele.

— Nu mă cunoști deloc!

Isadora și-a scos pistolul, subțire și lucios în lumina soarelui. L-a ridicat și l-a îndreptat spre inima mea. I-a lucit ceva în privire, o emoție imposibil de definit. Lumea s-a întunecat și s-a îngustat până la țeava pistolului Isadorei.

— Știi că ești genul de persoană care părăsește siguranța taberei alături de cineva care-i este practic străin, chiar dacă știe că acea persoană este înarmată. Am făcut un pas în spate.

— Ce joc e acesta? Coboară arma!

Isadora și-a dat ochii peste cap.

— Acum ești speriată! Puțin cam prea târziu, Inez!

Fata s-a răsucit și a țintit scorpionul de pe bancul de nisip. A tras aer în piept și a apăsat pe trăgaci.

Împușcătura a nimicit arahnida, spulberând nisipul în jur.

Mi-a întins pistolul.

— E rândul tău.

CAPÍTULO VEINTINUEVE

M-am apropiat de Foișorul lui Traian, pe când soarele era sus pe bolta albastră. În Egiptul antic, zeul Ra domnea peste soare și cer, oferind căldură și viață, iar pe insula Philae, ruptă cum eram de lumea modernă, îmi era ușor să-mi închipui că el îmi călăuzește pașii în timp ce coboram în Patul Faraonului. Lecția cu Isadora mersese bine și, chiar dacă nu aveam să câștig vreun premiu pentru trasul la țintă, eram destul de mândră de mine.

Isadora și jocurile ei periculoase! După ce îndreptase pistolul spre mine, s-a purtat la fel ca de obicei. A fost atentă și cu capul pe umeri, veselă și îndemânată, arătându-și gropițele din obraji. S-a purtat de parcă nu m-ar fi amenințat cu o armă, însă poate că asta a vrut să demonstreze de la bun început.

Oare încerca să-mi spună să fiu mai atentă?

— Olivera?

Am revenit în prezent. S-au auzit pași în apropiere și pe scară s-a ivit o lumină pâlpâitoare, urmată de silueta masivă a lui Whit.

— Văd că încă ești într-o bucată! m-a tachinat, deși simțeam și o undă de ușurare în tonul lui.

— Isadora este o profesoară bună.

— Ce părere ai despre ea? m-a întrebat.

M-am gândit puțin la întrebarea lui.

— E agreabilă, am răspuns domol. Nu se potrivește întru totul în tiparul unui trandafir englezesc - cu maniere alese și scorțoasă, dar cred că acesta și este farmecul ei.

Nu am cunoscut pe nimeni ca ea. Dar tu?

— E greu de citit. Și mai greu de definit.

— Isadora e... ca tine.

Am crezut că se va arăta jignit, dar, spre surprinderea mea, a dat din cap.

— Exact.

— Deci de aceea nu îți place de Isadora. Și nu ai încredere în ea.

— Olivera, eu nu pot avea încredere în mine!

Whit a luat-o înainte prin tuneluri, până am ajuns într-o cameră nouă, descoperită recent, dacă era să mă iau după praful și fumul care se simțeau în aer din cauza dinamitei. Acoperișul se înălța deasupra noastră, întunecat și amenințător. De-a lungul pereților stâncoși am zărit grămezi de bolovani. Încăperea era îngustă și am tușit, încercând să-mi golesc plămânii de fum. Whit a rezemat lumânarea între două stânci, și-a aruncat haina peste un bolovan înalt, apoi s-a întors cu fața la mine.

Avea urme de pământ pe obraji, iar lumina lumânării îi cufunda trăsăturile în prăpăstii întunecate. Doar azurul ochilor strălucea în întuneric.

— Ce căutăm aici?

— Să zicem că este cadoul meu de Crăciun pentru tine, mi-a spus, cu o urmă de zâmbet.

Mi-a făcut semn să mă așez în dreptul unei funii făcute roată pe podea. Capătul acesteia se ridica și dispărea în întunecimea tavanului înalt.

— Cadoul meu de Crăciun, am repetat, câta vreme Whit îmi lega celălalt capăt al funiei în jurul taliei.

Respirația lui îmi mângâia obrazul. Mi-am ridicat bărbia și i-am privit chipul plecat, în vreme ce el se concentra asupra nodului.

Whit a scos sandaua fermecată a unchiului meu din buzunarul de la vestă și mi-a înmânat-o.

— Prinde breteaua! mi-a spus.

Am făcut asta și vârful sandalei s-a aprins imediat, luminând albastru. Apoi, fără explicații, Whit a început să se cațăre pe bolovani, din ce în ce mai sus, până când l-am pierdut din ochi în întunericul de păcură al încăperii.

— Whit? am strigat în sus.

— Sunt aici! mi-a răspuns, iar vocea i-a răsunat până jos. Ești gata?

— Dacă-i musai!

Mi-a ajuns la urechi râsul lui înfundat.

— Ține-te de frânghie cu mâna liberă, Olivera! Să nu țiți!

— Nu... Ah!

O smucitură bruscă m-a desprins de pe pământ și m-a tras în sus. Whit, care cobora, a trecut pe lângă mine și abia am avut timp să-i văd zâmbetul strălucitor înaintea să zbor spre tavan, propulsată de greutatea lui, în vreme ce el se apropia de pământ. Flacăra albastră lumina pereții aspri ai peșterii, dar, cu cât urcam mai mult, cu atât mai netezi deveneau aceștia. Whit mi-a încetinit ascensiunea.

— O vezi? mi-a strigat de jos.

Am mijit ochii și mi-am rotit privirea, folosindu-mă de picioare ca să mă răsucesc.

— Nu. Ce ar trebui să... *Miércoles!*

Aveam dinaintea ochilor o pictură străveche în tonuri de albastru, verde și roșu, o femeie plămădită din stele, care tocmai ce înghițise soarele și luna, astrele urmând să călătorească prin trupul ei spre a renaște în zorii zilei.

— Este zeița Noapte, am șoptit.

Îmi apăruseră broboane de sudoare pe față de la căldura focului și mi s-au umezit palmele, dar nu-mi păsa. Mă uitam la ceva atât de uluitor încât, pentru o clipă, am uitat de tristețe. Eram imponderabilă, parcă pluteam și doar funia îmi amintea că nu sunt singură.

Whit a tras de ea și m-am uitat în jos. Abia-l întrezăream. Am fluierat și el a început să mă coboare, încet și cu grijă. Când am atins pământul cu picioarele, mi-a dezlegat nodul din jurul taliei. Avea mâini sigure și îndemânatică, care mi-aș fi dorit să-mi exploreze trupul.

— A fost frumos! am spus și mi-am dres vocea, copleșită. *Gracias!* Mi-a zâmbit. Era unul dintre primele lui zâmbete autentice.

— *Feliz Navidad*, Inez!

Am tușit.

— Am și eu ceva pentru tine.

— Da?

Fără să-i întâlnesc privirea, m-am aplecat, mi-am luat geanta și am început să-i răscolesc conținutul. Mi-am scos carnetul cu schițe și l-am deschis la mijloc. Rupsesem o singură foaie din el și pe ea schițasem portretul lui Whitford Hayes. Nu era însă cel pe care i-l făcusem la Groppi, cu săptămâni în urmă. Desenul acesta îl înfățișă pe Whit așa cum mă gândeam întotdeauna la el. Privirea directă și emoțiile ascunse adânc.

Fără cuvinte, i-am întins desenul.

Whit și-a șters mâinile pe pantaloni și l-a luat cu grijă. Și-a ridicat privirea. Gura i s-a întredeschis ușor, însă la fel de repede s-a și închis, de parcă nu ar fi fost convins să-și dezvăluie gândurile.

— Mulțumesc, a murmurat răgușit. Dar nu ai semnat desenul.

— Ah! am șoptit. Credeam că da, ai un stilou? Un creion?

A dat din cap, cu atenția captată încă de portret.

— În buzunarul de la jachetă.

M-am îndreptat spre locul în care o lăsase și i-am căutat prin buzunare. Avea tot soiul de lucruri înăuntru: capete de creioane, o batistă, monede egiptene, un briceag. Whitford Hayes era pregătit pentru orice.

Am scotocit mai departe.

— De ce ai chibrituri?

— În caz că trebuie să arunc ceva în aer.

Chicotind, mi-am continuat căutarea. Am pipăit ceva mic și neted. Curioasă, am scos obiectul și am descoperit uluită că era nasturele pe care-l crezusem pierdut. Nu-l mai aveam din ziua în care debarcasem pe docuri.

Când îl cunoscusem pe Whit.

I l-am întins tăcută.

— De ce ai asta?

Și-a ridicat privirea și a împietrit imediat. Obrajii i s-au colorat în cel mai aprins roșu.

— L-am căutat, i-am zis, ca să umplu tăcerea, pentru că începea să fie clar că răspunsul lui nu avea să vină. De ce mi l-ai luat?

— Era slăbit! mi-a zis, ușor defensiv.

Am așteptat, simțind că era ceva mai mult.

Whit și-a trecut mâinile prin păr și m-a privit ușor vinovat.

— Nu știu, mi-a spus în cele din urmă. Mama ta vorbea mult despre tine, ce cărți citeai, ce farse le jucai mătușii și verișoarelor tale. Ce îți plăcea să mănânci, cât de mult îți plăcea cafeaua. În acea zi, pe doc, am crezut că voi întâlni o persoană pe care o cunoșteam deja, dar tot ai reușit cumva să mă surprinzi. Mi-a venit să râd când ai fugit de mine, cu zâmbetul acela obraznic pe chip. Un val de lumină caldă mi s-a răspândit în tot corpul.

— N-am putut să arunc nasturele..., a spus Whit cu un oftat, apoi a adăugat în șoaptă: Nici să ți-l dau înapoi.

M-am îmbujorat, știind cât de mult îl costa să fie atât de vulnerabil în fața mea. Să își dezvăluie sentimentele față de mine. Fără să mă gândesc, am dat să-mi pun nasturele în buzunar, dar Whit și-a întins mâna, cu palma deschisă.

Am râs, pentru că nu-mi venea să cred.

— Vrei să-l păstrezi?

A dat din cap, fără cuvinte.

I l-am întins. Apoi Whit și-a rulat cu grijă darul și l-a pus, alături de nasture, în buzunarul de la jachetă, cu mâna tremurându-i ușor.

— Crăciun fericit și ție, Whit!

Sentimentele mele pentru el se schimbaseră, deveniseră mai profunde, în ciuda eforturilor mele. Mă simțeam foarte rău să știu că nu îi spuseseam adevărul despre sentimentele mele pentru el când avusesem șansa. Îmi era atât de greu să nu-l sărut din nou. Dezamăgirea mă strivea, însă acum era prea târziu. Era logodit. Cineva îl aștepta acasă. Și chiar dacă sentimentele mele pentru el erau mai profunde, el nu simțea decât atracție pentru mine.

Atracția nu era nici pe departe iubire.

Mi-am dres vocea, cu ochii înlăcrimați și obrajii aprinși.

— Ar trebui să mergem.

Însă niciunul dintre noi nu s-a mișcat în tăcerea apăsătoare. Era de parcă am fi fost singurii oameni de pe Philae. Singurii de pe lume.

— Am fost logodit de la vârsta de zece ani, mi-a spus cu glas tăcut. Familia mea a aranjat logodna. Ne-am întâlnit doar de două ori.

— De ce îmi spui asta?

Și-a plecat capul, cu ochii la vârfurile ghetelor. Apoi a oftat și m-a privit în ochi.

— Ai dreptate. Nu contează, nu a contat niciodată.

Am răsuflat lung. Ar fi trebuit să mă simt ușurată? Poate.

— Vom fi prieteni pentru totdeauna. Olivera.

Cu hotărâre, s-a întins după mâna mea. I-am simțit palma aspră lipită de piele. Când și-a împreunat degetele cu ale mele, m-a trecut un fior. Ochii i-au devenit mai calzi în timp ce, încet - agonizant de încet - mi-a ridicat mâna spre buzele lui.

Mi-a sărutat prelung și delicat încheietura.

I-am simțit sărutarea în fiecare celulă a trupului. Mi-a dat apoi drumul la mână și m-a condus afară din tunele, înapoi la lumină.

Darul lui mă făcuse doar să mă simt și mai rău.

* * *

M-am alăturat celorlalți după ce se spusese rugăciunile pentru masa de prânz. Pentru prima dată, conversațiile lăncezeau și conțineau o urmă de stânjeneală. Echipa părea să simtă tensiunea, mai intensă ca de obicei, dintre mine și unchiul meu. Căldura îmi lipea de trup rochia de in, șifonată și pătată de vopseluri și de pământ. Era, în mod oficial, rochia mea de lucru, ceea ce însemna că o purtam

aproape zilnic. Mă străduiam să curăț cele mai mari pete noaptea, dar amprenta deșertului nu putea fi ștearsă cu ușurință.

Elvira ar fi fost *îngrozită*.

Îmi lipsea dureros de tare și gândurile mi se îndreptau către ea mai des decât m-aș fi așteptat. Știam cum își petrecea zilele, chiar dacă se întindea o lume între noi. Micul-dejun, dimineața devreme - fără cafea -, apoi lecții. O pauză pentru un prânz ușor, apoi îndatoririle sociale din vecini. O cină târzie, urmată de somn. Însă reușeam cumva să sparg mereu rutina, iar Elvira mă urma.

Mici aventuri, cu umbra mea cea mică după mine.

Mi-aș fi dorit să fi luat cu mine ceva de-al ei, doar ca s-o simt aproape. Ca să-i invoc zâmbetul și sunetul vocii în gând.

După ce s-a sfârșit masa de prânz, unchiul și Abdullah au discutat aparte cu domnul Fincastle și cu Isadora, apoi ne-au chemat și pe mine și pe Whit și ne-am îndepărtat cu toții la câțiva pași de tabără.

— Ai lucrurile de care ai nevoie? m-a întrebat unchiul cu voce plată, când m-am alăturat grupului.

Am arătat spre geanta mea, în care aveam blocul de desen, creioane cu vârf de cărbune și vopseluri.

— Echipa bănuiește ce facem? a întrebat Whit.

— Trebuia să fie secret, a spus Abdullah. Așa că, bineînțeles, toată lumea știe.

— Alungă-i pe toți! s-a auzit un glas aspru.

Domnul Fincastle stătea între coloanele care încadrau curtea, pe jumătate ascuns în umbre. S-a apropiat, cu o pușcă în mână, și a privit neliniștit spre intrarea în templu.

— Nu ar trebui să ai încredere în ei.

Chipul de obicei prietenos al lui Abdullah s-a încordat. Tensiunea i se citea în postura umerilor.

— Și de ce anume, domnule Fincastle?

— Nu răspunde! a răbufnit *tío* Ricardo. După cum am spus în mod repetat, nu îmi pasă de opiniile tale! Te-am angajat cu un scop și nu îți voi permite să fii nerespectuos cu vreunul dintre membrii echipei. M-am făcut înțeleș?

Tonul aspru al unchiului meu a făcut-o pe Isadora să se îmbătoșeze.

Mâna i-a alunecat spre buzunar. Știam ce avea ascuns acolo.

— Îmi îngreunezi munca! a zis domnul Fincastle.

În clipa următoare, s-a întors și a luat-o spre primul pilon, cu spatele drept și rigid, arătând de parcă ar fi mărșăluit spre linia întâi a frontului, pregătit să-și dea viața pentru țară și Dumnezeu.

Devotamentul lui mă neliniștea.

— Nu a dat niciodată greș, a spus Isadora. Și este bun în domeniul lui. Ar trebui să-l lași să-și facă meseria.

Fata a pornit cu pași hotărâți în urma tatălui ei, de parcă ar fi vrut să se asigure că știm că nu fuge de noi.

— Nu ar fi trebuit să-ți permit să-l angajezi, Ricardo! a spus Abdullah, după ce Isadora se îndepărtase îndeajuns cât să nu ne mai audă.

Unchiul privea în urma domnului Fincastle.

— Știi de ce am insistat.

Privirea lui Whit a alunecat spre mine. Era din cauza mamei mele, hoața, și a nefericitei sale implicări în afacerile Companiei.

Rușinea mi s-a urcat până în gât, amară ca fierea.

Am simțit, mai degrabă decât am văzut, încruntătura unchiului meu. Dezaprobarea care emana din el în valuri. Fără să scoată un cuvânt, *tío* Ricardo a luat-o spre templu, dispărând înăuntru, nu înainte de a prinde cureaua sandalei.

L-am urmat, iar când am ajuns în dreptul scărilor, i-a făcut semn lui Abdullah să coboare primul. Eram cu toții tăcuți, concentrați, mergând în șir indian prin anticameră și prin camera tezaurului.

O voce tânără a dat drumul unui țipăt ascuțit.

M-am întors și am văzut că domnul Fincastle îl prinsese pe Kareem de poalele tunicii lui lungi, deschise la culoare. Băiatul dădea din picioare, țintind spre fluierul piciorului domnului Fincastle, dar faptul că era scund nu-l ajuta deloc.

— Dă-i drumul! s-a răstit Abdullah.

— Vă urmărea...

— Nu reprezintă niciun pericol. Dă-i drumul!

Unchiul meu a pășit în față și l-a arătat cu degetul pe Kareem, care se zbătea violent să scape din strânsoarea de fier a domnului Fincastle.

— Unul deschide drumul și ceilalți îl urmează, a zis domnul Fincastle, dar i-a dat brutal drumul.

Înainte să se facă nevăzut pe scări, l-a ținut pe unchiul meu cu o privire furioasă.

— E îngrozitor, a spus Abdullah, dezgustat. Hai, Kareem, ni te poți alătura!

— Dar să fii cuminte! l-a avertizat *tío* Ricardo. Și, pentru Dumnezeu, nu sparge nimic!

Kareem a dat din cap și ochii căprui i s-au luminat. Și-a șters mâinile pe *galabeya* lui lungă și mi-a aruncat un zâmbet. Whit s-a străduit să-și ascundă rânjetul, făcându-i semn să o ia în fața noastră. Împreună, am apăsat pe dale și ușa ascunsă s-a deschis cu un uruit puternic, spărgând tăcerea profundă. În fața noastră, drumul era blocat de un perete masiv, ușile fiind încuiate și pecetluite cu o funie groasă care trecea prin cele două inele din cupru. Am simțit până în măduva oaselor că eram intruzivi. Deranjam ceva ce rămăsese până acum ascuns, păzit de ochii curioșilor.

Ar fi trebuit să lăsăm lucrurile așa cum erau: neatinse și în pace.

I-am aruncat o privire lui Abdullah și am văzut că avea o expresie asemănătoare, de neliniște și disconfort.

— La ce te gândești? l-a întrebat Ricardo, privindu-și cumnatul cu băgare de seamă. Te-ai răzgândit?

— Am vorbit deja despre asta, i-a răspuns Abdullah, cu o urmă de iritare. Aș fi preferat să o lăsăm neatinsă, dar știu că vor veni alții care nu vor avea aceleași gânduri. Mă tem că am să regret dacă nu voi studia și nu voi scrie despre ceea ce am văzut înainte ca acest loc sacru să fie distrus.

A respirat adânc.

— Nu mă mai întreba. Mergem înainte.

Ricardo s-a dat la o parte.

— Atunci, desfă funia!

Abdullah a pășit în față și s-a pus pe treabă. Whit m-a îmboldit și a arătat spre cele două statui care se aflau de o parte și de cealaltă a ușilor duble. Nu le observasem până atunci. Reprezentau niște femei înalte, îmbrăcate cu robe lungi, care păreau mai degrabă grecoaice

decât egiptene - cel puțin în ochii mei de necunoscătoare - și erau cioplite extraordinar de detaliat. M-am gândit imediat la Shakespeare.

— Iras și Charmian? am ghicit. Slujnicele Cleopatrei?

Tío Ricardo a dat din cap.

— O veghează chiar și acum, în viața de apoi.

— *Adeseori urâm / P-acel de care singuri avem mai mare teamă*¹⁰, am citat. Charmian are cele mai bune replici.

— Nu e adevărat, a zis Whit. *Da, doamnă, isprăvește / Lumina strălucindă se-ntunecă acuma / Și ne apucă noaptea.*¹¹ Îmi pare rău pentru amândouă.

Înțelegeam de ce. Două tinere femei sortite să moară alături de regina lor, conduse de propria loialitate în lumea de apoi, unde nu mai existau zile senine și niciun viitor, ci doar un întuneric veșnic.

Whit m-a privit gânditor.

— Crezi că cele trei femei au murit din cauza veninului de viperă?

M-am gândit la tot ce știam despre Cleopatra, din ceea ce citisem de la istoricul Plutarh și din amintirile care mi se infiltraseră pe sub piele.

— Cleopatra a fost un strateg recunoscut și o persoană care își puna la punct planurile cu meticulozitate. Mi se pare greu de crezut că și-ar fi lăsat soarta la mila unui animal sălbatic. Nu se știe că viperele sunt creaturi foarte lente? am spus, clătinând din cap. Nu! Cred că a întâmpinat moartea pregătită.

— Cucută atunci! a zis Whit. Sunt de acord cu tine, în mare, dar trebuie să recunoști că vipera face ca povestea să fie mai dramatică, având în vedere că este emblema regală a Egiptului.

În jurul nostru se lăsase o tăcere neobișnuită, așa că m-am întors, așteptându-mă să văd ușa deschisă. În schimb, i-am descoperit pe Abdullah și pe *tío* Ricardo holbându-se la mine și la Whit, ambii cu expresii uluite pe chip.

— Ați terminat cu discuțiile morbide? a întrebat *tío* Ricardo pe un ton sec.

M-am înroșit și mi-am luat ochii de la Whit. Abdullah a dezlegat funia, apoi i-a întins-o lui Whit. După aceea sa uitat la unchiul meu și, împreună, au împins fiecare de câte o parte a ușii. Aceasta s-a

deschis, descoperind o nouă încăpere, cufundată într-un întuneric de păcură. Aerul cald s-a răspândit în valuri, atingându-mi fața și trecându-mi prin păr. Avea un iz străvechi, de secrete adânc îngropate și încăperi tenebroase, împrejmuite de piatră.

Toate lumânările au pâlpâit sălbatic înainte să se stingă. Pâcla densă ne-a înecat în întuneric. Kareem a scos un sunet speriat și m-am întins după el, pipăindu-i umerii înguști. L-am strâns, ca să îl asigur că nu este singur, chiar dacă așa ar fi putut să pară. Cineva s-a tras mai aproape de mine, o prezență masivă, care mirosea a sudoare și a piele.

Whit.

Mi-a mângâiat degetele cu ale lui și mi-am descleștat maxilarul.

— Nu vă panicați! a spus Abdullah. Ricardo, sandaia?

S-au auzit zgomote înfundate, în timp ce unchiul meu se grăbea să-i împlinească cererea. O flacăra albastră a prins viață și am oftat ușurată. Bărbații au scos chibrituri și au reaprins lumânările. M-am aplecat spre Kareem.

— Ești bine?

Băiatul a dat din cap și mi-a zâmbit rușinat. L-am strâns din nou umerii slăbuți. Am pășit cu toții în încăpere, purtând lumină sub diferite forme. Mi se tăiase respirația și inima mi se zbătea cu putere în piept. Timp de două mii de ani, această încăpere zăcuse în obscuritate și tăcere, cu măreția ei ascunsă sub piatră și nisip. Dar nu și de acum înainte.

Mă aflu în locul în care stătuseră cu veacuri în urmă egiptenii antici. Respiram același aer închis, simțeam presiunea celor patru pereți care ne înconjurau. Am clipit din pleoape, ca să mă acomodez cu întunericul și, treptat, încăperea a început să prindă contur în jurul meu, tușele devenind intense și clare. Dinaintea mea se profila o estradă înaltă, deasupra căreia se afla un sarcofag, flancat de alte două. Aroma trandafirilor mi-a inundat gura și am știut, fără să fie nevoie să privesc mai îndeaproape, cine se afla în centru.

Ultimul faraon al Egiptului.

Cleopatra.

— Plutarh a greșit. Nu a fost incinerat... Marc Antoniu este în partea stângă, a spus cu glas răgușit *tío* Ricardo.

— Cezarion e în dreapta, a completat Abdullah.

Sarcofagul primului copil al Cleopatrei, pe care-l avusese cu Cezar, purta mai multe însemne, iar în spatele lui se înălța o statuie uriașă. Deasupra capului acesteia stătea Horus, în formă de șoim, cu aripile întinse, de parcă ar fi fost prins în zbor.

— Cât de amabil din partea lui Augustus că le-a permis să fie îngropați împreună, a comentat sec Whit.

— Nu a fost o amabilitate, a punctat *tío* Ricardo. A fost strategie. Nu a vrut un război civil în Egipt, pentru că pe atunci Cleopatra era considerată ea însăși o zeiță. Nu uita: Augustus trebuia să se ocupe și de copiii ei.

— Aceștia sunt zugrăviți pe pereți alături de ea, a spus Abdullah. Extraordinar!

Mă simțeam de parcă nu aș fi reușit să absorb îndeajuns de repede toate detaliile încăperii. Scarabei frumoși decorau pereții, cu aripile deschise larg. Sute de statui înconjurau cele trei sarcofage, multe dintre acestea înfățișând animale stranii, iar proptite de unul dintre ziduri se aflau unsprezece lopeți lungi.

— Pentru barca solară, a spus Whit, care-mi urmărise privirea. Cea care ar fi trebuit să o poarte alături de familia ei pe cealaltă lume.

— Uitați-vă la asta! a exclamat Kareem.

Ne-am întors cu toții deodată în direcția lui. Chipul unchiului meu s-a contorsionat de groază. Kareem se afla în dreptul unui borcan; cu un deget subțirel ținea capacul, iar cu un altul scosese afară orice se va fi aflând la păstrare în el. Un lichid întunecat și vâscos îi acoperea degetul arătător.

Kareem și l-a dus la gură.

— *Nu!* a urlat Abdullah.

Era prea târziu; Kareem linsese pasta lipicioasă. Expresia de pe chip i s-a preschimbat într-una gânditoare, apoi băiatul a rânjit și a pus capacul la loc.

— E miere!

— Mierea aia are *peste două mii de ani!* a sărit *tío* Ricardo. Nu-mi vine să cred că ai băgat așa ceva în gură!

Kareem a ridicat din umeri.

— Mirosea bine.

Whit s-a foit, întorcându-se pe jumătate spre mine, cu cute în colțurile ochilor. Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs. Abdullah i-a ciufulit părul lui Kareem, râzând scurt.

— Gata, nu mai primești miere! i-a spus, însă cu drag. Mergi și ajută echipa!

Kareem a ieșit în grabă, bocănind cu tălpile sandalelor pe piatră.

Tío Ricardo și-a scuturat capul, bombănind în barbă, apoi și-a îndreptat atenția spre problemele mai urgente. L-am ascultat discutând cu Abdullah despre diferite reprezentări aflate pe ziduri. Pe peretele din nord, Cleopatra alături de zeița Nuit. Zugrăvite pe cel de vest, cele douăsprezece ore ale lui Amduat, iar pe cel din est, prima vrajă din Cartea Morților. În cele din urmă, peretele din sud o înfățișă pe Cleopatra alături de diferite zeități egiptene antice: Anubis, zeul morții, cu capul de șacal întors într-o parte, Isis și Hathor.

Iar în jurul sarcofagului ei era sculptată Bătălia de la Actium, ziua în care Regina Regilor pierduse totul. Cleopatra era reprezentată pe puntea unei nave de bătalie, în vreme ce soldați! ei vâsleau spre ultima înfruntare cu Octavian. După victoria obținută, el și-a luat numele Augustus.

Tot ce se afla în încăpere era aurit. *Mamá* ar fi vrut cu siguranță să pună mâna pe tot, să fure cât putea duce. Timpul trecea repede și distanța dintre noi creștea constant. Îmi venea să fug din sală și să alerg după ea.

— Inez, ai mult de muncă! mi-a zis *tío* Ricardo, care mă urmărea cu viclenie, ghicindu-mi gândurile. Ar fi bine să începi imediat!

* * *

Până la sfârșitul zilei abia-mi mai puteam îndoi degetele de la mâna dreaptă. Erau prea amorțite și mă dureau, dar mă simțeam destul de mândră de cât reușisem să ilustrez din camera mortuară. Am intrat pe brânci în camera mea prăfuită și murdară, cu ochii încetoșați și prea obosită ca să mai mănânc. Mi-am așezat lumânarea aprinsă pe cărțile stivuite lângă sacul de dormit și m-am îndreptat imediat spre ligheanul cu apă. M-am spălat pe față, pe gât și pe mâini, apoi m-am aruncat pe pături, jurându-mi că nu mă voi mai mișca ore întregi.

Jurământul nu a durat decât o clipă.

Grija îmi dădea târcoale. Am început să mă plimb prin cameră, fluturându-mi agitată brațele. Nu-mi venea să cred că unchiul nu voia să mă ia cu el, chiar dacă era vina mea. Disperarea de a îndrepta lucrurile între noi aproape că mă sufoca. Trebuia să fac ceva, orice, ca să îmi distrag atenția. M-am gândit că aș putea să merg la Whit, dar m-am forțat să rămân în dormitorul meu.

Nu mai puteam să merg la el.

Am cercetat încăperea și ochii mi s-au oprit la scrisoarea de la *tía* Lorena, care era așezată deasupra lăzii. Chiar n-ar fi trebuit să fiu atât de lașă în această privință. Ce-ar fi putut să-mi scrie ca să întreacă felul în care mă simțisem în acea zi?

Cu un oftat, am scos scrisoarea din plic. Mă așteptam să dau de mai multe pagini, dar erau doar două, împăturite în fugă. Încruntată, m-am ridicat și am mijit ochii în lumina slabă. Am citit prima misivă:

Dragă Inez,

Nici nu știu de unde să încep. Nu mi-ai răspuns la scrisoarea anterioară, lucru care mă face să cred că s-a pierdut pe drum. Nu există o cale ușoară prin care să îți spun asta.

Elvira a dispărut.

Am ajuns la capătul puterilor. Nu știm nimic, autoritățile nu ne-au fost de niciun ajutor. Vino acasă! Te implor!

Vino acasă!

Lorena

Următoarele clipe au trecut ca prin ceață, în timp ce cuvintele mătușii mele pluteau tară sens, greșite, pe dinaintea ochilor. Cum ar fi putut să dispară Elvira? Mătușa se înșela, ea... Am clipit, ca să-mi alung lacrimile, amintindu-mi de prima scrisoare pe care mi-o trimisese, la scurt timp după ce ajunsesem în Egipt. Am început să caut cu frenezie, aruncând cărțile peste tot, scotocind în geanta de pânză și blestemând. Scrisoarea a rămas ascunsă cu încăpățănare. Cum de fusesem atât de neatentă?

Apoi mi-am amintit că în plic se mai afla o foaie. Cu mâini

tremurânde, am scos-o și am citit până la ultimul rând.

Inez,

Sora mea nu ar fi fost niciodată atât de necugetată, dacă n-ai fi influențat-o. Te-am avertizat că furișându-te prin Buenos Aires vei crea doar probleme. Acum Elvira nu s-a mai întors acasă și este numai vina ta, pentru că tu i-ai arătat calea asta! Ne temem că a fost răpită - sau mai rău.

Dacă i se va întâmpla ceva rău Elvirei, n-am să te iert niciodată.

Și poți să fii sigură că-ți voi face viața un iad.

Amaranta

— Fir-ar să fie! am urlat.

— Sfinților! a exclamat Whit, din spatele meu. Ce naiba s-a mai întâmplat acum?

M-am răsucit, cuprinsă de disperare. Whit a tras cu putere de draperie, încruntat.

— Whit! Trebuie să vorbesc cu unchiul meu!

A pășit înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? Ești albă ca varul.

— Unde e unchiul meu?

M-a tras încetișor în brațele lui, dar m-am zbatut, disperată să-l găsesc pe *tío* Ricardo. Abia luaseră masa de seară, cu siguranță era încă treaz.

— Trebuie să plec!

— Ușor, Inez! mi-a murmurat în păr. Unde?

— În Buenos Aires!

S-a încordat și s-a retras îndeajuns cât să mă poată privi, cu grija întipărită pe chip.

— Tu...

S-a oprit, cu gura întredeschisă.

— Părăsești Egiptul?

Am expirat și m-am luptat cu groaza care mă sfâșia ca un vultur hămesit.

— Verișoara mea, Elvira, a dispărut! Mătușa a încercat să-mi spună,

de două ori, iar eu, de nesăbuită ce sunt, i-am ignorat scrisorile.

— Stai așa! Poate este o stratagemă?

Am clipit.

— O ce?

— Ar fi în stare să te mintă mătușa ta? Poate că este o strategie ca să te întorci acasă.

Nu mă gândisem la asta, dar după ce am stat puțin să meditez, mi-am scuturat capul.

— Nu ar face așa ceva. Nu după ce a văzut prin ce am trecut când am primit vestea despre părinții mei. Nu ar minți în privința Elvirei.

Mi-am închis strâns ochii. Chiar dacă rostisem cuvintele, nu eram convinsă de ele.

Whit m-a condus cu blândețe afară din dormitorul meu îngust. Până am dat de unchiul meu, care citea pe sacul de dormit, începusem din nou să tremur, cu lacrimile curgându-mi șiroaie pe față.

Tío Ricardo și-a aruncat carnetul și a sărit în picioare.

— *Qué pasó?* Ce s-a întâmplat?

— Elvira! am început.

Liniile din jurul gurii i-au devenit mai pronunțate pe măsură ce îi povesteam. În cele din urmă, i-am întins scrisoarea mototolită.

Unchiul m-a privit grav, cu o cută adâncă între sprâncenele întunecate, apoi a citit și a recitit scrisoarea. Teroarea m-a prins în ghearele ei. Dacă nu avea să creadă că scrisoarea venea de la mătușa mea? Dacă *nu* avea să mă creadă?

Îl mințisem deja. Îl trădasem.

Tío Ricardo ar fi putut să refuze să mă ia cu el. Ar fi putut să-mi spună că sunt o mincinoasă, o nebună. Și ambele variante ar fi fost adevărate.

Tensiunea dintre noi a crescut, în vreme ce-mi țineam respirația și așteptam.

— Te voi duce înapoi în Cairo, mi-a zis cu glas tăcut. Fă-ți bagajele!

* * *

Inez a părăsit încăperea, cu rochia răsucindu-i-se în jurul gleznelor. Mi-am întors atenția spre Ricardo. Cum el și Inez plecau spre Cairo, era momentul perfect să deschid un subiect care-mi otrăvea mintea.

Nu voiam, dar eram nevoit. Ar fi trebuit să o fac mai demult.

Ricardo și-a trecut mâna peste chip, în mod clar obosit.

— Ce dezastru!

— Știu.

Ricardo s-a aplecat deasupra registrului în care țineam cu atenție socoteala tuturor artefactelor. S-a încruntat la paginile cu mai multe însemnări. Lucrurile îi erau azvârlite pretutindeni în camera îngustă, creând haos. Îi plăcea să le arunce când nu putea să urle.

— A fost tot timpul în fața ochilor noștri! a zis.

— Ce anume?

— Înșelăciunea lui Inez, mi-a răspuns, lovind cu arătătorul în pagină. A avut grijă ca de cele mai multe ori să ia copii, dar nu întotdeauna. Șarpele albastru lipsește. Va valora o avere - o replică perfectă a viperei care a ucis-o pe Cleopatra. Singurul șarpe din tot mormântul!

— Ești încă furios pe ea.

— Nu va veni niciodată ziua în care nu voi mai fi, mi-a spus extenuat. Tu de ce nu ești furios?

M-am rezemat de perete, cu gleznele încrucișate, și am ridicat din umeri.

— Cât de bine crezi că își cunoaște mama?

— Nu-i o scuză!

— Eu cred că este, am spus cu glas tăcut. Lourdes a făcut în așa fel încât să fie o străină în ochii propriei fiice. Inez nu a știut că femeia trăia o altă viață aici, nu a știut ce mincinoasă iscusită este mama ei. Si nu uita; Inez a crezut că este moartă! Și noi am crezut același lucru, pentru că nu am dat de ea săptămâni întregi. Și tu ai fi făcut orice pentru ea! Îți mai aduci aminte când ai crezut că fusese ucisă de alți Curatori?

— Asta era înainte să aflu de trădarea ei! a zis Ricardo, trântind registrul. Ce vrei?

— A venit vremea să plec acasă, i-am spus.

S-a întors spre mine, cu gura căscată.

— Acum?

Căutasem din nou pergamentul, dar nu găsisem niciun indiciu. Nu-

mi mai puteam ignora familia, nu când nu aveam niciun motiv. Și nu mai aveam niciunul.

— Am primit prea multe scrisori de acasă. Nu le mai pot ignora.

Ricardo a rămas tăcut, adâncit în gânduri.

— Nu are nicio legătură cu faptul că Inez părăsește Egiptul?

— Niciuna.

Urma să plec oricum. Chiar dacă aș fi găsit ceea ce căutam.

— Contractul pe care îl ai cu mine nu s-a încheiat încă. Am dat din cap. Mă așteptam să aducă vorba despre asta.

— Tu m-ai readus la viață, Ricardo. Ți voi rămâne pentru totdeauna îndatorat. Dar nu mai pot rămâne. Sora mea are nevoie de mine.

— Bine, mi-a răspuns rece. Atunci voi căuta să te înlocuiesc când ajungem în Cairo.

Am strâns din dinți. Știa că aș fi preferat să rămân.

— Bine.

— Bine.

M-am întors, gata să plec, cu spatele drept și un gol din ce în ce mai mare în stomac. Nu eram pregătit să închei această etapă. Nu eram pregătit pentru ce avea să vină. Urma să devin soțul unei străine. Cu care urma să am *copii*.

— Whitford.

M-am oprit și m-am întors pe jumătate. Ricardo s-a apropiat de mine și și-a coborât mâna pe umărul meu.

— Ai lucrat bine pentru mine. Mă bucur că ți-ai schimbat viața.

— O viață care însă nu-mi mai aparține, nu-i așa? Ricardo mi-a zâmbit cu milă.

— Încă ai de ales.

— Nu, nu am.

A oftat și mi-a strâns mâna.

— Știu că ai ajuns să ții la Inez. Ți mulțumesc că o lași în pace.

Am plecat, înainte să fiu nevoit să spun o nouă minciună.

PARTEA A PATRA

PIERDUȚI PRINTRE O MIE DE MINARETE

CAPÍTULO TREINTA

Unchiul meu s-a ținut de cuvânt și a aranjat să plecăm la prima oră a dimineții, a doua zi. Am petrecut o noapte îngrozitoare, în care m-am întors de pe o parte pe alta, rugându-mă ca Elvira să fie găsită. La un moment dat, Whit și-a făcut apariția la ușă, de parcă l-aș fi invocat. Fără cuvinte, mi-a întins o cană din alamă, plină cu coniac.

Am luat-o, conștientă de cămașa de noapte care-mi flutura ușor în jurul corpului. Whit nu și-a coborât nici măcar o clipă privirea mai jos de ochii mei. Am luat o gură și lichidul mi-a trasat o dâră arzătoare până în stomac.

— Te-am auzit, mi-a spus ușor. Ești agitată. M-am gândit că ar putea să te ajute.

Am mai luat o înghițitură înainte să-i pasez cana.

— Nu-mi prea place.

Whit s-a uitat fascinat la băutura, cana părând mică în mâna lui mare.

— Nici mie. Nu-mi mai place.

— Nu-ți lipsește?

— Aveam nevoie de alcool doar ca să uit, mi-a spus după o clipă de tăcere. Dar nu mai pot să mă ascund. Păstrează cana și mai bea. Coniacul te va ajuta să dormi, Olivera.

S-a întors înainte să-i mai pot spune ceva. Erau atât de multe lucruri pe care mi-aș fi dorit să i le pot împărtăși. Mi-am mușcat limba și m-am băgat la loc în pat.

Băutura mă calmase îndeajuns cât să mă pot gândi la situație logic. Scrisorile aveau nevoie de mai multe săptămâni ca să ajungă din America de Sud în Africa. Mătușa îmi scrisese cu siguranță ambele misive una după alta. Puteam să-mi închipui că Elvira era deja acasă, în siguranță.

Dar, atunci, de ce nu mi-a mai scris o dată *tía* Lorena?

Era cu puțință ca scrisoarea ei să nu fi ajuns încă. Poate că, atunci când aveam să sosim noi la Shepherd's, urma să mă aștepte o altă

scrisoare.

Gândul m-a însuflețit considerabil.

Kareem a venit să mă ajute cu bagajele, iar când am ieșit din camera mea - poate pentru ultima oară - am văzut că Whit îl ajuta pe unchiul meu cu ale lui. Și-a îndreptat privirea spre mine, arătând pe cât de răvășit mă simțeam și eu, și mi-a cercetat chipul. Ochii i-au coborât de la ai mei, obosiți, la gura tristă și s-a încruntat. Unchiul, care era lângă Foișorul lui Traian, l-a strigat și Whit s-a întors la treaba lui.

Mi-am luat rămas-bun de la echipă, de la Abdullah și chiar și de la domnul Fincastle, al cărui răspuns morocănos mi-a confirmat încă o dată că nu-mi era simpatic. Isadora m-a surprins cu o îmbrățișare strânsă.

— Adu-ți aminte să nu mai fi așa credulă! mi-a șoptit. Eu nu-ți voi mai fi alături, ca să te învăț cum să tragi cu arma. Nu ai uitat însă, nu-i așa?

— E o lecție pe care n-o voi uita niciodată! i-am răspuns sec.

— Scrie-mi! Știi unde să dai de mine.

I-am promis că o voi face. Înainte să fiu strigată, am alergat la Templul lui Isis, aruncând nisip în urma pașilor iuți. Înăuntru totul arăta la fel, deși eu mă simțeam de parcă toate măruntaiele mi-au fost răsucite și stoarse. Era ultima mea șansă să văd locul de odihnă al Cleopatrei, înainte ca acesta să fie descoperit de restul lumii. Momentul era doar pentru ea și pentru mine, cu aroma trandafirilor pe limbă, cu magia aprinsă sub piele.

Când am ajuns în cele din urmă în camera mortuară, mi-au dat lacrimile. Obiectele și artefactele luceau auriu în lumina blândă aruncată de lumânare. Nu voiam să uit niciun detaliu și, ce era cel mai important, nu voiam să uit sentimentul de a fi găsit-o.

Eram bucuroasă că se odihnea alături de familia ei. Bucuroasă și că tot ceea ce primise pentru călătoria în viața de apoi era însemnat și înregistrat. Ani buni mai târziu, registrele lui Abdullah aveau să servească drept ghid pentru studierea ultimelor ei zile pe pământ. Timpul mi se scurgea printre degete și m-am forțat să întorc spatele sarcofagului Cleopatrei. Privirea mi-a întârziat prin camera tezaurului. Mi-aș fi dorit să pot așeza inelul înapoi, acolo unde îi era

locul.

De la inel începuse totul.

Papá mi-l trimisese cu un scop. Poate că nu aveam să-l aflu niciodată, un gând care mă sfâșia. Mă simțeam de parcă m-aș fi despărțit din nou de el. Ce i se întâmplase oare?

Mi-aș fi dorit să știu răspunsul.

Gândurile mi s-au întors la Elvira și am știut că era vremea să plec. Pe drumul de întoarcere spre tabără l-am văzut pe Kareem și l-am chemat la mine, făcându-i repede semn cu mâna.

— Plec și am vrut să-mi iau rămas-bun. Mă bucur mult că te-am cunoscut.

Băiatul mi-a zâmbit.

— Nu fi tristă, *sitti*. Te vei întoarce.

Am clipit, ca să-mi alung lacrimile. Speram să fie așa, dar asta ținea de ce se întâmplase cu Elvira. Ținea și de unchiul meu.

— *Ma 'es-salama!* mi-a spus.

Mi-am croit drum spre apă, unde mă aștepta *Elephantine*. Toate lucrurile noastre erau strânse pe mal, iar *tío* Ricardo și Whit discutau de zor. Unchiul îmi părea sever, Whit, frustrat. Apoi *tío* Ricardo s-a urcat în *dahabeeyah*, iar eu m-am alăturat lui Whit pe mal. Arăta la fel de șifonat ca întotdeauna, cu ghetele lui uzate în picioare, scâlciate în ultimul hal pentru că nu văzuseră vreodată cremă, și părul răvășit de vânt, care-i aluneca pe frunte.

Ne-am uitat lung unul la altul: Whit cu mâinile vârâte în buzunare și eu cu ale mele strânse la spate.

— Despre ce vorbeați? l-am întrebat în cele din urmă.

Nu-mi păruse o conversație prietenească. M-a privit de sus.

— Nu am vrut nicio clipă să simți ceva pentru mine, mi-a zis. Îmi pare rău.

— Mie nu, i-am răspuns. Dar înțeleg de ce simți astfel.

— Vin cu voi la Cairo.

Inima mi-a crescut în piept, înălțându-se ca o pasăre cu aripile întinse, dar Whit mi-a citit bucuria de pe chip și a clătinat din cap.

— Trebuie să mă întorc în Marea Britanie.

M-am prăbușit înapoi la pământ.

— Te întorci?

— După armată, am fost un dezastru. Poate că o parte din mine încă este. Dar Ricardo mi-a oferit un loc de muncă, un scop. O direcție. Asta m-a ajutat să mă îndrept puțin, dar nu-mi pot ignora la infinit responsabilitățile. Părinții mei se așteptau să mă întorc cu un an în urmă. Nu o mai pot amâna.

Căsătoria adică. Aveam să fim la o lume depărtare unul de altul; eu în Argentina și el în Marea Britanie. Iar el urma să aibă o soție. Zilele pe care le petrecuse în Egipt fuseseră întotdeauna numărate. M-am simțit cuprinsă treptat de regret, gândindu-mă la timpul nostru pe insulă. Cum munciserăm cot la cot, catalogând fiecare descoperire, oricât de neînsemnată părea. Fuseserăm o echipă și urma să nu mai fim nimic. Nici măcar prieteni.

— Îmi pare rău că nu ai găsit ceea ce căutai, i-am spus cu glas ușor. Ce era?

A rămas tăcut pentru o vreme, apoi a ridicat din umeri.

— Cleopatra a avut o strămoașă - pe nume tot Cleopatra -, care a fost o renumită alchimistă și vrăjitoare. Căutam bucăți de pergament pe care o scrisese înainte să moară.

În minte mi s-a înfiripat o amintire. Vagă și încețoșată.

— Ce era scris pe pergament?

Whit a râs trist.

— Umblam după zvonuri, Olivera! Cel mai probabil nici nu există sau, dacă a existat, a fost distrusă cu mult timp în urmă.

— Ce era scris pe pergament? am repetat, pentru că amintirea începea să prindă contur.

Cleopatra pregătea ceva, citea de pe.... un sul? Sau de pe o foaie? Nu-mi aduceam aminte.

— Trebuie să plecăm! a strigat *tío* Ricardo la noi, de pe vas.

Mi s-au împrăștiat toate gândurile despre Cleopatra și strămoșii ei. Eu și Whit nu ne-am întins unul spre celălalt. Nu cred că puteam, niciunul dintre noi. Dezamăgirea îmi întuneca privirea. Whit a rămas și el tăcut, de parcă nu ar mai fi putut să scoată un cuvânt.

Am mers pe punte, alături de el, dar distanța dintre noi creștea, de parcă Whit ar fi plecat deja.

Am ajuns în Cairo într-o după-amiază însorită, în ultima zi din decembrie. Călătoria fusese anevoioasă, iar *Elephantine* întâmpinase probleme și câteva zile nu putuserăm naviga. Seara, îmi petreceam orele lungi singură. Unchiul meu își vedea de treaba lui, compunând scrisori pe care le-a expediat când ne-am oprit în Teba pentru hrană și provizii. Whit era prietenos când trebuia să fim unul în preajma celuilalt, dar nu mă căuta niciodată ca să vorbim și cel mai adesea se retrăgea în camera lui după cină. Știam că așa e mai bine, dar tot aveam inima frântă și eram copleșită de emoții. Eram nerăbdătoare să pornesc la drum și să ajut la găsirea Elvirei. Eram și disperată să rămân și să îi ajut să o găsească pe trădătoarea mea mamă. Îmi promisesem mie însămi că voi îndrepta lucrurile și acum plecam.

Pendulul se legăna înainte și înapoi, întinzându-mi nervii la maximum.

— Îți voi cumpăra bilet pentru Buenos Aires, mi-a zis *tío* Ricardo când am pășit pe treptele de la Shepherd's. Terasa din fața hotelului era aglomerată, la fel ca în ziua în care plecasem. Călătorii se bucurau de o cană cu ceai și discutau cu prieteni vechi. Strada forfotea cu efervescența sa obișnuită, trăsurile uruind în sus și-n jos pe bulevardul principal.

Avea să-mi fie dor de Cairo. Tristețea m-a încorsetat ca O rochie prea strâmtă în jurul coastelor.

Făceam alegerea corectă. Elvira avea nevoie de mine. Exista însă o parte din mine care nu mă lăsa să uit cât de crunt îi dezamăgisem - *pe toți*.

— Ai vrea să trimiți o telegramă? m-a întrebat *tío* Ricardo, smulgându-mă din gânduri. E mai rapidă decât poșta.

— *Si, por favor!* i-am răspuns în spaniolă.

Mă obișnuisem să vorbesc în engleză cu unchiul meu, dar acum, că plecam spre Argentina, în minte se făcuse deja schimbarea.

— Cât de devreme crezi că aș putea să plec spre Alexandria?

— Depinde de tine, mi-a răspuns. Ai vrea să primești întâi răspuns de la mătușa ta? E posibil ca Elvira să fi fost găsită.

— M-am gândit și eu la asta, i-am spus, așteptând ca ochii să mi se

obișnuiască cu lumina slabă din lobby.

Oamenii se perindau în grupuri mici, prinși în discuții vesele, în vreme ce alții ședeau pe canapelele înșiruite de-a lungul pereților. Stâlpii de granit se înălțau impozanți, amintindu-mi de cei pe care îi descoperisem în Philae. Îmi lipsea mica insulă, cu un dor care-mi sfâșia trupul, respirația și inima. Nu aveam cum să știu când aveam s-o revăd.

— S-ar putea să mă aștepte o scrisoare.

Ne-am grăbit spre recepție, unde am fost întâmpinați de zâmbetul familiar al lui Sallam.

— Bună ziua, *señor* Marqués, *señorita* Olivera și domnule Hayes' Mă bucur să vă revăd. Ați ajuns la timp pentru Balul de Anul Nou.

Sallam a arătat spre mai mulți dintre angajați! hotelului, care duceau vase cu flori superbe spre sala de bal. Era o nebunie de culori: nuanțe aprinse de roșu, roz și violet. Cel mai probabil nu aveam să iau parte la festivități, dar i-am răspuns cu un zâmbet șters.

— Sallam, am primit vreo scrisoare?

A început imediat să verifice sertarele, trecând în revistă teancuri de hârtii și scrisori. După ce s-a uitat prin toate, a mai verificat o dată, apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— Nu am nimic. Așteptai o scrisoare?

Unchiul meu și-a lăsat o mână nesigură pe umărul meu, iar Whit mi-a aruncat o privire plină de compătimire. M-am simțit cuprinsă de îngrijorare. Sperasem că voi primi vești despre verișoara mea, însă tăcerea era grăitoare; Elvira nu fusese găsită.

— Ar putea să trimită o telegramă? a întrebat Whit pentru mine.

— Desigur! a spus Sallam, încruntându-se ușor. *Señorita* Olivera, vrei să iei loc? Ești palidă.

— Nu, mi-e bine. Te rog, să trimitem vorbă...

— Inez! a răsunat o voce în spatele meu.

Am simțit că se înclină podeaua cu mine și am apucat strâns tejgheaua de la recepție. Mi se tăiaseră picioarele. M-am întors la timp ca să primesc îmbrățișarea, iar pene albastre mi-au gădilat nasul. Am făcut un pas în spate, cu ochii umezi.

— Elvira! Ești *aici*...

Vocea mi s-a frânt. Nu dispăruse, nu era în pericol!

Nu mai pierdusem încă o persoană!

Am simțit că sunt gata să izbucnesc în lacrimi. Elvira râdea și m-a îmbrățișat din nou; mirosea a orhidee, ca grădina de acasă.

— Am ajuns în urmă cu câteva zile!

Am strâns-o la rândul meu, apoi m-am desprins din îmbrățișare, pe jumătate ușurată, iar pe de alta exasperată.

— Am primit vorbă de la *mama ta*, care crede că ai dispărut! Mi-a trimis două scrisori, Elvira! Și-a ieșit din minți! Ce-a fost în capul tău?

— I-am lăsat un bilet! a exclamat ea. La fel cum ai făcut *tu*. Probabil că nu l-a găsit.

S-a încruntat, nedumerită.

— Sau cel puțin *cred* că i-am lăsat.

— *Por el amor de Dios!* a mormăit *tío Ricardo*.

A făcut un pas în față, arătând de parcă ar fi fost hăituit și iritat.

— Să înțeleg că e verișoara ta?

Elvira s-a întors imediat spre *tío Ricardo*.

— Ne-am mai întâlnit o dată, *señor*. Nu-ți mai aduci aminte?

Cutele din colțurile ochilor i s-au adâncit.

— *Dios* să mă apere de femei nebune! Voi căuta să fac rost de bilete pentru amândouă...

— Nu! am strigat, gândind rapid. Aș putea rămâne, ca să te ajut cu...

— Verișoara ta nu se poate întoarce singură, mi-a retezat-o *tío Ricardo*. Va trebui să o însoțești pe drumul spre Argentina.

Vacarmul din lobby crescuse până la un vuiet asurzitor, dar tot ce puteam auzi erau cuvintele unchiului meu, repetându-se mereu, într-un fel îngrozitor.

— Tot vrei să mă trimiți de aici. Chiar și după... tot ce s-a întâmplat.

— Din cauza verișoarei tale, mi-a zis în șoaptă, de parcă ar fi vorbit cu un copil încăpățânat. Îi poți mulțumi ei pentru asta.

Elvira a avut prezența de spirit să se arate smerită.

— Mă tem că nu m-am gândit mai departe de faptul că mă voi întâlni cu tine în Cairo. Sunt sigură că nu trebuie să plecăm atât de repede!

— Trebuie să mă întorc la treaba mea, a spus cu răceală *tío Ricardo*.

Nu am timp să mă ocup de amândouă.

Frustrarea mă înăbușea și m-am străduit să nu tremur. Câtă vreme fusesem îngrijorată și supărată, unchiul se arătase bun și blând, dornic să mă ajute. Dar acum supărarea dinainte îi revenise. Încă nu eram iertată. Printr-o singură frază, unchiul meu redusese tot ceea ce făcusem - toate schițele și picturile - la nimic.

Aceasta era pedeapsa mea cea mai mare. Mi-am îndreptat privirea spre *tío* Ricardo și am văzut că mă urmărea, în ochii lui căprui am zărit scânteia unei provocări, care-mi confirma bănuielile.

Atenția Elvirei era acum concentrată asupra bărbatului bine făcut care ne însoțea. Îl studia pe Whit cu o sclipire de apreciere în ochii ei verzi. El a schițat o plecăciune ironică, cu aceeași atitudine rebelă pe care o afișase și față de mine pe docuri, în Alexandria, cu mult timp în urmă. Am recunoscut masca pe care și-o puneă, iar acum mă îndoiam că urma să-mi mai arate vreodată ce se afla cu adevărat în spatele ei.

— Trebuie să vă găsesc o însoțitoare, a continuat unchiul meu. Îmi este cât se poate de clar că nu pot avea încredere că vreuna dintre voi două se va purta așa cum se cuvine să se poarte o tânără domnișoară.

Mi s-a zbătut ochiul drept. De parcă îi păsa de regulile societății! Furia amenința să răzbată la suprafață în timp ce mă străduiam din răspuțeri să nu-i arunc o privire ucigătoare verișoarei mele. Dacă nu ar fi intervenit, cel puțin acum m-aș fi aflat pe insula Philae!

— Îi voi trimite o telegramă mătușii tale, a continuat unchiul meu aspru. Ne vedem aici la opt și jumătate. Vă voi însoți pe amândouă la cină. Whit, aș vrea să discut ceva cu tine.

Tío Ricardo s-a îndepărtat alături de Whit, de parcă nu ar fi putut să fugă mai repede de noi.

Elvira m-a tras nerăbdătoare de mânecă.

— Am atâtea lucruri să îți povestesc!

Dar nu voiam să aud nimic.

— Ce cauți aici, Elvira?

Expresia de pe chipul meu i-a făcut zâmbetul să pălească.

— Am venit să-ți fiu alături. Aș fi venit cu tine, dacă mai fi întrebat, mi-a spus cu o urmă de reproș în voce. E clar că ai nevoie de mine. Uite în ce hal îți sunt hainele!

Mi-am coborât privirea, surprinsă. Erau destul de uzate, cu pantalonii turcești pătați de noroiul care nu voia să mai iasă, dar cel puțin îndeajuns de curați ca să poată fi purtați, iar cămașa mea, cândva albă, nu mai era realmente albă. Ghetele din piele erau la fel de scâlciate ca acelea ale unchiului meu și nu aveam nevoie de o oglindă ca să știu că soarele îmi bronzase tenul într-o nuanță de roz.

Prin comparație, Elvira arăta din cap până în picioare ca o tânără domnișoară, într-o superbă rochie de zi, care-i scotea în evidență părul negru și ochii. Toate fundele îi erau legate perfect și niciun fir de păr nu era nelalocul lui în coafura ei elaborată.

— Ne-ai făcut pe toți să ne îngrijorăm! i-am zis în cele din urmă.

— Te-am îngrijorat pe *tine*? a râs.

Cum nu i-am ținut isonul, râsul i-a dispărut de pe buzele rujate.

— Cum rămâne cu ce ai făcut tu? m-a întrebat cu o urmă de supărare în voce. De câte ori ți-am stat alături în timp ce plângeai pentru că fuseseși lăsată în urmă? Părinții tăi au murit și tu ai dispărut, fără să spui o vorbă nimănui. Fără să vorbești cu *mine*!

Avea dreptate. Nu mă purtasem așa cum trebuie. Nu era cinstit să mă supăr pe ea - nu avea de unde să știe cum îmi complicase viața sosirea ei.

— Elvira, îmi pare foarte rău! *Perdóname*.

— Bineînțeles că te iert. Am străbătut atâta drum ca să nu te las singură, a spus ea și s-a întins să-mi strângă mâna. Și am fost nevoită să mă furișez, pentru că *mamá* nu mi-ar fi permis să vin.

Pentru o clipă, l-am înțeles pe unchiul meu. Și el se simțise, fără îndoială, ca mine acum, văzând-o pe Elvira singură, într-un oraș pe care nu îl cunoștea.

— Nu-mi vine să cred că ai venit cu vaporul până aici...

— Am avut ajutor! Camerista ta mi-a aranjat totul, la fel cum a făcut pentru tine. Ba chiar m-a îmbrăcat în negru, pentru drum. Sincer, mi-a venit totul ușor prefăcându-mă că sunt tu. Mă tot întrebam: ce ar face Inez în situația asta?

Elvira a zâmbit viclean.

— Din câte se vede, destul de multe!

— Trebuie să-i scrii Amarantei! i-am spus. E furioasă și m-a

amenințat cu o viață de chinuri groaznice dacă ar fi să pățești ceva.

Verișoara mea a pălit.

— *Dios*, e înspăimântătoare când e furioasă!

— Ah, știu. Obișnuiam să mă ascund de ea sub pat.

— Ba nu! a râs Elvira.

— Nu, dar mă gândeam la asta, am recunoscut și am îmbrățișat-o din nou. Deci ai o cameră aici?

— Păi, oarecum! mi-a răspuns și, pentru prima oară de când ne întâlniserăm, mi s-a părut temătoare. Când am ajuns, i-am spus domnului amabil de la recepție că fac parte din familie și că aștept să ajungi. M-a cazat în camera ta - în camera părinților tăi, presupun. Te deranjează?

Mi-am scuturat capul.

Elvira s-a sprijinit de mine, ușurată.

— Ah, mă bucur atât de mult! Mi-am făcut griji că te-aș putea deranja, a spus și și-a înlăntuit brațul cu al meu. *Vino*, să mergem sus! Am ceva ce cred că trebuie să vezi.

— Ce anume?

Verișoara mea și-a mușcat buza de jos.

— O scrisoare de la tatăl tău.

CAPÍTULO TREINTA Y UNO

Elvira avea și ea o cheie de aramă, pe care a folosit-o ca să deschidă ușa. Am intrat, pe jumătate nerăbdătoare să citesc scrisoarea, pe jumătate îngrozită. Erau ultimele cuvinte ale tatălui meu către mine. Indiferent care ar fi fost acestea, aveau să mă distrugă. Verișoara mea părea să-mi simtă chinul lăuntric, pentru că a aprins repede și pe tăcute lumânările din încăpere, lumina învăluind totul într-o aură delicată.

A deschis apoi ușa de la fostul dormitor al părinților mei și am rămas cu gura căscată. Elvira organizase tot apartamentul; lucrurile părinților mei nu mai erau aruncate peste tot. Valizele erau depozitate una lângă alta, în dreptul canapelei, iar toate hainele lor fuseseră împăturite ordonat. Pe măsuta de cafea am zărit toate ziarele și scrisorile stivuite cu grijă. Elvira făcuse patul din dormitor și așezase diverse lucruri pe cuvertură, în grămăjoare organizate pe categorii.

Verișoara mea m-a urmărit cu atenție, frământându-și mâinile.

— Am vrut să fiu de ajutor.

Era mult mai mult decât făcusem eu.

— Elvira, am șoptit, copleșită. *Gracias!*

S-a așezat cu grație pe unul dintre scaunele situate cu fața spre canapea și a zâmbit ușurată. Apoi s-a întins, a pus mâna pe scrisoarea aflată deasupra teancului și mi-a înmănat-o. Am luat loc în fotoliul de lângă al ei, cu privirea fixată asupra misivei, pe care am pus în cele din urmă mâna.

— E datată în iulie, a spus Elvira, ezitând. Ai vrea să fii singură?

M-am gândit la întrebare, dar prezența ei îmi era familiară, ca un voiaj înapoi spre casă.

— Nu, *gracias*.

Am tras adânc aer în piept, apoi am deschis plicul, am scos scrisoarea și am început să o citesc.

Iubita mea fată,

Dacă ai găsit această scrisoare, înseamnă că îmi semeni mai mult decât aş fi îndrăznit vreodată să sper şi aş vrea să ştii cât de mândru sunt de tine! Până acum, ai descoperit cu siguranţă înşelătoria mamei tale. În caz că nu, te implor să îţi pui în continuare întrebări şi să cauţi mai departe adevărul. Curiozitatea şi încăpătânarea te vor îndruma.

Mama ta are multe defecte, dar cel mai mare dintre ele este lipsa de loialitate. Te rog, ai grijă să nu te ademenească în mrejele ei, aşa cum m-a ademenit pe mine. Mă rog să fii mai inteligentă decât mine în această privinţă.

Eu şi Lourdes am ajuns inevitabil la capătul drumului, îmi doresc să o fi văzut mai devreme aşa cum este. Poate că am fi fost amândoi cruţaţi. Dar acum trebuie să apăr tot ce-mi este drag de mâinile ei hrăpăreţe. Acesta este unul dintre motivele care m-au împins să îţi trimit inelul de aur, querida. Datorită lui am reuşit să Jac o descoperire pe insula Philae, pe care am încercat să o ascund de toţi ceilalţi - în special de mama ta. Se poate să fi dat greş însă. Din cauza mamei tale, mi-a fost extraordinar de greu să găsesc oameni în care să am încredere.

Trebuie să închei scrisoarea, dar înainte te mai rog să faci ceva pentru mine.

Te implor, nu renunţa niciodată să mă cauţi!

Al tău, iubitor, papá

Finalul era abrupt, scrisul tatei întrerupându-se cu o buclă discordantă. Mâzgălitura finală mă îngrozea cel mai tare.

— Unde ai găsit-o?

— Era pecetluită şi prinsă alături de restul corespondenţei. Probabil că s-a amestecat printre celelalte scrisori şi nu a mai fost trimisă. Ori poate că a uitat să o adauge vreunui dintre pachetele pe care ţi le-a expediat? Ştiu că era cu capul în nori.

Mi s-au pus roţiţele în mişcare. Era clar că papá găsise mormântul Cleopatrei datorită magiei care unea cele două obiecte - inelul şi... cutia de bijuterii. Şi cu mine se întâmplase acelaşi lucru. Tata alesese inelul din anticameră, ştiind că, dacă avea să găsească cineva cutia de

lemn în bazar, aceasta i-ar fi putut revela aceeași descoperire magnifică. Având în vedere că atlase cine și ce era *mamá* încercase să o țină pe Cleopatra departe de ghearele ei. *Mamă* găsisese însă o cale de a ajunge pe insula Philae și mă folosisese pentru a pune mâna pe artefacte.

M-a năpădit o senzație profundă de amărăciune. Mi-am scuturat capul ca să o alung, agățându-mă de scrisoare și de ceea ce tata încerca să îmi spună.

Ce i se întâmplase după aceea? Groaza îmi împovăra umerii pe măsură ce lucrurile începeau să fie tot mai clare. Poate că îl găsisese mama și acum îl ținea prizonier undeva sau, mai rău, îl ucisese. Dar poate că se ascundea și încă spera că îl voi găsi. Am strâns scrisoarea în pumn, ultimul ei rând întipăririndu-mi-se în minte, ca ars cu fierul roșu în carne.

Nu aveam să renunț niciodată să îl caut.

— Inez? Ești bine? m-a întrebat Elvira.

I-am întins scrisoarea și am sărit în picioare, concentrându-mă. Am început să mă plimb nerăbdătoare, așteptând ca ea să o citească.

După ce a terminat, și-a ridicat privirea la mine, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Sunt foarte confuză.

I-am explicat rapid ce se întâmplase din prima zi în care ajunsesem în Cairo. I-am spus despre inelul de aur furat de nemernicul domn Sterling, despre cutia de bijuterii pe care am descoperit-o în bazarul din Cairo și despre cum mă văzusem nevoită să mă furișez la bordul lui *Elephantine*. I-am povestit despre unchiul meu și despre faptul că magia mă condusese spre tunelurile de sub Foișorul lui Traian, apoi la scara ascunsă din Templul lui Isis. În cele din urmă, i-am spus despre *mamá* și despre faptele ei. Rușinea îmi ardea beregata. Singurul despre care nu i-am împărtășit nimic a fost Whit.

Rana era prea proaspătă ca să mă gândesc la el, cu atât mai puțin să vorbesc despre el.

Elvira a ascultat tot fără să scoată un cuvânt, iar după ce am terminat, s-a rezemat de spătarul fotoliului, cu dinții înfiți în buza de jos.

— Deci s-au întâmplat câteva lucruri de când ai plecat din Buenos Aires.

Am râs cu lacrimi în ochi.

— Câteva.

— Trebuie să mergem la autorități, a spus Elvira. Chiar acum! Sărim peste cină și...

A amuțit când am clătinat din cap.

— Nu e o opțiune. Îți amintești de domnul Sterling? E o persoană importantă în societate și are relații la fiecare nivel guvernamental. Nu am încredere în el. Nu pot să am încredere în nimeni, în afară de tine și poate în Whit...

M-am oprit. Uitasem pentru o clipă că nu aveam de gând să vorbesc despre el.

Bineînțeles că Elvira mi-a observat imediat scăparea.

— Whit? Cine este Whit? Ce fel de nume mai e și Whit?

— Numele lui este Whitford Hayes și lucrează pentru *tío* Ricardo, i-am spus. Tânărul înalt care ne însoțea și de la care nu puteai să-ți iei ochii.

— Și vă tutuiți? *Mamá* ar fi scandalizată! a rânjit Elvira, îmi place! Spune-mi mai multe!

— Am lucrat împreună! am zis, gândindu-mă cum să cârmesc conversația spre subiecte mai serioase. Ne-am împrietenit doar, așa că te rog să nu-ți lași imaginația să zburde. Nu ești Emma Woodhouse¹², în ciuda a ceea ce ai putea tu să-ți închipui.

Elvira și-a fluturat nonșalant mâna.

— Dacă ar fi o persoană reală, am fi cele mai bune prietene. Scopul meu în viață este să ajut cel puțin la formarea romantică a unui cuplu. Și că veni vorba: ce ai zice de mama mea și unchiul tău?

M-am strâmbat.

— E dezgustător!

— Nu sunt înrudiți, a spus Elvira, clipind des. Cred că mama se simte îngrozitor de singură.

Îmi era greu să mi-o închipui pe mătușa mea astfel. Mi se păruse întotdeauna impenetrabilă, o persoană puternică, fără fisuri.

— Cred că ar trebui să scrii și tu povești de dragoste. Ești o scriitoare

talentată, Elvira.

Verișoara mea a făcut ochii mari.

— De unde știi?

I-am făcut cu ochiul.

— Știu unde ții ascuns manuscrisul, draga mea!

Elvira s-a răsucit, a pus mâna pe un pui de pernă și l-a aruncat, ținându-mi capul. M-a ratat cu mult.

— De parcă tu nu mi-ai fi citit jurnalul!

— Nu-mi vine *să cred* că ai citit..., a început Elvira, cu respirația tăiată. Chiar crezi că am talent?

— Da! i-am spus și am traversat camera, ca să o îmbrățișez strâns. Ești cea mai talentată! Trebuie să termini povestea, Elvira. Promite-mi!

Privirea i-a devenit pierdută, de parcă s-ar fi rătăcit într-un vis.

— Există ceva mai grozav decât să-mi văd una dintre povești legată în piele, așezată pe raftul unei librării?

— Nu-mi pot închipui nimic mai frumos, am șoptit. O vei termina!

— Promit! a zis Elvira și a făcut un pas în spate. *Whit* va fi la bal?

Am dat din cap.

— Te rog, șterge-ți zâmbetul acela de pe față! Are o logodnică.

— Dar nu-i căsătorit încă, mi-a răspuns zâmbind. Poate că se anunță un sărut la miezul nopții în viitorul tău.

Mi-am dat ochii peste cap. *Whit* cu siguranță nu avea să mă mai sărute vreodată.

— Nu m-aș entuziasma prea tare; nu am fost invitate. Unchiul meu ne-a dat voie să-l însoțim la cină. Din câte știu, cina nu implică dans.

Elvira a clipit inocent la mine.

— Ești sigură? Pentru că atunci va trebui să-mi explici invitația pe care o am în posesie.

Printr-o mișcare fluidă, a scos din buzunarul rochiei de zi o invitație mică, tipărită pe hârtie groasă și lucioasă, și mi-a fluturat-o teatral în față.

Abia dacă i-am aruncat o privire.

— Tu știi deja ce vrei să porți, nu-i așa?

— Desigur! mi-a răspuns. Sunt fata mamei mele. Am ales ceva și

pentru tine!

M-am uitat fix la verișoara mea, fascinată, în timp ce scotocea prin cufărul pe care îl lăsasem în urmă, trecând apoi la al ei. După câteva minute, a scos o rochie învelită în hârtie mătăsoasă, pe care a așezat-o cu grijă pe pat.

— N-am știut ce să iau cu mine, așa că am luat câte două din flecare! mi-a zis. Cred că vei arăta încântător în asta.

Nu am contrazis-o. Am admirat florile de aur brodate pe mătasea ivoar și tivurile acoperite cu dantelă crem, în formă de arabescuri delicate, de parcă ar fi fost plantele cățărătoare care creșteau într-o pădure. Umerii erau împodobiți cu tul roz-pal, astfel încât să croiască un soi de mâneci, ca niște aripi de fluture, care aveau să-mi fluture în jurul brațelor.

— Ești sigură că nu vrei să o porți tu?

Elvira mi-a zâmbit ștrengărește și a început să-și despătorească rochia. Am râs. Era identică cu a mea, dar în loc să fie ca fildeșul, mătasea era într-o nuanță deschisă de aur alb.

— Vom arăta ca niște surori gemene! am zis, râzând.

— Ai nevoie de o baie! mi-a zis, privindu-mă cu un ochi critic. Voi cere să ți se pregătească una. Și ți-aș recomanda să te speli de două ori pe cap.

Cada se afla într-o cameră mică, lângă fostul dormitor al părinților mei și, de îndată ce a fost umplută cu apă fierbinte, m-am afundat în ea, oftând adânc. Îmi fusese dragă flecare clipă petrecută pe insula Philae, dar nu aveam de gând să mint și să nu recunosc că îmi lipsise confortul modern. După cum îmi recomandase verișoara mea, m-am spălat de două ori pe cap cu săpunul cu parfum de trandafiri pe care Elvira îl adusese din Argentina. Am ieșit din cadă cu părul curat și pielea luminoasă, chiar dacă puțin arsă de soare.

Ne-am pregătit fără să ne grăbim, ajutându-ne una pe alta cu crinolinele, corsetele și trenele lungi ale rochiilor. Într-un final, mi s-a uscat și părul, iar Elvira mi l-a împletit și mi l-a încolăcit în jurul capului, fixându-l cu agrafe împodobite cu perle. Am ajutat-o la rândul meu să își lege părul în creștet, cu o fundă din dantelă.

Elvira a aprins un chibrit, pe care mai apoi l-a folosit ca să-și traseze

conturul ochilor, iar eu i-am urmat imediat exemplul. Am folosit cremă de trandafiri pentru ten, care ne-a făcut pielea proaspătă și catifelată, și ceară de albine colorată pentru buze. Rutina m-a liniștit, amintindu-mi de nenumăratele baluri pentru care ne pregătiserăm împreună. Ne-am privit în oglindă și m-am întors spre verișoara mea.

— Crezi că aş face-o de rușine pe *tía* Lorena?

— Nici măcar puțin!

Ne-am înlănțuit brațele și am mers împreună să ne întâlnim cu unchiul meu.

Era ultima mea noapte în Egipt.

* * *

Am trântit capacul de la cufăr când o bătaie puternică în ușa a întrerupt liniștea solemnă și lista pe care o făceam în gând pentru momentul plecării. Biletul meu de întoarcere spre Marea Britanic fusese deja comandat și lăsasem instrucțiuni ca uniforma să-mi fie arsă în clipa în care părăseam hotelul Shepherd's. Nici nu știam de ce nu făcusem asta mai demult. Nu, era o minciună.

Totul era legat de general.

S-a auzit o nouă ciocănitură.

— Whit, știu că ești înăuntru! Înecat în whisky, cel mai probabil.

Am deschis ușa și am dat de Ricardo.

— N-am mai băut nimic de o eternitate!

Ricardo a mormăit și a intrat pe lângă mine, întorcându-se ca să cerceteze camera din care îmi strânsesem deja lucrurile. În afara uniformei, nu lasam nimic din mine în urmă.

— Înainte să te întorci acasă, aş vrea să mai faci un lucru pentru mine, mi-a spus Ricardo. Când pleci?

— Peste câteva zile, i-am răspuns, închizând ușa. Am câteva lucruri de rezolvat.

Adică trebuia să mă asigur că nu mă va urmări nimeni până în Marea Britanic. Îmi făcusem dușmani în Cairo și, chiar dacă ei nu puteau să mă ajungă fizic până în Marea Britanic, rămâneau lucruri care trebuiau rezolvate. Datorii care trebuiau plătite.

Ricardo a scos un plic și mi l-a întins.

— Asta ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Plata pentru serviciile mele.

— Ce vrei să fac?

— Sora mea se ascunde cu sute de artefacte în posesie și, dacă este isteță - și amândoi știm că este -, va dori să le vândă repede. Cu cât păstrează asupra ei mai mult un astfel de bagaj, cu atât mai riscantă devine situația pentru ea. Trebuie să afli dacă sora mea e în Cairo.

— Minunat! i-am răspuns sec. Probabil că s-a dat la fund, dar pot întreba prin jur.

— Da, sunt convins că prietenii tăi Curatori din Companie vor fi încântați să te vadă! mi-a spus, luând-o spre ușă.

— Cei care nu vor să mă ucidă, desigur! am murmurat. Faptul că pun întrebări ar putea să atragă atenția asupra ta,

— Ai grijă să nu se întâmple asta. Prin orice mijloace găsești de cuviință!

Ricardo a pus mâna pe clanță, apoi s-a întors pe jumătate spre mine.

— Whit, să nu te pierzi din nou.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că eram deja pierdut. În clipa în care aveam să pun piciorul în Marea Britanie, Whitford avea să dispară, înlocuit fiind de titlul meu. Ricardo a ieșit, închizând ușa în urma lui cu un clinchet măsurat.

Am oftat. O ultimă efortare.

* * *

Întotdeauna mi-au plăcut străzile aglomerate din Cairo, îți ofereau o cale simplă de a deveni invizibil, lucru de care aveam nevoie pentru a mă putea strecura într-o anumită clădire, înconjurată de baruri pentru opium și bordeluri. Această parte a orașului pune la dispoziție nenumărate forme de divertisment pentru turiștii care își doreau și altceva în afară de temple și morminte. Și gusturile țintei mele mergeau în aceeași direcție înainte ca Ricardo să-l găsească pe bărbat afundat până peste cap în datorii.

M-am cățarat pe zidul dărăpănat, înfigându-mi degetele în firide, apoi m-am ridicat pe un pervaz și am intrat pe fereastra deschisă. La cum îl știam eu pe Peter, se afla cu siguranță în camera din spate și fuma hașiș, delegându-și îndatoririle altora, în vreme ce el se bucura de o pauză bine meritată după ce împărțise artefacte furate.

Holul putea a sudoare și a aer închis, dar asta nu m-a oprit din drum. Mi-am aruncat ochii prin camerele din lungul coridorului. Un nor de fum mi l-a arătat pe bărbatul pe care îl căutam. Se odihnea, rezemat confortabil de o banchetă joasă, înconjurat de perne prăfuite, cu picioarele încrucișate pe un covor turcesc uzat și murdar. Prin cameră erau stivuite lăzi, dintre care unele etichetate pentru Bulaq, dar cele mai multe nu. Aș fi pariat bani serioși că erau pline cu mărunțișuri care așteptau să fie vândute pe piața neagră.

Egiptul atrăgea tot soiul de oportuniști. Peter Yardley, englez ca mine, lucra ca ofițer de antichități și era secretarul consulului general. Dar, înainte să vină în Egipt, fusese mercenar și făcuse contrabandă cu droguri, antichități și secrete.

— Cine-i acolo?

Am pășit în cameră și am închis ușa în urma mea cu piciorul.

— Bună, Peter!

Un râs ușor mi-a ajuns la urechi.

— Nimeni nu-mi spune așa, în afară de tine.

Fumul s-a risipit și dinaintea ochilor mi-a apărut silueta subțire a lui Peter. Obrajii supti și ochii injectați îi trădau starea de extenuare. Hainele de pe el nu mai văzuseră săpunul de ceva vreme și răspândeau un miros urât de sudoare și băuturi tari. O senzație de disconfort mi-a încrețit pielea pe brațe. Nici eu nu arătasem prea diferit nu cu mult timp în urmă.

— Arăți îngrozitor.

Peter a rânjit și mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun jos, aflat în fața lui. Am rămas în picioare, conștient de zgomotul care venea de la etajul de dedesubt. Am numărat trei, poate patru bărbați care lucrau.

Lui Peter i-a pălit zâmbetul și și-a coborât mâna.

— Să înțeleg că nu este doar o vizită de curtoazie?

Mi-am scuturat capul. Existau Curatori care procurau bunuri ilicite pentru Poarta Negustorilor. Peter conducea una dintre licitații, iar pe vremea când jucam împreună cărți îmi spusese odată că știe pe cineva care cunoștea o persoană care se intersectase cu o doamnă care avea adesea artefacte de vânzare. Îi transmisesem informația lui Ricardo și, la acea vreme, ne întrebaserăm dacă era vorba despre Lourdes.

— Ai auzit ceva despre o cantitate importantă de marfa care ar fi ajuns recent în Cairo?

Peter s-a rezemat de un pui de pernă, mijind ochii închiși la culoare.

— Tot timpul ajunge marfa în Cairo. Ai de gând să ieși loc?

— Nu.

— Atunci de ce nu-mi spui pe unde ai umblat în ultimele luni? Nu te-am mai văzut deloc la masa de joc, Whit.

Pentru că nu-mi plăcea să joc cărți, chiar dacă era cea mai bună metodă prin care să afli tot felul de lucruri.

— Mi s-a terminat norocul!

Am scos plicul pe care-l aveam ascuns bine în buzunarul de la haină și l-am așezat pe masa rotundă de lângă cotul lui.

— Că veni vorba, cu asta cred că suntem chit.

Peter a ridicat colțul plicului cu vârful degetului.

— Uite o idee; de ce nu păstrezi tu ăștia și vii să lucrezi pentru mine? N-am înțeles niciodată de ce nu ai făcut-o până acum.

— Plec din Egipt.

— Păcat.

— Totul are un sfârșit.

M-am întors, gata să ies, dar în dreptul ușii i-am aruncat peste umăr:

— Ai grijă cu depozitul din Bulaq, Peter!

— *Oprește-te!*

Am împietrit în cadrul ușii. M-am întors lent spre Peter, care sărise în picioare, cu mâna pe pistol.

— De unde știi despre depozite?

— Lasă pistolul jos.

— Hayes, a zis Peter, trăgând siguranța, *de unde?*

Am lovit cu piciorul în muntele de lăzi care-mi era cel mai la îndemână. Pe cea mai de sus erau stivuite sticle de whisky și de rom, care au zăngănit zgomotos, dar am arătat spre lăzile de la bază.

— E scris chiar aici, idiotule!

— Ah, rahat! a zis, păstrând arma ațintită spre pieptul meu. Cred că tot va trebui să ieși loc până la urmă. Noi doi avem de vorbit.

Fără să vreau, dădusem peste ceva ce nu trebuia să văd.

— Doar nu ai de gând să mă împuști, nu-i așa, Peter? L-am întrebat cu blândețe.

— Nu, dacă faci ce ți se spune. Adevărul este că ai doar două opțiuni. Se pare că de acum încolo vei lucra pentru mine. Asta dacă nu cumva preferi alternativa, care este mai letală.

Am râs și mi-am scuturat capul.

— Pe dracu'! Nu prea cred.

— Stai naiba jo...

Am aruncat cu una dintre sticlele de whisky drept în el. Aceasta s-a rotit în aer și Peter a tras din instinct. Sticla s-a spart și băutura s-a împrăștiat pe pereți, scurgându-se în covor. Mirosul puternic m-a amețit. Peter își încărca din nou arma, urlând, dar aveam revolverul deja în mână și degetul mare lipit de inițialele care nu erau ale mele.

L-am îndreptat spre Peter, am țintit și am tras.

Impactul glonțului i-a împins capul pe spate. Sângele a început să curgă din gaura dintre sprâncene, flankându-i gura deschisă. Strigase după ceilalți și nu aveam nicio șansă să plec de acolo în viață. Ce mai conta un mort în plus?

Văzusem zeci.

Am plecat tară să privesc la dezastrul pe care-l lăsam în urmă, în vreme ce glasurile de jos se auzeau din ce în ce mai tare.

CAPÍTULO TREINTA Y DOS

Oriunde-mi întorceam privirea, vedeam ceva strălucind. Draperii aurite sclipeau orbitor în lumina lumânărilor, stegulețe de hârtie cu funde lungi fluturau în briza răcoroasă care adia pe ferestrele deschise. Hotelul își îmbrăcase cele mai frumoase haine în așteptarea Anului Nou. Unchiul meu ne-a însoțit în salonul decorat, unde am fost întâmpinați de un valet care ne-a condus la masa noastră, acoperită cu o țesătură argintie. Covoarele persane împodobeau podeaua de gresie, iar mesele etalau cele mai fine porțelanuri, tacâmuri și buchete uriașe de flori. Elvira a inspectat totul cu ochi critici și doar pupilele ușor dilatate i-au trădat impresia favorabilă.

Ni s-au alăturat câteva cupluri, doamnele în rochii splendide de seară, din mătase și satin, care sclipeau în lumina blândă, în vreme ce bărbații erau îmbrăcați în costume fine, croite pe măsură, în nuanțe închise la culoare și elegante.

Unchiul își făcuse apariția într-un costum gri simplu, cu chipul de piatră și buzele strânse. Nu se obosise să-și pieptene părul. Dacă nu m-aș fi temut în parte de el, aș fi zis că ținuta îl prindea. Ieșea în evidență într-o mare de bărbați prea scorțoși, cu părul dat pe spate cu prea multă pomadă. Aerul din încăpere se umpluse de un amestec de parfum scump, șampanie și miresme dulci de flori.

— Aceea este o rochie de la *House of Worth*¹³! a șoptit Elvira în clipa în care o doamnă s-a așezat în fața mea. Mi-aș paria toți banii pe asta.

— Tu nu pui pariuri și cu siguranță nu ai bani! i-am șoptit la rândul meu.

— I-am trimis vorbă mamei tale, a intervenit *tío* Ricardo, otrăvind-ne conversația. Cu plăcere.

Elvira s-a înroșit subtil și a reușit să murmure un *gracias*. Și-a revenit însă imediat și a schimbat subiectul.

— *Señor* Marqués, povestește-mi totul despre timpul pe care l-ai petrecut pe insula Philae.

Am lovit-o pe verișoara mea pe sub masă cu piciorul, în vreme ce

unchiul o privea cu o furie rece.

— O, Doamne, ce am mai făcut acum? a murmurat Elvira, crispându-se. Sunt interzise întrebările?

— Nu aduce vorba despre munca unchiului meu! am şuiert.

— Ai fost pe insula Philae în tot timpul ăsta? a întrebat unul dintre bărbații din capătul mesei, care avea accent franțuzesc. Dar nu-i nimic acolo! E un loc sfânt, foarte vechi, care a fost cu siguranță excavat deja.

Unchiul a ridicat din umeri.

— Toate celelalte locuri erau ocupate.

Bărbatul a dat din cap cu înțelepciune, crezând cu desăvârșire nonșalanta unchiului.

— Cred că e mare păcat că nu sunteți mai bine văzut de concetățenii mei.

— M-am descurcat destul de bine sub supravegherea lui *monsieur* Maspero, i-a replicat încetișor unchiul meu, înainte de a se întoarce spre mine. Cum ți se pare meniul, Inez?

Mi-am coborât privirea și am citit câteva rânduri, traducând din franceză în gând, în timp ce îmi ploua în gură. Pentru început, supă de ciuperci și ceapă, urmată de o salată proaspătă, care însoțea legume ușor rumenite. Așteptam în special felul principal: miel fript cu sos din jeleu de mentă, completat cu sparanghel tras în unt și piure cremos de cartofi.

— Minunat, am răspuns, deși știam prea bine că îmi adresase întrebarea doar pentru a schimba subiectul conversației.

Când a trecut chelnerul pe la masa noastră, unchiul a comandat vin pentru toți trei, apoi a început să discute cu domnul din dreapta lui. Și nu a mai vorbit cu noi până la sfârșitul mesei.

Nu îl învinuiam că era furios, că se simțea frustrat pentru că îl crezusem atât de rău. Pentru că fusesem în stare să-l cred capabil de crimă. Eram dezamăgită de mine însămi pentru că mă lăsasem prinsă în mrejele mamei.

Când eu însămi nu mă puteam ierta, înțelegeam foarte bine de ce unchiul meu nu putea nici el.

Îmi părea însă rău că încă voia să mă trimită înapoi în Argentina, răpindu-mi șansa de a îndrepta lucrurile. O parte din mine știa că voi

purta toată viață acest regret în inimă.

* * *

Balul a început la scurt timp după cină și, spre surprinderea mea, eu și Elvira nu am rămas nicio clipă fără parteneri. Orele se scurgeau rapid spre miezul nopții, iar eu eram tot timpul trasă pe ringul de dans și învârtită în ritmul orchestrei care interpreta melodii moderne. Elvira a dansat cu un domn blond și înalt, care îmi părea vag cunoscut. Am pierdut-o de mai multe ori din ochi, dar în cele din urmă ne-am regăsit lângă masa plină cu holuri de limonadă și vin alb și rece.

— Ultimul a fost un plicticos! mi-a zis Elvira, șchiopătând spre mine prin mulțimea de domnișoare de lângă ringul de dans. M-a călcat pe picioare. De două ori!

— Ultimul meu partener de dans vorbea doar în olandeză, i-am zis, ca să o împac. Credea că ești sora mea geamănă.

Elvira a râs printre gurile de limonadă.

— Am mai auzit noi asta! a zis și privirea i s-a îndreptat spre mulțime. Sunt atât de mulți străini aici! Cel puțin un american mi-a vorbit de sus.

Am privit-o cu atenție, cu zâmbetul deja în colțul gurii.

— Ce ai făcut?

Elvira a ridicat din umeri.

— L-am insultat dulce în spaniolă și el a crezut că-i fac un compliment!

Am râs.

— Asta-i Elvira pe care o știi!

— Ei bine, în sfârșit a ajuns! a spus ea, făcând ochii mari.

Curioasă, m-am răsucit și am căutat în mulțime silueta înaltă a unchiului meu și părul lui negru, nepieptănat. L-am identificat imediat. Era alături de un tânăr cu umeri lăți, păr castaniu și brațe bine făcute, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, o ținută care i se potrivea. Un cavaler întunecat cu inimă de aur.

* * *

— Nu arată de parcă ar ieși învingător într-o luptă corp la corp? Vocea Elvirei devenise visătoare.

— Nu încurajez violența, am răspuns cu o voce prea ascuțită.

Verișoara mea a ridicat o sprânceană.

În celălalt capăt al sălii de bal, Whit i-a întors spatele unchiului meu, cu sprâncenele coborâte. Ochii lui albaștri s-au învârtit prin salon până când m-au descoperit. Era de parcă am fi fost singurii oameni din încăpere. Cu o hotărâre degajată. With a străbătut mulțimea, fără să-și ia nici măcar o clipă ochii de la mine.

— Ai dat de mare necaz, mi-a șoptit Elvira apăsător.

A ajuns la noi și și-a înclinat capul spre mine, apoi spre verișoara mea.

— Bună, Whit. Dă-mi voie să ți-o prezint în mod oficial pe verișoara mea, *señorita* Elvira Montenegro. Elvira, el este Whitford Hayes.

— Lordul, a adăugat cu o urmă de zâmbet. Lordul Whitford Hayes.

— Ești *lord*? l-am întrebat, uluită.

Și-a înclinat capul și i s-a adresat verișoarei mele.

— Ai fost găsită! Am vrut să te felicit mai devreme.

— Primesc felicitarea, a răspuns ea. Mă bucur să te cunosc, *lord* Hayes.

Ochii albaștri ai lui Whit au alunecat spre mine, scânteind de amuzament. Mi-am încrucișat brațele la piept, furioasă că uitase să-mi menționeze că face parte *din nobilime*! Nu era de mirare că trebuia să alerge acasă. Viitoarea lui soție era probabil ducesă sau prințesă!

— Și cum ai cunoscut-o pe verișoara mea? l-a întrebat Elvira. De ce ți se adresează cu numele mic? Cum de nu am auzit nimic despre tine?

Whit a privit-o cu o expresie stranie, care a devenit pe rând amuzată, iritată și insultată.

— Lucrăm împreună, a răspuns sec. Mi se adresează pe numele mic pentru că și-a câștigat acest drept și - și-a îndreptat privirea iritată spre mine - nu știu de ce nu m-a pomenit. Suntem colegi, cum ar veni.

În mod clar nu era doar în imaginația mea ușoara emfază pe care o pusesese pe cuvântul *colegi*.

— Ce joc mai e și acesta, Whit? l-am întrebat, fără să-mi pot ascunde supărarea din voce.

— Nu e niciun joc, m-a înfruntat. Lămuresc doar lucrurile. Dansează cu mine.

— Asta a fost o întrebare? a spus Elvira. Eu nu prea cred. Inez, ai

putea să-mi spui dacă încurajăm sau nu curtea pe care ți-o face domnul Hayes?

Înainte să pot răspunde, Whit mi-a luat-o înainte:

— Mă aflu aici în calitate de prieten. Am crezut că cel puțin asta suntem.

— Suntem, i-am zis cu glas tăcut.

— Ce plicticos! a adăugat Elvira. Dar tocmai ce l-am zărit pe unchiul tău venind încoace și nu pare deloc încântat. Îmi poți mulțumi mai târziu, cu o cupă de punzi. Elvira s-a făcut nevăzută într-un vârtej de tul și dantelă, ocolind pasul hotărât al unchiului meu.

Whit și-a plecat fruntea, ca să mă privească în ochi.

— Ai vrea să dansăm, Olivera?

Mi-a întins mâna, i-am strâns-o. Niciodată nu aș fi putut refuza să dansez cu Whit. M-a tras aproape și, pentru prima oară, am observat că ochii lui erau tiviți cu un albastru mai întunecat. Pielea bronzată de soare îi radia în lumina lumânărilor. Muzica a crescut în intensitate și Whit și-a coborât mâna pe talia mea. Mi-am ridicat bărbia și l-am privit în ochi, respirația lui caldă alunecându-mi pe obraji.

— Deci ești lord.

Whit și-a cântărit răspunsul pentru o vreme.

— Tatăl meu e marchiz.

M-am încruntat, în vreme ce el ne rotea prin sala de bal, conducându-ne cu îndemânare printre celelalte cupluri. Nu îmi păsa că are un titlu sau că provine dintr-o familie bogată. Îmi păsa că asta era o altă parte din el pe care nu voise să mi-o împărtășească. Avea atât de multe secrete și mă durea să știu că nu urma să le descopăr niciodată pe toate.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? Credeam că *am câștigat* măcar acest drept.

— Cu ce ar fi schimbat lucrurile?

— Am făcut un dezastru din viața mea. Am fost vulnerabilă, rușinată și pusă într-o lumină proastă. Mama mea este o răufăcătoare, iar tata e probabil mort. M-ai văzut în cele mai proaste situații. Iar eu încă nu-ți știu numele.

Și-a strâns mai tare brațele în jurul meu.

— Ba da, îl știi.

Mi-am scuturat capul.

— Nu și pe acela care vine odată cu titlul tău.

— Somerset, mi-a spus delicat, respirația lui mângâindu-mi obrazul. Dar nu vreau să-mi spui așa niciodată. M-am străduit să mă relaxez, să nu mă topesc cu totul în îmbrățișarea lui. Nu voiam să mă topesc. Nu voiam să mă frâng mai mult decât o făcusem deja. Îi oferisem atât de mult, iar el îmi ascundea în continuare frânturi din el.

— Inez, am încercat să stau departe de tine și nu am vrut să mă cunoști. Nici eu să te cunosc pe tine.

Mi-am mijit ochii, ca să-mi ascund dezamăgirea.

— Atunci, ce s-a schimbat?

Mi-a luat mâna și a lipit-o de inima lui. I-am simțit bătaia puternică și constantă și mi-au tremurat degetele.

— Vreau o amintire cu noi dansând. Vreau un lucru care să fie al meu înainte să ne despărțim...

Tensiunea mi s-a risipit din oase. Ochii lui albaștri s-au înlănțuit cu ai mei și am simțit că cedez ușor. M-a privit CU o blândețe infinită, iar asta aproape că mi-a frânt inima, pentru că știam că nu va mai avea ocazia să se uite astfel la mine.

— Ceva pe care îl voi putea lua cu mine acasă, a continuat în șoaptă.

Am înghițit nodul dureros din gât, rezistența mi-a dispărut și m-am tras mai aproape.

Buzele lui mi-au mângâiat tâmpla.

— Știu că sunt egoist și sper că mă vei putea ierta.

Era o amintire pe care și eu mi-o doream.

— Ești iertat, am șoptit.

Whit m-a învățat pe ringul de dans, ținându-mă aproape, în vreme ce parfumul lui curat și mentolat mă amețea. În jurul nostru se roteau cupluri, care șopteau, bârfeau și numărau clipele rămase până la Anul Nou. Whit mi-a dat drumul la talie și a făcut un pas în spate.

— Îți mulțumesc pentru dans.

Am zărit cu coada ochiului un chip familiar. Mi s-a scurs sângele din obraji. Trecuse o lună de când îl văzusem ultima oară, dar l-aș fi

recunoscut oriunde.

— Olivera? Inez, ce s-a întâmplat?

Whit s-a tras aproape, dar nu-mi puteam lua ochii de la bărbatul care îl privea cu răceală pe unchiul meu dansând cu Elvira. A strâns paharul de șampanie și am văzut inelul Cleopatrei lucind pe degetul lui mic.

— Este domnul Sterling, am șoptit. E aici, îl urmărește pe unchiul meu. Pare furios.

Whit și-a întors ușor capul, gest care nu-i ascundea încordarea cu care își încleștase brusc maxilarul.

— Crezi că face parte din Companie? Cea care face afaceri la Poarta Negustorilor?

— Noi bănuim că da, mi-a șoptit la ureche. Am încercat să punem la cale un plan ca să dăm de mama ta, dar unchiul tău vrea și să recuperez inelul.

În celălalt capăt al sălii de bal, orchestra a oprit muzica, anunțând pe toată lumea că a început numărătoarea inversă până la miezul nopții.

— De ce te-a pus unchiul să pui mâna pe inel, când deja am găsit-o pe Cleo...

M-am oprit când am întâlnit privirea plină de subînțeles a lui Whit. M-am corectat imediat și am continuat cu glas jos:

— De ce vrea să obțină inelul? Nu mai are nevoie de el pentru a o găsi.

Nu-i trebuise de la început, pentru că mă avusese *pe mine*.

Whit a rămas tăcut, cu brațele strânse la piept.

— Chiar nu-ți poți închipui de ce își dorește unchiul tău să obțină inelul?

Abia când a rostit cuvintele pe acel ton am înțeles ceea ce fusese evident pentru unchiul meu de la bun început. Domnul Sterling ar fi putut să folosească inelul ca să găsească el însuși mormântul Cleopatrei. Și, dacă ar fi reușit, ce s-ar fi ales de ea? Avea să fie lăsată în Egipt? Obiectele care îi aparținuseră ar fi fost folosite pentru a decora expoziții străine?

Nu-mi plăcea să mă gândesc la cum era probabil să se sfârșească

lucrurile.

— Poate că nu contează oricum, am spus încet. E posibil ca magia să i se fi transferat oricum. Atunci nu ar avea nevoie de inel pentru a găsi mormântul.

Whit și-a scuturat capul.

— Nu cred că e cazul, pentru că s-ar fi dus deja pe insula Philae. Magia se transferă în funcție de tipul vrăjii sau pur și simplu dacă așa dorește! Gândește-te prin câte mâini este posibil să fi trecut inelul de când a aruncat Cleopatra vraja asupra lui. S-ar putea să fi fost vorba despre zeci de oameni, înainte ca bijuteria să-i fie depusă în mormânt.

— Apoi a atins-o tata, pe urmă eu și în cele din urmă domnul Sterling! am înșirat. Așadar cum ai de gând să-l furi? Inelul e prins bine pe degetul lui.

— Am metodele mele.

Unchiul meu avea să se asigure că eu și verișoara mea ne urcăm în următorul tren spre Alexandria, dar înainte de asta voiam să-l ajut cumva, după tot ceea ce făcusem. *Papá* îmi încredințase acel inel, iar domnul Sterling mi-l furase de pe deget.

— Dă-mi voie să te ajut!

Whit a clătinat din cap.

— Am relații în acest oraș, care-mi pot fi de ajutor. Tu mi-ai sta în cale, Inez. Și, în plus... pleci.

— Pot să fac ceva înainte! i-am spus, disperată. Am creat o încurcătură îngrozitoare și mă doare că voi doi trebuie să strângeți în urma mea, iar eu nici măcar nu voi mai fi *aici*!

Mă durea că nu aveam să descopăr care fusese soarta tatei. Nu voiam să renunț la el! Cum aveam să-l caut în continuare de pe un alt continent?

Whit m-a privit cu atenție și, dintr-odată, mi-am dat seama cât de obosit arăta. Umbre adânci îi însemnau pielea de sub ochii albaștri.

— Nu poți face nimic. Gândește-te la Elvira. Ar fi cinstit să-ți petreci ultimele zile în Egipt ignorând-o? Nu mai este problema ta, Inez.

Privirea mi-a alunecat spre ceasul ornamentat din capătul sălii.

— Mai sunt două minute până la miezul nopții.

— Într-adevăr, mi-a spus. Aici ne luăm rămas-bun.

Limba ceasului s-a mișcat.

— Un minut doar, am șoptit.

Whit a rămas sumbru și serios, în vreme ce toată lumea aplauda și râdea în jurul nostru, domnii aruncându-și pălăriile, iar doamnele fluturându-și batistele în aer. Am rămas cu desăvârșire nemișcată, pironită de privirea incendiară a lui Whit.

S-a aplecat încet spre mine și mi-a șoptit:

— La mulți ani, Inez!

— *Feliz año nuevo*, Whit!

În jurul nostru larma a crescut asurzitor și el și-a lipit delicat buzele de obrazul meu. Apoi s-a îndreptat și a dispărut, înghițit de vacarmul mulțimii.

CAPÍTULO TREINTA Y TRES

M-am întors alături de Elvira în camera noastră, cu gustul șampaniei pe buze și muzica răsunându-ne încă în urechi. Cu fiecare pas pe care îl făceam, fisurile din inimă se adânceau. Într-o zi aveam să mă văd nevoită să pun toate bucățile la loc.

Însă în această seară nu aveam cum să scap de durere.

Nu aveam să-l mai văd niciodată pe Whitford Hayes.

— L-ai sărutat?

Am clipit.

— Doar nu ai de gând să mă interoghezi după ce am băut un pahar în plus?

— Pari tristă, mi-a spus verișoara mea. M-am gândit că el ar putea fi motivul.

— După cum ți-am spus mai devreme, se căsătorește! Aș putea să te întreb dacă l-ai sărutat pe vreunul dintre bărbații cu care ai dansat.

Elvirei i s-au aprins obraji.

— Voi lua ceaiul de dimineață alături de unul dintre ei. Am ridicat din sprâncene.

— Vei avea nevoie de cineva care să te însoțească.

— Doar nu vorbești serios!

— Elvira.

A ridicat delicat din umeri.

— Oare chiar am? Mă aflu într-o altă țară...

— Care este plină de englezi, care au reguli foarte asemănătoare de etichetă cu societatea din Buenos Aires. Și printre care se numără nu puțini care călătoresc în Argentina pentru afaceri și în vacanțe, aș putea adăuga.

Elvira s-a încordat.

— Parcă ai fi mama ta!

Am împietrit și verișoara mea și-a dat imediat una peste gură.

— Am vrut să spun *mama mea*! Ah, Inez, îmi pare rău! *Lo siento*!

S-a întins după mâna mea și mi-a strâns-o.

— Mă ierți?

— E în ordine, i-am răspuns, în ciuda faptului că mi se căscase un gol în stomac.

Cuvintele ei mă loviseră ca o palmă dură. Știam că nu fusese intenția ei, dar mă ardeau oricum.

— Sunt gata să pun punct acestei nopți.

Am intrat în apartament cu rochiile șifonate și părul ciufulit - două flori ofilite. Elvira s-a aruncat pe canapea, căscând larg. I-am aruncat o privire amuzată în timp cerni scoteam agrafele, pentru a-mi elibera părul, și mi-am luat un ton degajat.

— Elvira, cu riscul de a suna ca mama *ta*, promite-mi că mă vei trezi înaintea întâlnirii tale. Te voi însoți... Nu, nu face fața aia! Așa se cuvine și e sigur.

— Bine, *bine!*

— De ce e atât de important pentru tine?

Elvira s-a foit pe canapea, cu ochi mari și rugători.

— Inez, n-am mai fost niciodată pe cont propriu. Vreau doar să am timp să fac ceva care nu este în program sau aprobat deja de *mamá*. Într-o zi voi fi căsătorită, cu un străin cel mai probabil. Cineva care va fi ales pentru mine. Măine însă voi avea ocazia să-mi petrec timpul cu cineva pe care eu l-am ales. Nu înțelegeți?

Era teribil cât de repede o luasem pe drumuri asemănătoare. Elvira m-ar fi urmat oriunde, avea încredere că o pot ghida în marea ei aventură. Și era responsabilitatea mea să am grijă de ea. Să o protejez de cine știe ce încurcătură aveam să ajungem din cauza mea. Ca atunci când rămăseserăm atârinate într-un copac, la șase ani, sau ca atunci când ne pierduserăm din cauza mea în inima orașului Buenos Aires. Elvira avea mereu încredere că pot face în așa fel încât să ajungem întregi acasă.

Însă, din clipa în care aveam să acostăm, viețile noastre urmau să fie organizate conform unui program aprobat de mătușa mea. Acestea erau ultimele clipe de libertate.

— Înțeleg, i-am răspuns. Bucură-te de dimineața ta alături de acel băiat, i-am spus și am sărutat-o pe obraz. Dar tot voi fi acolo. Nu uita să-ți speli funinginea de la ochi înainte de culcare!

Elvira și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat, ajutându-mă să-mi scot rochia strâmtă de seară. A tras un pic cam prea tare de șireturile corsetului și am țipat. Odată eliberată, i-am întors favoarea și apoi ne-am dus fiecare în camera noastră. Fără lucrurile părinților mei împrăștiate peste tot, dormitorul ar fi putut să aparțină oricui.

Nu eram sigură dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău.

* * *

M-au trezit niște ciocănituri puternice în ușă. M-am frecat la ochi și m-am ridicat lent în capul oaselor, în vreme ce bocănelile creșteau în intensitate. Cu un sunet incoerent de protest, am dat la o parte plasa de țânțari și am coborât din pat, apoi mi-am tras halatul alb pe mine și am luat-o împleticit spre camera de zi a apartamentului.

Nu mă așteptasem să-l revăd pe Whit.

Stătea de cealaltă parte a ușii, cu pumnul ridicat. Și-a lăsat brusc mâna jos și s-a rezemat de tocul ușii.

— Ești aici.

Mi-am rotit teatral privirea înjur.

— Unde altundeva aș putea fi?

— Trebuie să intru, a zis Whit.

M-am tras într-o parte ca să-l las să treacă și am închis ușa în urma lui. Arăta mai răvășit decât de obicei. Purta cămașa lui obișnuită, pantalonii kaki și ghetele până la jumătatea gambei, dar avea o notă de frenezie în expresie. Ochii sălbatici, respirația sacadată, de parcă ar fi alergat până în camera mea. Apoi mi-am dat seama. Dacă se răzgândise în privința noastră? Mi-am umezit buzele.

— Ce cauți aici?

— Elvira e înăuntru?

La început nu am înțeles întrebarea. Apoi cuvintele lui au răzbit prin ceața somnului meu întrerupt brusc și m-a cuprins un sentiment de groază.

— *Ar trebui să fie.*

Whit a rămas în mijlocul camerei, cu mâinile vârâte adânc în buzunare și buzele strânse sumbru.

— Verifică, Inez!

Eram deja în drum spre camera alăturată, iar când am deschis ușa,

m-a întâmpinat patul gol. Am mormăit exasperată. Îi spuseseam să mă trezească, să nu coboare tară mine! M-am răsucit, înfigându-mi mâinile în solduri.

— Unde ai văzut-o? l-am întrebat, cu glas autoritar. Pe terasă, fără îndoială, savurând o prăjitură, cu partenerul ei de la micul-dejun...

— Cine? m-a întrerupt Whit.

— Bărbatul cu care a dansat. Nu i-am aflat numele.

Am rămas cu buzele întredeschise; nu mă gândisem să o întreb. Mă gândisem că o voi însoți la întâlnire.

Whit se străduia să își păstreze ochii ațintiți la chipul meu, dar, când m-am mișcat, halatul a scos la iveală tivul dantelat al cămășii de noapte. S-a întors brusc și sa așezat pe unul dintre scaunele care nu era ocupat de cuierile părinților mei.

— Nu am văzut-o, mi-a spus cu o voce gravă și serioasă. Am coborât la cafea și angajatul de la hotel a făcut observația că a văzut pe cineva care-ți semăna urcându-se într-o trăsură în jurul orei unsprezece.

— N-ar face asta! Nu e proastă. Trebuie să fie o greșeală!

— Bine, a zis Whit. Atunci unde e?

— Ți-am spus: ia ceaiul pe terasă.

— N-am văzut-o afară, mi-a spus el blând.

Au început să-mi vuiască urechile.

— Dă-mi voie să mă îmbrac.

— Te rog, a murmurat Whit.

Am intrat în camera mea, trăgând ușa în urmă, și m-am decis rapid asupra unei rochii de zi într-o nuanță deschisă de verde, cu dungi crem, dar apoi mi-am dat seama că mă confruntam cu o problemă. Rochia putea fi purtată doar cu corset și crinolină și, în vreme ce pe aceasta din urmă o puteam îmbrăca singură, pentru cel dintâi aveam nevoie de ajutor. Am oftat. Ziua începuse deja cum nu se poate mai rău. Am întredeschis ușa și mi-am scos capul afară.

— Whit, ești prietenul meu, nu-i așa?

— Da! mi-a răspuns nerăbdător Whit. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce durează așa de mult?

Simțeam mai mult decât oricine cât de tare trebuia să mă grăbesc. În minte mi se închegaseră două idei cu privire la locul în care ar fi

putut să se afle Elvira, pentru că știam că nu s-ar fi urcat în trăsură unui străin.

— Deci nu te-ar deranja să-mi prinzi corsetul?

Whit și-a lăsat capul în mâini.

— La naiba, Olivera!

Am rămas tăcută.

— Merg să caut pe cineva care să te ajute! mi-a zis cu disperare în glas, ridicându-se.

Mi-am scuturat capul.

— Ar dura prea mult. Te rog, îmi legi corsetul? Ți va lua doar o clipă și apoi nu vom mai vorbi niciodată despre asta.

Whit s-a uitat urât la mine și am așteptat răbdătoare să își dea seama că aceasta era singura soluție. A mormăit un cuvânt urât în barbă și a luat-o spre mine, cu ochii albaștri ca gheața fixați asupra feței mele.

— Întoarce-te! mi-a cerut printre dinți.

L-am ascultat, tăcută, simțind că dacă aveam să-l mai provoc urma să iasă cu țipete. Îmi făceam griji pentru Elvira, dar, pentru o fracțiune de secundă, mi-am îngăduit să zâmbesc.

Tonul lui Whit a răsunat ucigător:

— Nu mai zâmbi!

— Nu zâmbeam.

A tras cu putere de șireturi și mi s-a tăiat respirația.

— Ești o mare mincinoasă.

Whit se mișca rapid și degetele lui mi-au atins din întâmplare spatele.

— Ai mai făcut asta, am remarcat. Nu e ușor să te prinzi din prima. Ținând cont de cât de repede...

— Liniște! s-a răstit.

Am rânjit iar.

— Gata! mi-a zis, iar răsuflarea lui mi-a gădilat ceafa. Du-te și pune-ți rochia...

M-am întors cu o privire vinovată.

— Rochia are două duzini de năsturași pe spate. Voi avea nevoie de ajutorul tău.

Expresia de pe chipul lui Whit s-a preschimbat într-una criminală. Am intrat în grabă în dormitor ca să-mi prind crinolina, apoi mi-am luat rochia, trecându-mi brațele prin mâneci. Am ieșit apoi din nou, având grijă să-mi controlez amuzamentul. Expresia lui Whit nu se schimbase. Mi-a dat roată și a început să-mi încheie nasturii.

— Rochia asta este absolut ridicolă!

— Sunt de acord cu tine. Aș prefera să port hainele tale. Whit a pufnit.

— Societatea nu ți-ar permite niciodată să fii atât de progresistă.

— Acum nu, i-am răspuns, în vreme ce degetele pe care i le simțeam prin material îmi trimiteau fiori pe șira spinării. Dar poate că într-o bună zi!

A trebuit să-mi reamintesc că avea o logodnică.

Whit s-a îndepărtat de mine de parcă aș fi fost o flacăra arzătoare.

— Am terminat. Asta dacă nu cumva ai vrea să-ți și pieptăn părul și să ți-l împletesc?

— Știi cum să...

— *Nu!*

Mi l-am împletit singură rapid și l-am urmat afară din cameră, încercând să mă sincronizez cu pașii lui lungi. Am ajuns în lobby și ne-am uitat rapid în jur, cercetând terasa și separeurile din camerele adiacente. Elvira nu era în salonul în care se servea masa, nici în sala de bal. Ceasul arăta că este aproape prânzul.

— Whit, am șoptit, înecată de panică. Unde e?

— Să mergem să vorbim din nou cu Sallam. Încearcă să nu-ți faci griji. Poate că s-a întâlnit cu o veche cunoștință.

— Nu cunoaște pe nimeni aici! am protestat, în timp ce Whit mă conducea spre recepție.

Holul era plin de oameni și a trebuit să-i ocolim.

— Adu-ți aminte că în Cairo se află un număr foarte mare de turiști în această perioadă a anului. Privește în jur! Poate că a întâlnit o veche prietenă.

Sallam ne-a salutat zâmbind.

— Bună ziua, domnule Hayes și *señorita* Olivera! Mă bucur să vă văd împreună. L-ați ratat la mustață pe *señor* Marqués, a plecat la o

întâlnire de afaceri. Cred că se așteaptă să i vă alăturați? Să vă chem o trăsură?

— Nu acum, i-a răspuns Whit. Ne poți spune dacă ai văzut-o pe *señorita* Montenegro în dimineața asta? Bărbatul și-a mângâiat barba grizonantă.

— Dacă mă gândesc bine, mi s-a părut că te-am văzut pe tine, *señorita* Olivera, urcând într-o trăsură în această dimineață, dar îmbrăcată cu o altă rochie. Înseamnă că a fost verișoara ta!

Am rămas împietrită, neputând să cred că Elvira fusese atât de necugetată.

— Ce fel de trăsură? Ai văzut cine o însoțea?

Sallam și-a scuturat capul.

— Mă tem că doar am întrezărit-o o clipă. Dar era cu cineva care semăna cu unchiul tău. Înalt și cu umeri lați. De altfel, am presupus că este vorba despre Ricardo.

— Unchiul meu? *Tío* Ricardo a dus-o undeva? am repetat, în vreme ce spaima începea să-mi sfâșie inima. Acum înțelegeam de ce urcase în trăsură. Trebuia să fi cunoscut persoana care o însoțea.

— Ce facem? Cum dăm de ea?

Whit și-a coborât mâna cu blândețe pe brațul meu, ca să mă conducă departe de recepție, dar în acea clipă Sallam a spus;

— În această dimineață am primit un mesaj pentru tine, *señorita* Olivera.

Sallam a trecut prin corespondență și a scos un plic mic, în formă de pătrat. Scrisul de mână îmi era vag familiar. Am luat scrisoarea, i-am mulțumit și l-am urmat pe Whit în timp ce o deschideam. În plic se aflau o singură coală de hârtie și două bilete; unul pentru trenul care pleca spre Alexandria a doua zi de dimineață și celălalt pentru vaporul spre Argentina. Am scos cu nerăbdare foaia și am citit cele câteva rânduri.

Le-am recitit apoi, cu inima zbătându-mi-se nebunește în piept, ca un animal prins în cușcă. Nici nu am observat că Whit s-a oprit și mi-a luat scrisoarea.

A citit-o rapid și linia puternică a maxilarului i s-a încleștat. Părea turnat în fier.

— *Rahat!*

Pulsul îmi bubuia și am amețit. Abia dacă îmi mai dădeam seama unde mă aflu, în vreme ce Whit mă conducea pe scări, apoi pe coridorul lung, până în camera pe care o împărțeam cu verișoara mea.

Elvira.

Elvira, care fusese răpită!

— Dă-mi scrisoarea! i-am cerut. E o greșeală!

Mi-a întins-o fără cuvinte, cu ochii arzând, și mi-am coborât privirea ca să citesc din nou rândurile scrise dezordonat.

Dragă Inez,

Mă tem că am fost nevoită să iau măsuri extrem de drastice pentru a-ți asigura protecția. Elvira nu mai există pentru tine și, chiar dacă sunt sigură că nu vei putea să mă ierți, sper că mă vei putea înțelege cu timpul. Poate când vei avea și tu o fată.

Trebuie să părăsești Cairo.

E doar o chestiune de timp până când își vor da seama că au dus fata greșită la docuri și se vor întoarce după tine.

Lourdes

Mi-a tremurat mâna și scrisoarea a căzut la pământ. *Mamá* o sacrificase pe Elvira. Pe sora pe care n-am avut-o. Egoismul ei mă înjunghia ca un pumnal. Mamei nu-i păsa decât ca *cel mai vulnerabil punct* al ei să nu fie descoperit. Pentru ca asociații ei să nu-l poată folosi împotriva ei. O slăbiciune care ar fi putut să fie exploatată.

Eu.

Whit s-a aplecat și a cules scrisoarea de pe jos, cu o expresie gânditoare pe chip.

— Ce este? l-am întrebat.

Și-a scuturat capul.

— Nimic, eu...

— Spune-mi!

Spaima și-a înfipt ghearele în mine. Nu-mi puteam închipui unde ar fi putut să se afle verișoara mea într-un oraș pe care abia-l cunoșteam. Ceva din groaza pe care o trăiam trebuie să mi se fi citit

pe chip, pentru că Whit și-a îndoit genunchii și m-a țintuit cu ochii lui albaștri. Nu am încercat să-mi ascund teama.

A rămas tăcut, în mod clar îngrijorat de ceva.

— Spune-mi! i-am cerut din nou.

— Mă întrebam dacă se referă la depozitul de pe docuri, mi-a spus încetișor. Știu că acolo au avut loc activități de contrabandă de pe vremea când Ricardo mi-a cerut să investighez, ca să văd ce pune la cale mama ta.

— Whit, trebuie să fac rost de o trăsură! Plec după ea. Rareori se întâmpla ca Whit să ridice vocea, dar, când a făcut-o, mi-au țiuuit urechile:

— În niciun caz!

— *Pe mine* mă vor! i-am spus. Nu înțelegi? Citește din nou biletul mamei. L-a pus pe unul dintre asociații ei să o însemneze cumva pe Elvira. Noaptea trecută am purtat rochii aproape identice. Oricine ne-ar fi putut confunda.

În minte mi-a încolțit un gând înfiorător.

— Bărbatul cu care a dansat... e posibil să lucreze pentru *mamá*...

Vocea mi s-a frânt. L-am apucat pe Whit de reverul jachetei.

— Elvira e în pericol, dar ar fi trebuit să fiu eu în locul ei!

— Așa că ai de gând să-i iei locul? m-a întrebat Whit. Ai putea să mori!

Mi-am scuturat capul.

— Nu cred. *Mamá* va afla și va veni după mine. Eu sunt slăbiciunea ei. Uite până unde a mers ca să mă avertizeze.

— *Mama ta*? Nu fi naivă! a strigat din nou Whit. Lourdes este în stare să o lase pe verișoara ta să moară. Probabil că l-a ucis pe tatăl tău și apoi te-a mințit în această privință. E lipsită de inimă, uneltitoare și manipuloare. De ce crezi că dușmanii ei au recurs la răpire? A făcut cu siguranță ceva de neiertat și acum vor să obțină ceea ce a furat în schimbul vieții tale!

— Vorbești despre artefacte.

Whit a strâns din dinți.

— Fac pariu pe tot ce am că i-a trădat.

— Poate că *mamá* este capabilă să o lase pe Elvira să moară pentru

mine, dar eu nu pot face asta. Nu sunt ca ea.

Whit și-a înfipt mâinile în brațele mele, cu chipul sălbatic, cuprins de disperare.

— Nu te voi lăsa să faci asta!

— Nu trebuie să-ți dau ție socoteală!

— Tu nu dai nimănui socoteală și tocmai asta e problema! a răbufnit Whit.

— Nu știam că am probleme.

— Bineînțeles că ai, cu toții avem.

— Păi, atunci care sunt ale tale? De fapt, nu te deranja! Le știu.

— Sunt convins, a mârâit. Nu ți le-am ascuns!

Mi-a dat drumul, frustrat, și și-a trecut mâna prin părul răvășit.

— Trebuie să vorbim cu unchiul tău. Trebuie să afle!

— Fie! am oftat. Mergi și lasă-i un bilet la recepție.

Ușurarea i-a domolit spaima care i se întipărise pe chip. A dat din cap și mi-a strâns mâna.

— Îți promit că vom face tot ce ne stă în putere ca să o aducem înapoi.

M-am forțat să zâmbesc.

— Te cred.

Mi-a strâns mâna și a plecat, ușa închizându-se în urma lui cu un pocnet delicat. Am numărat până la zece și am ieșit după el, având grijă să păstrez distanța. Nu mă îndoiam că unchiul meu avea să încerce să-mi ajute verișoara, dar asociații mamei *pe mine* mă voiau. Nu aveam cum să ignor asta.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Whit la recepție. Am străbătut rapid lobbyul, apoi am coborât în fugă treptele de la terasă, cu mâna deja ridicată, ca să chem o trăsură. Whit se înșela. *Mamá* îmi cumpărase bilete ca să mă ajute să ies din țară. Nu voia să mor și nicio sumă de bani nu avea să schimbe asta. Știam în sufletul meu că îi păsa suficient de mine încât ajunsesem să fiu punctul ei slab în lupta cu dușmanii pe care îi avea.

Eram în stare să pariez cu viața mea pentru asta.

CAPÍTULO TREINTA Y CUATRO

Când am ajuns pe doc, profilul piramidelor se înălța ca o pată întunecată pe cerul înserării. Sutele de *felucca* și de *dahaheeyah-ul* se legănau ușurel în ritmul râului. În spatele meu se reliefa o clădire cu fațada din piatră, cu un semn pictat care se decolorase cu mulți ani în urmă. Șoarecii fugeau din calea mea în timp ce înaintam spre freamătul apei. Localnicii sporovăiau cu turiștii, făcându-și reclamă serviciilor în calitate de căpitani și marinari ai Nilului.

Am cercetat împrejurimile, cu inima îndoită. Depozitele erau aliniate de-a lungul docului. Clădirile îmi erau familiare, deoarece îmi aminteam că le văzusem când mă aflasem ultima oară în Bulaq, însă nu aveam cum să știu în care dintre ele se afla verișoara mea. Toate păreau abandonate, iar unele aveau chiar și ferestre sparte. M-am îndreptat spre prima clădire din șir, mușcându-mi buza inferioară. Pentru că în jur erau mulți oameni, mă simțeam oarecum în siguranță. Cine avea să-mi facă rău de fată cu atâția martori?

Am încercat să nu mă gândesc la ce mi-ar răspunde Whit.

Ușa de la primul depozit era încuiată. M-am îndreptat spre următoarea intrare, dar și aceea avea un lanț care te împiedica să pășești înăuntru. Am mai trecut de încă trei uși și m-am întors la colț, căutând indicii care ar fi putut să- mi arate că verișoara mea era înăuntru. Munții înalți de lăzi goale și butoaie îmi îngreunau drumul, înălțându-se amenințător deasupra mea. Zgomotele mulțimii de pe docuri deveneau din ce în ce mai înăbușite cu cât mă îndepărtam mai mult de apă. Niciuna dintre ușile pe lângă care treceam nu era deschisă.

Apoi, cu coada ochiului, am văzut mișcare. Doi bărbați îmbrăcați în pantaloni și-n haine cu două rânduri de nasturi dădeau târcoale prin fața uneia dintre clădiri. Erau la ceva depărtare de mine, dar am remarcat că erau masivi și discutau în șoaptă, deși din când în când se uitau cu atenție înjur.

Mă pregăteam să-i strig, când un străin și-a lipit palma de gura mea.

O mână puternică mi-a înlănțuit talia și m-a lipit de o suprafață dură. M-am zbatut și am încercat să lovesc. L-am nimerit pe bărbat în fluierul piciorului.

— Ce dracu', Inez! mi-a șuierat Whit la ureche.

Am încetat imediat să mă mai zbat și el ne-a tras pe amândoi în spatele unui munte de lăzi.

— Ești cea mai enervantă ființă pe care am avut neplăcerea să o cunosc! a mârâit Whit. Îmi vine să te strâng de gât cu mâinile mele!

— Trebuie să fac asta! i-am răspuns cu înflăcărare. Nu trebuia să mă urmărești!

— Pe naiba nu trebuia!

Whit m-a luat de mână și a încercat să mă tragă după el pe unde venise, dar m-am împotrivit.

— Nu merg!

— Și dacă nu pot să te salvez? m-a întrebat Whit, cu ochii aprinși, cuprins de panică. Te rog, nu-mi face asta!

— Nu pot pleca...

— Să mergem, înainte să fim văzuți! Au paznici care patrulează...

Siguranța unui pistol încărcat a răsunat ca lovitura unui tun.

— *Whit!*

Un atacator se strecurase în spatele nostru și ațintise țeava armei spre ceafa lui Whit. El a zâmbit, cu ochii albaștri scânteind și dinții lucind în lumina lunii. Mi-a dat drumul și s-a lăsat pe vine, lovind cu piciorul lui lung. Atacatorul s-a prăbușit la pământ și pistolul s-a descărcat, zgomotul răsunându-mi în timpane. S-au auzit strigăte în depărtare.

Whit a sărit deasupra bărbatului și i-a dat un pumn. Pistolul i-a zburat din mână, alunecând pe pământ, și a aterizat cu un zăngănit la picioarele mele. M-am aplecat instinctiv și am pus mâna pe el.

— Inez, fugi! mi-a strigat Whit.

Cei doi bărbați pe care-i văzusem mai devreme l-au încercuit, cu pumnii ridicați, dar Whit a reușit să evite prima lovitură și a parat-o cu brațul pe cea de-a doua. Apoi și-a luat avânt și l-a izbit pe unul dintre atacatori în tâmplă, spărgându-i dinții.

— Inez! a strigat, în timp ce-l lovea cu piciorul pe cel de-al doilea.

Parcă ți-am zis - a evitat la mustață pumnul celui de-al treilea bărbat - să fugi!

— Ai grijă! am țipat îngrozită și, fără să mă gândesc, mi-am ridicat brațul și am tras cu pistolul în aer.

Whit nici nu a tresărit, dar celălalt bărbat da, iar Whit a profitat de ocazie ca să-i tragă încă un pumn.

Cel de-al treilea bărbat s-a pus pe picioare și a scos un pumnal, pe care Whit abia a reușit să-l evite. Lama a zburat prin aer și s-a înfipt într-un butoi.

Whit și-a scos pistolul de la brâu și a tras spre atacatorul care a reușit să evite glonțul țintit către stomacul lui. Am auzit clinchetul unui pistol încărcat la ureche. Cu coada ochiului, am zărit țeava și luciul argintiu al metalului ațintit la tâmpla mea.

— Dă-i drumul! a mârâit un bărbat.

Am dat drumul armei.

— Indepărtează-o de tine cu piciorul.

Am făcut ce îmi cerea.

Apoi, cu glas tare, atacatorul meu a strigat:

— Ridică-te și nu-mi mai lovi oamenii, altfel domnița ta va muri.

Whit s-a îndreptat, palid la chip, cu pieptul zguduit de răsuflări sacadate. Doi dintre bărbații cu care se luptase zăceau inconștienți la picioarele lui.

— Ia-mă pe mine în locul ei.

— Whit! Nu!

Dar el m-a ignorat, privindu-l fără frică pe atacator.

— Aruncă-mi pistolul tău! a cerut bărbatul.

Whit nu a ezitat. I l-a aruncat și revolverul a aterizat cu zgomot la picioarele noastre, cu inițialele la vedere. Lacrimile mă orbeau. Nu-mi spusese niciodată cui aparținea acel pistol, dar știam cât de mult înseamnă pentru el.

— Mă aflu aici pentru Elvira! Eliberează-o! am zis repede. Vin de bunăvoie, doar nu-i răni, pe ea și pe prietenul meu!

Din spate, o voce aspră și familiară a spintecat aerul.

— Adu-i pe amândoi la bord.

Bărbatul cu pistolul s-a aplecat deasupra mea, astupându-mi nasul

și gura cu o cârpă murdară. Mirosul chimic m-a făcut să icnesc și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Vag, l-am auzit pe Whit dând drumul unui răget furios. M-am împotrivit brațelor care-mi strângeau coastele ca într-o menghină, dar în cele din urmă mi s-a închețat privirea.

Am clipit și lumea s-a întunecat.

Am închis ochii și nu am mai văzut nimic.

* * *

Mă băgaseră într-un mormânt.

Zidurile colțuroase aveau culoarea roșiatică a stâncilor de la munte. Spațiul era îngust și plin de lăzi și butoaie. O singură lumânare lumina o frântură din loc. M-am zbatut, dar mâinile nu voiau să se clintească; ceva aspru îmi freca pielea delicată a încheieturii. Aveam brațele imobilizate la spate, dureros de strâns.

— Whit? am strigat.

— Aici, mi-a răspuns, dând roată muntelui de lăzi.

Și el avea mâinile legate la spate, iar în obrazul drept îi înfloreau o vânătaie. Din buză îi curgea sânge.

— Ești rănit, am spus.

— Am fost inconștient ore întregi, mi-a spus cu glas răgușit, îngenunchind în fața mea. Cum te simți?

— Amețită. Însetată. Dar cred că sunt bine. Ce mi-au tăcut?

— Cârpă aceea era îmbibată de cloroform, mi-a spus, plin de furie. *Picura* din ea! M-am temut că ți-au dat prea mult.

— Sunt bine, i-am spus, trăgându-mă spre el, astfel încât să ni se atingă genunchii. Ai prin buzunare ceva care ne-ar putea fi de ajutor?

— Mi-au luat tot ce aveam, mi-a răspuns sumbru. Pistolul. Până și nasturele!

— Te rog, spune-mi că ai un pumnal ascuns pe undeva! Whit a clătinat din cap, cu o expresie întunecată.

— L-au găsit pe cel din gheată.

— Criminali îndrăzneți! Ai văzut-o pe Elvira?

Și-a scuturat din nou capul.

— Primul lucru pe care l-am făcut când ne-au băgat aici a fost să cercetez fiecare colț al acestui mormânt nenorocit. Nici urmă de Elvira, nici vreun semn care să indice că ar fi fost aici.

Mi s-a făcut stomacul ghem.

— *Dios, sper că...*

Am tăcut, pentru că se auzeau pași.

Și-au făcut apariția patru bărbați, îmbrăcați în negru și cu măști negre pe chip. Cel din mijloc mi se părea familiar, dar nu aș fi putut să spun de unde îl știam. Era înalt și avea buzele subțiri. Ceilalți trei erau poate cei cu care se bătuse Whit pe doc, pentru că șchiopătau ușor.

— Sus! a ordonat bărbatul înalt.

Tremurând, m-am ridicat cu stângăcie în picioare. Whit a făcut același lucru, dar cei trei bărbați l-au apucat imediat de brațe și l-au smuls de lângă mine.

Whit a început să dea din picioare și să se zbată, fiind răsplătit cu un pumn în față. S-a îndoit, cu respirația tăiată. Bărbații l-au încercuit și au început să-l lovească în stomac și în coaste. Icnetele lui de durere îmi răsunau în timpane. Unul dintre atacatori a scos un pumnal și i-a tăiat brațul cu care își proteja capul, iar din tăietura lungă și adâncă a țâșnit sângele.

— Opriți-vă! am zbierat. Opriți-vă!

— Ca să evităm confuziile pe viitor, aș vrea să știu care îți este numele, mi-a vorbit bărbatul înalt, cu glas tăcut.

Vocea lui îmi suna atât de familiar, încât mi s-a ridicat părul de pe ceafa. În acea noapte, pe insula Philae, era întuneric. Îmi fusese greu să-i disting chipul, dar îmi aminteam părul blond, care lucise ca argintul în lumina lunii. Și vocea joasă.

Mi s-a uscat cerul gurii. Nu-mi aminteam ultima oară când băusem ceva.

— Inez Olivera.

— Înțeleg, a spus pe un ton politicos, de parcă m-ar fi întrebat cum îmi merge. Deci nu ești Elvira Montenegro? Cealaltă insistă că acela este numele ei, dar s-ar putea să mintă.

Mi-am scuturat capul, simțind că mi se face rău. De când ajunsesem în Egipt, folosisem numele verișoarei mele de mai multe ori. O greșeală teribilă.

— Eu sunt cea pe care o vreți. Vă rog, dați-i drumul Elvirei!

— Unde e mama ta?

— Nu știu.

Bărbatul și-a ridicat mâna și m-a plesnit peste față. Sunetul a răsunat în mormânt. Am simțit gust de sânge în gură.

Whit i-a tras un cot în față bărbatului care-l imobilizase. S-a pus pe picioare, cu ochii lucindu-i sălbatic.

— Dacă o mai atingi o singură dată, voi pune capăt vieții tale mizerabile!

— Crezi că ești în măsură să arunci cu amenințări? l-a întrebat bărbatul înalt cu glas moale.

Și-a întors capul spre companionul lui, care își ținea pistolul ațintit la tâmpla mea. Whit a împietrit, încruntat. Și, din nou, cei trei bărbați au sărit asupra lui.

Cel înalt și-a întors atenția la mine.

— Te voi întreba din nou. Unde este mama ta?

Mi-am lins buzele uscate, pline de sânge.

— Nu știu.

Bărbatul m-a lovit în stomac și mi s-a tăiat respirația.

M-am aplecat, cu lacrimile țâșnindu-mi din ochi. Whit a urlat, zbatându-se din nou.

— Încă o dată, a spus bărbatul înalt cu glas tăcut. Dacă nu-mi spui unde este, voi pecetlui mormântul. Gândește-te bine înainte să-mi răspunzi. Unde e mama ta?

M-am gândit că aș putea să mint. O duzină de locuri în care ar fi putut să fie îmi stăteau pe vârful limbii și tot ce aveam de făcut era să aleg unul aflat departe, cât mai departe...

— Dacă aflu că m-ai mințit, mi-a spus, pe același ton tăcut, înfiorător, o voi împușca pe verișoara ta. Unde este, Inez?

M-am îndreptat și mi-am șters sângele de la gură cu materialul care-mi acoperea umărul.

— Nu știu.

Ochii bărbatului au lucit în lumina lumânărilor. Aveau o nuanță caldă de cafeniu, culoarea pielii purtate.

— Cum vrei. Dar să știi asta; verișoara ta îți va împărtăși soarta.

— Las-o în pace! am urlat. Ea nu știe nimic, abia a ajuns! *Te rog!*

Bărbatul înalt m-a ignorat, iar ceilalți trei i-au dat drumul lui Whit, care s-a prăbușit la pământ, cu fața umflată și învinețită. S-a auzit scrâșnet de piatră pe piatră și camera a fost învăluită de întuneric.

Apoi tăcere.

Eram prinși în capcană.

CAPÍTULO TREINTA Y CINCO

M-am lăsat lângă Whit, trăgând de legături, dar acestea refuzau să cedeze. Whit a bombănit, cu fața lipită de pământul bătătorit. Zăcea într-o rână, cu picioarele lui lungi lipite de piept. Și-a deschis lent ochii și am văzut că erau injectați.

— Cât de rău ești rănit?

— Rău, a șuiert.

— Poți să te ridici?

— Nu în clipa asta.

M-am prăbușit lângă genunchii lui, odihnindu-mi brațul pe coapsa sa. A gemut.

— Au blocat intrarea.

— Am auzit, a murmurat. Poți să te apropii?

— De ce?

— Trebuie să văd ce ți-au făcut.

Glasul lui suna letal și mi-a ridicat părul de pe ceafa. M-am aplecat spre el și și-a mijit ochii injectați spre mine; i-au alunecat pe fiecare centimetru al chipului meu, oprindu-se la obrazul vânăt. Furia îi emana prin fiecare por, încărcând aerul din jurul nostru.

A dat drumul unei înjurături cumplite.

Lumânarea singuratică de pe ladă a pâlpâit, aruncând umbre mișcătoare pe piatră. Dacă am fi reușit cumva să ne eliberăm de frânghii, poate că am fi putut găsi ceva util întruna dintre cutii sau în butoaie. Pereții păreau să ne apese, ca un pumn strâns în jurul plămânilor mei.

Știam că suntem în pericol să pierdem aerul și lumina, dar nu știam cât timp aveam la dispoziție. Mi-a apărut în minte imaginea unei clepsidre întoarse. De fiecare dată când clipeam, nivelul nisipului cobora.

— Oare am putea folosi unul dintre acele mele de păr ca să străpungem funia?

Și-a scuturat capul și s-a ridicat încet, oftând.

— Nu prea cred. Ce altceva mai ai ascuns în păr?

— Nimic altceva, mă tem.

Whit și-a coborât privirea la ghete.

— Ar fi fost bine dacă nu mi-ar fi găsit pumnalul.

— Ce vom face, Whit? am întrebat încet. Cum vom scăpa din asta?

— S-ar putea să reușesc să scap de funie, mi-a spus. Eram treaz când au încercat să lege nodul și mi-am ținut coatele desfăcute.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Funia nu este foarte strânsă, mi-a explicat și mușchii brațelor i s-au umflat când a început să lucreze la legătură. Dacă mă întind și trag de funie, mișcându-mi încheieturile, o pot slăbi.

— E un truc foarte tare. Unde l-ai învățat?

Pe chip i-a alunecat o umbră de durere, de parcă ar fi pășit pe sub un nor cenușiu.

— M-a învățat un prieten cum să mă descurc, în caz că aș fi vreodată răpit.

— Și ai fost?

Pe frunte i-a căzut o şuviță. As fi vrut să i-o dau într-o parte.

— Până acum, nu.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău?

Whit a tăcut o clipă, apoi a spus:

— A murit.

Aș fi vrut să-l întreb mai multe, dar arăta sfâșiat și instinctul m-a îndemnat să nu o fac. A amuțit, lucrând în continuare la funie și înjurând din când în când. Dispăruse și ultima urmă din masca lui fermecătoare. În schimb, aveam înaintea o persoană care știa cum să supraviețuiască, un luptător cu experiență, fără poleiala sălilor de bal. Aici eram departe de regulile societății, de așteptări și îndatoriri. Acesta era acel Whit care știusese dintotdeauna că există, acela pe care-l ținea ascuns, pentru că-i lăsa la vedere toate vulnerabilitățile. Fiul cel mic, cu o carieră ratată în armată.

— Olivera, a șoptit Whit. Doamne, cred că am reușit!

S-a ridicat și funia s-a desprins, apoi s-a aplecat ca să mă dezlege și pe mine. Mă simțeam amețită de ușurare.

— *Gracias!*

— Nu-mi mulțumi încă, mi-a spus, ajutându-mă să mă ridic. Trebuie să găsim o cale să ieșim de aici.

Și-a coborât privirea la tăietura de la braț, care-i pătase de sânge bumbacul cămășii.

— Mai întâi însă, dacă ți-ai putea sacrifica jupa...

M-am aplecat și am sfâșiat o bucată lungă de material. Whit a luat-o și, cu îndemânare, și-a folosit dinții și mâna stângă ca să și-o înfășoare în jurul răniei, strângând-o ca pe un bandaj improvizat. A izbutit asta în mai puțin de un minut, de parcă toată viața ar fi avut de-a face cu tăieturi și înjunghieri.

Apoi și-a strâns mâna la piept și a luat-o spre intrare. Lam urmat, știind că nu aveam cum să rostogolim piatra folosindu-ne doar de forța noastră. Și lui trebuie să-i fi trecut același lucru prin minte, pentru că s-a răsucit furios.

— Nemernicii! a mârâit.

— Să căutăm prin lăzi! i-am propus.

Whit a luat în primire un munte de lăzi și eu, altul. Am ridicat primul capac, dar înăuntru nu era nimic. Am simțit că respir din ce în ce mai greu trecând la al doilea și apoi la al treilea, cu aceleași rezultate.

— Nimic, a zis Whit.

— Nimic și la mine.

Ne-am îndreptat amândoi privirile spre butoaie și am căutat tăcuți și în ele.

Fără niciun rezultat.

Gravitatea situației în care ne aflam m-a izbit în plin și mi s-au înmuiat genunchii. Whit a șuierat scurt și s-a grăbit să-mi vină alături, îngenunchind și trăgându-mă la el în poală. Nici nu mi-am dat seama că plângeam până când nu mi-a șters lacrimile care-mi alunecau pe bărbie.

— Ușurel, Inez! mi-a șoptit. Sunt aici.

M-am rezentat de el și m-a strâns în brațe. I-am respirat parfumul, amestecat cu sudoare și sânge, și l-am simțit atât de real, de aproape. Era plin de forță, de vitalitate și de viață, iar în câteva ore toată energia aceasta avea să-i fie răpită. Nu suportam gândul!

— Cred că s-a zis cu noi, am murmurat la pieptul lui. Și tu ai ajuns la aceeași concluzie?

M-a strâns mai tare.

Minutele se scurgeau și singurul sunet care se auzea în mormânt venea de la respirațiile noastre tăcute, împletite în întuneric.

— M-ai întrebat odată de ce am fost dat afară din armată.

Mi-am ridicat fruntea.

— Și ai de gând să-mi spui acum, în sfârșit, pentru că suntem pe cale să murim?

— Iubito, vrei să afli sau nu?

Mi-am plecat capul la loc, alintul funcționând ca un balsam. Whit mi-a scos acul de păr și mi-a desprins pălăria de pe cap, apoi a aruncat-o într-o parte.

— Am fost staționat în Khartoum, a început. Sub comanda generalului Charles George Gordon. Ai auzit de el?

Mi-am scuturat capul.

— Al lui este pistolul?

Whit a dat din cap.

— Nenorociți! ăia mi l-au furat, a spus, ridicând mâna ca să-mi dea părul într-o parte. Generalul se confrunta cu o sarcină imposibilă, a continuat povestea. Mahdi se apropia rapid, cu gândul de a obține controlul asupra orașului, dar Gordon a rămas de neclintit. Marea Britanic i-a ordonat să-l evacueze, dar el nu a vrut să o facă. În schimb, a trimis femeile, copiii și bolnavii în Egipt, ca să scape de atacurile din Khartoum. Cu totul, peste două mii cinci sute de oameni au fost scoși din oraș și adăpostiți. Cu timpul, orașele din împrejurime ocupate de britanici s-au predat, iar Khartoum a rămas izolat și vulnerabil.

Mi-am ridicat capul și m-am tras puțin la o parte, ca să-i pot vedea chipul în timp ce depăna povestea.

— Gordon a apărut în continuare orașul, refuzând să plece. Pe mine m-a forțat să ies în întâmpinarea echipei de salvare, despre care știa că vine, și să ajut la direcționarea acesteia spre oraș. Am mers împotriva voinței mele și m-am întâlnit în cele din urmă cu ofițerii britanici care voiau să navigheze pe Nil.

Buzele lui Whit s-au contorsionat de dezgust.

— Conducătorul batalionului, Wolesley, a decis să angajeze canadieni în loc de egipteni pentru asta și a pierdut *luni* întregi așteptându-i să sosească tocmai din *America de Nord*!

Whit și-a încleștat pumnul lipit de coapsa mea.

L-am întrebat din nou, cu blândețe, pentru că nu voiam să se închidă:

— Ce s-a întâmplat apoi, Whit?

— Le-am spus că o voi lua înainte de unul singur, a șoptit. Dar Wolesley a refuzat. Mi-a interzis să sar în ajutorul generalului Gordon, așa că am nesocotit ordinele Coroanei și am părăsit pe furiș tabăra. Am străbătut drumul Nilului în amonte, de unul singur. Am călătorit până în locul în care lupta lăsase în urmă doar oase. De oameni, de cai, de cămile. De toate mărimile. Ce risipă de vieți!

Vocea i-a coborât până la o șoaptă îndurerată.

— Am mers cât de repede am putut, însă până la urmă nu a contat. Am ajuns cu două zile prea târziu. Generalul Gordon fusese decapitat pe treptele palatului. O săptămână mai târziu am fost dat afară din armată pentru dezertare.

Whit și-a ridicat fruntea, cu o lucire păgână în ochi.

— Aș lua și acum aceeași decizie. Mi-aș dori doar să fi plecat mai devreme. Poate că aș fi reușit să-l ajut, să-l salvez.

Purta de un an povara unei vini care nu-i aparținea, înțelegeam acum de ce se ascundea în spatele unei măști cu care încerca să-i convingă pe toți că nu îi pasă de lume și de ce se întâmplă cu ea. Aș fi vrut să-i ridic durerea ca pe un lucru tangibil, ca să-l eliberez și să poată *simți* din nou.

— Ar fi rămas pe poziții, fie că tu erai acolo sau nu, Whit.

— Nu i-am fost alături când a avut nevoie de mine.

— Ai mers după ajutor. Știa că ai fi făcut orice ca să-l ajuți. Chiar *ai făcut* tot ce ai putut, în dezavantajul tău!

I-am mângâiat adâncitura gâtului. Știam cât de greu îi era să dezvăluie ceva de care îi era foarte rușine. Ceva ce ar fi vrut să ducă singur.

— Cred că ești mai onorabil decât crezi. Ești practic un erou.

— Judecătorul militar nu a fost de aceeași părere.

— Nu îmi pasă de părerea lui.

Mi-am îmblânzit tonul.

— Îți mulțumesc că mi-ai povestit.

— Păi, nu aș fi făcut-o, dacă nu aș fi aproape convins că vom pieri.

Mi-am scuturat capul. Acesta era doar în parte motivul. Poate că altă dată l-aș fi crezut, dar acum știam că îmi spusese o poveste ca să îndepărteze panica amenințătoare, pregătită să mă înghită cu totul.

— Mi-ai povestit ca să mă liniștești.

— Da, a spus Whit cu greutate. Și am vrut ca cineva să știe adevărul.

— Nu m-am gândit că se va sfârși așa, am șoptit. Whit, la un moment dat o vor contacta pe *mamá*. Când va auzi ce au făcut, va veni într-o fugă!

Nu mi-a răspuns. Nu era nevoie. Știam că nu mă crede.

— Va veni. Dacă nu i-ar fi păsat de mine, nu mi-ar fi trimis biletele acelea și nu m-ar fi avertizat. Eu sunt slăbiciunea ei, mai știi? Ceea ce o face vulnerabilă.

— Vorbim despre foarte mulți bani. Olivera.

— Va veni. Vei vedea.

Whit mi-a zâmbit trist. Mi-a tremurat buza de jos și Whit s-a întins imediat spre mine și și-a trecut lent degetul peste ea.

— *Nu*.

Căldura mi-a inundat trupul și abia acum am devenit conștientă de distanța mică dintre noi, de faptul că stăteam peste picioarele lui lungi, de brațele lui puternice care mă înconjurau, de respirația lui înnebunitoare pe frunte. Am încremenit amândoi, de parcă am fi simțit că era periculos să ne mișcăm, pentru că s-ar fi rupt vraja. De îndată ce ochii ni s-au întâlnit, mi s-a accelerat pulsul. El m-a privit blând, cum nu o mai făcuse niciodată, cum nu credeam că poate. Am cedat impulsului cu care mă luptam și i-am îndepărtat fără grabă o şuviță de păr de pe frunte. El și-a închis ochii, respirând mai greu.

Când și i-a redeschis, am văzut că îi ardeau cu o hotărâre bruscă.

— Inez, a șoptit. Va trebui să mă ierți pentru ceea ce urmează să fac.

În clipa în care gura lui a acoperit-o pe a mea, toate gândurile, toate grijile mi-au zburat din minte. Whit m-a strâns mai aproape,

înfingându-și brațele în talia mea. O mână a alunecat în sus, ca să-mi susțină capul, și degetele i s-au încolăcit în părul meu ciufulit. M-a sărutat mai profund și m-am topit, lipită de el. Mi-am trecut mâinile peste umerii lui lăți și l-am simțit tremurând sub atingerea mea. Mi-a îndemnat gura să se întredeschidă și mi-a atins limba cu a lui, rotindu-și-o delicios. Am oftat și el a prins sunetul, strângându-mă mai tare. Am simțit dorința arzătoare adânc înăuntrul meu și m-am tras mai aproape de el. Whit a gemut aprobator și mi-a cuprins pulpele, lipindu-mă de el.

Am deschis larg ochii când am simțit cât de tare mă dorea.

Whit s-a retras doar cât să-mi citească expresia de pe chip, cu un zâmbet tandru pe buze. Mă înroșisem toată și îmi clocotea sângele în vene.

— Nu am avut niciodată o prietenă ca tine, mi-a spus, în ziua aceea, pe doc, m-ai lăsat în urmă, abandonându-ți aproape toate lucrurile, cu un zâmbet nesuferit pe buze. Dumnezeuule, m-ai surprins cu totul!

Whit m-a sărutat, prinzându-mi buza de jos cu gura.

— Când m-ai făcut să alerg după nenorocita ta de trăsură, nu mi-a venit să cred că ai atât de mult tupeu!

Am râs și m-a sărutat din nou. M-a tras mai aproape și mi-a cuprins sânul, trecându-și degetul mare peste pielea sensibilă, prin materialul cămășii, și m-am înfiorat.

— Așa îți săruți toți prietenii? l-am întrebat, cu respirația tăiată.

— Știai că ai gust de trandafiri? mi-a șoptit, cu buzele lipite de ale mele.

Mi-am scuturat capul, amețită de atingerea lui, de forța brațelor strânse în jurul meu. Pieptul lui dur mă făcea să mă simt în siguranță, de parcă aș fi știut că mă va proteja indiferent de ce avea să vină. L-am sărutat, știind că nu vom mai avea o altă șansă. L-am sărutat, știind că este pentru ultima oară.

Flacăra lumânării s-a stins.

Am împietrit, respirațiile noastre împletindu-se în întuneric. Whit și-a strâns brațele în jurul meu, piepturile ni s-au lipit și nicio șoaptă nu ar fi putut să se strecoare între noi. Un suspin mi s-a ridicat din piept și mi-a alunecat înăbușit de pe buze. Au început să-mi curgă

lacrimi pe obraz, iar Whit a sărutat-o pe fiecare în parte.

— Acesta este sfârșitul, Whit? am șoptit.

M-a strâns mai tare și și-a lipit ușor buzele de gura mea.

— Dacă este, nu mi-aș fi dorit să fiu în altă parte.

Am rămas uniți în întunericul de smoală. Whit își trecea leneș mâna de-a lungul spatelui meu, iar singurele sunete care se auzeau erau respirațiile noastre delicate și foșgăitul unor insecte, dincolo de piatră. Am făcut schimb de sărutări în întunericul adânc, uitând de groaza care se apropia din ce în ce mai mult, clipă de clipă, odată cu scurgerea orelor lungi. Am pierdut cu totul noțiunea timpului. În toată viața mea nu cunoscusem o asemenea noapte. Era rece și infinită.

S-au auzit zgomote înăbușite la intrare. Mi-am întors capul, cu inima în gât.

— Ai auzit?

Whit ne-a ridicat pe amândoi în picioare și ne-am pipăit drumul până la piatra care bloca ieșirea.

— Cine-i acolo? am strigat.

De cealaltă parte mi-a răspuns un strigăt înăbușit. Mi-am întors privirea la Whit și am zâmbit, ușurarea pătrunzându-mă până în măduva oaselor, atât de puternic, încât aproape că m-am prăbușit.

— E *mamá!*

Whit și-a scuturat capul, nesigur.

— Nu cred.

— Știu că ea e! Ți-am spus că va veni!

Whit s-a încruntat și s-a lipit de stâncă, aplecându-și urechea mai aproape de ieșire, ca să asculte cu atenție. Am pășit în față, dar el m-a trecut cu îndemânare în spatele lui. Afară a răbufnit un zgomot asurzitor. Whit s-a răsucit și m-a cuprins cu brațele, împingându-mă în spate, îndărătul unuia dintre munții de lăzi.

Explozia ne-a înghițit.

CAPÍTULO TREINTA Y SEIS

Urechile mi-au răsunat de un țuit asurzitor, insistent ca bâzâitul unui țăntar. Brațele lui Whit mi-au protejat capul, iar trupul lui lung m-a apărat de ploaia de pietre și pietricele care se revărsa asupra noastră. A tresărit și mi-am întins mâna spre obrazul lui. Și l-a plecat în palma mea, strângând cu putere din ochi.

S-a ridicat ușurel de pe mine, cu maxilarul încordat, tras la față.

— Whit, ești bine?

A icnit.

M-am ridicat și m-am târât spre el, încercând să văd unde a fost rănit. I-am așezat cu grijă capul în poala mea. Se apropia o siluetă. Aveam palmele acoperite de transpirație și tremuram. Mama venise după mine. Ajunsese la timp!

— ¿*Mamá?* am cârâit. *!Mamá!*

— Nu e - Whit a tușit - mama - tuse - ta.

Silueta s-a grăbit spre noi. Mi-am întors capul și am văzut chipul prăfuit al unchiului Ricardo. Stătea aplecat deasupra noastră, respirând sacadat, cu un pistol în mână. Era acoperit de nisip din cap până în picioare. La un moment dat își pierduse pălăria. Unchiul s-a holbat de sus la mine, cu o expresie indescifrabilă, dură și neclintită.

De parcă nici nu m-ar fi văzut.

Mama nu venise. Un hohot de plâns mi s-a urcat până în gât. Nu eram slăbiciunea ei, până la urmă.

— *Inez*, a oftat unchiul meu. *Inez!*

Whit ne-a ridicat pe amândoi în picioare, clătinându-se ușor.

Tío Ricardo a făcut un pas în față și l-a ajutat să-și găsească echilibrul cu mâna pe care o avea liberă. În cealaltă ținea un pistol.

— Cât de grav ești rănit?

— Niște vânătăi doar, cred! a suspinat Whit, cu ochii încețoșați de lacrimi. Nimic rupt. Pot să merg... sau să alerg, dacă *chiar* e nevoie.

— Chiar e nevoie. Au auzit cu siguranță explozia. Trebuie să plecăm acum, înainte să se întoarcă.

L-am urmat, cu inima zbătându-mi-se sălbatic în piept. Am alergat printr-un tunel strâmt, pe ai cărui pereți erau însemnate amintirile secolelor trecute. Whit mi-a rămas alături, strângându-mi mâna și ajutându-mă să trec printre dărâmăturile care acopereau podeaua. Nimic nu mi se părea familiar.

— Unde suntem?

— În Valea Regilor! mi-a aruncat răspunsul unchiul meu, peste umăr, în timp ce-și croia drum prin moloz.

Am ieșit la lumina zilei. Am clipit, așteptând ca ochii să mi se obișnuiască cu strălucirea orbitoare. *Tío* Ricardo a început imediat să coboare dealul pietros, acoperit de nisip uscat și pietre ascuțite. Mi-am întors capul și am fost uimită să văd o stâncă uriașă care se ridica din nisip. Leșisem dintr-un tunel care era legat de mormântul ascuns în adâncul dealului calcaros. Am observat mai multe găuri căscate, care punctau partea din față a muntelui și m-am oprit, mijind ochii. Verișoara mea ar fi putut să fie închisă într-unul dintre acele morminte.

— Grăbește-te! a strigat *tío* Ricardo.

El ajunsese jos și se uita în sus, la noi.

— Nu! i-am strigat. Nu putem pleca tară Elvira! E pe aici, pe undeva...

A răsunat o împușcătură.

Am țipat înfricoșată, văzând cum unchiul meu este zburat de pe picioare și aruncat pe spate. În brațul stâng i-a înflorit o pată de sânge. Am alergat în jos, pe panta acoperită cu pietriș a dealului și m-am împiedicat în faldurile lungi ale rochiei.

Whit mi-a fost alături într-o clipă și m-a ridicat în picioare. M-am desprins din strânsoarea lui și am alergat mai departe, apoi am căzut din nou în genunchi, lângă trupul întins cu fața în jos al unchiului.

— ¡*Tío*!

A clipit în sus la mine, cu privirea încetoșată. Mi-am sfâșiat poalele rochiei și am apăsat materialul pe rană.

— *Rahat!* a aruncat Whit, aplecându-se să ridice pistolul unchiului meu. Vin!

Patru bărbați s-au apropiat călare, umplând valea de vuiet. Au

format un semicerc în jurul nostru. Unul dintre ei a tras de hăturile calului și m-a privit de sus, cu o furie rece. Era de nerecunoscut. Purta haine negre și avea părul pieptănat pe spate cu prea multă pomadă. Renunțase la ochelari și la zâmbetul spilcuit.

Era afaceristul american care mă invitase timid la masă și îmi trimisese o scrisoare.

Domnul Burton.

Asociații lui, printre care și bărbatul blond și înalt, își ațintiseră deja armele asupra fiecăruia dintre noi.

— Domnule Hayes, te rog, ia-mi plăcerea de a-ți coborî arma! a spus domnul Burton. Bun, acum dă-i un picior. Mai ai și alte trucuri în mânecă? Cuțite și alte asemenea? Nu? Bun.

Apoi domnul Burton și-a întors atenția la mine. Forța furiei lui reci aproape că m-a dărâmat.

— Ridică-te și îndepărtează-te de Ricardo, Inez! mi-a cerut, cu glasul lipsit de orice urmă de căldură.

Apoi a descălecat pe partea stângă și companionii lui l-au urmat imediat, cu pistoalele ațintite încă asupra noastră.

L-am recunoscut pe bărbatul masiv, cu brațele musculoase. Ceilalți doi, cel blond și cel cu barba deasă, s-au apropiat de Whit. Unul dintre ei avea pistolul lui Whit, cu inițialele generalului pe o parte.

— V-aș fi recunoscător dacă v-ați tine brațele ridicate, a spus domnul Burton.

Whit s-a supus, cu o grimasă pe chip.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Ridică-te, Inez! mi-a cerut domnul Burton. Și îndepărtează-te de unchiul tău.

— Dar e rănit! Vă rog, da-ți-mi voie să-l ajut!

— Nu știam că ești doctor, a comentat domnul Burton cu răceală, apoi și-a scos pistolul și l-a îndreptat spre inima mea. Nu voi repeta. Ridică-te!

— Ridică-te, Olivera! mi-a cerut Whit, palid.

M-am pregătit să mă ridic, dar unchiul m-a apucat de încheietură. Ochii i s-au mărit ușor, apoi au coborât spre eșarfa pe care o avea la gât. Fără să stau să mă gândesc, am tras de nod și l-am slăbit. Când

m-am ridicat, am desprins materialul de la gâtul unchiului și l-am îndesat rapid în buzunarul de la rochie.

M-am îndepărtat de unchiul meu, gândind repede. Nu era o armă, dar era ceva.

— Adu-mi fata! i-a cerut domnul Burton bărbatului masiv.

Acesta a trecut pe lângă mine, izbindu-mă în umăr. M-am clătinat pe picioare, abia reușind să-mi păstrez echilibrul.

Whit s-a răsucit, mârâind. Bărbatul masiv a râs și s-a făcut nevăzut într-unul dintre tunelele vizibile pe suprafața stâncoasă.

— Se pare că nu te-am motivat îndeajuns îngropându-te de vie, a zis domnul Burton.

— Ce vrei? am răbufnit.

— Vreau artefactele pe care mi le-a furat mama ta. Vreau să știu unde e. Ați lucrat împreună pe Philae, în mod clar are încredere în tine.

— M-a abandonat și a luat comoara cu ea. Nu știu unde S-a dus. Ultima persoană care a văzut-o este domnul acela înalt, de lângă tine.

— Târfa ne-a trădat din clipa în care am pus piciorul în Cairo, a scuipat blondul.

Domnul Burton și-a încărcat pistolul și Whit a trecut imediat în fața mea.

— Coboară arma! a mârâit. Îți spune adevărul. Nu știe unde e mama ei.

— Ah, *acum* o cred! Dar, din fericire, planul meu a funcționat și am atras persoana care are răspunsuri, a spus bărbatul, arătându-l pe *tío* Ricardo. Glonțul l-a zgâriat doar, ridică-l !

Doi dintre tovarășii domnului Burton au descălecat și au înaintat spre Ricardo, ridicându-l în genunchi. Sângele îi pătase cămașa de bumbac. Mișcare bruscă l-a făcut să tremure.

— Vom aștepta o clipă, ca să fim cu toții, a spus domnul Burton.

Privirea lui Whit a alunecat de la el la ceilalți bărbați, care ne înconjurau. Avea umerii încordați și mâinile strânse în pumni. Bărbatul masiv și-a făcut apariția în gura tunelului, cu o siluetă subțire, aplecată lângă el. Am oftat și am vrut să pornesc spre ei...

— Asigură-te că nu pleacă nicăieri, te rog, domnule Hunt! a cerut

domnul Burton.

Unul dintre bărbații care-l țineau pe picioare pe Ricardo a țâșnit spre mine, dar Whit l-a interceptat.

— Înapoi!

M-am oprit imediat, îngrozită de ce ar fi putut să i se întâmple lui Whit. Nu-mi plăcea felul în care-l măsura domnul Burton, de parcă ar fi fost ceva de care ar fi putut să se lipsească. Domnul Burton m-a privit cu viclenie, iar eu mi-am întors capul, furioasă că-mi trădasem sentimentele pentru Whit.

Bărbatul masiv s-a apropiat, târând-o pe Elvira după el, pe panta stâncoasă a dealului. Avea o vânătaie pe obraz și ochii tiviți cu roșu, de parcă plânsese. Cineva îi astupase gura cu o funie groasă și aceasta o frecase până la sânge. Furia mi s-a aprins în vene, amenințând să dea în clocot, dar domnul Burton își ținea în continuare arma ațintită asupra mea.

— Elvira! am strigat, cu glas răgușit.

Mi-a întâlnit privirea. În decursul a douăzeci și patru de ore, Elvira pierduse ceva vital. Abilitatea de a privi lumea cu optimism. Acum o privea cu teamă. Aș fi vrut să-i spun că va fi bine, dar nu voiam s-o mint.

— Unde e sora ta? l-a întrebat domnul Burton pe unchiul meu. Tu o cunoști mai bine ca oricine!

A scos cuvintele încet, de parcă i-ar fi fost smulse cu cleștele.

— Nu atât de bine pe cât credeam.

— Ai bănuț că este amestecată în afacerile Companiei. Și, domnule Hayes, știu că ai urmărit-o până la depozit. Unde s-ar fi putut duce? Pentru că nu e în Cairo.

Unchiul a tresărit. Era clar că se gândea la ceva.

— Spune-mi! a cerut domnul Burton.

— Ți voi spune, după ce-mi vei elibera nepoatele și pe Whit. Ei nu au nimic de-a face cu asta.

Domnul Burton a mijit ochii.

— Mi se pare puțin probabil.

— Este adevărul!

A urmat o pauză lungă, în care domnul Burton și unchiul meu s-au

privit intens unul pe altul, în tăcere.

— Știi ce cred eu? a întrebat molatic bărbatul. Cred că știi câți bani poți face ținând toate comorile doar pentru tine. Îți dorești ceea ce a furat Lourdes la fel de mult ca mine.

— În primul rând - a spus *tío* Ricardo, reușind cumva să sune dezgustat, chiar dacă respira sacadat - nu sunt comori, sunt obiecte cu semnificație istorică pentru egipteni...

Domnul Burton a spintecat aerul cu mâna.

— Nu mă interesează câtuși de puțin! Crede-mă când îți spun că este de preferat să ai de-a face cu mine, nu cu asociatul meu. El nu-ți va primi refuzul cu aceeași amabilitate de care dau eu dovadă.

Am clipit uluită.

— Mai este cineva implicat?

— Toată lumea lucrează pentru cineva, draga mea! mi-a răspuns domnul Burton. Ricardo! Locul!

— Eliberează-i mai întâi.

Domnului Burton i-a lucit o fărâmbă de nebunie în ochi. Și-a fluturat pistolul întâi spre Elvira, apoi spre Whit.

— Chiar ești dispus să-i lași să moară?

Mintea mea încă nu putea să priceapă cum de acest bărbat era același domn blând și ferechezuit care ne adusese corespondența și care mă invitase la cină. Nu avea cum să fie una și aceeași persoană și, cu toate acestea, era. Domnul Burton i-a făcut semn cu degetul bărbatului masiv și Elvira a fost trasă în față, zbătându-se.

Domnul Burton a anunțat:

— O voi împușca.

— Șefu' a zis să nu-i faci rău fetei, a observat bărbatul masiv.

Elvira s-a tras înapoi când domnul Burton i-a mângâiat obrazul.

— Așa a zis. Dar asta era înainte să afle că avem o dublură de rezervă.

Am icnit, de parcă aș fi fost lovită în stomac.

— Thomas, a început *tío* Ricardo, încercând să sune convingător. Îți voi spune de îndată ce...

Domnul Burton și-a ridicat arma la tâmpla Elvirei. Ea a țipat - un strigăt înecat și jos, plin de groază. Timpul a părut să stea în loc când

și-a rotit capul spre mine și ochii ei măriți de groază i-au întâlnit pe ai mei. Mi s-a frânt inima în piept. Într-o secundă, am fost asaltată de amintiri. Una după alta.

Elvira la șaisprezece ani, în mijlocul grădinii mamei ei, stând pentru prima oară liniștită, în timp ce o pictam scriind în jurnal.

Am clipit și dintr-odată aveam nouă ani și stăteam la masă, iar Elvira mânca pe ascuns cartofii fierți de la mine din farfurie, pentru că știa că nu îmi plăceau și că aveam să dau de necaz dacă nu terminam tot.

Am clipit din nou și am văzut-o lângă mine, în ziua în care citisem întâia oară scrisoarea de la unchiul meu. Mă ținuse în brațe până când adormisem plângând.

Am clipit și m-am trezit din nou în deșert, cu priveliștea îngrozitoare dinaintea ochilor. Țeava pistolului lipită de tâmpla ei.

Eu și unchiul meu am vorbit deodată:

— Stai, *nu!* am implorat. *Por favor, no...*

— Oprește-te! Îți voi spune...

Whit s-a aruncat înainte.

Domnul Burton a tras. Sunetul mi-a reverberat în tot corpul, m-a umplut cu atâta disperare, că am urlat.

Și am urlat.

Și am urlat.

Os și sânge mi-au împrăștiat fața. Elvira s-a prăbușit la pământ într-o baltă roșie. Lacrimile mi-au țâșnit în ochi în timp ce alergam spre ea, cu privirea încețoșată, acoperită de un văl roșu. Furia mi-a aprins sângele în vene. Chipul ei frumos era de nerecunoscut. Distrus într-o secundă. Viața îi fusese stinsă într-o clipă.

Mi-am înfipt mâinile în păr, neputând să mă controlez. Neputând să-mi opresc urletele. Durerea mi-a distras atenția. Nu am realizat pericolul în care mă aflam decât în clipa în care am simțit parfumul scump al domnului Burton. A îngenuncheat lângă mine, cu pistolul încărcat ațintit spre inima mea.

Glonțul avea să mi-o zdrobească. Nu aș fi supraviețuit.

Whit și-a întors chipul desfigurat de spaimă spre mine. Disperarea îi săpase linii adânci pe frunte. Mi-am mișcat mâna, degetele plutind

deasupra buzunarului.

— Ricardo, a murmurat domnul Burton, cu atenția îndreptată spre unchiul meu. Ea e următoarea. Locul? Și ai face bine să nu minți.

Am tras încetișor afară eșarfa unchiului meu. Whit îmi urmărea mișcarea. I-am întâlnit privirea și el și-a plecat ușor bărbia.

— *Por favor*, a șoptit Ricardo, cu glas răgușit. Am doar o bănuială.

— Bun, să-ți auzim bănuiala atunci.

— Cred că s-ar putea afla în Amarna.

— De ce? a întrebat domnul Burton, cu glas rece.

— S-ar putea să umble după un mormânt ascuns.

Cum domnul Burton nu și-a coborât pistolul, unchiul a completat rapid.

— Nefertiti!

— Nefertiti, a repetat domnul Burton. Asta era aia care...

Am stors eșarfa în fața domnului Burton și apa clocotită i-a improșcat fruntea, obrații și ochii. A căzut pe spate, urlând, acoperindu-și fața cu mâinile. Apa fierbinte a căzut pe pământ, sfârâind pe nisipul fierbinte. Am stors din nou materialul și stropii au țâșnit în toate direcțiile, udându-i pantalonii negri și bluza. Din spate, mi-au ajuns la urechi zgomote de luptă: pumni care loveau în carne și os, icnete și înjurături înăbușite. M-am răsucit și l-am văzut pe Whit lovindu-l pe unul dintre bărbați.

Atacatorul masiv s-a apropiat de el cu pistolul ridicat...

— Atenție! am țipat.

Whit s-a aruncat la pământ și glonțul i-a vâjâit pe deasupra capului. Și-a întins mâna după pușcă, a sărit pe spate și a tras spre stomacul bărbatului masiv. Acesta s-a prăbușit greoi în nisip. M-am clătinat pe picioare, în aerul îngreunat de mirosul metalului. Sudoarea îmi aluneca pe spinare. Am încercat să nu mă uit la trupul nemișcat al Elvirei, cu rochia galbenă strânsă în jurul coapselor.

— Curvă nenorocită! s-a auzit o voce gălgâită.

Domnul Burton m-a tras cu forța în spate și m-a lipit de pieptul lui umed. Mi-a astupat gura cu mâna lui grea. Pielea îi era pătată și roșie, iar pe braț începeau să i se formeze bășici uriașe. Whit a sărit în picioare și a ridicat pușca în dreptul ochiului, privind prin lunetă. Cu

o singură mișcare rapidă, a încărcat arma și a tras.

Sunetul m-a asurzit preț de o clipă lungă și terifiantă. O pală de vânt mi-a atins obrazul.

Domnul Burton a zburat pe spate.

M-am întors și l-am văzut la pământ, cu membrele întinse, cu o singură gaură căscată între sprâncene.

— Te-am avertizat, a zis Whit cu răceală, apoi a alergat spre mine și m-a strâns tare în brațe. Ești bine?

Nu știam cum să-i răspund la întrebare. Vorbele mi-au ieșit șoptit:

— Nu sunt rănită.

Dar nu eram bine.

CAPÍTULO TREINTA Y SIETE

Stăteam în balconul de la apartamentul părinților mei.

Lumina lunii scăldase orașul celor o mie de minarete în poleială de argint. Adormisem plângând. Am avut coșmaruri și am plâns din nou. M-am sculat, deși știam că mai sunt ore bune până la revărsatul zorilor.

Durerea mă împiedica să dorm.

Noaptea devenise rece. Iarna luase în stăpânire ținutul și pe spate mi-a alunecat un fior, făcându-mă să tremur. M-am întors și am închis ușile în urma mea, cu mâini tremurătoare. Dormitorul îmi părea prea departe, așa că m-am prăbușit pe canapea. Cutia veche de bijuterii se odihnea pe măsuța de cafea. Absentă, m-am aplecat și am legănat-o în palmă.

M-a lovit cu forță o amintire. Cea mai rea de până acum.

Camerele Cleopatrei erau întoarse cu susul în jos de soldații romani. Ingredientele pentru vrăjile ei distruse și arse. Sticlutele cu tonice erau golite și aruncate pe fereastră. I se răpise toată puterea și era adusă dinaintea împăratului, iar servitoarele ei jeleau îngrozite.

Emoțiile Cleopatrei m-au copleșit. Furie. Disperare. Durerea pricinuită de faptul că pierduse totul.

Dorința de a fi lăsată în pace, singură cu iubitul ei.

Am clipit și clipa a trecut, s-a evaporat ca ceața. Tăcerea din încăpere era asurzitoare. Îl lăsasem în cele din urmă pe unchiul meu să se odihnească, dar sângele îmi fierbea în vene.

Voiam să o vânez pe mama.

Oriunde s-ar fi aflat, aveam să o găsesc. Avea să plătească pentru ceea ce îmi răpise.

* * *

Unchiul meu dormea adânc. Încercasem să-l fac să se simtă confortabil și îi ridicasem cuvertura până sub bărbie, dar își împinsese așternuturile în somnul neliniștit. M-am așezat pe scaunul de lângă patul lui de la Shepherd's. Camera îi era în dezordine, plină de cărți

și hărți rulate sul, mai multe cufere și haine care zăceau în mormane pe podea.

Aveam mintea năclăită de sânge.

Indiferent de câtă vreme petrecusem în cadă în acea dimineață, nu puteam să scap de nisipul de sub unghii, din urechi și din păr. Nu puteam să mă curăț cum trebuie. Nu puteam să șterg imaginea cu Elvira, imprimată pe retina mea. Disperarea de pe chipul ei, chiar înainte să moară.

Moartea ei era din vina *mea*.

Venise după mine, mă urmase, iar eu nu reușisem să o protejez. Cum aș fi putut să mi-o iert vreodată? Nu ar fi trebuit să se amestece în necazurile mele. Ea avusese încredere că aveam s-o protejez. Ar fi trebuit să încui ușa, ca să nu poată ieși din hotel. Ar fi trebuit să mă trezesc înaintea ei și să-i anticipez decizia fatidică de a coborî în lobby.

Ar fi trebuit să știu de ce era în stare mama mea.

Dar nu fusese așa, iar acum Elvira nu mai era.

Mi-am lipit palma de gură, încercând să-mi înăbuș țipătul. Nu voiam să-l trezesc pe unchiul meu. M-am prăbușit în scaun, încercând să-mi țin ochii deschiși. Nu dormisem și nici nu mâncasem nimic de... ah, nu mai știam.

Ziua s-a preschimbat într-alta și apoi, în a doua zi, unchiul a deschis în sfârșit ochii. A privit fix în camera slab luminată, fără să clipească. Whit intrase mai devreme și stătuse cu mine cât îi dădusem roată unchiului, tamponându-i fruntea cu comprese înmuiate în apă rece.

— *Hola, Tío!*

M-am ridicat și am mers să-i stau la căpătâi.

— Cum te simți?

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost îngrijit la Teba și adus înapoi la hotel, în Cairo. Autoritățile locale i-au arestat pe bărbații care ne-au răpit. Eu și Whit - mi s-a tăiat glasul - a trebuit să o lăsăm pe Elvira în cimitirul din Teba. Nu am știut ce altceva să fac cu... trupul ei. Mi-au spus că pot muta sicriul oriunde va trebui să meargă. Presupun că în Argentina. Mătușa mea va vrea să o aibă aproape.

Whit s-a ridicat și și-a lăsat mâna pe umărul meu, rotindu-și

degetul mare în cercuri concentrice.

Unchiul m-a privit cu o expresie blândă și îndurerată.

— Îmi pare atât de rău, Inez. Nu am vrut niciodată să se întâmple așa ceva.

L-am privit în ochi.

— Vreau să știu totul. Merit să știu adevărul.

A dat din cap, cu un nod în gât.

— Fac excavări alături de Abdullah de mai bine de două decade. Mama ta a început să se poarte ciudat cu mult timp în urmă. Pretindea că siturile o plictisesc, așa că rămânea în Cairo, ca să-și urmărească propriile interese. A început să mă mintă și, culmea, a devenit obsedată de descoperirea documentelor alchimice.

Privirea mi-a alunecat la Whit, dar expresia de pe chip nu-i trăda gândurile. Unchiul și-a continuat povestea.

— Odată cu trecerea anilor a început să inventeze scuze, ca să nu ni se alăture în diferitele situri. Tatăl tău a început să-și facă griji, dar își îndrăgea activitatea, așa că a închis ochii. Cayo a fost întotdeauna prea pasiv în privința surorii mele.

— Nu te opri, i-am spus. Ce s-a întâmplat mai apoi? Unchiul și-a coborât privirea.

— Sezonul acesta, eu și tatăl tău am fost nevoiți să ne întoarcem în Cairo pe nepregătite. În drum spre o întâlnire pe care o aveam cu Maspero, am văzut-o pe mama ta într-un grup de bărbați despre care știam că sunt Curatori pentru Companie, grație informațiilor primite de la Whit. Am încercat să o avertizez, dar ea a refuzat să mă asculte. Cred că atunci a început să bănuiască tatăl tău că avea o aventură. Tatăl tău a început să se poarte ciudat, să îmi ascundă lucruri, să nu mai aibă încredere în mine.

Whit s-a desprins de lângă mine și s-a așezat pe pat, alături de unchiul meu. A înlocuit compresa de pe fruntea acestuia cu una proaspătă.

— În perioada în care a descoperit probabil mormântul Cleopatrei, am spus, mi-a trimis ceva prin poștă, din Philae?

Tío Ricardo a dat din cap.

— Da, așa cred. O mulțime de turiști veneau și plecau de pe insulă.

Ar fi avut ocazia să o facă.

Am dat din cap.

— Rămâne ceva ce încă nu înțeleg. De ce nu ți s-a destăinuit *papá*? De ce erai furios pe el?

— Insistasem mult pe lângă tatăl tău ca să-i ierte mamei tale aventura, a spus Ricardo, cu glas tăcut. Scandalul ar fi distrus-o pe Lourdes, iar eu încă credeam că pot să o ajut. Ne certam tot timpul, așa că la un moment dat a devenit paranoic și a început să creadă că eram și eu amestecat în schemele ei.

Mi-am umezit buzele.

— Nu mai avea încredere în tine. De aceea mi-a trimis mie inelul.

— Așa cred.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Părinții tăi au plecat. Cel mai probabil spre Cairo. A fost ultima oară când i-am văzut.

— Când se *presupune* că a murit tatăl meu.

— De ce se presupune? a întrebat Whit.

— Pentru că mama mea este o mincinoasă, am răspuns.

Ultimul rând din scrisoarea pe care mi-o trimisese tata îmi rămăsese înfierat în minte. *Te implor, nu renunța niciodată să mă cauți.* Nu aveam să-l dezamănesc.

— Și dacă tata trăiește? Ar putea fi ținut prizonier undeva.

— Olivera, a rostit Whit blând, cu ochi buni și plini de compătimire.

— S-ar putea să fie în viață, am insistat.

M-am întors, pentru că voiam să mă agăț de speranța că tata era în viață. Era o nebunie. Era aproape imposibil. Dar ar fi putut să fie adevărat.

— Povestește-mi până la capăt, *tío*!

— Cum părinții tăi nu s-au mai întors săptămâni întregi și scrisorile mi-au rămas fără răspuns, am plecat din Philae și m-am întors aici, a continuat unchiul meu și ochii i s-au umplut de lacrimi. Inez, i-am căutat pretutindeni, dar dispăruseră! Nimeni nu știa unde sunt părinții tăi. M-am temut că au fost uciși amândoi de Companie. După săptămâni întregi de căutări, a trebuit să vin cu o poveste plauzibilă

care să le explice absența.

— Și atunci mi-ai scris.

A dat din cap cu tristețe.

— În acest timp, *mamá* se pregătea să-ți însceneze presupusa asasinare a tatălui meu. A lăsat în urmă o scrisoare, care își dorea să fie găsită, adresată lui *monsieur* Maspero, prin care îl avertiza că ești periculos și ești amestecat în afaceri necurate.

— Apoi, a continuat Whit, care prinsese firul poveștii mele, trebuie să fi venit în Philae, sperând că vei descoperi mormântul, de vreme ce soțul ei îl descoperise înainte.

— Am condus-o drept la el, am concluzionat cu amărăciune. A pus mâna pe comoară și apoi l-a trădat pe domnul Burton, al cărui *asociat* a pus la cale răpirea mea, sperând că va putea să facă un târg.

— Asociatul acesta, oricine ar fi, are cu siguranță legături puternice în Companie.

— Nu este evident? am întrebat cu amărăciune. Trebuie să fie domnul Sterling!

Whit și-a scuturat capul.

— Ar putea fi sir Evelyn. El este cel care a plătit un spion pe Philae.

— Pe care nu l-ai mai descoperit niciodată, a adăugat unchiul cu amărăciune.

— I-am luat la întrebări pe toți suspectii, a răspuns Whit rece. Discret, desigur. Nimeni nu mi s-a părut vinovat.

Ne îndepărtam de adevărata problemă. Acum nu mai eram în Philae, iar Elvira era moartă. Doar de asta-mi păsa.

— Este vina mea că Elvira a murit, *tío*. Ai idee unde ar fi putut să plece mama? Chiar ar putea fi în Amarna?

— Cum ai fi putut să știi că Elvira avea să vină după tine?

— Așa a făcut întotdeauna, i-am răspuns. Întotdeauna făcea ce făceam eu. Iar *mamá* a oferit-o ca pe un miel la tăiere în locul meu.

M-am aplecat, cu privirea ațintită asupra unchiului meu.

— Dar voi îndrepta lucrurile, *tío*! Voi obține artefactele, o voi face pe...

— Nu-mi pasă de artefacte! a strigat *tío* Ricardo, cu o voce tot mai puternică, dându-mi gândurile peste cap. Îmi pasă de siguranța ta!

Unchiul s-a întins după mâna mea și l-am lăsat să mi-o strângă.

— Inez, trebuie să te duci acasă!

— Dacă îți închipui că voi pleca, după tot ce s-a întâmplat, te înșeli amarnic!

Furia mi s-a aprins în piept, mi-a bubuit în timpane.

— Nu plec până când mama mea nu va plăti pentru ceea ce a făcut! Elvira *a murit*! Nu pot... nu voi uita asta *niciodată*! Mama știe adevărul despre *papá* și nu îl voi abandona *niciodată*. Nu atâta vreme cât respir. Mama trebuie oprită, iar eu voi fi cea care o va face!

— Dar...

— Ai spus-o chiar tu! l-am întrerupt nerăbdătoare pe unchiul meu. Vânează probabil un alt mormânt, alte artefacte. Documente alchimice. Cine știe câți alții vor fi răniți de acțiunile ei? Câți vor muri? Vrei să ai asta pe conștiință? Pentru că eu cu siguranță nu!

— Fie, rămâi atunci! mi-a spus *tío* Ricardo, cu ceva din vechea lui răceală în voce. Nu știu unde vei locui, dar ești binevenită să rămâi în Egipt, dacă îți dorești.

Am clipit confuză.

— Ce vrei să spui? Voi rămâne la Shepherd's. Cu voi!

— În ce cameră? Cu ce bani?

Furia mi-a aprins sângele în vene. Mi-a tremurat vocea:

— Cu banii *mei*! Sunt moștenitoare, nu-i așa? Ar trebui să am destui bani ca să cumpăr un regat! Sunt sigură că am destui bani cât să ne prelungesc șederea.

Whit și-a plimbat privirea de la unul la altul.

— Un *regat*?

— Inez, mi-a răspuns unchiul, pe un ton ucigător. Banii tăi sunt ai mei până când te vei căsători.

Am clipit, convinsă că am auzit greșit.

— Îți mai aduci aminte de prima scrisoare pe care mi-ai trimis-o?

— Bineînțeles! a răbufnit.

— *Mi-ai oferit* controlul asupra averii mele. Au fost cuvintele tale. Sau m-ai mințit și atunci?

Ochii i s-au aprins de furie.

— Ți-am spus că poți primi o alocație. Și, în plus, asta se întâmpla

Înainte să te amesteci în afacerile mele...

— *Să mă amestec?*

— Înainte de a-ți pune viața în pericol în cele mai nesocotite moduri cu putință, înainte să văd cât de puțin știi să judeci caracterul oamenilor! Ai avut încredere în cine nu trebuia, ți-ai pus viața în pericol și a fost cât pe ce să te îneci în Nil! M-ai făcut să trec prin destule; tu însăși ai trecut prin destule! Du-te acasă, Inez!

Am tras aer în piept.

— *Tío...*

— Fără bani nu vei supraviețui într-o țară străină, Inez! mi-a spus pe un ton implacabil. Nu te voi ajuta să-ți distrugi viața.

* * *

Când am ajuns la Shepherd's, telegrama mă aștepta. Nu venea de la cine mă așteptam. Ea nu-mi scrisese până acum. Nici măcar o dată. Nu m-am așteptat să mă scoată din viața ei. Dar o făcuse. Cu desăvârșire.

Să mă ia naiba!

Am stat ca în transă pe balconul camerei mele mici de hotel, cu ochii ațintiți la strada aglomerată de jos, însă fără să o văd cu adevărat. Zgomotele se ridicau până la mine, familiare dar slabe, căci mintea îmi era deja încețoșată din cauza băuturii. Whisky, bănuiam. Am mijit ochii la sticlă și eticheta mi-a apărut tremurat pe dinaintea ochilor.

Corect. Whisky. Salutări, prieten vechi.

Mi-a ars gâtul ca focul. Avea să fie un iad să mă pun iar pe picioare. Nu aveam de gând să mă opresc până când nu uitam tot. Pentru că încă vedeam prea clar chipul lui Inez în minte. Îmi aminteam încă gustul ei.

Fusesse o greșeală să o sărut.

Dacă planul meu nu avea să funcționeze? Groaza m-a inundat ca o otravă. Am alergat în baie și am vomitat. După ce mi-am clătit gura, m-am întors împleticit la biroul îngust din cameră, gândindu-mă la opțiuni și la faptul că nu aveam niciuna.

Rămăsesem în Egipt pentru a avea măcar iluzia independenței. Căutând ceva care mi-ar fi putut schimba soarta. În tot acest timp însă, căutasem în locul greșit. Undeva, în adâncul sufletului meu,

știam că există un termen-limită. Că părinții mei aveau să pocnească din degete și să aștepte să mă supun. Iar eu aveam să o fac, pentru că ei îmi știau slăbiciunea.

Timpul meu se scursese, iar acum datoria sunase clopotul pentru ultima strigare.

Foaia albă de hârtie de la cotul meu părea să se holbeze la mine. Imaculată și nerăbdătoare. M-am gândit din nou la planul meu și la faptul că ar fi putut să meargă, dacă nu o dădeam cumva în bară. Ceea ce era foarte posibil să se întâmple. Am pus mâna pe stilou și am scris două rânduri, apoi adresa familiei mele. Sudoarea îmi umezea fruntea. Aveau să fie încântați să primească vești de la mine. Fiul risipitor se ținea de cuvânt.

Am îndesat scrisoarea într-un plic și am mâzgălit numele fratelui meu, stiloul zburându-mi din mână. L-am pierdut din ochi. A aterizat cu zgomot pe jos, în stradă. Minunat! Cineva primise un cadou.

Ciocănitura a venit cinci minute mai târziu. Am nimerit în dormitor, cu sticla de whisky încă în mână, și mi-am rotit privirea în jur. Ar fi trebuit să fie un singur pat. Cineva a bătut din nou în ușă, mai tare și am răspuns, încruntat.

— Ați cerut să urce cineva?

I-am întins valetului plicul. Era tânăr, iar zâmbetul i-a pălit când mi-a văzut expresia de pe chip. Ali cred că era numele lui.

— Du-o la telegraf.

Am rămas surprins că încă puteam să vorbesc coerent. Nu era de bine.

— Adresa?

— Nu o știi deja? I-am întrebat cu amărăciune. Am trimis mai multe în ultimele zile.

Ali a clipit la mine.

— Nu-mi aduc aminte adresa, domnule.

— Al nouălea cerc din iad, Marea Britanie.

— Pardon?

M-am sprijinit de tocul ușii și am oftat.

— E înăuntru.

— Prea bine, domnule. Va fi trimisă la prima oră a dimineții.

— Minunat.

— Asta este tot?

Am aruncat o privire la sticlă și am dat din cap. Îmi mai rămăseseră câțiva centimetri de lichid chihlimburiu. Suficient. Aii s-a îndepărtat rapid pe hol.

— *Shokran*, am murmurat, trântind ușa în urma lui.

Am tras o dușcă sănătoasă, aproape tară să simt aroma bogată de fum a lichidului.

Se terminase.

CAPÍTULO TREINTA Y OCHO

A doua zi de dimineață m-am trezit furioasă. Unchiul meu îmi tăiaze cu totul fondurile, mă obliga să cerșesc. Mama urma să scape nepedepsită pentru crima ei și, într-o bună zi, curând, voi fi nevoită să dau piept cu mătușa mea și să îi explic că tot ce se întâmplase era din vina mea. M-am holbat la chipul meu palid în oglinda care atârna deasupra chiuvetei din baie. Eșarfa mamei, cu țesătura ei de flori aprins colorate părea să râdă de mine. O păstram ca amintire a ceea ce îmi făcuse. O purtam în jurul gâtului ca pe un steag de băătăie și nu aveam de gând să mi-o scot până când nu o găseam.

Mi-am smuls privirea din oglindă, cu furia fierbându-mi sângele în vene, și am trântit ușa de la baie în urma mea. Fără alte pregătiri, mi-am deschis geamantanul și am început să arunc înăuntru tot ce aveam. Eram convinsă că unchiul meu îmi rezervase bilet pe primul vapor care părăsea Egiptul, în direcția Argentina.

Un ciocănit neașteptat m-a smuls din gândurile mele înverșunate. Am traversat încăperea și am deschis ușa.

— Tu ești.

— Ce spirit de observație!

Whit s-a rezemat de tocul ușii când a dat cu ochii de mine. Până să-i văd chipul nu-mi dădusem seama că îl așteptam. Nu vorbiserăm despre timpul petrecut în peșteră și ce însemna.

— Pot să intru?

Am deschis ușa mai larg ca să-i fac loc să intre. A trecut pe lângă mine și m-a învăluit parfumul lui familiar, deși era amestecat cu altceva. Mi-am încrețit nasul când am simțit mirosul de whisky plutind în aer. Era lipit de el ca o a doua piele.

— Ai băut.

A râs aspru. Nu mi-a sunat deloc prietenos.

— Ești absolut genială în dimineața asta, Olivera!

Dezamăgirea mi-a strivit umerii. Își ridicase din nou zidurile și nu înțelegeam de ce, iar confuzia nu făcea decât să-mi ardă ochii. În nicio

variantă posibilă a existenței nu mi-ar fi spus *acest Whit iubito*. I-am evitat privirea, pentru că nu voiam să vadă cum mă afectează comportamentul lui. Încordarea aprinsese scânteii între noi.

— Inez, a spus blând. Uită-te la mine.

M-am forțat să-mi ridic bărbia. Ne-am privit în ochi, din două colțuri opuse ale camerei de zi, Whit cu mâinile îndesate în buzunare.

— De ce stai tocmai acolo? l-am întrebat.

Whit și-a cântărit în mod vizibil răspunsul, atenția oprindu-i-se la cufărul meu, apoi m-a întrebat cu grijă:

— Ce faci?

Nu-mi plăcea chipul lui împietrit, închis și îndepărtat, îmi amintea de o fortăreață. Bărbatul care mă ținuse în brațe în întuneric era dus de mult. Cel care mă consolase, care mă sărutase cu disperare, care îmi salvase viața.

Bărbatul din fața mea era un străin.

Poate că asta încerca să demonstreze. Cuvintele mi-au ieșit pe un ton rigid:

— Ție ce ți se pare că fac? Împachetez. Unchiul meu mă trimite acasă.

— Ai de gând să te dai bătută, pur și simplu! mi-a spus plat. După ce le-a făcut mama ta Elvirei și tatălui tău? După ce a furat de la Abdullah și de la unchiul tău?

Cuvintele lui mi-au aprins obraji. M-am simțit împresurată de vinovăție și de rușine.

— Nu l-ai auzit? l-am întrebat, fără să ascund gustul amar pe care-l simțeam pe limbă. Nu am bani. Niciun cent până când nu mă căsătoresc. Ce altceva aș putea face dacă nu să mă duc acasă? Trebuie oricum să o văd pe mătușa mea. Și presupun că aș putea găsi pe cineva cu care să mă mărit. Un fiu de consul. Pe Ernesto.

Am râs dur, dorindu-mi să-l rănesc în același fel în care era clar că el încearcă să mă rănească pe mine.

— Mama ar aproba.

— Asta îți dorești să faci?

— Ce altceva pot să fac?

— Nu poți să te măriți cu el!

Whit și-a ridicat mâna și și-a frecat ochii. Erau injectați, obosiți și îngreunați de cearcăne, dar când m-a privit din nou în față, ochii lui albaștri m-au ars.

— De ce nu?

— Pentru că, mi-a șoptit cu o voce joasă, el nu te va săruta ca mine.

Pământul a părut să mi se miște sub picioare. Nu înțelegeam cum poate să-mi spună așa ceva și să rămână atât de departe. De parcă momentele petrecute în peșteră nu existaseră.

— Ce vrei să spui?

— Spun, a început Whit, cu aceeași șoaptă răgușită.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe. S-a apropiat de mine, fiecare pas răsunându-mi parcă în timpane. Și-a îndoit brațul, m-a apucat de talie și m-a tras spre el, lipindu-mă de trupul lui înalt. Un oftat ușor mi-a alunecat de pe buze. Whit și-a aplecat fruntea și gura i s-a oprit la un milimetru de a mea. Respirația lui mi-a mângâiat obrazul și între noi a plutit aroma aburită a whiskyului.

— Căsătorește-te în schimb cu mine.

EPILOG

Porter și-a îndreptat privirea în largul Mării Mediterane, cu telegrama strânsă în pumn. Hârtia se mototolise de câte ori fusese citită, dar el se agăța încă de ea, de parcă ar fi fost un colac de salvare. Și-a zis că poate asta și era. Ceilalți pasageri se înghesuiau pe punte, nerăbdători să zărească portul Alexandriei. A citit mesajul scurt pentru a suta oară.

INEZ A PICAT ÎN PLASĂ.

Călătoria fusese cumplită. Dar nu mai conta.

Whit se ținuse de cuvânt.

Si acum trebuiau culese roadele.

¹ Mulură mică cu secțiune semicirculară, netedă sau decorată, de culoare diferită de cea a mulurii principale, cu care se decorează un element arhitectonic (n.r.).

² Adaptat după *Antoniou și Cleopatra*, de William Shakespeare, actul I, scena 3, pagina 7, tradusă în română de Scarlat Ion Ghica. Tipografia „Gutenberg”, 1893 (n.t.).

³ Vas de pasageri, folosit pentru a naviga pe fluviul Nil (n.t.).

⁴ O cataractă este o cădere naturală de apă produsă pe o succesiune de terenuri abrupte mici sau un ansamblu de cascade mai mici (n.r.).

⁵ Adaptare după replica reginei Gertrude din piesa *Hamlet*, de William Shakespeare (actul III, scena 2) (n.t.).

⁶ *Iulius Cezar*, Actul III, scena 2, p. 179, traducere de Lucia Verona și Horia Gârbea, în *Opere X* de William Shakespeare, Editura Tracus Arte, București. 2015 (n.t.).

⁷ Ceai de maté (n.r.).

⁸ *Empanadas* sunt produse de patiserie prăjite sau coapte, cu conținut dulce sau sărat (n.r.).

⁹ *Antoniou și Cleopatra*, de William Shakespeare, op. cit., actul V, scena 2, p. 132 (n.t.).

¹⁰ *Antoniou și Cleopatra* de William Shakespeare, op. cit., actul I, scena 3, p. 17 (n.t.).

¹¹ Ibidem, actul 5. scena 2, p. 127 (n.t.).

¹² Protagonista romanului *Emma*, de Jane Austen (n.r.).

¹³ *House of Worth* a fost casa de modă a celebrului Charles Frederick Worth, considerat părintele designului vestimentar (n.r.).

